

Minh Dục Kiến

Contents

Minh Dục Kiến	2
1. Quyển 1 - Chương 1-1: Tự	2
2. Quyển 1 - Chương 1-2	4
3. Quyển 1 - Chương 2	8
4. Quyển 1 - Chương 3	12
5. Quyển 1 - Chương 4	17
6. Quyển 1 - Chương 5	21
7. Quyển 1 - Chương 6	26
8. Quyển 1 - Chương 7	30
9. Quyển 1 - Chương 8	34
10. Quyển 1 - Chương 9	39
11. Quyển 1 - Chương 10	44
12. Quyển 1 - Chương 11	50
13. Quyển 1 - Chương 12	54
14. Quyển 1 - Chương 13	59
15. Quyển 1 - Chương 14	64
16. Quyển 1 - Chương 15	70
17. Quyển 1 - Chương 16	74
18. Quyển 1 - Chương 17	78
19. Quyển 1 - Chương 18: Vĩ Thanh	84
20. Quyển 2 - Chương 1-1: Tự	85
21. Quyển 2 - Chương 1-2	86
22. Quyển 2 - Chương 2	91
23. Quyển 2 - Chương 3	96
24. Quyển 2 - Chương 4	101
25. Quyển 2 - Chương 5	105
26. Quyển 2 - Chương 6	109
27. Quyển 2 - Chương 7	114
28. Quyển 2 - Chương 8	119
29. Quyển 2 - Chương 9	123
30. Quyển 2 - Chương 10	129
31. Quyển 2 - Chương 11	134
32. Quyển 2 - Chương 12	138
33. Quyển 2 - Chương 13	142
34. Quyển 2 - Chương 14	147
35. Quyển 2 - Chương 15	152
36. Quyển 2 - Chương 16	156
37. Quyển 2 - Chương 17	159
38. Quyển 2 - Chương 18	165
39. Quyển 2 - Chương 19: Vĩ Thanh	170
40. Quyển 2 - Chương 20: Phiên Ngoại 1: Du Thế - Phiên Ngoại Thất Nguyên Giải Ách - Quyển Thượng - Chương Thứ Bảy	173

Minh Dục Kiến

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, huyền huyền, 1vs1, thần tiên x yêu tinh, mặt người chết công x mỹ cường phong l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-duc-kien>

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Tự

Ban đầu, hấn bắt quá chỉ muốn tìm thứ gì đó vui vui.

Cuốn năm của Sơn Hải Kinh Trung Sơn Kinh có viết, Tiên Sơn – kim ngọc nhiều, cây cỏ không có. Tiên thủy xuất yên, từ phía bắc chảy đến Y Thủy. Nơi ấy có nhiều minh xà, loài này giống như rắn mà lại có bốn cánh, tiếng kêu như khánh, chỉ cần ngáp một cái là xảy ra đại hạn.

Lúc hấn đọc được quyển sách này liền không khỏi cười giễu, đám người kia đối với mấy loại thượng cổ thần thú như hấn cự nhiên hình dung thành ba đầu sáu tay như vậy, nhất định là cái tên phàm nhân viết đám tạp phẩm này không dám tới gần nhìn cho kỹ, chỉ trốn ở một chỗ thật xa liếc mắt nhìn bọn hấn một cái, cứ thế đình ninh mà viết xuống. Bất quá thật ra nói cũng không sai, hấn xác thực có khả năng gây hạn, chỉ cần hấn cao hứng, chớp mắt sông lớn cũng có thể khô cạn, toàn quốc đại hạn.

Nhưng như vậy thì lại thế nào? Nhìn đám phàm nhân giãy dụa trong cơn hạn hấn thần Bạt gây ra, mặt đất ngàn dặm một màu đỏ rực, thảm trạng la liệt khắp nơi, hấn có đá thêm một cước vào thì sao chứ? Không khỏi quá mức không thú vị đi.

Thiện ác phân biệt, đối với phàm nhân mà nói, cũng không ngoài mấy câu sáo rỗng: [Giúp người là thiện, hại người là ác], cho nên loại dị thú đứng ngoài tam giới giống như hấn này, lại còn dị năng gọi đến đại hạn, chắc chắn vừa sinh ra đã được liệt vào thành phần vạn ác. Dù sao cũng vô phương, hấn từng chứng kiến không ít cổ thú sức mạnh to lớn nhưng dây nã quá ngắn, bị bắt lên trời trở thành tọa kỵ của tiên nhân, thuần hóa đến giống như cưỡi trong nhà.

Hấn lại một chút cũng không có hứng thú với vòng cổ cùng xích sắt, một lòng muốn ở nhân gian tiêu diêu, ngẫu nhiên cũng đụng đến vài tên đạo gia phàm nhân tha phương tự nghĩ mình công lực phi phàm, tự huyền hoặc bản thân sắp đắc đạo thành Tiên, cũng coi như thỉnh thoảng cho hấn chút lạc thú đi? Dù sao hấn sống cũng đã lâu lắm, tu luyện cũng chán rồi, có bao nhiêu lần vạn năm đến cả bản thân hấn cũng chẳng nhớ được hết, thế nên hấn cũng chẳng sợ đám đạo sĩ tới tìm mình kia, tới nay cũng chưa từng gặp phải đối thủ.

Đáng tiếc, dần dần, ngay cả tiên nhân trên trời cũng không còn thấy nữa, yêu quái nếu nhìn thấy hấn cũng nhanh nhanh mà né tránh, ngày trôi lại bắt đầu trở nên không thú vị.

Bởi vậy, khi đúng lúc từ miệng một con báo yêu suýt nữa bị hắt nhét vào dạ dày nghe được Nghịch Long Ứng Đế muốn tập hợp trăm vạn yêu quân, nghịch thiên làm phản kia, hắt nhin không được nhếch miệng cười nửa ngày.

Hình như trở thành hạ tướng dưới trướng Ứng Đế cũng không đến nỗi nhàm chán.

Sau khi hắt đem tên thượng cấp mới của mình — một con mã phúc yêu — nuốt rồi, cũng không còn con yêu quái nào dám đến nhậm chức nữa. Kỳ thật hắt cũng thực vô tội a! Ai bảo con mã phúc mặt người thân hồ kia lúc nào cũng dùng cái giọng như tiếng như trẻ con ở trước mặt hắt anh anh ngạnh ngạnh hoa tay múa chân, nhìn đến đã thấy phiền.

Cũng bởi hắt tha cho con báo yêu kia một mạng vì báo tin khiến cho trong bụng sớm đã trống rỗng, đành phải lấy nó để nhét vào.

Thế là rất nhanh, hắt được Ứng Đế triệu kiến.

Có lẽ nếu thêm một ngàn năm nữa, không, ước chừng năm ngàn năm đi, hắt cũng sẽ không quên được tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Ứng Đế kia.

Hắt vốn nghĩ đối phương chẳng qua cũng chỉ là một tên yêu quái có chút sức mạnh, đã tâm lại quá lớn điên cuồng tự đại mà thôi, nói không chừng còn là loại thân to não bé, không muốn bị người khác khống chế nên tự mình lĩnh quân chơi cho thống khoái.

Thế nhưng nam nhân ngồi trên đế trướng kia, cặp kim đồng tử kia, như nhìn thấu hết tâm tư của hắt, tầm mắt lợi hại như đang lột xuống một tầng da rắn trên người.

Quá mạnh, nam nhân này tuyệt đối mạnh hơn hắt rất nhiều lần.

Cường đại đến mức hắt không dám có suy nghĩ nghịch thượng.

Chỉ trong nháy mắt, hắt thậm chí còn cảm thấy, người này có khả năng nắm cả thiên địa trong tay, đi theo hắt, có thể nghịch chuyển càn khôn, địa vi thiên, yêu vi tiên. (đất thành trời, yêu thành tiên)

Đương nhiên, thất thần này cũng chỉ trong nháy mắt, hắt vốn dĩ không hề quan tâm mấy việc tiên yêu tranh chấp, thiện ác chi phân, chỉ trong khoảng khắc đã thật cung kính hướng Đế Quân trên tòa kia hành lễ: “Thuộc hạ Cửu Minh, nguyện góp sức dưới trướng!”

Cho dù ngữ khí cung kính, nhưng suy nghĩ không nói trong lòng dường như vẫn trốn không thoát đôi dục nhãn của Ứng Đế.

Có điều Ứng Đế dường như hoàn toàn không để tâm; đối với hành vi tự ý hành sự, tự giết lẫn nhau của hắt hoàn toàn không để vào mắt, còn phong hắt làm tướng quân.

Một lần thăng liên mấy cấp, đối với tân yêu chỉ mới gia nhập không đến một ngày như hắt mà nói đương nhiên không thể tránh khỏi đố kỵ ghen ghét. Đám yêu quái tìm đến hắt gây phiền phức luôn luôn không dứt, hắt cũng không vì thế mà phiền não, thậm chí còn có chút vui mừng.

Dù sao, vấn đề cái ăn cũng không cần lo nữa.

Bất quá, không được bao lâu, đám yêu quái đến khiêu khích kia cũng càng ngày càng ít, đến một ngày, dù hắt chỉ đi ngang qua cũng không còn con yêu nào dám nhìn thẳng vào mắt hắt nữa, hắt lại bắt đầu cảm thấy ngày tháng thật không chút thú vị.

=====

Mình nhĩ à, suốt ngày chỉ thấy e kêu chán vs không thú vị =))

sau này kiểm đc a công thức SM rồi xem em còn kêu k =))

2. Quyển 1 - Chương 1-2

Chương thứ nhất

Thả vong sơ kiến xích hậu vi. Tửu hàm bôi không hoán giao tình

(Khó quên lần đầu tới dò xét. Rượu vui chén cạn đổi giao tình)

Một ngày, cũng giống như vô số ngày khác.

Hắn lại cảm thấy phi thường không thú vị.

Trên ghế tướng quân trong trường bông, một gã nam tử tinh tráng đang ngồi, nhìn hắn một đầu tóc đỏ như lửa bông tung bay loạn không thềm bó buộc. Diện mục anh tuấn, đôi môi hơi mở mang vài phần mị khí, hồng bào tùy ý khoác trên vai, nửa người trên hầu như không hề che đậy, ngả ngời dựa vào lưng ghế, từng phiến cơ trên bụng cùng ngực đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Bên cạnh hắn là vài nữ tử mỹ diễm, tư dung tuyệt lệ, quần áo bầy thướt bạc sa, thân thể đầy đặn như ẩn như hiện, làn da trắng nõn như nhũ bạch, cả người mềm mại như mèo dán trên người nam nhân.

Một mỹ nữ hoàng y dùng hai ngón tay thon dài nhấc một viên bồ đào trong bát để vào miệng, kiều mỵ dựa vào bả vai nam nhân, chu môi đưa lên, hàm châu ướm ắt, cực kỳ hấp dẫn.

Nam nhân ý cười càng sâu, đột nhiên nhấc lên tay trái đem mỹ nhân ôm vào lòng, chuẩn xác vô cùng hôn lên đôi môi phong mỹ. Bồ đào tán tĩnh dễ dàng bị hắn cướp mất, đầu lưỡi lập tức lại thâm nhập càng sâu, dụ hoặc khiến nữ nhân anh thanh loạn suyễn. Bàn tay thuần thực thuận thế hạ xuống bộ ngực đầy đặn, đặt lên vật áo mỏng như cánh ve không hề có tác dụng che đậy, lúc nhẹ lúc nặng xoa nắn càng khiến nữ tử cả người nhuyển ra, không khỏi khiến hắn càng thêm đắc ý. Ngọc thủ cũng không thua kém lớn mật xả khai vật áo nam nhân, mềm nhẹ đặt bàn tay lên khuôn ngực rắn chắc như đá cọ xát mơn trớn càng thêm phiến tình.

Đúng lúc này nam tử lại đột nhiên buông ra, nàng kia đôi mắt mê ly gục xuống, ý do vị tấn rên rỉ không thôi.

Đám nữ tử còn lại thấy vậy cũng không cam yếu thế, lao nhau tranh nhau đem ngậm rượu vào, ý đồ thế chỗ nàng kia hầu hạ hắn.

Nam tử lại thần nhiên không hề từ chối, không quá bao lâu trong trường đã xuân tình nhộn nhạo, để lại một đám nữ tử la sam nửa thoát, thân thể lỏa lồ, biểu tình trên mặt đều là thần sắc mê muội.

Thế mà nam tử ngồi chính giữa lại chỉ thoáng liếc qua, hồng nhân mị diễm không có lấy nửa phần động tình, đưa tay tùy ý kéo lại y bào bị mở rộng lộ ra gần hết cơ bụng, bật cười nghiêng thân vươn về phía bàn nhấc lên chiếc chén cùng bình rượu, vừa tự châm tự ẩm vừa nén giận hừ thanh: " Gọi các người đến là để hầu ta uống rượu, sao giờ lại thành ta phải tự làm thế này?"

Rượu tuy ngon nhưng không có người cùng uống, hương vị tự nhiên kém đi rất nhiều.

Hắn không khỏi thở dài một hơi.

Tướng quân dưới trướng Ứng Đế như hắn cũng chỉ có một tên Hắc Cầu là cũng thích rượu ngon, đáng tiếc, hôm nay tên kia lại không ở trong quân, đám yêu quái khác, đừng nói là bồi rượu, chỉ cần nhìn thấy bóng hắn đã vội tìm chỗ trốn rồi, thật sự không chút thú vị.

Còn đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe thấy ngoài trướng vang lên tiếng rống: "Người là người nào?! Dám tự tiện lao " lời còn chưa dứt, đã nghe "Ba!!" một tiếng thật to, một cục đen sì xuyên qua cửa màn rơi vào trong trướng, hắn định thần nhìn kỹ, liền thấy một tên lính gác cả người chỉ còn nửa trên đang lặn lóc giữa doanh trướng, máu me co giật vài cái liền tắt thở hiện ra nguyên hình, biến trở về nửa con sơn dương.

Đám nữ tử trên ghế ngủ thấy mùi máu tươi, hoàn toàn không hề sợ hãi đến hoa dung thất sắc, ngược lại lao nhau chồm lên, gương mặt diễm mỹ mất hết, đồng tử lóa ra ánh sáng xanh lè, đôi môi đỏ mọng mở ra!! Từ bên trong phun tới từng đầu lưỡi rắn chẻ đôi thật dài.

Ngay sau đó một người bước vào vén lên rèm trướng, nam nhân trên ghế không khỏi tò mò đánh giá kẻ mới tới. Chỉ thấy người kia khuôn mặt bình thường, quần áo màu bụi, mái tóc buộc gọn đội quan phi thường chỉnh tề, một đôi bạch đồng tử lảng vảng màu bụi gần như một chút chuyển động cũng không có, khiến hắn không khỏi nghĩ tới [Hình như lại có thêm một khối thi thể nữa bị đập vào trướng rồi].

Nhưng người nọ lúc này đã mở mồm nói chuyện, bác bỏ ngay suy nghĩ vừa nảy ra trong đầu hắn.

” Bẩm tướng quân, đằng sau Lưu Nguyệt Phong phát hiện có thiên quân ẩn núp.”

” Nga.....”

Kể ngồi trên ghế kia hiển nhiên đầu óc còn chưa trở về, chống má ngơ ngẩn hỏi, “Lưu Nguyệt Phong hình như..... gần doanh trại Hắc Cầu mà, sao lại đến nơi này của ta mà bẩm?”

” Quân tình khẩn cấp, Hắc Cầu tướng quân lại không ở trong trướng.”

” Như vậy a.....” Cuối cùng hắn cũng động dậy, thân thể cao lớn từ từ đứng lên. Chán chết, tuy hắn chẳng bao giờ muốn xen vào việc của kẻ khác, nhưng dù sao cũng đã được Ứng Đế giao phó, tổng không thể cứ trơ mắt rần rần nhìn thiên binh thiên tướng tùy ý xông vào đại doanh điều võ giương oai đi?

Bước qua một đồng huyết nhục, hắn bỗng nhiên dừng chân, quay lại hỏi:” Đúng rồi, người tên là gì?”

Thanh âm cứng邦邦邦 như tiếng đá va vào nhau, trống rỗng rõ ràng mà lạnh lùng.

” Thuộc hạ Phi Liêm, Tiên phong Thám báo Tả lộ.”

=====

Lần thứ hai nhìn thấy, nam nhân này đã cùng hắn đồng tọa dưới trướng Đế Quân, là một đại tướng dưới một người trên vạn yêu.

Lúc đó dưới trướng Ứng Đế vốn đã có ba viên đại tướng là Hắc Cầu, Diêu Chư và Cửu Minh.

Kẻ cao lớn nhất ngồi giữa bốn người là Hắc Cầu tướng quân, tên này nhìn qua giống như một tòa thiết tháp lúc nào cũng vững vàng, cái mặt như khúc gỗ gồ ghề lồi lõm của hắn nếu đem ra so sánh chắc chắn càng giống tác phẩm của tiểu hài tử nghịch đại, màu da thì quả thật xúng như tên, đen vượt cả than, hơn nữa diện mạo lại xấu xí, ngay cả đám yêu nữ hầu hạ trong trướng đều cực kì khinh thường mà không thêm lại gần hắn. Bản thân tên đó cũng chẳng buồn để ý, tự mình rót rượu rồi lại ngửa đầu ừng ực thống khoái uống từng bát lớn.

Còn một tên khác, dáng người cùng tứ chi đều thon dài, thậm chí còn có thể nói là gầy, mặt vừa dài vừa hẹp, hai con mắt thì cách nhau thật xa, giống như mặt hươu mặt ngựa, bất quá cái này cũng có chỗ tốt, giúp hắn tha hồ tả xung hữu đột trong chiến trận mà không cần quay đầu xem xét tình hình, kẻ này chính là Diêu Chư tướng quân.

Còn cái vị tướng quân mới nhậm chức kia, khuôn mặt không chút biểu tình, làn da xám trắng âm u, ngay cả đôi mắt cũng giống như được bọc một tấm màn trắng, nhìn thế nào cũng không ra nửa điểm cảm xúc, quả thực càng nhìn càng thấy giống cương thi.

So với ba kẻ kia, một tên không biết tình thú, một kẻ ma diện với một tên tướng mạo xấu xí, vị tướng quân cuối cùng đương nhiên càng thu hút nhiều sự chú ý của đám yêu nữ hầu hạ xung quanh. Nam tử này tóc màu đỏ sậm, diện mục đã anh tuấn không nói lại thêm một đôi mắt luôn tà mị đưa đẩy, giống như một lưỡi tiểu đao tà tà xẹt qua lòng đám nữ nhân, đau đớn tựa gần tựa xa, giống như bị răng nanh bén nhọn của độc xà nhẹ nhàng cứa qua cánh tay, trong lúc bất tri bất giác đã bị vây khốn trong mê hoặc.

Nhìn hắn tràn đầy tình thú nâng lên chén rượu, đám nữ tử xung quanh tranh nhau xông lên châm thêm rượu cho hắn, người nào có thể khiến vị Cửu Minh tướng quân này uống một chén rượu mình rót ra đều trong lòng mừng thầm không thôi.

Có điều vị Cửu Minh tướng quân ấy, lúc này nhìn như cực kỳ hưởng thụ, ánh mắt thật ra lại đang hướng về một nơi.

Điểm đến chính là nam nhân khuôn mặt không chút biểu tình ngồi đối diện hắn kia, càng nhìn lại càng cảm thấy có chút quen mắt, nghĩ mãi vẫn không ra đã ở nơi nào gặp qua. Người kia vẻ mặt mộc mạc, hắn lại không cảm nhận được chút yêu khí lợi hại nào, không biết Ứng Đế vì sao lại đề bạt kẻ ấy. Chính là nếu đã lọt được vào pháp nhãn của Đế Quân, hẳn nhiên cũng không đơn giản.

Dù sao trong yêu quân, hết thấy đều lấy sức mạnh để nói chuyện, không giống như đám phàm nhân kia cần phải có thể gia thân phận mới có thể làm tướng, ở đây chỉ bàn đến sức mạnh, việc xử lý thủ trưởng trực tiếp thăng cấp cũng không hiếm, mà hắn đây lại chính là một cái ví dụ điển hình.

Hắn thật ra cũng không phải vì thiếu nhân nại mà chọn cách này, bất quá đám yêu quái kia cũng không phải ai cũng giống hắn nguyện ý phí thời gian đi làm mấy cái chuyện nhàm chán chờ lập công thăng cấp này nọ.

Hôm nay Ứng Đế không ở, ngoại trừ cái tên Hắc Cầu tướng quân đang chôn đầu uống rượu kia, cũng chỉ còn Diêu Chư tướng quân này là địa vị cao nhất. Hắn bái nhập dưới trướng Ứng Đế trước cả Cửu Minh, vì theo Đế Quân khởi sự nên được cất nhắc mà phong làm tướng. Nói đến con yêu này, quả thật cũng có chút dị năng, có thể gọi đến đại thủy, hóa đất thành đầm.

Theo khí thế yêu quân ngày càng bành trướng, uy thế của hắn cũng càng lúc càng cao.

Nhìn cái tên Hắc Cầu bên kia bình hòa phác thật, chẳng biết nói năng, hắn cũng muốn khiêu khích trêu đùa một phen, nhưng ngại Hắc Cầu cùng Ứng Đế đều là Long tộc, không lên Phạt Điện cũng phải xem mặt Phật, đành không dám làm gì quá đáng.

Mà với kẻ hay thay đổi lại ham vui như Cửu Minh mà nói, chính là càng thích tìm mấy kẻ như Diêu Chư kia mà kiếm chuyện, thế nhưng cố tình gia khóa này vẫn còn có điểm nhấn lực, nhìn ra hắn là một hạn yêu, chỉ sợ cho dù có gọi đến bao nhiêu nước cũng không đủ cho hắn đùa, vì thế đương nhiên càng không muốn dây dưa gì với hắn.

Hắn quay đi quay lại một hồi, đường nhìn lại chuyển về phía kẻ mộc khẩu mộc diện trước mặt, nhìn ngang nhìn dọc vẫn nhìn mãi không ra gia khóa này có bản lĩnh gì, mà đúng lúc này Đế Quân lại không thấy, tự nhiên không nhận được bắt đầu loạn xoay tính toán.

Còn chưa kịp tính xong thì đã thấy Diêu Chư đứng dậy, mang theo chén rượu đi đến trước mặt mộc diện nam nhân, nhìn lướt thức ăn cùng rượu ngon trên bàn hoàn toàn chưa được đụng qua, mặt cười nhưng lòng không cười hừ một cái: “Vì sao một giọt rượu cũng không uống? Chẳng lẽ người cho rằng rượu Đế Quân ban cho không tốt sao?”

Nếu là người bình thường, nhất định sẽ vội vàng giải thích một tràng, không muốn để kẻ khác thừa cơ mượn gió bẻ măng, nhưng cố tình nam nhân ngồi trên chiếu kia lại ngay cả khóe mắt cũng không thèm nâng lên một điểm, hoàn toàn như không nhìn thấy đối phương khiêu khích.

Diêu Chư kia mặt mũi thoắt chốc mất hết; khuôn mặt vừa dài vừa hẹp dù chưa hóa hình đã chẳng khác hươu ngựa là mấy nháy mắt hóa hồng. Bất quá hắn vẫn còn chút ít tự giác tướng quân, rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh, cười lạnh một tiếng trào phúng nói: “Thật là, cũng không biết Đế Quân nghĩ cái gì, chẳng lẽ lúc này ai cũng có thể làm tướng quân sao? Nói không chừng ngày mai đến lượt miêu yêu cầu yêu cũng không chừng!”

Đáng tiếc đối phương vẫn như không hề nghe thấy cũng không hề đáp lại, lại biến hắn trở thành kếp hát diễn trò tự sướng tự vỗ tay, Diêu Chư khóe miệng co rút, gương mặt đông cứng chuyển sang hướng khác, quay về phía Cửu Minh nâng chén nói, “Cửu Minh, người nói đi?”

Có trò vui làm sao thiếu phần hắn được?

Cửu Minh nhếch miệng cười: “Nói đúng a! Ghé tướng quân cũng không phải dễ ngồi đâu!”

Diêu Chư không ngờ hắn cự nhiên lại đồng tình với mình, lúc này liền liên tục gật đầu.

Không ngờ kẻ kia vẫn còn chưa nói hết: “Làm tướng quân rồi cũng không biết lúc nào sẽ bị cấp dưới mình thủ nhĩ đại chi[1] à nha! Ha ha.....” Cửu Minh cầm lấy bình rượu thần nhiên rót đầy một ly, hướng Diêu

Chư nhẹ khoát tay, thở dài: “Cũng không biết lần sau Đế Quân thiết yến khoản đãi, ta còn có thể nhìn thấy tướng quân không nữa? Bất quá đối tới đối lui, cũng khá thú vị đi!”

Diêu Chư làm sao không biết cái tên yêu quái Cửu Minh xích y hồng phát này chính là giết thương cấp mà làm tướng quân, kẻ kia nói câu này vừa là châm chọc vừa là nhắc nhở hắn phải cẩn thận một chút, đừng nên để cấp dưới có cơ hội lấy đầu mà trở thành trò cười. Nhất thời khiến Diêu Chư giận đến thất khưou xì khói.

Đáng tiếc, tuy trong lòng tức con yêu này muốn chết, nhưng lại không dám so đo, chỉ đành cắn răng nghiêng lợi nói: “Nói không chừng chỗ ngươi ngồi mới đối người mới đó!”

Cửu Minh nghiêng đầu nghĩ nghĩ, tựa hồ cảm thấy cũng có đạo lý, lại càng a a cười nói: “Như vậy cũng tốt... Cũng tốt!”

” Tên điên!” Diêu Chư hừ lạnh một tiếng, phát tay áo trở về chỗ ngồi.

Cửu Minh còn chưa hết hứng thú tiếp tục lăm bằm tự hỏi tự nói: “Không phải chứ? Chẳng vui gì cả?!” Dứt lời, lắc lắc đứng dậy, chui tới lê mông ngồi xuống bên cạnh Phi Liêm, giống như lão hủ cùng đối phương mấy trăm năm giao tình mà vui vẻ a a hô: “Mấy ngày trước chỉ lo chơi đùa với đám thiên binh kia, thật đúng là không biết lại có thêm vị tướng quân nữa! A a! Nên phạt nên phạt!” Dứt lời liền cầm lấy bình rượu trên bàn tự rót một chén uống cạn, đối phương lại vẫn làm như không nhìn thấy, hắn cũng không để bụng, tiếp tục cố tình hỏi: “Ta nhìn ngươi có chút quen quen! Hình như đã gặp ở đâu rồi..... A a, bất quá nhất thời nghĩ không ra! Đúng rồi, ngươi tên là gì vậy?”

Đối phương vẫn như cũ trầm mặc, đang lúc hắn nghĩ đáp án này chờ không được rồi, đôi nhãn đồng xám trắng kia cứ nhiên lại chuyển động, chăm chú nhìn về phía hắn, sau đó, thanh âm lạnh đến mức không mang theo một tia ấm vang lên trả lời câu hỏi của hắn: “Phi Liêm.”

Cửu Minh sững sốt hồi lâu, nhếch miệng cười, vỗ vỗ vào trán: “Đúng a! Đúng a! Phi Liêm! Ta nhớ r rồi!” Vừa cười vừa nhiệt tình vòng tay qua người đối phương, dùng sức vỗ vỗ lên bả vai người kia, lại bất ngờ phát hiện, gia khóa này tuy nhìn qua có vẻ tinh gầy, nhưng thật ra bên dưới lớp y bào cơ dày thịt chắc mà lại cực kì mềm dẻo.

Diêu Chư nhin không được tò mò thò đầu qua: “Cửu Minh, ngươi cùng hắn biết nhau sao?”

” Gia khóa này rất là thú vị nha!” Cửu Minh hứng trí bưng bưng nói, “Vừa thấy mặt đã đem yêu binh truyền lệnh của ta bỏ thành hai nửa rồi! Ha ha.....”

Diêu Chư nghe vậy nhú mày: “Hắn giết thuộc cấp của ngươi mà ngươi không so đo sao?!”

Hồng phát yêu quái nụ cười càng thêm mở rộng: “Mấy tên không có năng lực giết vài đứa thì có làm sao. Ha ha, Phi Liêm, ngươi nói có đúng không?”

Nam nhân ngồi bên cạnh hắn vẫn bất động như trước, cũng không đưa tay đẩy ra cánh tay phóng túng trên vai mình, mặc kệ Cửu Minh tự mình đắc ý gọi thị nữ đến rót rượu, vừa gọi còn vừa trêu đùa náo loạn một hồi, cúi đầu nhìn lại thấy đối phương vẫn chưa có nửa giọt ướt môi, lại bắt đầu nháo kêu: “Phi Liêm a, ngươi tại sao lại không uống rượu? Chẳng lẽ là muốn uống thiên thượng tiên tửu sao? Ân, cái này cũng phải từ từ chứ!”

” Không phiền tướng quân lo lắng.”

Cuối cùng vẫn coi như được đáp lại. Cửu Minh liền thả xà tùy cơn thượng [2] mà quần lầy, lập tức nói tiếp: “Xưng hô sao lại xa lạ như vậy! Chúng ta đều là tướng quân mà, gọi luôn tên có phải tiện hơn không?”

Diêu Chư ngồi một bên nghe xong, lạnh lạnh hừ một tiếng.

Còn Phi Liêm kia, vẫn là như trước từ chối cho ý kiến.

Duy chỉ có Cửu Minh tự đắc vui vẻ, cũng không thèm quay trở về bàn mình, ghé vào bên người Phi Liêm tự tung tự tác đem tất cả rượu trên bàn uống hết sạch, hết rồi còn phi thường thuần thực chụp lấy bả vai đối phương, nửa tỉnh nửa say nói: “Ngươi gia khóa này thật sự không tồi a! Mai ta lại đến tìm ngươi uống rượu!”

Tác giả có chuyện muốn nói: Biến chuyển có hơi chậm, các vị đại nhân không cần để ý *_*

[1] thủ nhi đại chi: Tức người hoặc sự vật nào đó thay thế người hoặc sự vật khác.

[2] đả xà tùy côn thượng. Câu này không phải do danh nhân nào ghi chép lại, mà chỉ là một câu thoại được lưu truyền trong dân gian dạy về cách đánh rắn ở vùng Lĩnh Nam. Phía nam có nhiều thứ dịch bệnh và vật độc hại, thường xuyên có rắn rết độc trùng và chuột bọ. Roi trúc mềm, côn cứng. Loài rắn có sở trường quấn quanh những vật cứng, nếu vụt gây xuống không đánh trúng ngay điểm yếu của rắn có thể sẽ bị rắn vận thân, nhe nanh, cắn lại người đánh rắn. Vậy nên phàm là người đánh rắn sẽ không bao giờ dùng côn mà dùng roi trúc để đánh rắn. “Đả xà tùy côn” kỳ thực là là rút ngắn của câu ”mộc côn đả xà, xà tùy côn thượng”. Chỉ những người biết nắm bắt cơ hội mà làm, tranh thủ lợi ích. Trong nhân gian câu này có ý chỉ những người giỏi về luân lách, lợi dụng sơ hở trong công kích của đối phương mà linh mẫn phản kích, làm đối phương bối rối.

=====

p.s: Cho bạn nói mấy câu

@Minh nhi à, anh bĩ quá cơ, cái gì mà [“Ta nhìn ngươi có chút quen quen! Hình như đã gặp ở đâu rồi.....lại còn bắt quá nhất thời nghĩ không ra! Đúng rồi, ngươi tên là gì vậy?”]. hớ có phải đi tán gái đâu =))

@Phi Liêm: tức người ta k nhớ tên mình thì tức đại đi, mần răng còn làm mặt lạnh =))

hồ hồ, Minh nhi dễ thương đến nham nhở luôn =)))

3. Quyển 1 - Chương 2

Chương thứ hai

Quỷ ảnh nghịch thường bích thượng tẩu. Tứ sí bức dực huyền không phi

(Bóng quỷ khác thường trên vách đá. Bốn cánh như dơi nhẹ nhàng bay)

Lời nói lúc say vốn dĩ không mấy khi thành hiện thực.

Nhưng riêng với Cửu Minh mà nói, điều đó chưa chắc.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, trong lều trại của Phi Liêm tướng quân trong treo mà lạnh lùng, một yêu quái xích phát như hỏa đã sớm ngồi lù lù một bên.

Thời gian qua đánh nhau liên miên, cả yêu quân lẫn thiên binh đều bị tổn thất, song phương chỉ còn cách tạm thời lui chiến, âm thầm chuẩn bị cho trận kế tiếp. Có điều hình như chiến sự biến hóa thế nào cũng không khiến Cửu Minh bận tâm, nhìn hắn vẻ mặt thản nhiên tự tại, không qua thông truyền đã tiến vào, tiến vào rồi cũng không buồn chào hỏi, tự mình gác hai chân lên ghế mà ngồi, một tay lấy bình, một tay lấy chén, không cần người mời đã thản nhiên rót trà ra uống.

Phi Liêm lại hoàn toàn khác hẳn, nghiêm mắt liếc hắn một cái liền quay về cẩn thận phân phó yêu quái cấp dưới sự vụ quan trọng, yêu quân dưới tay hắn tạm thời chưa lâm chiến mà nhận nhiệm vụ quản lý hậu cần phía sau. Yêu quái mỗi ngày một nhiều, sự vụ hỗn tạp trong quân đương nhiên cũng không ít, Phi Liêm lại như trước hành sự không kiêu ngạo không xiểm nịnh, không có nửa điểm cậy danh tướng quân, xử lý quân vụ mạch lạc mà không loạn, quân lệnh rõ ràng mà chuẩn xác, không dư thừa dài dòng, thuộc hạ của hắn cũng chỉ quan tâm lĩnh mệnh nghe lệnh, yêu quân vì thế cũng quy củ thủ luật, so với đám yêu quái không biết lớn nhỏ dưới trướng Cửu Minh không biết còn hơn gấp mấy lần.

Đến ngay cả yêu binh truyền lệnh trước cửa cũng quy củ hết sức, nếu không phải Cửu Minh dùng đôi mắt tham lam không thềm che giấu bản thân đang đói bụng trườn nó một cái, cộng thêm tiếng ‘ùng ục’ hợp cảnh phát ra làm yêu binh kia nhớ tới vị tướng quân trước mặt này là nhân vật nguy hiểm đến mức nào, thì chắc nó cũng không vừa run lấy bầy vừa để hần đi qua như thế.

Phi Liêm tướng quân đã xử lý sự vụ xong, ngẩng đầu lên nhìn, giống như lúc này mới chú ý tới bên kia đang ngồi một vị khách không mời mà đến.

Cửu Minh hướng hần nhếch miệng cười. Nhưng đối phương lại chỉ liếc mắt nhìn hần một cái, lập tức đứng lên rời ghế, đi đến cửa trưởng, nâng giọng hỏi: “Là ai đang trực?”

Yêu binh ngoài cửa vội vàng đáp: “Bẩm, là thuộc hạ, Hoàng Bảo!”

Lại nghe Phi Liêm tiếp hỏi: “Cửu Minh tướng quân đến thăm, vì sao không thấy thông truyền?”

Yêu binh kia sớm biết tính tình Phi Liêm khắc nghiệt, không khỏi sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, Cửu Minh bên kia còn đang nghĩ cách biện giải, đã thấy Phi Liêm buông lệnh: “Đã nhận nhiệm vụ truyền lệnh, lại không tấn trách dám lơ là nhiệm vụ! Mang xuống, đánh ba mươi quân côn!”

Lệnh vừa ban ra đã có binh sĩ tiến vào đem yêu binh truyền lệnh kia tha xuống, không lâu sau, từ bên ngoài liền truyền đến âm thanh hình tượng đánh vào da thịt bình bịch, cùng tiếng yêu quái kia ai ai thảm thiết.

Cửu Minh vẫn ngồi nguyên tại chỗ bất động thanh sắc, trong lòng không khỏi đối với nam nhân này suy tư một vòng.

Phi Liêm kia không ngờ cũng có chút thủ đoạn, làm như vậy vừa xao sơn chấn hổ[1] với mình, vừa tạo uy tín trước mặt đám thuộc hạ, cố tình tỏ rõ quân lệnh vi tôn. Từ nay về sau nếu hần lại tới, còn chưa đến gần doanh môn trăm bước, chắc chắn sẽ có yêu quái chạy đi thông báo cho người kia.

Phi Liêm lúc này mới xoay người, hướng hần hơi chấp tay: “Không biết tướng quân đến thăm là có việc gì?”

Cửu Minh sách sách vài cái nhếch miệng, lắc lắc ngón tay: “Không phải đã nói chúng ta cứ gọi thẳng tên sao? Sao Phi Liêm đã quên rồi?”

Phi Liêm vô tình cùng hần so đo mấy chuyện nhỏ nhặt, chỉ gật đầu.

Cửu Minh thấy thế ngoác cười đến càng rộng: “Lúc trước đã nói muốn cùng người uống rượu, hôm nay thấy sắc trời không tồi, là thời điểm tốt nhất đi đập thanh, liền mang theo một vò hảo tửu đến rủ người a!”

” Không đi.”

” Ta phát hiện một nơi tốt Đi? Người không đi?” Cửu Minh lúc này mới nghe ra, cực kì ngạc nhiên nhìn chăm chăm nam nhân mặc vô biểu tình trước mặt. Bị cự tuyệt rồi!

Trong ấn tượng, bản thân hình như chưa từng bị ai cự tuyệt qua!..... Ha, cảm giác này mới mẻ nha!

Thử hỏi ai dám cự tuyệt con yêu quái nhìn qua lúc nào cũng tươi cười sáng lạn, nhưng thật ra hỉ nộ vô thường, một khắc trước còn cùng người ôm vai bá cổ, ngay khắc sau đã muốn mời người vào bụng làm khách này? Ngay cả Diêu Chư, Hắc Cầu đều chưa từng dám thử cự tuyệt Cửu Minh, cố tình lại có một kẻ không thềm do dự, cự tuyệt thẳng thừng như một lễ đương nhiên thế này.

” Cái kia..... Ta có thể hỏi tại sao không?”

Phi Liêm điềm nhiên chỉ vào đám quân biểu cao ngất hai bên bàn, nói: “Quân vụ quân thân, không rảnh đập thanh.”

Cửu Minh đang muốn khuyên tiếp, Phi Liêm đã ngay lập tức đem câu nói đánh gãy: “Ta nghĩ tướng quân trong trường cũng còn quân vụ chưa xử lý đi, mời trước tiên trở về làm xong đã rồi nói chuyện tiếp. Người đâu, tiễn khách.”

Chờ Cửu Minh phục hồi được tinh thần, bản thân đã bị đẩy khỏi cửa trưởng.

Nhìn yêu quái hồng phát xích y sắc mặt âm tình bất định đứng trước cửa trướng, đám tiểu yêu xung quanh không một con nào dám đến gần.

Cửu Minh lặng yên đứng đó, bả vai hơi hơi rung động, dọa tới mức đám yêu binh bốn phía nháo nhào chạy trốn cách xa ba trượng.

Cuối cùng lại chỉ nghe thấy một tiếng cười hoan sướng từ miệng yêu quái phát ra.

Nếu đổi thành một đại yêu khác, bị đối đãi vô lễ như vậy, chỉ sợ không hủy đi quân trướng là không thể bỏ qua, thế nhưng cổ tình hồng phát yêu quái này lại hỉ nộ vô thường, lúc này cư nhiên không thấy tức giận, ngược lại càng cười đến thoải mái, giống như phát hiện thứ đồ gì đó chơi rất vui.

Lại nghe hắn nâng giọng nói vọng vào trong trướng: “Ta sẽ lại đến!” Nói xong xoay người, không để ý tới ánh mắt cổ quái xung quanh mình, cứ thế đôi mày nhướn cao vui vẻ mà về.

Sau này, nam nhân xích y hồng phát kia liền trở thành khách quen trong trại.

Từng đêm đến không biết bao nhiêu bao lớn bao nhỏ hảo tửu mỹ thực, đáng tiếc nam nhân diện vô biểu tình kia hoàn toàn không biết thưởng thức, cả đám đồ ngon tốt cục đều rơi vào tay đám yêu quái dưới trướng. Bất quá Cửu Minh cũng không so đo, vẫn vui vẻ không ngừng đem hết thứ này đến thứ khác sang, đám đồ có thể ăn có thể uống thì còn dễ xử lý, ngại nhất là những thứ không tiêu hóa được mà vẫn mang sang, cuối cùng đành chất đống vứt lại, quân trướng của Phi Liêm cũng không lớn, cửu nhi cửu chi (dần dần), bị đám đồ vật hấn vác sang phá đến loạn thất bát tao.

Đến một ngày, đôi mi cho dù trời sụp đất nứt cũng không nhả một chút của Phi Liêm cuối cùng cũng nhỏ nhủu lại.

Trời vừa về chiều, quả nhiên lại thấy yêu quái xích phát hồng y như một đoàn mây lửa thối tới.

“Hôm nay quân vụ cuối cùng cũng xong rồi sao? Người cũng không còn bận rộn lắm đi?”

Phi Liêm vậy lui cấp dưới rồi đứng dậy: “Đi thôi.”

Lúc này đến phiên Cửu Minh mặc danh kì diệu đứng lên, bất quá mười ngày nay đây là lần đầu tiên Phi Liêm chủ động cùng hắn nói chuyện, hắn tự nhiên mừng rỡ mà gật đầu, nhanh nhẹn vòng qua chiếc bàn, hướng về cửa trướng, vội vàng đuổi theo Phi Liêm ra khỏi doanh trại.

Bọn họ hai người, một tên như cương thi mộc nạp vô tình, một kẻ tươi cười sáng lạn hưng trí phi dương, dường như không hề phù hợp, rồi lại cực kì lôi kéo sự chú ý của người khác.

Đáng tiếc đám yêu quái gần đó cũng không dám liếc mắt nhìn qua quá nhiều.

Từ đôi mắt của chúng, dễ dàng nhận ra sự sợ hãi không hề che giấu, một phần là vì Cửu Minh sức mạnh cường đại lại hỉ nộ vô thường, nhưng càng nhiều là sợ vị tướng quân Phi Liêm chỉ trong mười ngày ngắn ngủi đã đem một đám yêu quân rời rạc như cát loạn kia chính đồn thành quân kỉ nghiêm minh; thủ đoạn cường ngạnh, mặc kệ người mạnh yếu thế nào, đều chỉ lấy quân pháp ra định tội kia!

Chộc đến Cửu Minh thì chỉ có thể bị ăn luôn, nhưng nếu vi phạm quân quy, nhất định sẽ bị Phi Liêm quân pháp nghiêm phạt, đánh nát nguyên hình!

Hai người bọn họ một trước một sau rời khỏi quân doanh, nơi này là Thiên Uyên, là chốn sâu nhất trong thiên hạ, đáy cốc cực sâu, nơi này mặt trời mọc vào giờ Thìn, qua giờ Thìn sẽ lại lặn đi.

Cứ thế đi thêm nửa canh giờ, Cửu Minh cuối cùng nhịn không được hỏi: “Phi Liêm, người định đi đâu?”

Phi Liêm hơi dừng bước, quay đầu nói: “Người lúc trước mời ta đi đập thanh, hôm nay có thời gian rồi, vừa lúc nhận lời.”

Cửu Minh lúc này liền trợn mắt há mồm, nói nửa ngày, hắn hóa ra là muốn cùng mình ra ngoài đập thanh?!

Không ngờ lời mời mười ngày trước hắn vẫn còn ghi tạc trong lòng..... Cửu Minh đột nhiên phát giác tâm tình bản thân lúc này phi thường hảo, chỉ tiếc lúc này sắc trời đã sớm đen, ngay cả màu cổ còn nhìn không rõ, làm sao mà đập được cái gì thanh nữa? Hắn a a cười, không hề mang ý đùa cợt, chỉ vào vách đá dốc đứng chót vót bên cạnh Thiên Uyên trước mặt, nói: “Chúng ta đi lên phía trên đi, người biết bay không?”

“Không.”

Cửu Minh nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “Như vậy phiền phức rồi, có cần ta mang người lên không?”

Chỉ thấy Phi Liêm ngẩng đầu nhìn vách đá ẩn hiện trong mây mù, hai bước bước về phía ấy, nâng chân đạp lên vách đá, cả người nâng lên, chân sau lại đặt thêm một bước, hoàn toàn khiến bản thân song song với mặt đất, dễ dàng ngược vách bước lên, giống như xem bức tường đá dựng đứng chót vót trước mặt này như đất bằng mà nhẹ nhàng bước tới.

Bất quá chỉ trong nháy mắt, Phi Liêm đã đi xa đến hơn mười trượng, cảm giác kẻ bên dưới kia không đuổi theo, hắn mới kỳ quái quay đầu lại.

Cửu Minh lúc này mới hồi thần trở về.

Đáng nhẽ nên biết sớm mới phải, kẻ làm đến tướng quân yêu quái đâu phải đơn giản, có điều người kia vốn không khoe khoang không ngạo mạn, nếu không phải Đế Quân phát hiện ra hắn, nói không chừng giờ này vẫn còn làm một tên Thám báo Tả lộ tiên phong đi, thế thì không thú vị nữa rồi!

Nhéch miệng cười, bốn phía mặt đất bên cạnh hắn đột nhiên nổi lên một trận liệt phong, thổi vào mái tóc đỏ rực bay lên như lửa cháy hừng hực.

” Hô ”

Gió càng lúc càng nhanh, từ sau lưng hắn đột nhiên phá ra bốn chiếc cánh!

Chỉ thấy bốn cánh này không vũ không mao, lấy xương cánh làm khung, được màng da bao quanh nối lại, giống như bốn phiến cánh dơi cực đại. Thân cánh cường tráng hữu lực, tuyền một màu đen, chỉ có trên xương cánh mơ hồ lộ ra hồng quang, giống như được phủ một lớp vảy.

Lại thấy bốn cánh kia vỗ xuống, trên mặt đất lập tức nổi lên một trận gió mạnh, Cửu Minh cả người như tên rời cung, vụt bay lên, trong chớp mắt đã lơ lửng dừng lại ngay bên cạnh Phi Liêm.

“Đi thôi!”

Trên vách đá không có lấy một cọng cỏ, một cái bóng như quỷ mị vô thanh vô tức chuyển động, giữa không trung còn thêm một quái vật bốn cánh theo sau, mỗi một động tác đều linh hoạt đến không thể nắm bắt, cũng may vách đá này cao đến mức không có người muốn nhìn lên, nếu không chỉ sợ sẽ khiến kẻ nhìn thấy bị dọa đến hồn phi phách tán.

Lúc ra khỏi Thiên Uyên, trên trời đã chuyển thành trăng sáng.

Phía trên miệng vực vốn là một mảnh rừng cây tươi tốt, từ xưa đã ít người lui tới, cao ngút trải dài vài dặm, nhưng gần đây vì chịu yêu khí từ dưới cốc xông lên mà chậm rãi bắt đầu khô héo, cỏ thụ che trời ngày xưa đã dần dần lụi tàn, chỉ còn thấy vài cành cây như cánh tay lão hủ hướng về phía bầu trời cao vời vợi như đang cầu viện. Đáng tiếc tiên nhân thiên thượng còn đang bận bịu khai chiến với đám yêu chúng nghịch thiên, không người chú ý tới tai kiếp đang dần dần lan khắp nhân gian này.

Cửu Minh lơ lửng trong không trung, nâng mắt nhìn về phía mảnh đất khô héo trải dài, cỏ cây yếu ớt vàng vọt làm sao chịu được luồng gió cánh hắn đập tới, nháy mắt thổi qua đã hóa thành tro bụi.

“Tám phần là Đế Quân vội đánh giặc nên quên mất làm mưa, nhân gian không tránh khỏi trận hạn hán này rồi.” Hắn nói như vậy thật cũng không phải không có căn cứ, lại nói vị Ứng Long Đế Quân kia vốn cũng là Thần Long thiên thượng, trong trận chiến Thần Vương thượng cổ từng tương trợ Hiên Viên Hoàng đế giết Xi Vưu, vì thế mà kiệt lực không thể làm mưa, khiến phàm gian chịu một trận đại hạn.

Nam nhân cảm lạnh sắc bén như ngọn thương cảm bên huyền nhai chợt hỏi: “Người quan tâm nhân thế?” Đôi mắt xám trắng trong bóng đêm đột nhiên thâm thúy, cả người thoát ra một cỗ sát khí bất khả tư nghị, Cửu Minh không hề hoài nghi chỉ cần hắn hơi gạt đầu, nam nhân này khẳng định sẽ dùng tội danh phản nghịch Đế Quân tru sát hắn ngay tại chỗ.

Cửu Minh khoanh tay nhìn ra xa, bên dưới sao trời, xa xa còn thấy vài điểm màu xanh, bàn tay tùy ý nâng lên, một đạo hỏa khí nóng rực chợt bùng thổi, khô héo nhanh chóng lan tràn khắp nơi, bất quá chỉ trong chớp mắt đã cắn nuốt hết thấy màu xanh vừa hiện lên trong tầm mắt.

Hạ hỏa vô thanh vô tức thiêu đốt mặt đất, dưới đêm trăng, bất khả tư nghị dần dần dâng lên một đợt khí nóng hầm hập như sa mạc dưới mặt trời thiêu đốt.

” Đừng lo, ta tạm thời không có ý định phản bội Đế Quân!”

Phi Liêm đối với câu nói bất trung của hắn cũng không có phản ứng gì, nhẹ nhàng từ trên vách đá bước lên, nhìn một mảnh khô vàng tiêu bụi trước mắt, ngay cả một mảnh cỏ cũng không còn, ngẩng đầu lạnh lạnh nhìn về phía con yêu quái đang đặc ý lơ lửng giữa không trung: “Người không phải nói đi đập thanh sao?”

“..... Đúng a!! Nha! Chết rồi!! Vừa rồi xuống tay quá nặng, cỏ năm mươi dặm quanh đây đều tiêu hết rồi.....”

[1] Xao sơn chấn hổ: tương tự như rung cây dọa khỉ ấy:d

[2] Quân lệnh vi tôn: quân lệnh là cao nhất, chuyện gì cũng theo quân pháp

=====

p.s: Minh nhi à, e đáng yêu quá đi =))

4. Quyển 1 - Chương 3

Chương thứ ba

Trác Lộc nam cực linh sơn cốc. Thiên niên yêu thi hóa nguyên anh

(Phía nam Trác Lộc, Linh Sơn cốc. Xác yêu ngàn năm hóa Nguyên Anh)

Không ai biết kết quả đập thanh đêm hôm đó như thế nào, chỉ biết rằng sau đó, Cửu Minh suất lĩnh yêu quân bỗng nhiên nghiêm cẩn không ít, bắt đầu thành thành thật thật làm một cái tướng quân ngoan ngoãn ở trong quân trưởng xử lý quân vụ, không còn tùy tiện vứt việc cho thuộc hạ xử lý như trước nữa.

Việc này không khỏi rơi vào tai Ứng Đế, bất quá cũng chỉ đổi lại nụ cười lạnh nhạt của đảng quân vương lạnh lùng.

Về phần Diêu Chư, hắn vẫn không khỏi kỳ quái Phi Liêm làm sao lại có năng lực trấn áp cái tên yêu vật cổ quái như Cửu Minh, trước đây hắn cũng từng đưa đến cho Cửu Minh không ít rượu ngon mỹ nữ châu báu ngọc ngà, cuối cùng cũng chỉ đổi được một câu đa tạ của kẻ kia. Hiện giờ xem ra, Phi Liêm kia cũng hoàn toàn không giống như người ta nhìn thấy, con người có vẻ mộc nạp thật ra lại thủ đoạn khó lường, trong lòng không khỏi phòng bị nhiều hơn một chút.

Lại nói ngày hôm đó, Ứng Đế đột nhiên lại triệu bốn người vào trướng.

Hắc diện Hắc Cầu tướng quân thô thanh hỏi trước: “Không biết Đế Quân có gì phân phó?”

Nam nhân ngồi trên đế tọa vẫn chăm chú nghiên cứu địa đồ trên bàn, không hề ngẩng đầu lên, mà nói: “Không chừng cũng ngàn năm rồi đi.”

Lời này lọt vào tai bốn kẻ đứng dưới lại không khỏi cảm thấy mặt danh kì diệu, ai cũng đoán không ra Đế Quân rốt cuộc đang suy nghĩ điều gì. Chính là lời này nói ra, không hiểu sao lại có chút cảm giác tâm huyết dâng trào.

Lại thấy hắn đã tiếp: “Bổn tọa muốn phái một người trong các người đến Hà Cốc tại Linh Sơn.”

Trong lòng bốn người nghĩ thầm, đại chiến đã sắp tới, cự nhiên lại phái trọng tướng ra ngoài, chắc chắn là có nhiệm vụ quan trọng.

Diêu Chư đứng một bên trong lòng thầm tính toán, lại nhìn trộm về phía Phi Liêm, thấy hắn vẫn diện vô biểu tình, trong lòng không khỏi loạn tưởng, nếu lúc này rời đi, Đế Quân tất đem yêu quân dưới quyền giao cho tướng quân khác chỉ huy, mà đến Linh Sơn kia thì không biết ngày nào trở về, kiến công lập nghiệp đều

bị kẻ khác giành mất, cho dù có thể hoàn thành thỏa đáng, trở về chẳng qua cũng là khuyển mã chi lao mà thôi, chẳng được chút ưu đãi nào.

Cửu Minh nghe xong lại không khỏi mừng rỡ, ở trong quân nhiều ngày bức bối không được ngoại du, hẳn đã sớm tâm dương khó nhịn, lúc này vội đáp: “Cửu Minh nguyện đi!”

Hắc Cầu bên cạnh hẳn cũng thành thực nói: “Đế Quân nếu có việc quan trọng, thuộc hạ tự nhiên sẽ cố hết sức hoàn thành thỏa đáng.”

Ứng Đế rốt cục cũng dời ánh mắt khỏi địa đồ trên bàn, đôi mắt sắc bén như đao đảo qua chúng tướng, phảng phất như có thể nhìn thấy hết tâm can bốn kẻ bên dưới.

Lúc này trên án ánh nến có hơi mờ đi, hẳn đưa tay qua, ngọn lửa trong đèn đột nhiên sáng thêm, ánh lửa nhất thời như được đổ thêm dầu, bốc cao mà sáng rực, màn trướng sau lưng đế tọa hiện rõ một bóng đen như hắc long tà ác xoay người chuyển thân, sợ đến mức khiến bốn kẻ đứng kia không khỏi bị chấn nhiếp.

Đôi kim đồng nhìn vào ánh lửa, lại giống như xuyên qua chúc quang nhìn về quá khứ ngàn năm xa xôi.

Chỉ nghe hắc chậm rãi nói: “Còn nhớ năm đó Hiên Viên có được Hà Đồ Thư, dốc sức ngâm cứu, đêm cũng không muốn ngủ, liền ra lệnh lấy quả cây chế thành dầu, dùng bông làm tâm, trời tối liền đốt lên chiếu sáng đọc tiếp, từ đó nhân gian mới tìm ra phương pháp chiếu sáng mọi thứ trong bóng đêm”

Hắn đột nhiên nói tới chuyện cũ, chẳng có chút liên quan đến chuyện phái ra ngoài, không khỏi khiến người ta sờ không được ý nghĩ. Đến ngay cả xảo quyết tinh ranh như Cửu Minh, hay thuần thực sát ngôn quan sắc như Diêu Chư cũng đoán không ra tâm tư Đế Quân. Lại càng không nói tới người mà ngay cả biểu tình cũng khuyết thiếu hoàn toàn giống một cái cọc gỗ chôn giữa trướng như Phi Liêm.

Không ngờ, Hắc Cầu tương đối thành thật lúc này lại đoán được tâm ý Đế Quân, nâng thanh hỏi: “Việc Đế Quân muốn làm, là có liên quan đến Hiên Viên hoàng đế?” Nhớ khi Ứng Long vừa tới nhân gian, đã từng trợ giúp Hiên Viên hoàng đế bình loạn Xi Vưu, lúc này lại đột nhiên nói tới, hẳn là có quan hệ sâu xa.

Ứng Đế nâng mi vừa lòng cười: “Không tồi. Hiên Viên tại Trác Lộc đánh bại cửu bộ, bắt giết Xi Vưu giam lại dưới Linh Sơn Hà Cốc, lại đem bốn mươi lăm tướng lãnh cửu bộ chém hết..... Lúc đó tình thế hung hiểm, không kịp liệm xác, liền đem thi thể của Xi Vưu vứt vào trong cốc. Hiện giờ cũng đã qua ngàn năm, bốn tọa đột nhiên nhớ ra nếu thượng cổ yêu vật đã chết ngàn năm, được dương thần luyện hóa, từ trên xác chết kia sẽ mọc ra một đóa hoa, gọi là Nguyên Anh Liên.”

Bốn kẻ đang nghe không khỏi giật mình, nếu là thượng cổ yêu vật, vốn dĩ đã cực kỳ khó tìm, càng nói gì đến con quái vật được tôn làm binh chủ, có thể cùng Thần Vương Hiên Viên hoàng đế đối đầu năm xưa? Một đóa Nguyên Anh Liên, tập trung hết tinh nguyên của thượng cổ binh chủ mà thành hình, làm sao lại không khiến trăm yêu thèm khát? Thế nhưng cổ tình sự việc bí ẩn như thế lại được Ứng Đế khinh miếu đạm tả kể ra, càng khiến kẻ khác kinh hãi vạn phần.

“Hoa này thật ra cũng không có tác dụng gì to lớn, bất quá nếu đến một ngày, thân thể bị đánh nát chỉ còn lại nguyên thần, có được vật ấy liền có thể một lần nữa tu lại thành hình người.”

Diêu Chư nuốt một ngụm nước bọt, đôi mắt nhỏ xíu không nén được tham lam hỏi: “Không biết Đế Quân vì sao bỗng nhiên lại nhớ đến việc này?”

“Nếu không phải nhìn thấy liên nhị trên đèn, ta thật đúng là đã đem việc này quên mất.” Ứng Đế ngả người dựa vào ghế, nhìn xuống bốn người trước mặt. “Bất quá nếu đã nhớ ra, liền phiên các người chạy một chuyến vậy.”

” Mạt tướng nguyện đi!!”

Diêu Chư đột ngột thay đổi thái độ, tích cực tranh đi, không ngờ Ứng Đế cũng không thèm nhìn hắn, ngược lại nhìn về phía Phi Liêm vẫn một mực không lên tiếng bên kia: “Thế nào, Phi Liêm, người không muốn nhân cơ hội ra ngoài sao?”

Phi Liêm lúc này mới có phản ứng: “Đế Quân nếu đã quyết, muốn đi hay ở, bất quá chỉ là một câu nói.”

Thanh âm hân rỡ ràng vang lên không buồn không vui bằng phẳng bình tĩnh, đổi lại vài tiếng cười nhẹ của Đế Quân.

“Không tồi. Đi Hà Cốc lần này, hung hiểm không biết, Hắc Cầu cùng Diêu Chư lại là chủ sự trong quân, không tiện ra ngoài. Nếu người đi, chính là thích hợp nhất. Lần gần nhất cũng phải mất mười ngày, thuộc hạ của người tạm thời giao cho Cửu Minh quản giáo đi.”

“Phi Liêm lĩnh mệnh.”

“Đế Quân khoan đã!” Cửu Minh mắt xoay tròn trắng một vòng, “Ta quân không được nhiều yêu quái như vậy a!”

Vốn biết tên Cửu Minh này luôn thích làm theo ý mình, cho dù ngày thường có mở một mắt nhắm một mắt dung túng hân cũng không có khả năng để hân ngỗ nghịch quân uy. Lúc này đã thấy Ứng Đế nhú mày: “Cửu Minh, đừng có nao loạn.”

Cửu Minh vẫn cố tình không nghe: “Đế Quân minh xét, ta thà rằng chạy xa một tí, cũng không muốn quản nhiều yêu quái như vậy, chúng nó ồn chết đi được, ta sợ mình nhịn không được một ngụm nuốt hết thì phiền lắm.”

“Nếu không quản được, vậy không cần làm tướng nữa, đi lĩnh bộ khinh trang [1], đến đội Thám báo Tiên phong mà đội lệnh!!”

Hắc Cầu đứng một bên không khỏi vì hân mà đỏ mặt hân hột, Cửu Minh trái lại cũng không buồn để tâm, nhún vai cười nói: “Thế cũng tốt, nghe nói đội trưởng thám báo là một đầu Bào Ngạc[2], ta cũng chưa ăn qua bao giờ, không biết hương vị thế nào?”

” Hô nháo.” Ứng Đế vung tay đập bàn, nộ khí giữa mi gian càng lúc càng dày.

Nếu là yêu quái bình thường sớm đã bị dọa gần chết, thế nhưng Cửu Minh vốn chính là cái tên không biết sợ chết mà chuyên đi gây sự đấy.

Chỉ thấy hân nhếch miệng cười: “Trong quân này ngoại trừ Đế Quân, không có thượng cấp nào mà ta không dám ăn!”

Diêu Chư khịt mũi, Hắc Cầu cũng không biết làm sao, hân nói như vậy thật ra cũng không hề khoác lác. Hân quả thật có bản lĩnh như thế, dị thú không phục thiên địa luôn luôn tự phụ rất cao, muốn hân phục tùng nghe lệnh, trừ phi sức mạnh đủ cường.

Ứng Đế dường như cũng không ngờ hân dám nói như vậy, hơi sững sờ một chút, lập tức hung khí giữa mi gian dần dần tán đi, nhìn xuống Cửu Minh nói: “Người đã cứng đầu muốn đi đến vậy. Được, cũng chỉ có mười ngày, người cùng Phi Liêm đi đi.”

=====

Trác Lộc, U Châu, là do lấy núi Trác Lộc nơi này mà đặt thành tên.

Truyền thuyết kể rằng Hiên Viên hoàng đế cùng Viêm đế đã từng đại chiến với loạn quân Xi Vưu tại đây, máu đổ trăm dặm, phi thường thảm thiết, nơi này vì vậy mà lưu danh đời sau.

Linh Sơn Hà Cốc, chính là nằm ở phía nam Trác Lộc.

Đến nay sự tình đã quá ngàn năm, thần nhân xưa kia sớm đã không còn, thi hài hóa bụi, trăm dặm máu tươi cũng đã bị cỏ xanh che mất. Thiên thượng mệnh mỏng, còn lại chỉ có cô tịch vạn năm không đổi, tiếng gió thổi qua giống như đang thở dài.

Bỗng nhiên trong không trung một trận chấn động, một màu đỏ rực rỡ như ngọn lửa từ trên trời giáng xuống, rơi tới nơi chiến trường cổ xưa nay đã hiếm dấu chân người.

Yêu quái xích phát hồng y lúc này mới thu cánh, tò mò nhìn ngó xung quanh.

Từ Thiên Uyên tới đây thật có hơn ngàn dặm xa, cho dù có cánh bay cũng mất của hân hơn một ngày mới đến, lúc xuất phát, hân khó khăn lắm mới có một lần thiện tâm đề nghị tên Phi Liêm nhìn ngang nhìn dọc

cũng không thấy chuẩn bị thứ gì kia chờ y đi, thế mà không ngờ lại bị cặp mắt xám trắng kia cự tuyệt thẳng thừng.

Hiện giờ hắn đã tới nơi, thật muốn nhìn xem cái tên Phi Liêm kia làm thế nào mà đến được!

Nơi đây quả thật hoang vắng, trên mặt đất cho dù cỏ cây tươi tốt lại tịnh không thấy một con tiểu thú nào chạy qua, cũng không hề nghe thấy chim chóc kêu hót. Hắn đứng nơi này, mở to mắt trừng nửa ngày cũng không thấy một con chim nào bay qua.

Nhìn chiến trường cổ xưa đã không còn chiến hỏa nhưng vẫn không che giấu được mùi máu tanh chết chóc, nam nhân cột nhả ngày thường giờ phút này cũng chậm rãi thu lại bản tính cột nhả, gió mạnh thổi qua đưa mái tóc đỏ rực của hắn bay cao, giữa đầu mày ẩn hiện nghiêm túc trước nay chưa từng có.

” Tuyệt bí chi dã a [3]”

Còn nhớ năm đó Xi Vưu dẫn chín bộ quân thiện chế binh khí, đồng kiên khí lợi[4], trời sinh thiện chiến, liên hợp với người khổng lồ Khoa Phụ, ba người một bộ, trước đánh bại Viêm đế, sau chiếm lấy Cửu Ngung. Dịch nhân hung hãn như thế, Hiên Viên hoàng đế tuy là thượng cổ Thần Vương cũng không tránh khỏi có thắng có bại. Nhưng Hiên Viên vốn là người mang mệnh trời, được thiên thượng thần nhân tương trợ, trước có Huyền Nữ, sau lại có Ứng Long, chiến dịch Trắc Lộc lúc đó, chiếm được thiên thời khiến Xi Vưu đại bại..... Sử thư có ghi lại, trận đó máu đỏ thành sông, mùi tanh bốc lên tận trời. Sau đó, lại ở dưới Linh Sơn Hà Cốc chém giết Xi Vưu, cùng Quý Long giết sạch cửu bộ quân lính, vong hồn quá nhiều, oán khí quá nặng, ngàn năm sau cũng không thể tiêu tán, vì thế nơi đây mới được gọi tên là “Tuyệt bí chi dã”.

Chính là nam nhân này quả thật không hợp với loại vẻ mặt nghiêm túc, biểu tình ngưng trọng rất nhanh đã bị hắn kéo sụp xuống, đưa tay cào tóc, khẩu khí oán hận: “Không phải chứ? Phi Liêm khi nào mới đến vậy? Không phải bắt ta ở cái chỗ chim không thềm thài này chờ nửa tháng đấy chứ?!”

“Ta đã đến rồi.”

Thanh âm u lạnh vang lên sau lưng hắn, Cửu Minh suýt nữa sợ tới mức cắn đứt chính đầu lưỡi của mình, quay đầu lại đã thấy Phi Liêm không biết lúc nào đã đứng đằng sau, quần áo chỉnh tề, mũ tóc sạch sẽ, nếu không phải cảnh sắc bốn phía đã đổi khác, hắn quả thật còn tưởng rằng bọn họ vẫn còn đang đứng ở Thiên Uyên, chưa hề xuất phát.

“Người đến từ lúc nào?!”

“Một canh giờ trước.”

Cửu Minh há mồm cứng lưỡi một hồi lâu, sau lại phá ra cười to, ôm lấy bả vai Phi Liêm nói: “Đã sớm bảo mà! Người nếu biết đường tắt, lúc về mang theo ta đi đi, đỡ phải bay một trận mệt gân chết.”

Phi Liêm cư nhiên cũng không cự tuyệt, chỉ gật đầu.

Cửu Minh càng thêm vui vẻ, chỉ vào Linh Sơn trước mặt nói: Đế Quân nói đại khái chính là chỗ này đi! Hà Cốc ở phía bắc Linh Sơn, chúng ta đi tới nhìn một cái, đem cái gì mà hoa a sen a đào lên luôn cho nhanh, sau đó ta mang người đi chỗ khác chơi nha!” Hắn cũng không quản đối phương có đáp ứng hay không, cứ một mình tự hỏi tự nói,”Thật vất vả mới có mười ngày nhàn hạ, đương nhiên không nên lãng phí nha! Nhân gian chỗ tốt nhiều lắm, Phi Liêm người đại khái không biết đi? Ai ai! Chờ ta mang người đi chơi một chuyến rồi, trở về mặt người sẽ không chỉ có một loại biểu tình thế này nữa! Ha ha.....”

Khắp cánh đồng chỉ có giọng nói sang sảng của con yêu quái kia vang vọng, cho dù không có ai đáp lại nhưng cũng không hề cảm thấy chán nản, bóng dáng đỏ rực như lửa mang đến cho vùng đất thiên cổ yên lặng này thêm một tia sức sống tươi sáng.

Hai người lên núi theo sơn đạo đi về phía bắc, không lâu sau đã nghe thấy tiếng nước, nhưng càng đi tới gần, chứng khí lại càng lúc càng nặng, đến lúc đi tới chỗ có dòng nước chảy qua dưới chân liên phát hiện bốn phía không biết từ khi nào đã bị hơi nước dày đặc bao phủ, giơ tay không thấy nắm đầu ngón!

“Quái lạ!!”

Không nói bốn phía, đến ngay cả bầu trời trên đầu cũng bị hơi nước đặc sệt che kín, rõ ràng vừa rồi còn thấy ánh nắng ban trưa chói chang, nhưng vừa vào đến Hà Cốc lại chỉ thấy hôn ám mông lung, âm trầm đáng sợ.

“Tuy nói Hà Cốc ẩm ướt, có chút chương khí cũng không tính kỳ quái, có điều hơi nước thế này cũng không phải có chút quá dày đi?”

Hắn quay đầu nhìn Phi Liêm, tuy rằng thần sắc người kia vẫn chưa biến nhưng đôi đồng tử lại đã sâu thêm mấy phần.

“Đây không phải chương khí bình thường.”

Hắn từ trong nước nhặt lên một hòn đá, nhìn qua cũng không khác gì những viên đá tầm thường khác, lại thấy hẳn hai tay hơi bẻ ra, hòn đá kia không ngờ lại dễ dàng bị tách đôi như người ta bẻ bánh mì, tâm đá bên trong lại trống không, hoàn toàn bị ăn mòn thành bột phần.

Cửu Minh liếc mắt nhìn một cái, nói: “Tâm thạch rửa nát, nói vậy trong nước có độc.”

Phi Liêm dùng hai ngón tay nhón lấy một chút bột phần trong tâm thạch ma xát vài cái, đột nhiên một đám lửa xanh[5] xoẹt cái bùng lên.

“Là yêu mi.”

Cái gọi là yêu mi chính là thân thể yêu vật sau khi chết thối rửa mà ra, vốn nên trở về với đất, thế nhưng yêu vật nếu quá mức cường đại, lại thêm oán khí trong tinh nguyên khó lòng tiêu tan, thân thể cho dù thối nát vẫn hóa thành độc nhập vào lòng đất, làm ô nhiễm mạch nước ngầm, độc này chính là yêu mi. Năm đó Đại Vũ Vương Ngũ Đế trị thủy, giết nghiệt súc Tương Liễu, yêu này trong máu có độc, thân thể thối rửa rồi độc liền ngấm vào đất, khiến nơi đó không thể trồng trọt, Vũ Vương liền đào đất làm một cái Đài, cao ba nhận ba tự để trấn trụ yêu mi. Đáng tiếc trải qua ngàn năm, nơi ấy tuy rằng cây cỏ đã có thể mọc lên, nhưng dù sao cũng bị yêu độc làm ô nhiễm, nếu ăn phải chắc chắn sẽ đau bụng vài ngày.

Hiện giờ nhìn tình trạng của Hà Cốc lúc này, chính là cũng giống Đế Thai năm đó.

“Có nghĩa là, trên thượng du Hạ Cốc này chính là thi thể của Xi Vương?” Cửu Minh ngẩng đầu nhìn sâu vào trong Cốc, bị hơi nước dày đặc che dấu đường nhìn khó thấy đến tận cùng, chỉ nghe hắn thì thào nói: “..... Phiên phúc.”

Hồng bào đột nhiên bị gió thổi tung, một cỗ liệt phong từ trên thân hắn xông ra bốn phương tám hướng, khí tức lại hoàn toàn không hề mát mẻ mà cực kỳ khô nóng, chỉ trong nháy mắt không khí xung quanh như bị đun đến bốc hơi, hơi nước dày đặc xung quanh thoáng chốc đã tiêu tán, lộ ra Hà Cốc rõ ràng trước mắt. Chỉ thấy dòng sông uốn lượn, bên trong lởm chởm đá tảng đủ hình đủ dạng, khiến lòng sông nhiều chỗ trở nên chật hẹp. Dòng nước siết gấp gáp chảy, thỉnh thoảng lại đánh vào đá ngầm làm tung lên từng đợt bọt nước bắn tung như ngọc vỡ. Ánh mặt trời dửng trên mặt đá bóng loáng, chói mắt như gương, không biết bị hơi nước bao phủ không thấy ánh mặt trời đã bao nhiêu năm, lúc này nhật quang chính ngọ chiếu xuống, đá ngầm dưới lòng sông luân phiên phản chiếu ánh nắng, giống như có cái gì đó đang kích động lùi trở về bóng tối. Nước chảy róc rách lại đang che đậy tiếng kêu “chít chít” quái dị.

Có điều Cửu Minh xem ra hoàn toàn không để tâm, chỉ thấy hắn nhảy lên không trung, rơi xuống một phiến đá dựng đứng cách đó nửa trượng, hướng Phi Liêm nhếch miệng cười nói: “Đi thôi!”

=====

Tác giả lại có chuyện muốn nói: Biến chuyển vẫn có điểm chậm, bất quá vẫn đang làm mà, cho nên thỉnh các vị đại nhân cố gắng duy trì nha ~ cảm ơn!

=====

[1] Khinh trang: bộ đồ nhẹ, dễ hoạt động, luôn lách.

[2] Bào Ngạc: Bào là hươu, Ngạc là chim (QT nó bảo thế) ta k Google được con này, thôi cứ biết nó là con gì đó lai giữa hươu vs chim mà Minh nhì nhà ta chưa ăn đi ==))

[3] Tuyệt bí chi dã: Tuyệt – không còn, đứt, mất.... Bí – dây cương ngựa... dã – cánh đồng:d

Dịch sơ sơ thì chắc là “Cánh đồng đứt cương”. Thôi cứ để tên gốc nghe cho nó oai

5. Quyển 1 - Chương 4

Chương thứ tư

Lân tuân thạch hiện Xi Vưu cốt, sơn băng địa khiêu mai trùng ảo

(Lởm chởm bãi đá, xác Xi Vưu. Núi sụp đất gào, chôn trùng ảo)

Ngược dòng nước đi lên, hà đạo đã hẹp lại càng khó đi, bắt quá đối với hai yêu quái này mà nói cũng chẳng tính là khó khăn gì. Đám hơi nước trong sơn cốc đã bị Cửu Minh bốc hơi hết, tuy rằng có thể thấy rõ ràng hơn, nhưng cảm giác âm trầm cũng tăng lên vài phần.

Đã có dòng sông, theo lẽ thường, hẳn là nên vạn vật phong phú, thế nhưng cổ tình Hà Cốc này lại giống như một bức tranh tĩnh vật, không hề nghe thấy một tiếng chim kêu, cũng không thấy cá tôm tung tăng bơi lội, đi đã nửa ngày ngay một bóng vật sống cũng không thấy.

Không khí tĩnh lặng khiến người ta tinh thần căng thẳng, Phi Liêm nhìn dòng sông tựa như không có tận cùng vẫn thẳng tắp kéo dài về phía trước, không khỏi có chút dăm chiêu.

Đúng lúc bầu không khí áp lực đến mức gần như hít thở không thông, đột nhiên một tiếng hét lớn như sấm vang lên: “Aaaaaaaa! Đói bụng qua a!!” Trong cốc liền vọng lại từng tiếng ” Đói đói đói.....”, cực kì tức cười.

Phi Liêm quay đầu, nhìn yêu quái xích y hồng phát xoa xoa cái bụng, biểu tình buồn rầu trên mặt hẳn đương nhiên không phải vì không tìm được thi thể của Xi Vưu mà hiện ra. Ánh mắt không khỏi hướng về mặt đất tìm kiếm một trận, đoán do không biết có nên lấy mấy cục đá dưới chân trực tiếp nhét vào cái mồm đang há rộng kia không.

Cửu Minh lại hoàn toàn không chú ý tâm tư người bên cạnh đang nghĩ cái gì, nhảy lên vài cái dừng lại trên phiến đá Phi Liêm đang đứng, như một tên lưu manh ngã ngửa ngồi phịch xuống, không kiên nhẫn hừ hừ nói: “Đi đã nửa ngày trời, sao mà đến một con thỏ cũng chẳng nhìn thấy a.....”

Phi Liêm cũng mặc kệ hẳn.

Suối nước róc rách, bóng ngược của hai người một hồng một xám phản chiếu trên phiến đá to lớn lởm chởm giữa dòng có chút vụn vụn cổ quái.

Yêu quái mặc diện nhìn về nơi xa, đột nhiên lên tiếng: “Là mê chương.”

“Nga?” Cửu Minh ngẩng đầu nhìn, phi thường đồng ý mà gật gật, “Thảo nào đi mãi vẫn loanh quanh không ra được. Khó trách tảng đá này ta nhìn kiểu gì cũng cảm thấy quen mắt!” Biết rõ bản thân ở trong mê chương hẳn ngược lại càng cười đến vui vẻ, “Xem ra chúng ta đến đúng chỗ rồi nha! Ai ai, Phi Liêm, so xem ai ra khỏi mê chương trước đi, thế nào?” Hắn cực kì giảo hoạt tính toán, trong lòng biết rõ Phi Liêm không biết phi thăng thuật, mà một khi đã bay lên cao mê chương này liền trở nên vô dụng. Lại nhìn hắn, vừa nói dứt lời, bốn cánh đã mở ra, rõ ràng tính toán muốn bay lên.

Không ngờ Phi Liêm vẫn nhất mực thản nhiên: “Không cần.” Động tác ra tay lại nhanh như chớp, duỗi ngang, thoáng cái tóm được một phần xương cánh đang giơ lên, đột ngột tới mức khiến Cửu Minh suýt nữa mất cân bằng rơi thẳng vào lòng sông.

Cửu Minh tuy rằng thường ngày oai phong lẫm lẫm, nhưng đối với tất cả yêu quái có cánh mà nói, chính đôi cánh lại là bộ vị mẫn cảm yếu ớt nhất trên cơ thể, chính vì vậy, nếu không cần thiết, hẳn trước nay đều không bao giờ để lộ đôi cánh ra. Lúc này Phi Liêm ra tay cũng không nói trước một câu, khiến hắn không kịp phòng bị đã bị người kiểm trụ, không khỏi tức giận muốn giãy ra bàn tay như gọng kiềm của Phi Liêm: “Người làm cái gì vậy?!”

Đối phương lại không thèm trả lời, trong miệng niệm động pháp quyết, chỉ thấy mặt đất dưới chân hai người như đang tan ra hút bọn họ vào trong, lập tức trước mắt tối đen một mảnh, tuy không hề có cảm giác khó thở, nhưng tư vị bị chôn kín trong bóng đêm cũng không hề thoải mái. Rất nhanh đã cảm thấy thân thể như đang lao về phía trước, không đến một lát, bên cánh bị nắm lại bị nhấc lên, ánh mặt trời chói mắt xông tới, hóa ra đã trở lại đứng trên mặt đất.

“Buông tay!!” Cửu Minh giãy mạnh một cái, ngay khi bàn tay Phi Liêm vừa thả ra, hồng phát yêu quái liền đứng thẳng người, quay đầu lại quát: “Người nghĩ ta là cây củ cải chắc?!”

Đối phương dường như không hiểu hắn đang nói gì, thật lâu sau, mới chậm rãi: “Chính người đã nói, nếu biết đường nào tắt, thì mang người đi.”

” Người ”

Cửu Minh không ngờ đối phương lại nghiêm túc nghe theo lời hắn nói như vậy, lúc này không ngờ lại bị chính câu nói của bản thân làm nghẹn chết, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi, lại đột nhiên phát hiện cảnh sắc xung quanh đã thay đổi, dòng sông uốn lượn khúc khuỷu khi nãy đã biến mất, bốn phía biến thành vách đá cao chót vót, ở giữa lại là một bãi cỏ xanh mướt bằng phẳng, xem ra thuật độn thổ của Phi Liêm cũng thật dễ dàng phá bỏ mê chướng kia.

” Di? Nơi này là.....”

” Tận cùng của Hà Cốc.”

Bãi cỏ được vách đá bốn phía bao vây cũng khá là rộng lớn, trên mặt cỏ từng phiến đá nhô lên, giữa màu xanh biếc nổi bật lên từng khóm Tiễn Thu La[1], sắc hoa hồng diễm, từ xa nhìn lại giống như từng đốm máu tươi thấm đẫm đất, một màn máu chảy thành sông ngàn năm kia giống như mới vừa chấm dứt không lâu.

Nơi đây mơ hồ tỏa ra áp lực đáng sợ, nếu cảm nhận kĩ hơn, còn có thể phát giác ra trong khối không khí đặc quánh này phảng phất có một tia tử vong thi khí. Nói vậy, đây chắc chắn là nơi thượng cổ binh chủ Xích Vưu đã chôn thân.

Hai người cũng không tiếp tục nhiều lời mà bắt đầu phân ra tìm kiếm, có điều tìm cũng đã nửa ngày lại hoàn toàn nhìn không ra nửa đồng đất khả nghi chứ đừng nói gì đến cả một bộ thi hài.

Cửu Minh còn đang tìm kiếm, ngay đến từng tảng đá cũng đều nhắc lên một lượt, cơ hồ đã đi đến tận cùng mà vẫn không thu hoạch được gì. Một phen lặn qua lặn lại, sắc trời cũng dần dần tối đen, trong bụng vừa đói vừa khát, hắn tới tận bây giờ cũng chưa từng ngược đãi cái bụng của mình, lúc nào đói liền ngay lập tức a ô há mồm ăn, yêu quái cũng tốt thần tiên cũng được, lấp dạ trước rồi nói sau. Đáng tiếc, lúc này trong cốc lại chẳng có nửa con vật còn sống, nghĩ đi nghĩ lại, nhịn không được quay đầu về phía Phi Liêm đang đứng cách đó không xa, không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, mà thôi, quên đi, nhìn hắn thế kia Ăn rồi chỉ sợ chưa chắc đã tiêu hóa được.

Liếc mắt nhìn về phía Tiễn Thu La dưới chân, cánh hoa như tơ thiêu đốt mặt đất, nhan sắc rực rỡ thế này không khéo ăn vào liền bỏng cả miệng Thôi vậy, hắn là yêu quái ăn thịt, cũng không phải ăn chay.

Ai, nhìn cả cốc đều là thi khí của con yêu quái đã chết, lại không biết lúc nào mới có thể trở về, việc còn chưa xong, cái tên gia hỏa kia nhất định sẽ không chịu đi, chẳng lẽ mình thực sự liền đối chết ở đây sao?

Cửu Minh cực độ buồn bực hướng tảng đá bên cạnh tung một cước, thạch đầu bị hắn đá bay xa đến hơn mười trượng, phân đầu sắc nhọn ngay lập tức cắm ngập vào vách đá đối diện!

Phát tiết rồi cũng không còn khó chịu nữa, liếc mắt nhìn tảng đá kia một cái, bỗng nhiên cảm thấy có chút bất thường, tiến đến gần nhìn, nghiêng đầu ngắm một lúc: “Di?” Lại nói, tảng đá hình dạng cũng thật cổ quái. Phần cắm vào vách đá không hiểu sao lại phi thường sắc nhọn, mặt ngoài lại vừa bóng loáng vừa cong cong, giống như hình cái nón, nhìn thế này, sao mà giống một cái thật lớn Sừng trâu?!

“Không thể nào?” Cửu Minh kinh ngạc thì thào, đột nhiên tung cánh ra, phóng thẳng lên không, lúc cúi đầu nhìn xuống đôi mắt liền trừng tới mức muốn lọt tròng, lập tức lại ôm bụng cười to, hướng về phía Phi Liêm hô lớn: “Phi Liêm!!! Tìm được rồi!!!”

Thật sự là đập phá thiết hài vô mịch xử, đắc đến toàn không phí công phu[2].

Phi Liêm ngẩng đầu liếc hắt một cái, tuy rằng hình dạng hắt cười bây giờ trông như ngốc tử[3], lại cũng không buồn tranh luận cung hắt. Đi đến bên vách đá, bước lên cao hơn mười trượng, lúc ngang với Cửu Minh liền cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trong đáy cốc rộng lớn, đám quái thạch vốn tưởng rơi rụng lộn xộn không ngờ cự nhiên lại xếp thành một bộ xương người hoàn chỉnh thật lớn!!

Xương cốt cả ngàn năm phơi trên mặt đất, chịu hết gió sương mưa tuyết dập vùi, đã sớm mất đi hình dáng vốn có, vài chỗ thậm chí còn vỡ vụn thành khối, có nơi bị vùi lấp trong cỏ, nếu không phải từ trên cao nhìn xuống, thật sự khó có thể phát hiện.

Mà hài cốt này cũng cực kì lớn, chỉ nói một cánh tay, cơ hồ đã dài đến hơn mười trượng, thân xương thô to, cả thân hình tứ chi đều đủ, cự nhiên chỉ có cái đầu là không thấy.

Cửu Minh liền cảm thấy kì quái: “Quái lạ, cái đầu đâu mất rồi?”

Phi Liêm bên cạnh lại lạnh lạnh trả lời: “Năm đó Hiên Viên hoàng đế lo sợ Xi Vưu bản tính hung lệ, sau khi giết liền phân thây mà chôn, nghe đồn cái đầu của Xi Vưu được chôn tại Huyết Phong Lâm.”

“Nếu nói như thế, cái này chắc chắn là xác của Xi Vưu rồi, bất quá hình như không thấy Nguyên Anh Liên trong lời Đế Quân?”

“Qua cả ngàn năm, bất quá chỉ là phỏng đoán, làm sao có thể chính xác được.”

” A?! Không phải chứ?!” Cửu Minh nhin không được gào thét một tiếng, “Ý của ngươi là, chúng ta phải thủ ở đây cho đến khi Nguyên Anh Liên mọc ra sao!?”

” Không sai.” Phi Liêm vẫn là vẻ mặt bình tĩnh, giống như cho dù muốn hắt ở nơi sơn cốc hoang vu này thủ cả trăm năm ngàn năm cũng không sao, ngay lúc Cửu Minh đang định kêu trời kêu đất một trận thì lại tiếp tục lên tiếng: “Bất quá, chỗ này dường như còn có một ít yêu khí hỗn loạn tụ tập, hình như ngoại trừ chúng ta, còn có yêu quái khác nữa cũng đang đợi.”

“Này ta bảo, lúc nói chuyện, ngươi có thể nói một lần cho xong không?.....” Cửu Minh tắc tắc nhướn mi. Hắt cũng không phải không cảm thấy gì, lúc vừa đặt chân đến đây đã cảm nhận được vô số yêu khí mỏng manh phân tán trong cốc.

” Đó là thứ gì vậy?”

” Không biết!”

Hồng phát yêu quái đang lơ lửng giữa không trung suýt nữa trượt chân ngã, cái tên gia khóa mặt không chút thay đổi này lúc nào cũng có vẻ như cái gì cũng hiểu, nhưng đến lúc không biết lại vẫn nói đến cực kì đúng tình hợp lý, hại hắt suýt nữa bị chọc đến tức chết.

Cửu Minh trợn trắng mắt một vòng lớn, lập tức bốn cánh đập mạnh, một cỗ gió lốc ào ra cuồng quét, cỏ xoắn xuýt tung bay, Tiễn Thu La bốn phía rơi rụng như máu, đám thạch cốt trong cốc cũng dần dần phát ra âm thanh xôn xao “chít chít” chói tai, tiếp đó một con lại một con trùng tử đen bóng chui ra, số lượng cực kì đông đúc, quả thực giống như vừa lật úp một tổ kiến!

Đám trùng tử này đầu như bọ ngựa, tám chân ba đầu, lớn bất quá chỉ bằng bàn tay.

” Thi ảo?!” Cửu Minh nhận ra đám yêu này, bất quá chỉ là hạ đẳng yêu quái chuyên đi ăn yêu thi mà thôi, trước kia hắt cũng từng gặp qua, nhớ rõ hồi đó chỉ to bằng con muỗi, thế nhưng đám thi ảo trước mắt này lại vô cùng lớn, hơn nữa số lượng cũng thật nhiều, chắc là do thi thể Xi Vưu quá lớn, nên mới tụ tập tới nhiều thi ảo đến vậy, xem chúng nó một bầy toàn thân sáng bóng, to như con nhện, bộ dáng ba đầu tám chân cực kì cổ quái, nhất định là do ăn được thi thể Xi Vưu mà có.

Nếu để bọn chúng có được Nguyên Anh Liên, nhất định sẽ tu thành chân thân, đến lúc đó lại biến hóa ra một đồng quái Xi Vưu, phạm gian chỉ sợ lại thêm một lần đồ thần sinh linh nữa.

Đám thi ảo vừa bị buộc chui ra, không hề che dấu tức khắc chuyển sang trạng thái tấn công, sôi nổi chít chít kêu to ý đồ công kích hai người, đáng tiếc chúng nó chẳng qua là vì ăn được thi thể yêu quái đặc biệt nên mới có chút sức mạnh, còn chưa tu được hình người, hồn phách yếu ớt, trí tuệ thấp kém, Phi Liêm cùng

Cửu Minh một người đứng trên vách đá, một người treo mình giữa không trung, chúng nó vốn không biết leo trèo, đương nhiên chẳng thể chạm tới.

Phi Liêm nhìn xuống đám thi ảo dày đặc mạnh liệt bên dưới, phi thường đặc biệt chăm chú phân tích hướng đi của chúng rồi mới nói: “Chúng nó hình như muốn ăn cái gì đó.”

” Đúng a! Chúng chính là nghĩ muốn ăn chúng ta đấy!” Cửu Minh tức giận liếc hắt một cái.

Phi Liêm lại quay đầu đi: “Người không phải đang đói sao?”

Đến lúc này mà y vẫn còn nhớ tới việc hắt đang đói bụng, vốn dĩ hắt nên phi thường cảm động mới đứng, bất quá.....

Cửu Minh phiêu mất liếc xuống đám yêu vật nhìn qua không khác gì mấy con gián đang rục rịch bên dưới kia, ghé tởm lè lưỡi nói: “Đói chết ta cũng không thèm ăn thứ này.....”

Lại thấy đám thi ảo nhao nhao bò trở về bộ xương, thi cốt Xi Vưu dần dần bị đám tiểu yêu đen bóng bao trùm, giống như được đắp thêm một tầng thịt hắc sắc, tứ chi rơi rụng bốn phía dần dần tụ lại thành hình, cuối cùng biến thành một cái thân thể không đầu thật lớn! Chỉ nghe từng trận “ầm ầm” chấn động, đám xương cốt khổng lồ của Xi Vưu cự nhiên chậm rãi đứng lên khỏi mặt đất!!

Cửu Minh nhìn quái thi không đầu dữ tợn trước mặt, lại thêm đám trùng tử thỉnh thoảng rơi xuống lại ngay lập tức bám trở về mà trợn mắt há hốc mồm. Đột nhiên một bàn tay thật lớn của quái thi đảo qua, tiếng gió gào thét, sức mạnh không ngờ lại rất lớn, đám thi ảo này đều đã ăn qua thi thể Xi Vưu, có thể nói cũng đã hấp thụ được nhiều ít yêu lực của nó, một con hai con thì còn có thể khinh thường, nhưng nếu đã tụ tập thành bầy, sức mạnh đương nhiên không thể xem nhẹ.

Thấy bàn tay đang đánh đến, Cửu Minh định giương cánh lên muốn bay đi, cúi đầu nhìn xuống mặt đất khắp nơi đều rơi rụng một đồng thi ảo, ghé tởm đến mức cảm giác muốn nôn cũng có.

Cũng không biết có phải một thân đồ rục của hắt quá mức bắt mắt hay không, đám yêu vật kia cự nhiên đem Phi Liêm đang đứng trên vách đá như không nhìn thấy, chỉ đuổi theo hắt mà đánh. Cửu Minh ở không trung động tác cực kỳ linh hoạt, trong khi thân thể nổi bằng thi ảo kia thì lại vô cùng nặng nề.

Hồng phát yêu quái hai tay khoanh trước ngực, cho dù đang phải lộn người tránh trên không, đôi cánh liên tục cử động, cái miệng của hắt vẫn không ngừng lải nhải lẩm bẩm oán hận: “Người nói Hiên Viên hoàng đế này cũng thật là, đường đường một thượng cổ Thần Vương, cự nhiên chỉ biết cầm giết mà không thèm chôn cất! Quá phẫn a..... Đem thi thể binh chủ người ta vứt xuống cốc rồi chặt đầu chạy lấy người, đây là thể nào chứ?..... Giờ thì tốt rồi, đương ra một đám thi trùng tử đông đúc thế này, cũng không sợ ghê tởm!.....”

Nhưng Cửu Minh cũng hoàn toàn không có ý định đánh trả, giống như đang chơi đến thật vui, bên này càng nháo càng nghiện, bên kia Phi Liêm còn đang đứng trên vách đá bỗng nhiên ánh mắt vừa động, lập tức nâng tay làm quyết, nhẹ niệm một tiếng: “Khai.”

Lập tức bốn phía đất rung núi chuyển, quái thi Xi Vưu kia vốn do chấp và mà thành cực kì không vững chắc, lúc này liền oanh liệt ngã xuống, khiến không ít thi ảo trốn không kịp bị thạch cốt nặng nề áp đến bẹp, còn chưa kịp thoát ra, đã nghe một tiếng rền rĩ như Bàn Long trở mình, mặt đất kịch chấn tách ra một vết nứt khổng lồ.

Vực này sâu không thấy đáy, âm u trống rỗng, tiếng gió rít như khóc than từ bóng tối đen thẳm bên dưới thổi lên, vết nứt như cái miệng khổng lồ đột ngột mở ra đem hài cốt Xi Vưu nuốt sạch, đất đá bên rìa cũng sụp đổ thần tốc, đám thi ảo đang định bỏ chạy cũng không thoát kịp, một con lại một rơi xuống vực sâu, tiếng kêu cần xé chói tai từ dưới truyền lên, dần dần biến mất.

Phi Liêm niệm quyết lại thay đổi, nhẹ hô: “Hợp.”

Miệng vực sâu hoắm từ từ khép lại, chớp mắt sau ngay cả nửa kê hỏ cũng nhìn không thấy.

Cửu Minh một bên vừa xem vừa nghĩ, yêu quái này làm việc cũng giống như cá tính của hắt, tuyệt đối ngắn gọn không hề dài dòng. Lại đột nhiên như nhớ ra cái gì, vỗ đùi hướng Phi Liêm kêu lên: “Phi Liêm a, người sao lại đem thi thể Xi Vưu chôn rồi, Nguyên Anh Liên kia làm sao mọc được nữa?!”

Phi Liêm thu lại pháp quyết, đầu mày cũng không buồn nâng lên, ngón tay chỉ về hướng chính giữa đồng cỏ.

Cửu Minh quay đầu lại nhìn, liền thấy giữa từng đám từng đám Tiễn Thu La đỏ ối rơi rụng như máu tươi không biết khi nào đã xuất hiện một đóa sen cánh hoa như ngọc khép chặt mà thanh khiết.

=====

Tác giả có chuyện muốn nói: Sao lại trách ngược ta? Mọi người đều cho rằng Cửu Minh là thụ sao? Ta đem hắn tả ra thật sự yêu nghiệt sao? Sẽ không mà, thực nam nhân a, hơn nữa chiều cao của hắn ở trong Độc Long cũng đã giới thiệu qua rồi a, cao tương đương với Hắc Long Vương mà.....

Hơn nữa, không ngờ Nguyên Anh Liên cự nhiên còn nhiều người nhớ đến vậy, kỳ thật cũng chỉ là một tiểu tiết cực xa mà thôi, giống như một người đã comt đấy, không liên quan! (Nghiêm túc kêu gọi nha: Cho dù Ứng Long với Thiên Xu có xuất hiện, mọi người cũng đừng có quên diễn viên chính nha!~~)

=====

[1] Tiễn Thu La

[2] Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu- Đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được chẳng tốn công: Tìm một cái gì đó rất phí sức nhưng lại không thấy nhưng đến khi nào đó vô tình lại tìm ra.

[3] Ngốc tử: thằng ngốc (để Hán Việt nghe cho nó đáng yêu =))

=====

p.s: Sr nha, mấy chương này thật sự quá dài mà. bạn lại bắt đầu lười rồi:))

6. Quyển 1 - Chương 5

Chương thứ năm

Phỉ thúy hà diệp nhục liên hoa, càn khôn phủ thái vận hà chủ

(Lá như phỉ thúy hoa như thịt, trời đất không yên hỏi tại ai)

“Nhìn qua cũng chẳng thấy có gì đặc biệt cả!”

Hồng phát yêu quái tư thế bất nhã ngồi xổm bên cạnh Nguyên Anh Liên, nghiêng đầu đánh giá đóa sen bảo bối mới trời lên từ lòng đất. Chỉ thấy dài ra một hoa ba lá, màu lá xanh ngọc như phỉ thúy, nụ hoa non nốt trắng hồng, cho dù chưa nở đã tràn ra từng trận linh khí, tuy không có mùi hương nhưng trận trận khí tức thanh u tỏa ra dường như cũng đã có năng lực khiết tịnh hồn phách.

Không ngờ từ thi thể loại thượng cổ yêu vật như Xi Vưu chỉ qua ngàn năm lại có thể dưỡng ra một bảo vật tiên linh như thế, đúng là thiên đạo luân hồi thiện ác nghịch, càn khôn phủ thái vận hà chủ.[1]

Cũng khó trách đám thi ảo thủ tại đây đến ngàn năm, chính là chờ bảo bối này hiện thế.

Cửu Minh đưa tay chọc chọc Nguyên Anh Liên đang lung lay trong gió, ngón tay giống như chạm phải da thịt trẻ con, bóng loáng trơn mịn lại cực kì mềm mại, ngẩng đầu nhìn về phía Phi Liêm nói: “Thứ đồ vật thể này thật đúng là cổ quái”

Thế nhưng Phi Liêm bên cạnh cũng không hề nhìn hắn, ngược lại còn đang ngửa đầu hướng về phía bầu trời, đầu mày nhíu sâu, nhan sắc con người cũng trở nên trầm đi rất nhiều, thậm chí cả khuôn mặt cũng vạm vạc căng thẳng, giống như đang lâm đại địch.

“Sao vậy?” Hắn theo tầm mắt của y nhìn đi, thanh không vô ngân (trời xanh không một gợn mây), nhìn không ra có thứ gì khác thường. Đột nhiên lại nghe thấy một tiếng chim vang lên, dường như rất xa rồi lại

có thể nghe thấy rõ ràng, tiếp tục nhìn thêm một lúc, quả nhiên bắt gặp một con thanh điều cực to đang bay tới. Điều kia đầu hồng thân xanh, móng lân cổ xà, đuôi có một chùm lông vũ thật dài, lúc bay lượn còn kéo theo từng áng mây ngũ sắc, chính thị là một con thương loan[2].

Hắn lại càng không khỏi cảm thấy kỳ quái, loan điều là thần điều thượng giới, tại sao lại xuất hiện ở đây đúng lúc này?

Không khỏi cẩn thận nhìn thêm một lần, liền thấy trên lưng loan một người đang ngồi, trường bào màu xanh, tóc dài như mực, đôi mắt khép kín, khuôn mặt đoan chính. Thương loan kêu vang một tiếng liền hướng về phía cốc bay xuống.

Cửu Minh vẫn tư thế không đổi mà ngồi xổm trên mặt đất nhìn thanh điều kia từ từ hạ cánh, nếu đã có thể cưỡi thiên thượng thần điều, kẻ mới đến hẳn là tiên gia thần nhân. Bất quá, so với tên tiên nhân đột nhiên xuất hiện này hắn lại cảm thấy yêu quái hơn, đứng bên cạnh lúc này càng thú vị hơn. Nga, không, hiện tại gương mặt y đã hoàn toàn tiến vào trạng thái căng thẳng làm gì còn diện vô biểu tình nữa. Quả thật không ngờ trên đời này vẫn còn có người có thể khiến cái tên gia hỏa dù Thái Sơn sụp đổ cũng không nhún mày này lộ ra loại biểu tình thể kia.

Hắn đưa tay kéo kéo ống tay áo Phi Liêm, ngửa đầu phi thường tò mò hỏi:” Phi Liêm, đây là ai a?”

Phi Liêm không đáp, một thân yêu khí dần dần tăng vọt. Cửu Minh có chút kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy yêu lực của Phi Liêm, không ngờ so với bản thân lại không hề thua kém. Không khỏi trầm ngâm, nếu ngay cả y đều phải dốc toàn lực đối phó với thần nhân kia, chỉ sợ lần này thật sự là lai giả bất thiện [3]. Vì vậy cũng không tiếp tục đùa giỡn nữa, quay đầu nhìn về phía nam nhân đang ngồi trên lưng loan.

Vừa vặn nhìn thấy đôi mắt kia dần dần mở ra, trong nháy mắt, như có một cỗ sát khí phô thiên cái địa đem sơn cốc bao phủ, ép tới mức hắn khó có thể hô hấp, thậm chí còn sinh ra một loại ảo giác bản thân bất quá chỉ là một con kiến trong bàn tay nam nhân kia, tùy ý kẻ kia sinh sát

Cửu Minh theo bản năng phát ra một thân yêu khí, mặt cổ bị hai cỗ yêu lực khổng lồ xâm chiếm, tan tác bật gốc, trong phạm vi mười trượng dưới chân hai người thoáng chốc chỉ còn đất đá tro bụi.

Thần nhân kia lại hoàn toàn như không nhìn thấy uy hiếp của hai yêu quái, chậm rãi xuống khỏi lưng loan.

Vừa bước xuống lại càng thấy rõ ràng. Nam nhân này thân hình cao lớn, một thân nho sam không hề mang theo bất kỳ loại binh khí nào. Cửu Minh vẫn không dám khinh thường, hắn từng thấy không ít chiến tướng tiên gia, bọn họ cho dù có kim giáp toàn thân tay cầm bảo đao tả xung hữu đột chém giết trên chiến trường cũng không hề phát ra sát khí bức người như nam nhân đối diện hắn lúc này, bảo làm sao hắn dám khinh suất.

Kẻ kia, có thật sự là thần tiên thiên giới luôn tu tâm dưỡng tính sao?!

Đôi mắt sắc bén đảo qua hai yêu cũng không hề dừng lại, giống như ở nơi đó chẳng qua chỉ chôn hai cái cọc gỗ mà thôi, tầm mắt lướt qua dừng lại trên Nguyên Anh Liên. Thanh loan đứng phía sau thần cao khí ngạo, đôi mắt xinh đẹp xanh biếc nhìn về phía Cửu Minh, cũng không biết có phải nhìn ra thực thân của hắn hay không mà đột nhiên kêu lên hai tiếng the thé bén nhọn.

Cửu Minh lúc này cũng đã hiểu được, đối phương hóa ra cũng vì Nguyên Anh Liên mà đến.

Hắn đoán không được thực hư của kẻ kia, chỉ cảm thấy tiên thù này không hề đơn giản, tuyệt không phải đám giả áo túi cơm vẫn nhìn thấy trên chiến trường, vì vậy càng không muốn tùy tiện ra tay. Có điều cái người đứng cạnh hắn, suy nghĩ không hề phức tạp mà thẳng tưng, lại còn tuyệt đối tuân theo nguyên tắc tiên hạ thủ vi cường[4] đã ngay lập tức có hành động.

” Thiên ma khóa!!”

Chỉ kịp nghe thấy thanh âm lạnh lạnh từ đâu nhẹ nhàng vang lên, trên mặt đất xiềng xích đã xuất hiện như trăm xà lao tới, từng sợi từng sợi xông lên như muốn đem thần nhân kia cuốn vào. Không ngờ đối phương lại chỉ thần nhiên nhìn thoáng qua, nhẹ vẩy tay một cái, trong khoảng không liền giống dựng lên một bức tường vững chắc, dây xích vừa va phải liền ầm ầm vỡ ra.

Cửu Minh thấy Phi Liêm ra tay, tự nhiên cũng không đứng nhìn nữa, một tay áp xuống mặt đất, một cổ khí hạn mãnh liệt thấm vào, leo lên bám lấy thân xích, xiềng xích liền lập tức trở nên nóng cháy rực đỏ, tựa như một con độc xà đỏ rực uốn lượn, tê tê tác hưởng. Nếu bị khóa liên này đánh phải chỉ sợ ngay cả xương cốt cũng thiêu tan thành bụi.

Thanh loan kia bị kinh hách không khỏi kêu một trận cao vút, lại nhìn thấy hồng phát yêu quái kia cự nhiên hướng về phía nó nhếch miệng cười, khoe miệng lộ ra một đôi răng nanh chứa đầy nọc độc mãng xà, nụ cười tươi tà ác đến mức khiến kẻ khác mao cốt tung nhiên[5], một đầu lưỡi đỏ chẻ đôi nhanh như thiểm điện phun ra thu vào, ánh mắt quan sát thanh điều hoàn toàn không thềm che giấu thềm muốn, giống như đang nhìn một con gà nướng thơm phức bày trên bàn ăn. Thanh loan nhất thời cả kinh kêu lên một tiếng thật lớn.

Thần nhân mây kiêu nhẹ chau, vẫn không quay đầu lại lạnh nhạt mà phân phó: “Thương Lộ, đợi ta bên ngoài Cửu Thiên[6].”

Thanh loan cực có linh tính, tựa hồ đối với việc bỏ lại chủ nhân có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn tuân theo mệnh lệnh, đôi cánh mở ra, bay hướng về Cửu Thiên.

Mặc dù bị yêu thuật vây quanh thần nhân kia cự nhiên vẫn mặt không đổi sắc, ánh mắt sắc bén như đao lại đảo qua Phi Liêm.

“Phi Liêm[7].”

Phi Liêm mà hần nhắc tới chính là dị thú, thân chim đầu hươu hình dạng cổ quái, có thể khả năng điều khiển gió.

Cặp mắt lại chuyển hướng về phía Cửu Minh, sát khí lạnh như băng trực tiếp khiến hần không khỏi lạnh cả người.

” Minh Xà[8].”

Chỉ liếc mắt một cái đã bị nhìn ra chân thân, Cửu Minh trong lòng âm thầm giật mình. Loại thượng cổ dị thú như bọn hần, biến thành hình người cũng đã mấy vạn năm, hóa thân thuật phải nói là gần như hoàn mỹ, cho dù có là tiên giới thần nhân ngay trước mặt cũng chưa chắc đã nhìn ra, mấy trăm năm nay hần thậm chí còn lừa gạt tai mắt thiên đình không ít lần, bây giờ cự nhiên chỉ bị liếc mắt một cái đã nhìn thấu, nói vậy, nam nhân trước mắt này..... lực lượng tuyệt không ở dưới Đế Quân!!

Cửu Minh ngẫm hạ quyết tâm, trong lòng biết đã không ổn, hợp lực của hai người đại khái may mắn có thể toàn thân mà rút lui, thế nhưng cái tên gia hỏa không biết biến hóa bên cạnh kia đối với mệnh lệnh của Đế Quân trước nay đều là ra lệnh tức làm, chỉ sợ y sẽ không chịu cứ thế bỏ qua nhiệm vụ trước mắt.

Quả nhiên, Phi Liêm lại tiếp tục thúc dục yêu lực, xiềng xích trên mặt đất chợt cuốn lại thành đoàn, biến thành một con cự long, long đầu cực lớn mạnh mẽ lao vào bức tường vô hình trước mặt, dây xích va đập thành tiếng, càng lúc càng đinh tai nhức óc. Bức tường vô hình trong không khí rất cực chống đỡ không được, chỉ thấy trong không trung mơ hồ hiện lên từng vết băng nứt mỏng manh, chốc lát sau, một tiếng như ngọc lưu ly vỡ tan vang lên, từng mảnh nhỏ trong suốt rơi xuống lại lập tức biến mất, xích long khí thể bùng bùng hướng về phía thần nhân kia nghênh diện lao tới.

Bức tường vừa bị phá hủy, đáng nhẽ hai người bây giờ đang ở thế thượng phong mới đúng, thế nhưng Cửu Minh không biết vì sao bản năng lại cảm thấy không ổn, không khỏi hướng về phía Phi Liêm hét lớn: “Lùi lại!!”

Nhưng lúc này đã quá muộn, ngay trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch[9] đó, tay phải thần nhân kia đã nghiêng nghiêng lộ ra, một thanh kiếm trong suốt như linh xà phun lưỡi từ trong lòng bàn tay nhô tới, lam quang ngang người càn quét, long đầu cực lớn vốn đang lao tới cự nhiên lại bị một kiếm cắt đôi, từng đoạn xích đứt rơi đầy trên mặt đất, thân ảnh thương thanh vẫn như cũ đứng vững, kiếm phong liên tục hướng về phía trước, đi đến đâu xiềng xích đứt đoạn hóa thành cát bụi đến đấy.

Phi Liêm nhanh nhẹn nhảy về phía sau, xiềng xích trên mặt đất thi nhau mọc lên rầm rầm lao về chắn ở phía trước, thế nhưng vẫn không thể cản nổi kiếm phong sắc nhọn, đột nhiên sau lưng đụng phải vật cản, không ngờ bản thân đã lùi đến chân vách đá. Tự biết địch không lại, Phi Liêm vẫn không chịu khuất phục,

hai tay khởi quyết lại muốn tiếp tục thi pháp, trong mắt đối phương lệ ý đại thịnh, trường kiếm duỗi ra, một nhát đâm lên bả vai trái của hắn, thân kiếm xuyên qua thịt da, găm vào vách đá, đóng đinh hắn bên trên.

Mũi kiếm sắc bén, hơn nữa kiếm thế cực nhanh, xuyên qua da thịt huyết mạch bất quá chỉ trong nháy mắt, sau một lúc lâu, máu tươi mới chậm rãi từ chỗ bị đâm chảy ra.

Phi Liêm cho dù mất một cánh tay, nhưng cá tính hắn thật sự quá ngoan cường, cho dù chỉ còn một tay vẫn nhất quyết không bỏ cuộc, tay phải khởi quyết, miệng nói máu tươi cũng cùng lúc trào ra: “Nham duẩn!” [10]

Chỉ thấy vách đá sau lưng hắn đột nhiên mọc lên mấy cột măng đá nhọn hoắt như mũi kiếm lao về phía đối phương. Pháp thuật của Phi Liêm thuộc hệ thổ, yêu lực cực mạnh, có thể thao túng đất đá xung quanh tùy tâm biến hóa, thế nhưng ở trước mặt thần nhân này, xem ra cũng chẳng khác gì đứa trẻ ba tuổi quơ kiếm gỗ chơi đùa.

Cặp lệ nhãn kia nhẹ híp lại, buông ra chuôi kiếm, từ trong bàn tay lại hiện lên một thanh kiếm khác trong suốt, kiếm khí vừa sinh, măng đá liền vỡ vụn, mắt cũng không chớp tiếp tục hướng trên người Phi Liêm đâm thêm một nhát, đem cánh tay còn lại của hắn cũng găm vào vách đá. Cho dù Phi Liêm có kiên cường đến đâu, lúc này cũng chịu không được mà phun ra một búng máu, trên bố y màu xám loang lổ huyết tinh còn có thể thấy rõ ràng từng điểm hắc sắc.

Cửu Minh thấy thần nhân kia ra tay tàn nhẫn, không hề lưu đường sống, chỉ trong chớp mắt đã khiến Phi Liêm bị thương nặng, lực lượng hai bên cách nhau quá xa, nếu hắn có tiếp tục xông vào cũng chỉ là đi tìm chết, mà lúc này thần nhân kia lại chỉ đối phó với mình Phi Liêm mà không để ý đến hắn, thật đúng là thời cơ tốt nhất để đào tẩu! Với việc bỏ lại Phi Liêm một mình đào tẩu hắn thật ra cũng không hề cảm thấy có chút áy náy nào.

Phải biết thứ yêu quái tu luyện đâu có phải đạo Phật, tư lợi chi tâm cũng không phải điều gì khác thường.

Phi Liêm đối với hắn bất quá chỉ là một thứ tồn tại khá thú vị mà thôi, cũng chẳng phải giao tình chồng chất gì, hắn cũng không định vì y mà đánh đổi cả tính mạng. Cửu Minh quyết định xong, đang muốn tìm cơ hội đào tẩu, bỗng nhiên lại chú ý thấy thần nhân dưới vách đá kia đột nhiên dừng tay, nhú mào cúi đầu xuống nhìn, hóa ra không biết từ lúc nào chân hắn đã bị xiềng xích của Phi Liêm trói chặt.

Thiên Ma Khóa của Phi Liêm vốn cắm sâu vào lòng đất, chắc chắn vô cùng, cho dù là thần hay ma, chỉ cần bị hắn khóa trụ nhất thời một khắc là không thể thoát khỏi. Cửu Minh thấy tình hình như vậy, biết thời cơ này tuyệt đối không thể bỏ lỡ, lúc này còn không đi thì đợi đến bao giờ?

Ngay giây khắc đó, hắn nhìn thấy đôi mắt xám trắng của Phi Liêm thẳng tắp nhìn về phía mình, khuôn miệng tràn đầy máu tươi không tiếng động khép mở, thế mà không biết tại sao hắn vẫn có thể hiểu rõ từng lời đối phương muốn nói

“Mau mang Nguyên Anh Liên đi. Mau đi.”

Cửu Minh trong lòng chấn động, đôi cánh đã muốn mở ra bỗng nhiên không thể bay lên. Chẳng lẽ y là cố tình dụ địch để mình có cơ hội đào tẩu sao?..... Nhưng hành động kiểu này

Quả nhiên liền thấy thần nhân kia tiếp tục biến ra một thanh kiếm khác, mũi kiếm thẳng tắp nhằm hướng cổ họng Phi Liêm đâm tới.

Đôi mắt xám trắng vẫn ương ngạnh không chịu nhắm lại, cho dù sinh tử ngay trong gang tấc cũng không chịu nhận thua.

“Dừng tay lại cho ta!!”

Phía sau đột nhiên vang lên một tiếng thét to, thần nhân kia nghe tiếng liền quay đầu, lập tức liền nhíu mày. Con hồng phát yêu quái kia vẫn chưa nhân cơ hội chạy trốn, ngược lại còn cố tình đưa bàn tay trái cách Nguyên Anh Liên một tấc, hạn tức nóng cháy từ lòng bàn tay đã dâng lên từng làn khói trắng nhẹ nhẹ.

Cửu Minh hai tròng mắt đỏ sẫm đến dị thường, nghiêng răng nói: “Buông hắn ra, nếu không ta hủy Nguyên Anh Liên!”

Thần nhân nhìn thoáng qua Phi Liêm đã mất đi năng lực phản kháng trước mặt, mũi kiếm dừng ngay trên yết hầu của y, định tiếp tục nhấn xuống.

Bàn tay tràn ngập hạn khí lại tiến gần thêm nửa tấc, Nguyên Anh Liên vốn dĩ là một bảo vật cực kì yếu nhược làm sao chịu được hạn tức mạnh mẽ mức này, ngay lập tức một bên lá sen bị thiêu rụi cháy đen, cành khô lá héo.

Sự thật là giờ phút này Cửu Minh đang phi thường phiền muộn việc bản thân cự nhiên không thừa cơ đào tẩu, lại còn hoang mang vì hành động bất ngờ hiện tại. Thế nhưng hiện giờ cũng không phải lúc phân tích tâm tình bản thân, khuôn mặt hắn không còn tươi cười lúc trước, khe khẽ khước miệng, âm lãnh nói với thần nhân kia: “Người nếu biết ta là hạn yếu, đương nhiên cũng nên biết một khi ta đã muốn Nguyên Anh Liên này khô héo bất quá cũng chỉ nháy mắt mà thôi, lấy khoảng cách giữa ta và người lúc này, cho dù bản lĩnh tới trời cũng đừng hòng cứu kịp.”

“Người muốn thế nào.”

Thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng, giống như bầu trời trong đêm tĩnh lặng thanh khiết.

“Thả chúng ta đi. Chúng ta biết người lợi hại, người thả chúng ta đi, chúng ta sẽ không cùng người tranh đoạt vật này nữa.”

Đôi mắt thần nhân nhìn hẩn sắc bén như dao, cho dù đã cách xa đến hơn mười trượng, Cửu Minh vẫn không khỏi bị bách khí như Thái Sơn áp đỉnh của hắn chấn nhiếp, đầu ngón tay không tự chủ được mà hơi hơi run rẩy, mồ hôi lạnh ướt đầm sau lưng.

Ngay lúc hắn đang nghĩ đàm phán không thành, thần nhân bỗng nhiên trở tay quay lại, bạc kiếm đang cắm trên người Phi Liêm cũng nháy mắt biến mất, hiện về trong lòng bàn tay thiên nhân.

” Hào.”

Phi Liêm mất đi lực khống chế, hai chân nhuỷ ra nửa quỳ trên mặt đất, miệng vết thương trên hai vai máu tươi đầm đìa rơi xuống cánh hoa Tiên Thu La bên dưới, cánh hoa hồng diễm lúc này càng trở nên yêu dị. Đám Thiên Ma Khỏa vây khốn thần nhân kia cũng không tiếng động mà biến mất.

Cửu Minh nhìn chằm chằm thần nhân kia, đợi hắn đi cách một đoạn xa mới đột nhiên mở ra bốn cánh, lấy tốc độ nhanh nhất lao về phía Phi Liêm, cánh tay chuẩn xác vô cùng đưa hắn kéo dậy, không hề dừng lại tiếp tục vỗ cánh bay lên. Dư quang nơi khước mắt nhìn thấy thần nhân kia đang hướng về phía Nguyên Anh Liên đi tới, khước miệng lại gian xảo mà cười, thúc dục hạn tức trong cơ thể xông về phía cốc, khô hạn mãnh thái dương rơi xuống mặt đất, có thể thiêu cả sơn cốc tan thành khói bụi.

Hào quang vừa tới, chói lòa đau mắt, cỏ cây chịu nhiệt lập tức không còn.

Cửu Minh còn đang đắc ý, đột nhiên một đạo ánh sáng xanh như mũi tên phá tan khí hạn như lửa xông tới hai người, Cửu Minh kinh hãi xoay người một vòng hiểm hiểm tránh thoát, thế nhưng hắn dù sao cũng đang phải ôm Phi Liêm, động tác cũng không khỏi chậm đi nửa phần, một bên cánh bị thanh quang quét qua, truyền đến tiếng đứt gãy răng rắc, đau đến mức khiến hắn nhe răng nhếch miệng, ở không trung lao đảo bổ nhào một trận, lúc này liền không dám tiếp tục lưu lại nữa, không hề quay đầu ôm chặt Phi Liêm sử dụng tốc độ nhanh nhất vỗ cánh bay về phía đông.

=====

[1] Càn khôn phủ thái vắn thù chủ: Trời đất không thái bình, hỏi tại ai làm chủ

[2]Thương Loan: (mặc dù nó chẳng giống gì em Thương Lộ trong này cả:|)

[3] Lai giả bất thiện: xuất phát từ câu: Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai – Kẻ đến là kẻ không có ý tốt, người có ý tốt thì sẽ không đến.

[4] Tiên hạ thủ vi tường: xuất phát từ một câu trong binh pháp Tôn Tử “Tiên hạ thủ vi cường, hậu thủ vi tai ương” – có nghĩa là nếu có thể ra tay trước thì sẽ chiếm thế mạnh, nếu ra tay sau đối thủ thì sẽ gặp tai họa.

[5] Mao cốt tung nhiên: sỗ tóc gáy

[6] Cửu Thiên: chín tầng trời. Để Cửu Thiên đọc cho nó dễ hiểu

7. Quyển 1 - Chương 6

Chương thứ sáu

Dị thú tự hủ tâm thường yêu, ái thực nhân gian yên hỏa vật

Dị thú tự cho mình bình thường, thích ăn đồ vật chốn nhân gian

Phi Liêm trên người có thương tích, tuy không hôn mê nhưng dù sao cũng bị thương bởi binh khí tiên gia, nguyên khí tránh không khỏi bị tổn hại. Do đó Cửu Minh cũng không thể bay quá lâu, đành mang y đến một thành trấn của phàm nhân. Cửu Minh xem ra cũng thực quen thuộc, vừa đến ngoài thành trấn liền biến thành hình người bình thường, ngay cả tóc cũng trở về đen như mực, lại hạ ảo thuật trên người Phi Liêm khiến bề ngoài y giống như một người bình thường, giấu đi một thân đầy máu.

Xa xa tiếng trống canh ba vang lên, hắc gỗ cửa một căn khách ***, ném vào trong lòng *** tiểu nhị sắc mặt không tốt vì bị dựng dậy mấy thối vàng, *** tiểu nhị kia ngay lập liền tức coi bọn hắc như thần phạt mà rước vào trong quán, không hỏi nhiều lời đã dẫn hai người lên phòng khách sạch sẽ nhất trong ***, ần cần thấp đèn dọn giường. Cửu Minh lại vút thêm cho hắc hai thối vàng nữa, bảo hắc không cần đến quấy rầy.

Cửu Minh đỡ Phi Liêm ngồi xuống giường, lại đem ngọn nến trên bàn đặt xuống bên cạnh rồi mới thu lại ảo thuật.

Chỉ thấy nam tử trước mặt cho dù một thân máu tươi vẫn như trước diện vô biểu tình, giống như mấy vết thương kia cũng không phải ở trên người y, sống lưng thẳng tắp như Tùng, thần nhiên mở ra quần áo trên người xem xét. Y bả vai bị đâm một nhát, vết thương ở trên cánh tay cũng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nơi yết hầu bị kiếm cắt qua kia chỉ nhìn thôi cũng đã biết rất nặng.

Cửu Minh liếc mắt nhìn trộm y một cái, thấy y tuy rằng mất máu khá nhiều nhưng thần chí vẫn thanh tỉnh, có thể tự mình xử lý vết thương; liền không thêm đi quản nữa. Đối với yêu quái, đặc biệt là dị thú mà nói, chiếu cố nhau là việc cực kì không thể tưởng tượng nổi, cho dù có là yêu quái kết làm bạn lữ với mình, chỉ cần bản thân vẫn còn năng lực tự chiếu cố sẽ không bao giờ tỏ ra yếu thế mà đi nhờ vả kẻ khác.

Hắc ngồi xuống một bên, lúc này mới cảm thấy trên cánh vô cùng đau đớn, không cần nhìn cũng biết là gãy rồi... Kéo cánh xuống xem, quả nhiên không ngoài sở liệu, nếu không phải hắc tránh nhanh, chỉ sợ đến thịt xương cũng bị xé rách. Vốn tưởng đám thiên thượng thần tiên cửu an trường dật kia đều là một bọn giả áo túi cơm, không ngờ lại có một nhân vật lợi hại đến vậy, xem ra Ứng Đế muốn lật đổ thiên cung chắc phải phí không ít công phu rồi...

Đang trầm ngâm suy nghĩ, đột nhiên lại nghe thấy yêu quái bên kia hỏi: “Người vì sao không đi?”

Cửu Minh tức giận quả liếc y một cái. Hắc cũng muốn chạy a, gặp phải kẻ lợi hại như vậy biết rõ bản thân không phải là đối thủ, chẳng lẽ còn ngứa đầu đến mức xông lên tìm chết sao?

Cực kì không hiểu tại sao lại thành như vậy, hắc tuyệt đối không thừa nhận bản thân trong nháy mắt kia cự nhiên không làm sao bỏ được cái kẻ một thân đầy máu dưới tay địch nhân này Hắc cũng không phải phàm nhân, làm gì có thứ gọi là nghĩa khí chứ. Trước kia cho dù nhìn thấy đồng tộc bị tiên gia tru diệt, hắc vẫn có thể khoan tay gác chân mà thờ ơ ngồi nhìn một bên. Hôm nay thật sự là đầu óc hỏng rồi, chẳng những không thu được Nguyên Anh Liên, lại còn bị đánh gãy một cánh.....

Cửu Minh không đáp, Phi Liêm cũng không phải loại người sống chết bám theo hỏi đến cùng, vấn đề cứ thế chấm dứt.

Hai yêu bị thương đều cảm thấy uể oải, cả đêm cũng không hề nói chuyện nữa.

=====

Ngày hôm sau, hồng phát yêu quái hiển nhiên đã đem khó hiểu cùng buồn bực ngày hôm qua vứt ra sau đầu. Dù sao với yêu quái đã kinh qua vạn năm như hắn mà nói, nếu cứ khư khư suy tư mấy vấn đề đau đầu khó hiểu đó thì làm sao mà ngày ngày vui vẻ được nữa?

Sáng sớm, khi Phi Liêm tỉnh lại đã không thấy thân ảnh hồng sắc kia đâu nữa, y ngồi dậy xem xét vết thương trên người một chút, máu đã ngừng chảy, bất quá vẫn còn phải tĩnh dưỡng thêm mấy ngày mới có thể khỏi hẳn. Khuôn mặt y bình thường, ở trong mắt phàm nhân bất quá cũng chỉ là người tướng mạo không có gì đáng nói, cũng không giống Cửu Minh đôi mắt đỏ quạch vừa nhìn đã biết yêu quái hóa thành, vì thế đương nhiên chẳng cần phải thi pháp che giấu, nâng người đang muốn ra khỏi phòng, cánh cửa lại bị người bên ngoài một cước đá văng.

Mặt trời phương đông rạng rỡ sau lưng nam nhân, sáng đến mức khiến Phi Liêm không khỏi híp mắt lại.

Cái con yêu quái này, cho dù có biến thành người thường, vẫn ngang ngược đến chói mắt như cũ.

Cửu Minh tay trái tay phải treo mấy cái thực hạp, dưới nách còn cắp theo một vò rượu, cũng không biết đi đâu về, chân sau vừa vào phòng, cánh cửa sau lưng đã như được một bàn tay vô hình đóng lại. Hắn hoàn toàn không có chút tự giác bản thân đang ở nhân gian, cũng không quản người thường nếu nhìn thấy hành vi kỳ quái như thế có thể bại lộ thân phận, chỉ chuyên tâm đắc ý đem đồ vật này nọ đặt xuống bàn, hướng Phi Liêm hô: “Nhanh lại đây ăn tảo thiện[1] đi! Cái chỗ này thật quá hẻo lánh, muốn kiếm ít đồ ăn ngon ngon một tí mà phải bay đến cả vạn dặm!”

Nhìn đám đồ ăn hân bày xuống trên bàn – Đầu sư tử[2], Hương tô ma áp[3], Cua hoàng đậu hũ[4], Tư nhiên tắc cốt[5]..... Quả thật thiên nam địa bắc, cần cái gì có cái đó. Hương khí bay lên bốn phía quả thật không hề nói chơi, nhìn qua cũng biết không phải thứ tiểu *** này có thể làm ra.

Phi Liêm liếc mắt nhìn một bàn tràn đầy thức ăn với rượu, đây mà là tảo thiện sao? Cánh cửa hắn không phải bị thương à?

Trong lòng tuy có chút khó hiểu nhưng vẫn ngồi xuống bên cạnh bàn.

Cửu Minh bay cả buổi sáng, bụng đã sớm đói đến nỗi trống âm âm, vươn tay với ngay đĩa Hương tô ma áp vào lòng, cũng không thêm gỡ xương, há miệng cắn luôn một ngụm, bộ dáng xà yêu tẩn hiện, từng miếng từng miếng nhai nuốt đến cả xương cốt cũng không thêm phun ra, hoàn toàn không để ý kẻ khác nhìn thấy tình cảnh này đại ngán đến mức nào.

Cuối cùng ăn xong còn tẩm tắc nói: “Hương vị chẳng ra làm sao cả So với món vịt nướng lần trước còn kém xa” Khóe mắt lúc này mới liếc về phía Phi Liêm trước một bàn đầy mỹ thực vẫn diện vô biểu tình hỏi, “Sao lại không ăn?”

Phi Liêm bắt vi sở động liếc mắt nhìn hắn một cái, hỏi: “Thực thân của ngươi là Thao Thiết[6] đi?”

Cửu Minh nuốt nữa thì bị một miếng đầy Đầu sư tử thịt cua làm nghẹn chết, ho khan nuốt xuống một miếng toàn thịt, vừa đầm ngực vừa gào: “Ai nói?! Ta chỉ là một con yêu quái thích ăn uống cực kì cực kì bình thường mà thôi! Ta thấy ngươi mới chính là một quái thì có! Không, nói không chừng là thạch yêu!” Nói xong liền đem đĩa Cua hoàng đậu hũ đặt xuống trước mặt y, “Này, ăn đi! Cua hoàng đậu hũ của Bì áp[7] hương vị không tồi nha! Đám đồ ăn nhân giới này tuy chẳng có tác dụng gì lớn nhưng tốt xấu vẫn có thể phục hồi được chút thể lực!”

Thật ra, thượng cổ dị thú đều hy vọng có thể tu tiên đắc đạo, nếu ăn quá nhiều đồ vật chốn nhân gian, nhập ngũ cốc luân hồi rồi ngược lại chỉ càng cản trở tu vi, vì vậy bình thường, bọn chúng chính là không bao giờ đụng đến đồ ăn thế gian, cho dù đột nhiên có đói bụng, cũng sẽ chọn tiên sơn linh nhạc, hoặc chí ít cũng là tiên quả lãng tiêu thiên giới. Thế nhưng cố tình cái con hồng phát yêu quái trước mặt này lại thích phá vỡ bình thường, không những ăn đồ vật thế gian, bộ dáng lại còn phi thường hứng thú.

Nhìn bát đậu hũ trước mặt, gạch cua vàng rực trong veo, đậu hũ tuyết trắng, hành lá xanh non, hòa hợp thành canh, đồ ăn trong đĩa trơn bóng ngon mắt, chỉ nhìn qua đã khiến người ta ngón trở đại động, cũng không biết hắn vì sao mới sáng sớm đã chạy ngược chạy xuôi mang về mấy món này, bất quá nghĩ cũng biết phải hao tổn không ít công phu.

Phi Liêm nhìn một lúc lâu, cuối cùng phi thường nể mặt người kia vươn tay cầm lấy đôi đũa gấp một khối đậu hũ đưa vào miệng.

Cửu Minh đắc ý cười hỏi: “Ăn ngon không? Nói ta nghe xem, mùi vị như thế nào?”

Phi Liêm nuốt xuống miếng đậu hũ, nâng mắt nhìn hắn, trên mặt một mảnh bình lặng.

“Mặn.”

“A?!” Cửu Minh vội vàng múc một thìa đổ vào miệng, hương vị không tồi mà, gạch cua tươi ngon, đậu hũ mềm mại..... sao vào đến mồm y lại chỉ nhả ra được một chữ “Mặn” thế này?

Vẫn tiếp tục ôm hy vọng mà hỏi lại: “Chẳng lẽ không còn mùi vị nào khác à?”

“Có.”

“Nga! Là cái gì?”

“Vị đậu tương.”

“.....”

Được rồi, coi như hắn thần kinh đi, cự nhiên còn muốn con yêu quái này thưởng thức hương vị nữa. Bất quá thấy Phi Liêm vẫn một đũa lại một đũa gấp đậu hũ vào miệng, hắn tạm thời bỏ qua cho y có thích hay không, dù sao cứ ăn là được rồi.

Vừa nghĩ vừa đem một đầu xương dài cả thốn tống vô miệng nhai kẻo kẹt, chống má hỏi Phi Liêm: “Ta nói Phi Liêm à, người rốt cuộc có thể cười hay không?”

Phi Liêm gật đầu.

“Vây cười một cái xem nào!”

“Cười không được.”

“Sách ” Cửu Minh trượt đầu khỏi tay, nghĩ lại cũng đúng, không thể hoàn thành nhiệm vụ, trở về cũng không biết ăn nói với Ứng Đế thế nào, thật sự chẳng có cái gì buồn cười, bất quá hắn vẫn không chịu bỏ qua, “Kia, đến lúc nào người mới có thể cười?”

“Ngày chiến thắng.”

Cửu Minh nuốt xuống một miếng xương cốt đã nhai nát hỏi: “Vây còn phải chờ nha! Ta bảo này Phi Liêm, thương lượng cái đi, ngày chiến thắng người chờ ta đến rồi mới cười được không?”

“Vì sao?”

Cửu Minh cười đến cổ quái: “Người đừng quản, dù sao đến lúc đó người cười mà ta không nhìn thấy, trở về nhất định bắt người cười cho một mình ta xem!”

Phi Liêm suy nghĩ một chút, gật đầu: “Ta sẽ tận lực.”

Vài ngày sau đó, Phi Liêm ở lại khách *** dưỡng thương mà Cửu Minh thì cứ rảnh rỗi một cái là lại chạy khắp nơi tìm mĩ thực, thường thường đều là cả ngày bay đi bay lại mới vất vả đem một đồng mang về.

Cũng may Phi Liêm không phải là phạm nhân, cho dù cả một ngày không ăn cũng không sao, đối với đồ ăn hắn mang về, y cũng coi như nể mặt, nhiều lần bởi Cửu Minh cùng ngồi xuống ăn.

Đến ngày thứ bảy, thương thế Phi Liêm cũng đã không còn đáng ngại. Cửu Minh liền đề nghị quay về Linh Sơn Hà Cốc xem một chút, Phi Liêm cũng không phản đối.

Nhìn hắn lại định giơ tay lên, Cửu Minh đối với việc bị tóm cánh độn thổ kia quả thật là kính bất năng khiêu[8], bản năng nhảy xa hai trượng, xua tay nói: “Người thương thế vừa mới khỏi mà, chắc không nên vận pháp độn thổ đi? Ta công người bay một đoạn nha, thế nào?”

Thấy Phi Liêm gật đầu, hắn mới nhẹ nhàng thả ra, trên lưng bốn cánh lộ tới, chỉ thấy một cánh trong đó vô lực buông thõng.

“Cánh của người làm sao vậy?”

Cửu Minh lại chẳng buồn để ý, thờ ơ đáp: “Bị pháp thuật của gia hỏa kia đánh trúng một chút, hơi gãy tí xương thôi mà.” Cánh kia của hắn đến màng bao màu đen cũng đều buông thông, nhìn qua đã biết thương thế không hề nhẹ, hiển nhiên không hề đơn giản như lời hắn nói. Thế nhưng hồng phát yêu quái lại vẫn tiếp tục nhếch miệng cười: “Đừng lo, cánh còn lại ba cái mà, đảm bảo vẫn bay được vừa nhanh vừa ổn!”

Đôi mắt xám trắng chỉ trong giây lát trở nên thâm thúy khó dò, nhưng rất nhanh liền biến mất.

Hai yêu lại đi vào Linh Sơn Hà Cốc, cỏ xanh từng phủ kín khắp mặt cốc lúc này chỉ còn bụi xám, mặt đất khô hạn nứt nẻ, nhìn qua giống như bị mấy trăm con Hạng Bạt[9] tàn phá, cho dù có mưa mười ngày mười đêm đi chẳng nữa cũng chưa chắc có thể khôi phục lại nửa tắc đất như trước.

Cửu Minh có chút ngượng ngùng cào cào mái tóc đỏ đậm vốn đã rối tung, hạn tức lần trước trong lúc bỏ chạy nhất thời không cẩn thận mà dốc hết toàn lực cơ hồ quá mức lợi hại, không nói một cái sơn cốc nhỏ nhỏ, cho dù là cả một nước cũng có thể đại hạn đến ba năm.

Giữa nơi hoang tàn, chỗ từng mọc ra Nguyên Anh giờ chỉ còn lại ba phiến lá sen khô vàng gần như sắp vỡ vụn.

“Bị lấy mất rồi.” Cửu Minh thất vọng chộp một ngọn tay xuống phiến lá vàng khè, lá sen nháy mắt liền tan biến thành tro bụi. Nguyên Anh Liên hóa ra từ thi thể thượng cổ yêu vật vốn đã là ngàn năm khó cầu, càng không nói đến đóa do binh chủ Xi Vưu biến thành, hôm nay lại để bị lấy mất, cho dù Cửu Minh đầu óc linh hoạt đến đâu nhất thời cũng nghĩ không ra đối sách.

“Về thôi.” Kỳ hạn mười ngày đã gần đến, nếu đã không thể lấy được đương nhiên phải trở về phục mệnh.

Cửu Minh đứng lên, vỗ vỗ bùn đất trên người, bỗng nhiên chú ý tới nhánh xương sườn Xi Vưu bị hắn một cước cắm vào vách đá bên kia vẫn còn, khối xương ấy cao cao cắm trên vách đá nên không bị thi ảo liên lụy mà rơi xuống thâm cốc, không khối cao hứng đứng lên, bay tới đem nó nhỏ ra, vác ở trên vai, quay lại cười nói với Phi Liêm: “Đi thôi đi thôi!”

Vừa đi còn vừa lầm bầm, “Thật ra ta cũng chưa nhìn thấy bộ dáng tức giận của Đế Quân a, nói không chừng lần này có thể mở mắt rồi!! Ha ha.....”

=====

Tác giả có chuyện muốn nói: Gần đây tốc độ của bộ này có hơi chậm một chút, bởi vì mấy cái báo cáo cuối năm thật sự khiến Live ta bận đến mức sắp thăng thiên rồi, bất quá vẫn nỗ lực viết xong chương này Kính mong các vị đại nhân thứ lỗi!

Mà lại nói, ta cũng chưa quyết được Thiên Xu là công hay là thụ, chỉ là cảm thấy hắn không tồi thôi! Các vị đại nhân hình như đã hiểu lầm mất rồi!

Bất quá lâu ngày lại lảm chuyện, Thiên Xu lão đại a ~~ đành vất vả ngài quay về cánh gà vậy

~~A, còn có sáng tỏ một chút hiểu lầm nha, Phi Liêm này không phải con gián nha!! Phi Liêm, còn gọi là Phi Liêm, là thần thú trong thần thoại Trung Quốc nga, tài liệu viết rằng Phi Liêm là thân chim đầu hươu hoặc đầu chim thân hươu, người cổ đại còn coi Phi Liêm là thần gió đấy. (Sử ký – Tư Mã Tương Như liệt truyện) dẫn (Thượng Lâm Phú) có câu “Thôi Phi liêm, lộng Giải Trĩ, cách Hà Cáp, thiên Mãnh Thị! Yếu niếu, xạ phong thi”. Tập Giải Quách Phác lại viết: “Phi Liêm, Long Tước đã, điều thân lộc đầu.”

Nói tóm lại, chính là không phải Tiểu Cường nha.....

=====

[1] Tảo thiện: bữa sáng

[2] Thịt cua đầu sư tử: là một món ăn ngon, nổi tiếng ở Dương Châu. Các quán cơm ở Phương Bắc gọi nó là Tứ Hỷ Viện, vì nó có bốn cái.

Công thức: Xắt nhỏ thịt heo ra thành từng miếng, 3 phần mỡ 7 phần nạc, cố gắng không nên để nát thịt khi xắt, miếng thịt càng mỏng càng tốt, sau đó cho thêm thịt cua gạch cua vào mới lại xay nhuyễn ra. Sau

đó, trét bột hạt súng lên bàn tay, sau đó nặn thịt ra thành từng viên, bên ngoài sẽ xuất hiện một lớp bột hạt súng. Dem những viên này bỏ vào chảo dầu nóng, chiên giòn. Bước kế tiếp là chưng. Trong chén, bỏ vào một lớp dầu ăn ở dưới và xung quanh, đem bốn viên thịt đảo qua trong chảo rồi nhẹ nhàng cho vào chén, dùng lửa chưng trong hơn một tiếng.

Món đầu sư tử này khi ăn không nên dùng đũa gấp, mà dùng muống múc, vì nó mềm như là đậu phụ. Trong thịt có thêm hành, gừng và muối. Nếu muốn thì còn có thể thêm hải sâm, tôm đã xắt nhuyễn.

[3] Hương tô ma áp (món vịt quay chiên gì thì phải, bạn không tìm thấy miêu tả về món này, chỉ có hình minh họa thôi =)). Chẹp, em vịt trần truồng nhìn thật đáng thương =))

[4] Cua hoàng đậu hũ (thế này mà Liêm Ca k phán được câu nào khen nó sao?)

[5] Tư nhiên thốn cốt (cái này mà cho Minh nhi ăn thảo nào mẩu xương chẳng còn =))

(Lúc làm chương này bạn đang đói thúi ruột mà Minh nhi lại còn cố tình bày ra một đồng đồ ăn thế này trên người bạn nữa chứ:((

[6] Thao Thiết: Em này có xuất hiện trong bộ “Tư Dân Thực Thiết” trong “Tứ Hung Hệ liệt” của Live, đặc điểm là cái gì cũng ăn (đá cũng ăn, trai cũng ăn, rong biển cũng ăn, nói chung là tạp hơn heo:))), lúc nào cũng đói, but ẻm ấy k ăn thịt người a =)) ngược lại với Cùng Kỳ trong “Cùng Hung Cực Ác” (em này xuất hiện trong Ki Thiên Duyên đấy) chỉ thích ăn thịt người tốt. Nói chung là Hệ liệt này chưa hoàn, đọc cũng ế:D. Hình minh họa của ẻm

[7] Bì: Huyện Bì ở tỉnh Tứ Xuyên Trung Quốc

[8] Kính bất năng khiêu: Xin thứ lỗi cho kẻ bất tài (ý là Minh nhi nhà mình chịu k được pháp thuật “cao cường” kia của ảnh:)))

[9] Hạng Bạt: Quái vật chuyên gây hạn hán.

=====

p.s: 2 Chương gần đây bạn tha hồ tìm hình minh họa =)) May mà chương này ngắn =))

Minh nhi càng ngày càng hợp khẩu vị của ta, ta thích =))

8. Quyển 1 - Chương 7

Chương thứ bảy

Vì ngộ cường địch đập trọng tiêu, tịch hà xích triệu tích huyết

Vì gặp cường địch vượt ngàn mây, ráng chiều như lửa rơi mưa máu

Đáng tiếc, lần này hần đoán sai rồi.

Ứng Đế không hề đại phát lôi đình như hần tưởng tượng, ngược lại giống như đã hoàn toàn quên mất chuyện này, đối với mẩu xương Xi Vưu hần mang về một chút hứng trí cũng không có. Đóa Nguyên Anh Liên vạn năm khó cầu đối với yêu quái mà nói, không thể nghi ngờ là cơ hội hiếm có được trọng sinh lần nữa, dù sao chẳng ai đoán được trăm ngàn năm tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ cần nguyên thần vẫn còn, lại có Nguyên Anh Liên trong tay, tu thành thân thể sống lại một lần cũng không phải không thể.

Thần vật siêu phàm như thế Ứng Đế lại không hề đặt vào mắt, trái lại cực kì hứng thú với vị thần nhân không những từ tay Phi Liêm, Cửu Minh đoạt đi Nguyên Anh Liên mà còn khiến hai yêu bị thương nặng kia.

Đối hần tinh tế hỏi qua Phi Liêm cùng Cửu Minh một lượt, đôi kim đồng thâm thúy đã phiếm đỏ, hai ngón tay nhẹ mân mê đôi môi, hơi thở tà mị mơ hồ lộ ra một tia hứng trí khác thường. Đến ngay cả Hắc

Cầu tướng quân theo hần nhiều năm cũng không khỏi giật mình, trước kia cho dù chiến trường đại thắng cũng chưa từng thấy Ứng Đế lộ ra nửa phần thần sắc vui vẻ, thậm chí thỉnh thoảng còn thấy hần phát tay áo rời đi trong nháy mắt, cảm giác để lại hoàn toàn không chút hứng thú.

Cuối cùng, Ứng Đế hơi nghiêng đầu, quay sang hỏi Hắc Cầu: “Người nghĩ sao?”

Hắc Cầu nhíu mày trầm tư một lát, nói: “Tiên nhân này pháp lực cao cường, tương lai chắc chắn sẽ là một đại cường địch.”

Ứng Đế nghiêng người dựa vào tay vịn trên ghế, chống má cười: “Không biết phải vượt bao nhiêu tầng mây mới gặp được mặt đây?” Tầm mắt đảo qua, binh đồ vốn cuộn chặt lại không gió tự động mở ra trên bàn, bàn tay phẩy nhẹ một cái, trên bản đồ vài chỗ như bị đốt mà hiện ra mấy điểm cháy đen, “Các người cũng đừng để ta phải đợi quá lâu.”

Diêu Chư cũng đang đứng trong trường cả người dâng lên một trận lãnh ý, chỉ cảm thấy bóng ảnh sau lưng Ứng Đế quỷ mị đến bất khả tư nghị, giống như tùy thời có thể đem đám yêu quái trong trường cắn nuốt sạch sẽ.

Hắc Cầu vẫn như trước khuôn mặt đông lạnh, chấp tay trả lời: “Cẩn tôn Đế Quân phân phó!”

Cửu Minh đứng bên cạnh hần một đầu tóc đỏ đậm lúc này hưng phấn như muốn bay lên, tiến đến bên cạnh Hắc Cầu, một tay đập lên bả vai hần: “Ta nói Hắc Cầu à, ta với người thương lượng đi, hai chúng ta đổi chỗ cho nhau, ta đi đánh tiên phong, người ở phía sau áp trận, được không?”

Hắc Cầu thấy hần lúc này hồi bẩm nhiệm vụ thất bại thì bộ dáng cực kỳ suy sút, còn miêu tả hai người máu mủ me me đến cực kì thê thảm, lúc này đã trở lại sống động linh hoạt như vừa uống hai trăm thùng máu gà, liền không khỏi kinh ngạc: “Cánh của người không phải bị thương sao?”

” Không có việc gì, không việc gì, cũng chỉ gãy một cái thôi mà, không phải còn ba cánh nữa sao?”

Hắc Cầu nhíu mày, nhưng biết Cửu Minh vốn không thêm để tâm chuyện gì, cũng không tiếp tục so đo với hần, lắc đầu nói: “Không được. Đế Quân sớm có sai khiến, đầu óc của người linh hoạt hơn ta, ở trên chiến trường vu hồi nghịch tập[1] là thích hợp nhất.”

Cửu Minh hiển nhiên không dễ dàng bị hần nói vài câu là có thể bỏ qua, tiếp tục dây dưa: “Người làm mãi một việc mà không cảm thấy chán à? Hai chúng ta đổi đi, nói không chừng ta càng thích hợp đánh tiên phong hơn nha!”

Đừng nhìn vị Hắc Cầu tướng quân này ổn trọng như núi, trên chiến trường luôn đánh đâu thắng đó, kỳ thực mồm mép lại vụng về đến đáng thương, làm sao nói lại được con yêu quái mồm năm miệng mười này, lập tức liền ngậm chặt không phản ứng nữa.

Chỉ thấy Đế Quân trên tòa đã sâu kín cười nói: “Cửu Minh, nếu cảm thấy chán quá, người đổi với Phi Liêm đi!”

Cửu Minh lúc này giống như bị đập phải đuôi mà nhảy dựng lên, xua tay lắc đầu liên thanh nói: “Đế Quân hiểu lầm, Đế Quân hiểu lầm rồi, ta không phải cảm thấy buồn chán đâu, chỉ là đã ngồi dưới trường Đế Quân, đương nhiên muốn phi kiên chấp duệ[2] làm gương cho binh sĩ thôi mà” Hần liếc mắt nhìn Phi Liêm một cái, thấy y vẫn diện vô biểu tình, nghĩ thầm, cái đám doanh binh y quản lý kia tất cả đều phụ trách mấy việc tạp vụ hậu cần hỏa thực linh tinh, nếu mình mà đến đấy, chỉ sợ ngay cả chiến trường cũng chẳng được ra, thế chẳng phải càng thêm không thú vị sao?

” Vậy, người còn muốn đổi không?”

” Không, không cần!”

Cửu Minh lúc này giống như quả cà bị sương giá, móp méo ỉu rù, nhìn bộ dáng muốn sống không được muốn chết không xong của hần, Hắc Cầu đứng một bên trong lòng cười thầm, nghĩ nghĩ, quả nhiên chỉ có Đế Quân mới chấn trụ được con yêu quái thích nháo sự này, bằng không hần ở trong quân không biết còn muốn loạn ra bao nhiêu phiền phức nữa.

Lúc bốn người sắp ra khỏi doanh trướng, Hắc Cầu hướng về phía Phi Liêm cùng Cửu Minh nói: “Nếu đã trở về, đem binh lính của các người tự lĩnh về đi!” Hắn có chút đau đầu cười khổ, “Yêu binh của các người đều giống hệt chủ tướng nhà mình, đối lập đến mức cực đoan, ở cùng một chỗ ta thật sự không cách nào khiến bọn chúng hòa hảo được.” Mấy ngày hai người không ở trong quân, ngẫu nhiên hắn cũng điều động một ít binh lính của Phi Liêm cùng Cửu Minh ra trận, thế nhưng một bên thì khư khư giữ nghiêm quân kỷ không biết biến hóa, một bên thì chỉ thích làm theo ý mình tự tung tự tác, quả thật khiến hắn đau đầu muốn chết, cuối cùng cũng không dám sai phái gì nữa, đành mặc kệ bọn chúng.

Đúng lúc này Diêu Chư vừa đi ra, nghe được liền cười nhạo: “Không ngờ ngay cả Hắc Cầu cũng có việc không làm được cơ đấy. Bản tướng quân còn tưởng các hạ là vô sở bất năng[3] chứ? Sớm biết bản thân kém cỏi sao còn không tự giác một chút đi? Đứng suốt ngày chỉ biết dựa vào quan hệ đồng tộc với Đế Quân. Cản trở đại sự!” Lời nói có tình khiêu khích, thậm chí còn ám chỉ Hắc Cầu lợi dụng là đồng tộc với Ứng Đế mà được phong làm tướng.

Hắc Cầu lại không đem mấy câu này đặt trong lòng, cũng không buồn phản bác.

Diêu Chư ghen tị đầy tâm, đối với việc Hắc Cầu chỉ là tiên phong mà cũng được danh tướng quân sớm đã bất mãn, hơn nữa Ứng Đế còn đem hơn phân nửa quân lực giao phó cho hắn, càng thấy hắn được ân sủng đến mức nào. Nhìn lại chính mình, trong mắt Ứng Đế lại chẳng có chút phân lượng, mỗi lần đề nghị việc gì đều thường xuyên bị bác đi, ngược lại mấy câu nói ngẫu nhiên của Hắc Cầu lại luôn được Đế Quân coi trọng, trong lòng vì thế lại càng thích nhắm vào đại hán mặt đen xấu xí này mà châm chọc.

Thế nhưng y không biết, Hắc Cầu ít lời là do hắn biết mình mồm miệng vụng về, bình thường mỗi câu đều là suy nghĩ kỹ càng rồi mới nói ra, bề trên đương nhiên thích nghe một câu chân tri chước kiến[4] như vậy, còn hơn một đồng lời a dua nịnh hót dài dòng vô ích của y kia.

Diêu Chư thấy Hắc Cầu không đáp trả, cũng không còn cách nào tiếp tục châm chọc nữa, lại quay đầu liếc Phi Liêm một cái, âm dương quái khí hừ nói: “Xem ra đám yêu quái hữu danh vô thực quả thật không ít a, Đế Quân lần này đúng là nhìn nhầm người rồi! Cái gì mà thần nhân vô danh chứ, chỉ sợ là không tìm được lý do đi? Hừ, ngay cả một bông hoa cũng tìm không được, nếu sớm phải ta đi, không chừng Nguyên Anh Liên giờ đã ở trong tay rồi!!”

Đáng tiếc đối tượng khiêu khích đến một từ cũng không nói, vẫn như cũ một chữ cũng không nhả ra, giống như ném một cục đá xuống vực sâu không đáy, cho dù người vác cả khối to ném vào vẫn chỉ là vô thanh vô tức.

Hắc Cầu cũng không buồn để ý đến hắn, lại nói với Cửu Minh và Phi Liêm: “Trên người các người có thương tích, sớm trở về tĩnh dưỡng đi, xem ý tứ Đế Quân thì.....” Hắn nhìn về phía ráng chiều đỏ rực nơi xa, nhan sắc bầu trời thâm đến phát trầm, giống như tùy lúc sẽ rơi xuống mưa máu.

Phi Liêm gật đầu, cho dù vừa nãy trong quân trướng hắn không nói câu nào nhưng đã sớm sáng tỏ.

Hắc Cầu hiểu ý cười: “Đế Quân, nhất định không phụ mong đợi của các vị.” Nói xong hơi gật đầu, xoay người rời đi.

Diêu Chư cũng tự cảm thấy không hề thú vị, hừ lạnh một tiếng rời khỏi.

Còn lại Phi Liêm Cửu Minh hai người, chỉ thấy Cửu Minh lập tức không thềm giữ hình tượng, cánh tay vất qua bả vai Phi Liêm, giống như xương cốt từ đầu đến chân đều nhuyển ra, cả thân phóng tung tụt trên người y. Khuôn mặt tươi cười đến không buồn kiêng kị nhưng ánh mắt nhìn về phía bóng dáng Diêu Chư rời đi kia lại lộ ra âm trầm: “Ta nói Phi Liêm a, người không cảm thấy kẻ này càng ngày càng không thú vị sao?”

Phi Liêm vẫn không nói gì.

“Trước kia còn thấy hắn có chút tài năng ngáng chân người khác, hôm nay không hiểu sao còn mỗi công phu khuê môi múa mép là giỏi. Nếu lại thêm vài lần nữa, cho dù Hắc Cầu không chịu động hắn, ta cũng không nhận được nữa.....”

Phi Liêm lại nói: “Không được.”

Không ngờ Phi Liêm lại mở miệng ngăn cản mình, Cửu Minh nghiêng đầu nhìn xuống khuôn mặt diện vô biểu tình kia, đáng tiếc, vẫn không thể nhìn ra chút tâm tình nào từ đôi tròng mắt xám trắng ấy.

“Vì sao?”

“Con yêu này biết điều khiến nước, có chút hữu dụng.”

Trong bốn người, Hắc Cầu chính là lõi hỏa song hệ, Phi Liêm thì thuộc hệ thổ, về phần Cửu Minh, hẳn là thượng cổ dị thú, đã không còn nằm trong ngũ hành nữa, đương nhiên không thuộc bất cứ hệ nào.

Cửu Minh nghe vậy, ngáp một miệng thật to: “Sách— người nói vậy cũng có lý..... Dù sao tên này nhìn một điểm cũng không ngon miệng, nói không chừng ăn rồi lại bị đau bụng.” Đôi mắt nguy hiểm đột nhiên thâm lại, “Hy vọng hắn có thể thức thời một chút, đừng có lải nhải làm phiền ta.....”

Bất quá khoảng khắc đó cũng chỉ trong nháy mắt, âm mị trong con ngươi chỉ thoáng chốc lướt qua đã lại nghe hắn cao giọng nói: “Đúng rồi, ta vác sừng Xi Vưu về nhưng Đế Quân lại không cần, người muốn không? Nếu không, ta đem đi vứt.”

Phi Liêm rốt cục cũng nhướn mi, phải biết bộ tộc Xi Vưu dũng mãnh nhanh nhẹn, trời sinh tính tình thiện chiến, am hiểu giác đấu, binh chủ Xi Vưu đương nhiên là có một đôi duệ giác còn rắn chắc hơn đồng thép. Con yêu này là thật không biết, hay cố tình giả vờ không biết đây?

Mặc dù vậy, y vẫn phi thường thành thật mà nhắc nhở hắn: “Có thể dùng làm binh khí.”

Cửu Minh giật mình hiểu ra: “Vậy người muốn làm thành cái gì? Kiếm sao?”

Phi Liêm không khỏi sờ lên miệng vết thương bị thần binh đâm vào còn chưa hoàn toàn khép lại trên vai, giống như đang cân nhắc xem nếu đem sừng Xi Vưu kia làm thành kiếm thì có thể chống đỡ được thanh thần binh lợi khí trong suốt như băng, sắc bén như thiết trong tay thần nhân kia hay không.

Cuối cùng, đành lắc đầu: “Không biết. Ta không tinh thông binh khí.”

” Như vậy a..... Kia vô phương rồi, nếu không đem nó làm “Ngư giác”[5] đi?!” “Ngư giác” mà hắn nói chính là một loại nhạc khí, lấy sừng bò hoặc sừng trâu làm thành, cưa bằng đỉnh sừng, từ tâm sừng trên đỉnh khoan xuống, tạo thành một đường ống bên trong, lại dựa theo hình dáng chiếc sừng mà khoét dày mỏng tùy ý, hình dáng có chút tương tự kèn lênh.

Phi Liêm nghe vậy, khóe mắt cân đối cũng nhện không được không chút dấu vết run rẩy một cái.

Không nghĩ cũng biết sừng Xi Vưu này có bao nhiêu trân quý, làm sao có thể đem so sánh với sừng trâu tầm thường được? Thế nhưng cái tên Cửu Minh này lại định đem nó làm thành một thứ nhạc khí vô dụng, chẳng phải sẽ khiến đám yêu quái mơ ước sừng này tức đến hộc máu mà chết sao?!

Cổ tình hồng phát yêu quái kia lại không có nửa điểm tự giác, còn phi thường đắc ý mà ha ha cười to, vì chủ ý mình nghĩ ra mà cực kì vui vẻ vỗ tay cười không ngừng: “Từ cổ có hoàng đế lấy da Quỷ là Cổ[6], giờ có ta dùng sừng Xi Vưu làm ngư giác nha! Ha ha! Thú vị! Ha ha.....”

Bả vai hắn bỗng nhiên nặng xuống, hóa ra là yêu quái mộc kiếm kia lấy tay đè lên.

” Làm thành cung đi.”

” Người dùng à?”

” Người dùng.”

” Vì sao?”

” Hợp.”

Cửu Minh nghiêng đầu nhìn Phi Liêm một lúc lâu, bỗng nhiên chú ý tới hình ảnh bản thân phản chiếu bên trong đôi mắt xám trắng thanh đậm kia nhiễm ra một màu sắc đỏ đậm, cái tên nhìn qua giống như cương thi lại đột nhiên trở nên sinh khí hơn hẳn.

Trong lòng vừa động, nhện không được nhếch miệng cười: “Hảo! Liên làm theo ý người đi!”

=====

Tác giả có chuyện muốn nói: Ta chỉ muốn nói một câu thôi: “Cửu Minh à ~ tâm động không bằng hành động nha~”(Các vị không cần để ý ta, ta sắp bị công việc bức điên rồi – LIVE)

=====

[1] Vu hồi nghịch tập: là một cách đánh trận, trong đó đưa lực lượng của mình vào bên sườn hoặc bên hông đối phương để phối hợp với lực lượng tiền công chính diện cùng tiêu diệt.

[2] Phi kiên chấp duệ: Mặc áo giáp, cầm binh khí (chỉ việc ra chiến trường đánh nhau ấy mà J

[3] Vô sở bất năng: Không việc gì không làm được (Cầu Cầu là rồng chứ có phải Chúa đầu L)

[4] Chân tri chước kiến: chỉ suy xét nhận thức một cách kỹ càng, biết rồi mới nói.

[5] Ngưu giác:

[6] Quỷ với Cổ: Quỷ: Theo truyền thuyết là một loài quái, thường được khắc trong gỗ đá, giống như rồng nhưng có một chân. Cổ chính là trống trận đấy

=====

p.s: Chương này ngắn, bạn thích =))

9. Quyển 1 - Chương 8

Chương thứ tám

Thác mọc giác cung bạc ngân huyền, dải ước Đông hải điều giao long

Gỗ thác dây bạc khảm sừng phiến, Đông Hải ước hẹn cầu giao long

Lại mười ngày trôi qua, Cửu Minh cuối cùng cũng tới, đem cung khoe ra như bảo vật

Chỉ thấy cung này cao đến hơn nửa người, cong cong như mảnh trăng đầu tháng, do nhiều lớp bạc mọc hợp lại mà thành, cánh cung được từng mảnh sừng khảm lên, phiến sừng kia trắng ngà như ngọc bạch cùng với thân cung như hợp thành nhất thể. Dây cung như ngân ti, dưới ánh sáng mặt trời như ẩn như hiện trong suốt cực kì. Trên thân cung bạch ngọc lại ngoài ý muốn cực kì đơn giản, không có điều văn, cũng không có trang sức hay đồ đeo gì.

Bên người Phi Liêm có mấy vị phó tướng, trong đó cũng có yêu quái có chút kiến thức, vừa nhìn liền biết vật này phi phàm. Chỉ bằng loại gỗ chế cung kia, vạn vật trong thiên hạ thứ có màu trắng sáng như ngà voi mà lại rắn chắc mềm dẻo như thể cũng chỉ có cây Yêu Chá trên Cửu Quỷ Hải mà thôi Loại bảo vật này có thể nói là thần tiên khó cầu, Cửu Quỷ Hải quanh năm trôi nổi trên trời, lại được chín con hải yêu cực lớn bảo hộ, yêu quái có ý đồ đến cướp Yêu Chá hàng năm không hề ít, nhưng tất cả đều có đi không về, nghe nói ngay cả thiên thượng thần tiên cũng dù muốn cũng đành phải chùn bước.

Chưa kể đến phiến sừng thiếp lên thân gỗ kia, cho dù giống như bạch ngọc, không hiểu sao lại phát ra yêu khí cực đại, cũng không biết là dùng sừng yêu quái nào luyện hóa mà thành. Sợi ngân bạch làm huyền kia lại càng khó đoán. Dây cung bình thường đều dùng sợi tơ hoặc gân của động vật nào đó xe lại mà thành, thể nhưng dây cung ngân sắc này giống như tơ mà không phải tơ, như gân mà không phải gân, trong suốt mà mềm dẻo, như ẩn như hiện, không biết là dùng thứ gì làm thành.

Phi Liêm bắt vi sở động, lật xem một lần, cuối cùng mới hỏi: “Dùng gì làm dây vậy?”

Cửu Minh vừa nghe, nhất thời sắc mặt xù xuống: “Người hỏi đúng chỗ rồi đấy. Ta đã thử qua vài loại gân nhưng vẫn không thể chịu được lực căng trăm thạch..... Giờ đành dùng gân cứu vĩ xã tạm vậy.”

Vài tên tướng lĩnh nghe xong không khỏi một trận sồn da gà. Cửu vĩ xà vốn là dị xà, thân có lân giáp, từ thắt lưng chia thành chín cái đuôi, lúc trườn đi tiếng vang như thiết. Nếu bọn họ không có nhớ lầm, trong quân quả thật có một con cửu vĩ xà yêu, hình như, ở ngay trong doanh binh của Cửu Minh làm chức phó tướng thì phải Chúng yêu hai mặt nhìn nhau, nhin không được đồng thời lùi về phía sau nửa bước, đều nghĩ phải tránh con hồng sắc yêu quái này xa một tí, miễn cho hấn nhìn trúng cái gì sừng a gân a trên người mình

Hồng phát yêu quái mặt cười hì hì, ai dám tưởng tượng kẻ có khuôn mặt như thế vừa đem phó tướng của mình làm thịt rút gân làm dây cung đâu?

Con mắt xinh đẹp màu đỏ vừa chuyển, đi qua võ xuống bả vai Phi Liêm, giọng thương lượng nói: “Ta nói Phi Liêm này, nghe bảo gân rồng làm dây cung không tồi đâu! Không bằng hôm nào đi với ta đến Đông Hải câu một con về đi?”

Cả đám yêu quái nghe được trong lòng không khỏi lao nhao một trận: Chiến tình khẩn cấp, nhất xúc tức phát [1], còn muốn đi Đông Hải câu long?! Người đang nói là long đi?? Vua của thượng cổ dị thú, của bách vật lân trùng đấy!! Nói câu liên câu sao?! Nghĩ mình đang đi câu cá chắc?! Lại còn dám đến Đông hải..... Được đi, Đông Hải quả thật nhiều long, nhưng chỗ đó còn không phải ổ của long tộc sao? Càng hướng hồ Đông hải long tộc vốn dĩ tính tình tàn bạo ... Con yêu quái này có phải điên rồi không?!

Đám yêu quái xung quanh đều chỉ dám gào thét nói xấu trong bụng, không khỏi nhìn về phía Phi Liêm bên kia một cái. Tướng quân của bọn họ nhất định sẽ đem cái tên gia hỏa quá phận này đá ra khỏi trường! Nhưng mà ngoài dự kiến chính là, Phi Liêm không những không phản đối, thậm chí còn không chút do dự mà gật đầu.

Đáng thương đám yêu quái vừa chịu đủ đả kích lúc này lại nhìn thấy liên trùng mắt cũng suýt rớt ra ngoài, vị tướng quân đại nhân nghiêm nghị lạnh lùng, thủ đoạn mạnh mẽ, ngay cả sĩ tốt bước sai một bước cũng đã trừng phạt trong cảm nhận của bọn họ lại cự nhiên dễ dàng tha thứ cho cái con yêu quái kiêu ngạo kia động tay động chân đối với mình, thậm chí còn dung túng đồng ý cái yêu cầu hồ nháo đến cực điểm kia của y?!

Không nhìn đám yêu quái sắp ngất xung quanh, nụ cười trên khuôn mặt Cửu Minh lại càng tươi tắn sáng lạn, mái tóc đỏ rực dưới ánh mặt trời càng rực rỡ như ngọn lửa cực thịnh.

Mọi chuyện thật đúng là trùng hợp. Không đợi Cửu Minh tính toán làm cách nào tránh được tai mắt Đế Quân để đến Đông hải câu long, Phi Liêm đã tóm được một con tiểu long có ý đồ lên vào quân doanh.

Cũng chỉ đành nói con tiểu long kia phi thường không may mắn, chết tử tế không muốn lại nhe trúng vách đá ngay phía trên doanh trại của Phi Liêm mà bám vào, hơn nữa một thân bạch lân xinh đẹp cũng không biết che dấu, trên nền màu xám đen của vách đá muốn nói chói mắt bao nhiêu liền chói mắt bấy nhiêu, tuy nói đêm tối đen như mực, Thiên Uyên sâu đến mức ánh trăng cũng chiếu không tới, nhưng một con rồng dám cả gan xâm nhập lộ liễu đến mức đó thì làm sao tránh được tai mắt của Phi Liêm?

Tiểu long ngân bạch này tuổi có vẻ còn nhỏ, ngay cả sừng cũng chưa thấy mọc ra, suýt nữa bị Phi Liêm nhảm thành xà yêu. May mắn gặp được con hồng phát yêu quái nửa đêm buồn chán đến tìm người nháo sự, liếc mắt một cái liền biết đây đây là một điều long. (cái này là chỉ 1 con long thôi, nhưng mà để một con long thì ... quá. nên để thế này cho thuận mồm nha:D)

“Điều long. Tới đây làm gì.” Giọng nói không mang theo nửa điểm lên xuống, hoàn toàn nghe không ra hấn là đang hỏi hay là tự nói.

Cửu Minh vô lăng lưỡng khả[2] trả lời: “Chúng ta nơi này trừ bỏ Đế Quân cùng Hắc Cầu ra, cũng không còn long tộc nào khác.”

Hắn vừa nói dứt lời, bàn tay Phi Liêm đang tóm lấy chỗ hiểm của tiểu long đột nhiên siết chặt, long cốt có cứng đến đâu cũng bị y bóp đến ken kết rung động, đáng thương tiểu long sắp bị hấn siết đến đứt đôi cột sống mà chết.

” Từ từ! Từ từ đã!!”

Cửu Minh cơ hồ nhảy dựng lên ngăn cản y.

Đôi mắt xám trắng của Phi Liêm vẫn không mang theo một tia cảm xúc, phiêu mắt liếc hần một cái: “Gặp địch tất giết.”

Hồng phát yêu quái một trận vô lực, vỗ vỗ bốn cánh lúc này đã hoàn toàn hồi phục, lão đảo bay qua vỗ vỗ bả vai Phi Liêm: “Ta nói Phi Liêm a, người người này làm việc quá mức căng nhắc!” Lại bay qua chọc chọc long thân vô lực vài cái, “Nói không chừng là thân thích của Đế Quân ni, tùy tiện làm thịt nó cũng không tốt! Vẫn là mang về xem thế nào đã!”

Phi Liêm nghe được, bàn tay nhấc lên, đem long thân thô dài vút lên vai, xoay người hướng đày Thiên Uyên đi xuống.

Cửu Minh vội vàng đuổi theo: “Nếu không phải thân thích của Đế Quân, người nhớ rút một đoạn long cân cho ta nha!”

Đáng tiếc tính toán của hắn vẫn như trước không thành hiện thực, ấu long này quả thật không phải thân thích của Đế Quân, nhưng hóa ra lại là chất nhân của Hắc Cầu. Cửu Minh tuy thèm muốn long cân trên người tiểu long, thế nhưng vấn đề chính là nhìn bộ dáng sủng nịch thương yêu của Hắc Cầu đối với con tiểu long kia, hắn nếu dám động vào một mảnh long lân trên người tiểu long, chỉ sợ ngay lập tức liền đối diện với yểm nguyệt trường đao nổi danh của Hắc Cầu tướng quân phóng tới.

Cũng không phải hắn đánh không lại, nhưng kết quả lưỡng bại câu thương là không thể tránh khỏi.

Long thôi mà! Đi ra biển mò một con là được, hắn cũng không muốn đối đầu với cái con lôi hỏa cầu long so với mười hỏa long càng khó đối phó hơn kia đâu.....

=====

Trống trận âm vang, một hồi kinh thiên đại chiến lâu ngày trù bị cuối cùng cũng tới, còn hơn mấy trận lẻ tẻ lúc trước, trận đánh này có thể nói là màn khởi đầu cho thời kì tiên yêu đại chiến đầy ác liệt.

Chỉ nghe trên đầu tiếng hô giết rung trời, mắt thấy chiến trường đã mở ra, không biết bao nhiêu thần binh thiên tướng cưỡi mây đạp gió mãnh liệt lao tới, mà trên mặt đất, yêu quân cũng không cam yếu thế, dùng phi thăng thuật xông lên tận trời, cùng thần binh đánh thành một đoàn, hai cổ thế lực ở trên tầng mây bắt đầu chém giết.

Giữa không trung bị yêu vụ bao phủ, kim quang chọi bắn ra bốn phía. Tiên yêu đại chiến không thể đem so với chiến trận của phàm nhân, người biết pháp thuật đương nhiên không thiếu, chỉ thấy chốc thì bóng lửa rừng rực, lúc thì gió nổi mây phun, có khí lại đất rung núi chuyển, này chính là đạo cao một thước, ma cao một trượng, trận chiến này đã không còn khả năng dùng số lượng nhiều ít để phân định thắng bại nữa.

Trên chiến trường, Hắc Cầu mặc sức chém giết, một thân lôi hỏa thuật quét ngang ngàn quân, không người có thể ngăn cản. Hắn không biết thiếu niên long tộc đứng bên người Ứng Đế đang dùng ánh mắt sâu lắng chuyên chú như thế nào nhìn theo bóng dáng hắn, cũng không thấy long ảnh ngân bạch cô độc lặng lẽ rời khỏi chiến trường hướng phía Đông Hải bay đi kia.

Đợi đến khi Hắc Cầu tướng quân chiến thắng trở về, trong quân trường làm sao còn thân ảnh tiểu long kia nữa, hắn lúc này liền lo lắng. Nơi đây là địa bàn của yêu quái, tuy nói chúng đều đã quy phục Ứng Đế, nhưng trong đó cũng có không ít con thú tính nan thuần, thậm chí cực kỳ thị huyết, long tộc có thể rất mạnh, nhưng ấu long trước khi mọc sừng chính thức trưởng thành thì lại phi thường yếu ớt, nếu gặp đại yêu, chỉ sợ tính mạng khó bảo toàn.

Chính lúc suy nghĩ còn đang rối tung, đã thấy hồng phát yêu quái vén rèm đi vào, nhìn thấy Hắc Cầu liền không khỏi kỳ quái: “Tiệc mừng công sắp bắt đầu rồi, người còn ở trong này làm gì?”

Hắc Cầu thần sắc ngưng trọng, giữ chặt lấy Cửu Minh, gấp gáp hỏi: “Cửu Minh, người có nhìn thấy Ngao Ân..... Không, là tiểu long mới rồi bị Phi Liêm bắt đầu không?”

Cửu Minh nhìn hắn thần sắc ngưng trọng, khó có được một lần thành thật, chăm chú suy nghĩ một hồi mới gật đầu: “Hình như vừa rồi còn thấy Đế Quân đưa hắn ra chiến trường nhìn trận thì phải.”

Hắc Cầu nhớ tới lúc ấy trên chiến trường từng liếc mắt nhìn thấy một thân ảnh màu trắng đứng bên cạnh Đế Quân, không khỏi vội vàng hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, xem không bao lâu thì hấn liền rời đi!”

“Đi đâu?”

“Này ta không chú ý, bắt quá nhìn thần sắc hấn cô đơn, bộ dáng tựa hồ cực kì không vui, hình như đi về hướng đông rồi.”

“Đông?!” Hắc Cầu nghĩ nghĩ, không khỏi lo lắng, “Đó phía quân doanh của Diêu Chư, này ” Bàn tay đang tóm lấy Cửu Minh bỗng dưng siết chặt, bóp đến mức hấn phải một trận nhe răng nhếch miệng, “Người có tận mắt chứng kiến hấn rời khỏi quân doanh không?”

Cửu Minh lại nghĩ một chút, lắc đầu: “Kia, thật không có.”

Hắc Cầu lại càng lo lắng hơn, tiểu long nếu đi về hướng đông, chắc là muốn trở về Đông hải long cung đi, thế nhưng cậu sao lại dám một mình xuyên qua cả quân doanh? Nhớ tới lời Cửu Minh vừa nói, nhất định là cậu bởi vì mình cự tuyệt ly khai yêu quân trở về Đông hải mà khổ sở nên mới không để ý tới nguy hiểm ngay bên cạnh! Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Hắc Cầu áy náy lại càng sâu.

Hấn luôn đem thiếu niên Đông hải long tộc đó ôm ở trong tay đặt ở trong lòng, cho tới bây giờ cũng không nỡ khiến cậu bị thương nửa phần, nghĩ đến lúc này Hấn từ bỏ cả long tộc gia nhập yêu quân, cho dù trong lòng không hề hối hận, nhưng đến cuối cùng vẫn không thể ở trước mặt tiểu long kia nói cho rõ ràng.

Cậu nhất định rất khổ sở

Để mặc tiểu long tinh thần hoảng hốt mơ hồ trong đám yêu quân thị huyết, đầu hấn quả thật nên vứt đi rồi!!

Chỉ vừa nghĩ như vậy, hấn càng lo lắng muốn đi tìm tiểu long hơn.

Xoay người nhấc lên doanh trưởng nhắm thẳng đông doanh mà đi, hấn rời đi quá mức vội vàng nên hoàn toàn không nhìn thấy, đằng sau lưng hấn, chỉ trong nháy mắt, đôi mắt đỏ đồng hiện lên ý cười tràn ngập giả dối.

Hắc Cầu lao thẳng vào quân doanh của Diêu Chư, yêu quái trong doanh đều nhận ra vị lôi hỏa tướng quân này, hấn tới vội vàng, một thân khôi giáp còn chưa kịp cởi ra, từng vết máu lớn đọng trên khôi giáp giống quỷ Tu la từ dưới địa ngục trời lên khiến người ta thấy mà giật mình.

Không một con yêu quái nào có can đảm ngăn cản vị uy vũ tướng quân chân giẫm lên không biết bao nhiêu thi thể, cả người lôi hỏa giao vũ, vung đao điên cuồng chém giết này. Thanh đao trong tay hấn, ngay cả thần nhân một thân kim giáp cũng bị dễ dàng chém đôi.

Diêu Chư lúc này vừa khéo đang bước ra doanh trưởng, vừa nhìn thấy Hắc Cầu, sắc mặt nhất thời không hề đẹp dễ. Chúng yêu bên ngoài ăn mừng cũng là vì Hắc Cầu tướng quân thắng lợi mà hoan hô, hấn nửa điểm ưu đãi cũng chưa lấy được, vốn đã oán giận khó giải, lúc này lại thấy cái tên đại hán lỗ mang kia nhảy vào quân doanh của mình, một thân khôi giáp còn chưa cởi ra, quả thực giống như đến thị uy. Hấn nén không được cơn giận nhưng vẫn cố gắng bắt động thanh sắc, lạnh lạnh hô: “Yêu, nguyên lai là Đại tướng quân a! Đắc thắng trở về, không phải nên đến tiệc mừng công đội Đế Quân ca ngợi sao? Sao lại đến quân doanh của ta thế này? Chẳng lẽ muốn kiếm chút thanh tỉnh sao?”

Hắc Cầu không để ý hấn mỉa mai, trực tiếp hỏi: “Diêu Chư tướng quân, xin hỏi có từng bắt gặp một bạch sắc tiểu long đi qua doanh trại của người không?”

Diêu Chư phiêu mắt liếc hấn một cái, không nhanh không chậm trả lời: “Thấy thì làm sao mà không thấy thì làm sao?”

Hắc Cầu nhú mày: “Tiểu long kia là chất nhân của ta, tuổi hấn còn nhỏ, nếu có đắc tội, thỉnh Diêu Chư tướng quân hạ thủ lưu tình.”

“Làm sao người khẳng định con tiểu long kia ở trong tay ta?” Diêu Chư nhìn thấy lo lắng khó nén trong mắt đối phương, ngược lại càng thêm đắc ý. Hấn vốn chán ghét cái tên Hắc Cầu khuôn mặt lúc nào cũng đứng đắn này, đứng trong đám yêu quái lúc nào cũng như hạc giữa bầy gà. Lại thấy y lúc này cực kì không kiên nhẫn, mà bắt quá chỉ là lạc mất một con tiểu long, về mặt lại cự nhiên kích động đến mức ấy, trong

lòng liền không khỏi đắc ý, thái độ càng lúc càng kiêu ngạo: “Nực cười. Đừng nói ta không biết con tiểu long kia ở đâu, cho dù có biết, lúc này tiểu long kia cũng sớm bị ăn sạch rồi, hiện tại chỉ sợ đã là một đồng xương cốt, chẳng nhẽ thế cũng phải nói cho người biết sao?”

” Người ”

Hắc Cầu mồm nói mà trong lòng lại càng thêm lo lắng, hẳn làm sao là đối thủ ăn nói với Diêu Chư được, cúi đầu lại nghĩ, tuy Cửu Minh nói không thấy tiểu bạch long đi ra ngoài, nhưng cũng không nhất định sẽ bị yêu quái trong doanh bắt được, có lẽ đi lạc đường cũng không chừng, mà ngữ khí vừa rồi của Diêu Chư cũng không giống giả bộ. Đang định đi tới chỗ khác tìm, lại đột nhiên nghe thấy không xa một trận tranh cãi âm ỉ. Hắc Cầu vội vàng đi tới, bắt gặp Cửu Minh đang đứng trước cửa quân trưởng, quát tháo với tên yêu binh giữ cửa.

“Bên trong mùi máu tươi nồng như thế, có phải Diêu Chư giấu cái gì ăn ngon không?! Thức thời thì mau tránh ra!!”

Yêu binh kia tuy biết Cửu Minh tính tình ác liệt, thế nhưng nếu hấn để Cửu Minh đi vào, Diêu Chư cũng sẽ lột da hắn, thế nên cố sống cố chết cũng quyết không để Cửu Minh bước vào nữa tác.

Ai ngờ miệng còn chưa nói xong mấy câu đã thấy bàn tay hồng phát yêu quái kia nhấc lên. “Ba!!” một cái đem hắn đánh bay ra ngoài, lại thấy y nhanh nhẹn khom người chui vào doanh trưởng, đảo mắt đã tha ra ngoài một thi thể chết lân tộc khá dài, chỉ thấy xác kia không còn chiếc chân nào, máu tươi đầm đìa, trên đường bị lôi ra còn để lại một đường máu nhìn thấy mà giật mình, miễn cưỡng cũng chỉ có thể nhìn ra vài phiến lân màu sắc bàng bạc.

Khuôn mặt vốn đã xấu xí của Hắc Cầu đột nhiên vặn vẹo dữ tợn, đôi mắt trừng to như muốn nứt ra, cả người run như lá rụng.

Diêu Chư không chú ý tới Hắc Cầu trên người đang phát ra từng trận sát khí, hướng Cửu Minh mắng: “Cửu Minh!! Người đừng tưởng bản thân là hạn yêu thì không coi ta ra gì!!” Đang muốn lao lên giáo huấn kẻ kia, còn chưa đi được nửa bước, sau gáy đột nhiên bị vũng vàng tóm lấy, quay đầu, đối diện hắn là một đôi kim đồng đỏ rực: “Đây là làm sao?!”

Diêu Chư chỉ cảm thấy lãnh ý đang trực tiếp xâm nhập vào cốt tủy, nam nhân thật thà nói năng vụng về trước mặt giờ phút này đã như ác quỷ dưới địa ngục, dữ tợn kinh khủng, chỉ sợ nếu hắn nói sai một chữ, chắc chắn sẽ bị y bỏ ra thành hai đoạn ngay tại chỗ.

” Ta, ta, ta không, không, biết, biết, cái cái cái.....”

Hắc Cầu nghe câu trả lời mơ hồ của hắn đã không còn kiên nhẫn, trường đao trong tay chợt vung lên, đao phong cuồng mãnh đem quân trưởng to lớn chém thành hai nửa, doanh trưởng sụp xuống, bảo vật xa hoa quý báu bên trong nháy mắt tan nát đổ vỡ, cái gì mà tua vàng trường bạc thoáng chốc đã trở thành bùn đất.

Hắc Cầu một tay nâng lên bảo đao còn chưa rửa sạch máu địch nhân, một tay tha Diêu Chư đến trước cửa trưởng, doanh trưởng sụp đổ lộ ra một khối thi thể lân trùng. Thi thể này chỉ còn lại một nửa, hơn thoạt nhìn phi thường cổ quái. Đợi đến khi Hắc Cầu tỉ mỉ nhìn thêm một hồi, lại phát hiện càng không thích hợp, xác khối này không có tứ chi, càng không có long vĩ long kỳ, tuyệt không phải long tộc, hơn nữa dưới thắt lưng còn dài ra đến chín cái đuôi, tuyệt đối không phải tiểu long mà hắn tìm.

Hắn định tâm lại, lúc này mới chú ý tới bản thân nhất thời nộ hỏa công tâm, chẳng những hủy đi doanh trưởng của Diêu Chư, còn thiếu chút nữa đem hắn bỏ đời. Vội vàng buông ra yêu quái trong tay, Diêu Chư kia thế nhưng chân mềm nhũn, vừa được thả ra liền ngã ngửa trên mặt đất.

Đến tận lúc này vẫn không thấy thân ảnh tiểu long đâu, Hắc Cầu trong lòng càng lúc càng lo lắng, không còn tâm tư đi an ủi bồi lễ, chỉ ôm quyền một cái: “Thật có lỗi.” Lại xoay người đi đến nơi khác tìm.

Diêu Chư mềm oặt ngã xuống đất kinh hồn còn chưa định, đợi hắn phục hồi tinh thần, nhìn xuống hài cốt trên mặt đất, còn có bốn phía yêu quái thuộc hạ mơ hồ lộ ra thân sắc giễu cợt nhìn về phía mình, sắc mặt nhất thời lúc xanh lúc tím, điên cuồng hét lên: “Hắc Cầu!!!”

Bên dưới một trận hỗn loạn, ai cũng không chú ý, thì thể phía trước doanh trưởng đã lặng lẽ biến mất.

Giữa không trung, trên vách đá, yêu quái xích phát hồng y khoanh chân mà ngồi, trong tay nắm một miếng thịt còn dính chút bạch lân, há mồm cắn xuống một ngụm, ngay lập tức máu văng khắp nơi, hai má cử động nhai nuốt đến hăng say, lưỡi rần dài mảnh từ từ liếm lên chút máu còn dính bên miệng, cười đến dị thường âm hiểm.

Đem đồ vật này nọ sạch sẽ ăn xong, hắn còn ý do vị tấn liếm hết một vòng năm đầu ngón tay, lại quay đầu ra sau, không ngoài ý muốn nhìn thấy nam nhân như cương thi không biết từ lúc nào đã trôi lên từ mặt đất nghiêng người đứng bên cạnh.

“Người đều thấy rồi?”

Phi Liêm gật đầu.

Cửu Minh bất cần nhún nhún vai, nam nhân này giống như không chỗ nào không có mặt, việc gì trong quân doanh cũng trốn không thoát tai mắt của y.

Dù sao hắn không định giấu diếm. Mà thật ra hắn có làm gì đâu, chẳng qua là trộm đem con cửu vĩ xà còn chưa ăn hết len lén vút vào trong doanh trưởng xa hoa của tên Diêu Chư kia mà thôi! Ai bảo vảy của con cửu vĩ xà kia lại màu trắng, bất quá chỉ trùng hợp một chút, mà việc Hắc Cầu đột nhiên giận dữ hủy đi doanh trưởng của Diêu Chư kia cũng chỉ có thể trách hắn quan tâm quá hóa loạn, Cửu Minh hắn không phải vô can sao?

Ngón trở tiến đến bên môi: “Suyt!” một cái. Khóe miệng nhếch lên nụ cười tươi như đứa bé bướng bỉnh còn lưu lại không ít vết máu, cực kì tương phản với nội dung câu nói: “Đừng nói cho người khác biết nha!”

Phi Liêm liếc mắt nhìn hắn một cái, vẫn như cũ không nói nửa câu.

Sau đó, gật đầu.

=====

[1] Nhất xúc tức phát: chạm vào một cái là nổ, chỉ tình hình căng thẳng, giống như câu dầu sôi lửa bỏng của mình ấy

10. Quyển 1 - Chương 9

Chương thứ chín

Tinh hà huyết nhiễm thi lạc vũ, thị địch thị hữu vấn thiên tri

Ngân hà huyết nhiễm rơi mưa máu, là địch là bạn hỏi ông trời

Sau đó, Hắc Cầu cơ hồ đem toàn bộ quân doanh lật tung một trận, lại vẫn như cũ tìm không được tiểu long kia, đến lúc tối chỗ Phi Liêm, yêu quái với đôi con ngươi xám trắng lạnh lạnh ngưng mắt nhìn hắn một hồi, cuối cùng phun ra một câu: “Con rồng kia đã về Đông hải rồi.”

Hắc Cầu vẫn chưa yên tâm, tiếp tục phái yêu quân dưới trướng đi tìm hiểu, quả nhiên dọc đường đến Đông hải đều có yêu quái nhìn thấy một con tiểu long bay ngang qua, tuy nói long kia còn nhỏ nhưng yêu quái sơn dã làm sao dám to gan đi chọc vào long tộc, thế nên một đường trở về cũng coi như bình yên.

Biết bản thân trách lầm Diêu Chư, Hắc Cầu cũng đã từng đến tận nơi nhận lỗi, đáng tiếc đối phương đóng cửa không tiếp. Hơn nữa sau trận thắng lợi ngày đó, bên phía thiên giới cũng không dám tiếp tục chậm trễ nữa, liền tiếp phái ra từng đợt thiên binh thiên tướng cương mãnh, chiến tình khẩn cấp, Hắc Cầu hắn cũng không sức đâu bận tâm việc khác, đành phải đem việc này đặt sang một bên, chuyên tâm chém giết trên chiến trường.

Có điều Diêu Chư kia đâu có phải loại người dễ dàng bỏ qua cho kẻ đắc tội với mình, từ lần đó, y lại càng lúc càng tìm chuyện bới móc Hắc Cầu. Không nói đến chuyện liên tục châm chọc khiêu khích, y thậm chí còn trước trận tranh công, sau lưng phá rối, kết quả không đến nửa tháng, cuối cùng cũng đem Hắc Cầu chọc tức.

Lần đó vốn chiến thắng đã nằm trong tầm tay lại bởi vì Diêu Chư án binh bất động khiến quân tiên phong không được hỗ trợ kịp thời mà chịu khổ vây sát, hơn một trăm tiên phong yêu quái hầu như bị tận diệt, nếu không phải Hắc Cầu dùng lời hỏa song pháp, trên đầu một đạo sét đánh đến long trời lở đất, dưới chân hỏa phần đốt đến vạn lý vân tiêu, cuối cùng hiêm hiêm mang được hơn mười yêu binh trở về đại doanh. Đám yêu quái trở về đều một thân trọng thương, đến ngay cả Hắc Cầu cũng huyết nhiễm khâm bào, một thân hoàng kim khôi giáp cũng có mấy vết đao chém ngang dọc vẫn còn rỉ máu.

Lúc đứng trong Đế trướng, tuy Hắc Cầu không muốn dồn đẩy trách nhiệm, nhưng phó tướng dưới tay hắn lại nhịn không được âm ức, liều mạng xông lên chỉ trích Diêu Chư. Diêu Chư kia lại ngay lập tức thề thốt phủ nhận, y là chưa kịp tiếp ứng chứ không phải không tiếp ứng, nói rồi còn quay sang càu nhàu Hắc Cầu không biết tự lượng sức mình, dè bủ đám yêu binh dưới tay hắn đều là một đám vô năng, vừa nhìn thấy thiên quân đã tè ra quần mà bỏ chạy. Hắc Cầu từ xưa đến nay với mấy lời khiêu khích của y đều là mặc kệ không để tâm, thế nhưng hôm nay tận mắt chứng kiến yêu binh dưới trướng mình tử thương thảm trọng, không khỏi nổi giận nói qua lại mấy câu, Diêu Chư nghe được lại càng giống lửa đổ thêm dầu, khẩu bất trạch ngôn[1] trách cứ Hắc Cầu.

Nói nhiều tất sai, cuối cùng một câu: “Người nếu thật có chút bản lĩnh, đi bắt thái tử Long tộc đến đây đi, tốt nhất là đem cái con Đông hải long thái tử kia trời lại, mang ra tế cờ trước trận!” của hắn đã hoàn toàn chọc Hắc Cầu nổi điên.

Đồng tử hắc trầm nháy mắt hóa thành vàng óng, khuôn mặt xấu xí vặn vẹo, khóe miệng nứt ra, răng nanh sắc bén hung mãnh nhe hết, long ngâm khiêu chấn, bốn phía xung quanh thân hình như thiết tháp âm âm nổi lên cuồng phong, trong Đế trướng tinh hỏa điện khiêu, đám yêu quái xung quanh chưa bao giờ nhìn thấy Hắc Cầu đại nhân ra trận vốn luôn trầm lặng ổn trọng lại có thể thất khống đến mức này, thân hình cao lớn giờ như con mãnh thú điên cuồng thị huyết.

Diêu Chư cũng cực hoảng sợ, chưa kịp mở mồm giải thích, đã thấy một đạo ánh sáng sắc bén từ bên trong cuồng phong lao tới, hình ảnh trước mắt không hiểu sao đột nhiên nứt ra

” Ba đất!!!!”

Một tiếng vật nặng đáp đất, thi thể phân làm hai chảy máu ồ ồ, máu tươi đỏ rực bắn lên kim giáp của Hắc Cầu, tăng thêm phần tiên diễm cho bộ giáp sớm đã phủ kín vết máu khô cặn từ lâu.

Tận đến lúc chết, kẻ từng đứng trong hàng ngũ tứ tướng kia vẫn không hề biết rằng, câu nói đó của y đã chạm đúng vào nghịch lân của Hắc Cầu.

Hắc Cầu diện vô biểu tình nhìn xuống Diêu Chư đã không còn sức sống, thi thể giắt giắt vài cái, từ trên thân thể tan nát dưới đất bốc lên một làn khói xanh, cuối cùng hóa thành một xác hươu bị chém làm đôi, trên đầu có bốn sừng, nguyên lai là một con Phu Chư [2].

Không khí bốn phía rất nhanh đã khôi phục bình thường, Hắc Cầu hướng Đế Quân trên tòa thần nhiên thỉnh tội, không ngờ Ứng Đế lại hoàn toàn mất tiếng tại nơi trước một màn giết chóc vừa rồi, vẫn như cũ cúi đầu nhìn xuống binh đồ trên bàn, cuối cùng nâng tay phát phát: “Mau thu thập sạch sẽ đi, người muốn ta đêm nay phải tới doanh trướng của người nghỉ ngơi sao?”

Hắc Cầu một trận kinh ngạc, không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Lại nghe Phi Liêm bên cạnh nói: “Diêu Chư mấy lần vi phạm quân lệnh, Đế Quân đã sớm có ý định trừ y.”

Ngồi bút trong tay Ứng Đế chợt ngưng lại, lúc này hắn mới nâng đầu nhìn về phía Phi Liêm, sau một lúc lâu, trong nụ cười mơ hồ ẩn hiện khí thế áp bách: “Người hình như đối với tâm tư của bốn tọa rất hiểu biết!”

Phi Liêm lại hoàn toàn không bị khí thế của Đế Quân áp đảo, vẫn thần nhiên nói: “Nếu không thể hiểu rõ quân tâm, làm sao trung thành với quân lệnh?”

Hồng phát yêu quái bên kia vốn đang thèm nhỏ dãi chăm chăm nhìn lộc thi trên mặt đất lúc này phi thường kinh ngạc ngẩn đầu, cái tên cương thi kia không ngờ còn có chút tài năng xảo biện nha.

Hắn nhìn chăm chăm nam tử uy nghi không hề sợ hãi Quân uy kia, khuôn mặt tầm thường cứng nhắc dường như chưa từng e ngại điều gì. Nghĩ lại, ngay từ ngày đầu tiên nhận thức, hắn cũng chưa từng thấy y lộ ra nửa điểm sợ hãi. Mà nếu nói hắn vì khuất phục sức mạnh của Ứng Đế gia nhập, thì Phi Liêm thay vì nói là kinh sợ còn không bằng nói y chỉ trung thành với nhiệm vụ của mình.

Một con yêu quái không có biểu tình, nói chuyện cũng chẳng có chút cảm xúc, mỗi lần nhìn thấy một mặt khác thường của y, hắn không khỏi cảm thấy càng nhận thức y lâu bao nhiêu hắn trái lại càng lúc càng không nhận ra y nữa.

Thế nhưng, thế này không phải càng thú vị sao? A a.....

=====

Mười năm.

Có lẽ ngay cả Ứng Đế cũng không ngờ tới, thiên quân kháng cự lại thật sự ngoan cường.

Trăm trận đại chiến, tiên gia tuy không thể so với yêu quân hung hãn, nhưng thắng thua là ở pháp lực cao cường, tiếp tục dây dưa từng ấy năm, có thắng cũng có bại, song phương đều tử thương vô số.

Trong lúc bất tri bất giác, dưới nhân gian mười năm đã trôi qua.

Đương nhiên, hồi trống trận quyết chiến cuối cùng cũng đã đến lúc phải vang lên.

Nam tử áo xám đứng vuông góc với vách đá, bên cạnh là hồng phát nam tử bốn cánh sau lưng nhẹ nhàng vỗ, cả người lơ lửng trên không, ánh mắt cả hai đều nhìn về một nơi trên mặt đất, chỗ đó, một thân ảnh cao lớn vững vàng như hắc tháp đang hướng về Đế trưởng, trên đường đi yêu ma đều nhanh nhẹn tránh lui. Đến hôm nay, trên trời dưới đất đã vô tiên bất tri vô yêu bất hiểu, dưới trướng Nghịch long Ứng Đế có ba viên yêu tướng, ba kẻ ấy pháp lực cao cường, đánh đâu thắng đó, ngay cả thiên thượng tiên gia nghe tên cũng đều biến sắc.

Vị tướng quân làn da so với nhọ nồi còn đen hơn vén rèm đi vào, nam nhân xấu xí còn thắng cả quỷ dạ xoa đó chính là một trong ba vị yêu tướng kia, Hắc Cầu, mà hai kẻ còn lại, chính là hai người một đỏ một xám đang treo giữa không trung kia, Cửu Minh cùng Phi Liêm.

Cửu Minh nhìn xuống, không khí ngưng trọng đang tràn ngập doanh trướng, ngay cả một con yêu quái tầm thường cũng cảm thấy chiến ý của Đế Quân lúc này tăng cao chưa từng có.

Chắc là bởi vì bạch thư không biết từ lúc nào đã xuất hiện trên án Ứng Đế kia đi?

Có thể trốn được tai mắt hàng trăm yêu quái, đem thứ đồ đó bình yên không tiếng động đặt trước bàn của Đế Quân, chỉ sợ kẻ tới..... cũng không có ý tốt.

Nhưng tất cả những việc này đối với Cửu Minh cũng chẳng có nửa điểm quan hệ, hắn như thường mà nhàn nhã vận thất lưng một cái, ngáp to đến mức khoe miệng cũng suýt nữa rách đến hai má, răng xà dày đặc lởm chởm lộ ra đến dọa người.

Nam nhân đứng bên tựa hồ đã sớm nhìn quen kẻ kia không thèm kiêng kị lộ ra yêu tướng, thấy Hắc Cầu vào trướng, liền thu hồi tầm mắt: “Đến lúc rồi.”

“Ân.” Thu hồi yêu tướng, lần nữa biến trở về hình người anh tuấn đến không thể xoi mói, Cửu Minh cào cào mái tóc như hỏa diễm đỏ rực, “Cũng nên đến rồi đi, đánh đến hơn... mười năm, ta sắp chán đến điên rồi!”

Phi Liêm liếc mắt nhìn hắn một cái, quen biết từng ấy năm, hắn dù có lạnh nhạt cũng đại khái phát hiện con yêu quái này tính nhẫn nại cực kì kém, đại chiến từng ấy năm giữa yêu vực cùng thiên giới ở trong mắt hắn bất quá chỉ là một cuộc dạo chơi. Thắng cũng được, bại cũng thế, chẳng liên quan gì đến hắn.

Đôi khi, y thậm chí nghĩ kẻ này còn có thể vì tìm kiếm chút mới mẻ mà cố tình bại trận. Nếu không phải bên trên còn có một con yêu long lợi hại hơn trấn trụ hắn, chỉ sợ đám yêu quân dưới tay hắn kia dù không phải bị ăn thì cũng bị đùa đến chết sạch sẽ. Hiện giờ đại chiến sắp tới, hắn vẫn một bộ dáng phất phơ, giống

như trong lòng đã sớm tính toán kỹ càng, chờ trận này đánh xong sẽ tìm một nơi tiếp tục phong lưu khoái hoạt.

Còn đang nghĩ ngợi, đột nhiên lại thấy hắc nói: “Thắng bại khó liệu, bất quá ta lại thật hy vọng ngày mai có thể thắng!”

Phi Liêm hơi cảm thấy kinh ngạc, Cửu Minh kia không phải không để ý thắng bại sao?

Cửu Minh quay đầu nói: “Người không phải đã nói đợi đến ngày thắng lợi sẽ cười sao? Ta chính là đã nhẫn nại đợi đến mười năm đấy!”

Phi Liêm đột nhiên cảm thấy cả người như không thể điều khiển được mà run rẩy một trận.

“Chẳng lẽ ngươi ở đây mười năm, chỉ vì cái này?”

“Bằng không ngươi nghĩ là vì cái gì?! Cùng cái đám thiên binh thiên tướng kia đánh nhau đúng là một chết người.... ” Cửu Minh trừng lớn đôi mắt đỏ đậm, nói như thật, “Ngươi còn nhớ đã đáp ứng ta không, ngày mai nếu có thể thắng nhất định phải cười cho ta xem!” Hắc nghiêng đầu, quan sát khuôn mặt cương thi mười năm ở chung cũng chưa từng thấy một biểu tình thứ hai, nghĩ đến ngày mai có thể nhìn thấy một biểu tình mới mẻ khác, nhin không được bắt đầu hưng phấn, xoa xoa tay nói, “Được rồi. Ta cũng không còn kiên nhẫn chờ đợi bước lên cửu trọng thiên cung nữa rồi!”

Phi Liêm vẫn như trước không nói, nhãn đồng xám trắng đột nhiên trở nên thâm thúy.

Đáng tiếc, biến đổi rất nhỏ đó trong đêm đen lại khó có thể thấy được rõ ràng.

Một hồi tiên yêu đại chiến không thể dùng bất cứ ngôn từ nào để hình dung, điều duy nhất còn có thể nhớ đến rõ ràng chính là cửu thiên huyết hồng, sông Hán nhiễm đỏ, trong tiếng gió thổi văng văng như nghe được tiếng quỷ khóc thần gào, trong mây mù chỉ thấy thi hài ngang ngửa khắp nơi. Ba ngày sau, thế gian mưa to không ngừng, có điều cơn mưa lại không hề ẩm ướt. Dưới Địa phủ, Cầu Nại Hà như lún xuống, Mạnh Bà Thang cạn kiệt, vô số tiên gia yêu vật trọng nhập luân hồi, lịch kiếp tái tu.

Hắc cũng nhìn thấy, Ứng Đế bại trận.

Thua dưới tay tiên nhân vô danh khiến hắc cùng Phi Liêm bị thương nặng tại Linh Sơn Hà Cốc ngày ấy. Lúc này mới biết, nguyên lai tiên nhân cười thương loan tay cầm bạc linh trường kiếm một thân sát khí kia chính là kẻ đứng đầu trong Thất Huyền Tinh Quân — Tham Lang Thiên Xu Tinh Quân!

Không oan a!

Trận đấu ngày trước ở Linh Sơn Hà Cốc, hắc cùng Phi Liêm thua không oan a!

Chính là có chút đáng tiếc, hắc nhìn không được nụ cười của Phi Liêm.

Cửu Minh đứng trên Thiên Phong, hắc thấy rất rõ, Ứng Đế bị bắt, Hắc Cầu thua, quân tâm tan rã, trong đám yêu quái đã có một số thức thời lặng lẽ rời đi.

Thế bại đã hiện ra rõ ràng.

Không ngờ trong đám thần tiên thiên thượng hèn hạ kém tài đó lại có một kẻ cường giả lợi hại như Tham Lang Tinh Quân.

Thiên binh thiên tướng thừa cơ đánh tới, giáp lá cà một trận, tiên yêu hỗn chiến bắt đầu, chỉ trong nháy mắt huyết nhiễm ngân hà thi rơi như mưa.

Rõ ràng bản thân đang là đại tướng bại quân, Cửu Minh lại vẫn không hề cảm thấy nửa phần thất bại không cam lòng.

Chỉ thấy hắc ha ha cười to không ngừng, bởi vì hắc đột nhiên nghĩ đến, Cầu Nại Hà dưới Địa Phủ kia nói không chừng sẽ bị cả đám yêu quân này đập cho sập mất!

Đám yêu tinh thấy tình thế không tốt, vội vàng thoái lui về sau, càng khiến thiên binh có dịp thừa thắng xông lên.

Nhìn chiến trường một hồi, biết có tiếp tục thêm nữa cũng chẳng được chút ưu đãi nào, hấn xoay người định rời đi. Không ngờ lại nhận ra Phi Liêm đang đứng sau lưng không hề nhúc nhích đang nhìn xuống đám yêu quân tất bại bên dưới, giống như không hề có nửa phần ý định lui bước, hấn không khỏi đi qua, một tay vỗ xuống bả vai y: “Ta nói Phi Liêm a, người không phải đang định dùng thân tuấn táng chứ?”

Đối phương không hề đáp lại, khóe miệng trên khuôn mặt cương thi vốn mộc vô biểu tình cũng không buồn cong lên một chút.

Thế nhưng hấn cũng đã sớm quen phản ứng của người này, cũng chẳng buồn để tâm.

“Người xem tình trạng này, đại bại là không thể tránh rồi, chúng ta cũng không cần tiếp tục ở chỗ này thúc thủ chịu trời đúng không? Người với ta cũng coi như có quen biết, ta có chỗ tốt sao lại không chia sẻ với người chứ? Đây, tại Đế Khuân Sơn ta có một chỗ ẩn thân, tuy nơi đó hơi hẻo lánh, bất quá cũng không dễ dàng bị tìm thấy, chờ tránh qua một hồi phong ba chúng ta liền rời khỏi, người muốn đi cứu Ứng Đế cũng tốt, đi cứu Hắc Cầu cũng được, ta cùng người đi! Dù sao nhân vẫn cứ là nhân!”

Mấy câu này hấn nói đến hoàn toàn không có nửa điểm tự giác của kẻ làm tướng, cứ nhiên còn thuyết phục quân mình lâm trận bỏ chạy.

Đôi hắc châu vốn đang đông cứng rớt cục di chuyển, tầm mắt xoay lại gần, chậm rãi dừng trên người hấn.

Đang lúc hấn nghĩ đối phương sẽ đáp ứng, người nọ rốt cuộc lại nói ra một câu không hề có lấy nửa phần tình cảm.

“Ta không đi.”

” Ai ai! Đi thôi! Nếu thật bị bắt được, còn không biết sẽ bị nhốt vào Tỏa Yêu tháp mấy vạn năm a!” Hấn là vì không nở nhìn cái tên tên ngây ngốc này đi vào tử lộ mới hảo tâm chỉ điểm cho, thậm chí còn nguyện ý đem y đến hang ổ bí mật bản thân không muốn cho người ngoài biết, đáng tiếc, đối phương dường như lại không hề cảm kích.

Tiếng đánh giết bốn phía rung trời, mắt thấy thiên tướng bốn phương đã bắt đầu tới gần, bọn họ dù có lợi hại đến đâu hai đấm cũng khó địch bốn tay, hấn thì tự tin bản thân có thể phá vây xông ra dễ dàng, thế nhưng, vấn đề là cái người còn đang ngơ ngẩn không chịu đi này, chẳng lẽ muốn bị bắt thật sao?!

“Sách! Ta nói Phi Liêm a, người vẫn là theo ta đi đi!”

“Ta không đi.”

Vẫn như trước làm một câu nói kia.

Ánh lửa dần dần tới gần chiếu vào đôi mắt huyết sắc, chiếu lên một thân đỏ rực của yêu quái, Cửu Minh bắt đầu nôn nóng nhìn quanh.

Đúng lúc này, người kia rốt cuộc nói thêm một câu.

“Người cũng không thể đi.”

Tiếng đánh giết gần trong gang tấc khiến hấn không thể nghe rõ đối phương nói gì, đến lúc mở miệng định hỏi, cổ lại đột nhiên bị chế trụ. Cửu Minh vẫn như cũ không hề nghe thấy người kia nói gì, nhưng chỉ cần nhìn theo khẩu hình khép mở của y, lãnh khốc vô tình hết như ngày xưa từng đánh giết vô số thiên binh trên chiến trường, hấn nhận ra chú quyết của y...

Là Thiên Ma Khóa.

=====

Tác giả có chuyện muốn nói: Rốt cục rốt cục..... Bánh răng số phận đã bắt đầu chuyển động.....

=====

[1] Khẩu bất trạch ngôn: nói không suy nghĩ

[2] Phu Chư

=====

P.s: Ta đã đi chơi về =)) một ời là một nên chỉ làm một chương thôi nhá!! Đừng ném đá ta, mai ta cố được ta sẽ làm.

Minh nhi cứ chuẩn bị ngược đi là vừa. chương sau máu me rồi đấy=((

11. Quyển 1 - Chương 10

Chương thứ mười

Thiên ma tỏa khốn cuồng xà phiến, phục yêu chiết dực huyết ti la

Thiên ma khóa cuồng xà vây khốn, phục yêu bẻ cánh tơ máu rơi

Phản bội tới bất ngờ như thế.

Khiến hần không khỏi hoài nghi hết thấy những gì bản thân đang chứng kiến, hết thấy những gì chính đôi tai hần đã nghe.

Sự thật, nam nhân trước mặt này, chính cái người tối trung tâm chấp hành mệnh lệnh của Ứng Đế kia lại là kẻ phản bội. Hần còn nghĩ kẻ đầu tiên phản bội hần phải là hần mới đúng, tuyệt không có khả năng là Phi Liêm.

Thế nhưng, vòng sắt lạnh lẽo sít chặt trên cổ đã tàn khốc chặt đứt mọi suy đoán của hần.

Không chỉ có hần, trên đỉnh Thiên Phong, chỉ cần là yêu quái còn đứng trên mặt đất, tất cả đều bị thiên ma khóa cường đại vây khốn, trốn không thoát tránh không khỏi, chỉ có thể chờ thiên binh lao tới mà trời xuống giải đi.

Y muốn chính là cái này sao?!

Chờ đợi mười năm, chính là vì muốn một lưới đem bọn hần bắt sạch?!

Bàn tay như kim sắt của Phi Liêm kháp trụ cổ họng hần, cánh tay hần liền nâng lên nắm lấy tay y.

“Vì sao?”

Lần đầu tiên, hần không thể bày ra vẻ mặt khinh miêu đậm tả mà đối diện với phản bội.

Cũng là lần đầu tiên, hần không thể cười đến vô tâm vô phé mà hỏi vì sao.

Dưới đáy lòng có một nơi như đang vỡ ra, từ đó không biết thứ gì đã từng tràn đầy giờ lan tràn ra mãnh liệt.....

“Ta là Liêm Trinh Tinh Quân.”

Cửu Minh sững sờ tại trận, hần đã nghĩ tới vô số khả năng, thế nhưng không ngờ đáp án lại kinh người như vậy.

Hần không dám tin mà trừng mắt nhìn nam nhân vẫn đang chế trụ mình, thứ đang dâng lên quanh người y hoàn toàn không phải tiên khí, rõ ràng thứ đang sử dụng thiên ma khóa kia là yêu khí mà!

“Thế nhưng ngươi là yêu!!”

Phi Liêm gật đầu, trước sau như một ngắn gọn không đổi: “Không sai.”

Bàn tay đang nắm lấy cánh tay Phi Liêm siết chặt đến mức khiến xương cốt y cảm thấy đau đớn, giống như xuyên qua bàn tay có thể cảm giác được cảm xúc bất ổn của hồng phát yêu quái kia.

Không hiểu sao y không thể khống chế mà nói nhiều hơn ngày thường một chút.

Có những điều, thật ra không cần phải nói, y lại nhịn không được muốn nói ra.

“Ta nhập vào luân hồi, chọn yêu thân đầu thai.”

Cửu Minh giật mình hiểu ra, vậy có nghĩa là, Phi Liêm, à không, Liêm Trinh Tinh Quân mới đúng, đã bỏ lại chân thân tại thiên đình mà đầu thai hạ phàm, còn cố ý chọn thân yêu thú mà tu luyện thành hình người, chính vì vậy, trên người y trừ bỏ nguyên thần của tinh quân, còn lại tất cả đều do yêu hình mà thành. Nếu không phải thế, y làm sao có thể gạt được nhân thần của Ứng Đế

Hắn đột nhiên rất muốn cười to.

Cười đám yêu tướng dưới trướng Phi Liêm theo y đã mười năm mà cự nhiên nhìn không ra nửa điểm manh mối.

Cười Ứng Đế lão miêu thiêu tu[1], ngay cả Tinh Quân thiên thượng hạ phàm cũng nhìn không ra mà để y ngồi vào vị trí tướng quân.

Cười đám tiên nhân mười năm qua chết dưới tay Phi Liêm mặc danh kỳ diệu trở thành bàn đạp cho y xâm nhập vào yêu doanh.

.....

Có rất nhiều, rất nhiều chỗ buồn cười, thật sự, hắn thậm chí còn cảm thấy bản thân mấy nghìn năm nay chưa từng gặp chuyện gì buồn cười đến thế!

Nhưng mà sao nhỉ, hắn lại cười không được?

“Uy, Phi Liêm, ta cười không được, nếu không đổi thành người cười cho ta xem được không? Dù sao người cũng đã đáp ứng ta.”

Phi Liêm bỗng nhiên nhớ tới bản thân từng đáp ứng với con yêu này ngày đại thắng sẽ cười cho hắn xem. Ngày đó chẳng qua là buột mồm mà nói, không ngờ hắn vẫn ghi tạc trong lòng.

Nhưng hiện nay, bại là Ứng Đế, thắng là thiên quân, mà điều châm chọc nhất, đây mới là ngày đắc thắng mà y nói đến.

Lúc này, dưới đỉnh Thiên Phong, cờ bay phần phật, nhưng tất cả giờ đều là của thiên quân.

Dần dần, từ bốn phương tám hướng tiếp cận lại đây.

Cửu Minh hơi nghiêng đầu, biểu tình không đổi nhìn đám thần tiên đang lao tới, giống như Thiên Ma Khóa trên cổ không hề tồn tại, lẩm bẩm nói.

“Người..... muốn đem ta nhốt vào Tỏa Yêu Tháp thật sao?”

“Đúng.”

“Thế nhưng ta không định đi vào mà! Phải ở trong cái tháp tối tăm ấy nghỉ ngơi mấy nghìn năm, chẳng thú vị gì cả!”

Phi Liêm lắc đầu, việc này vốn chẳng có chỗ nào để thương lượng.

“Ứng Đế cũng bị nhốt trong tháp.”

Cửu Minh vừa nghe, miệng cười lại như sắp rách: “Không phải chứ?! Người cũng không sợ Ứng Đế hủy sạch tháp sao?”

Phi Liêm lại nói: “Việc này Thiên Xu tự có dự liệu.”

“Không nên không nên. Kia càng không tốt! Ta không muốn cùng Ứng Đế ngày ngày đêm đêm mất to trừng mắt nhỏ đầu.....” Hắn nhìn như phi thường do dự, tiếng nói vừa dứt, cả người đột nhiên yêu lực bạo khởi, đem bàn tay của Phi Liêm trên cổ họng mình nháy mắt gạt ra.

Phi Liêm làm sao có thể mặc hắn làm càn, lập tức niệm động pháp quyết, Thiên Ma Khóa đang khấp trên cổ họng Cửu Minh lập thu ngắn lại, kéo hắn ngã sấp xuống mặt đất.

Cửu Minh cổ bị khổng chế, hai tay chống trên mặt đất gần như gục xuống, xích sắt thu lại khiến cả người hắn gần như bị đè cứng trên mặt đất, yêu quái một đầu tóc đỏ rối tung vẫn không hề khuất phục cố sức chống tay, sao cũng không muốn để đầu mình áp xuống mặt đất.

“Nói cho ta biết, Phi Liêm.....”

Yêu quái ngoan cố ngẩng đầu... Từ sau mái đầu đỏ rực mắt trật tự, nhãn đồng đỏ đậm chặt chẽ dừng trên thân ảnh nam nhân hơi sắc bên trên.

Cổ họng bị siết chặt khiến từng lời nói ra đều quá sức gian nan.

“Người.... sẽ không phải..... ngay từ đầu.... vẫn coi ta như... địch nhân chứ?.....”

Hắn chuyên chú nhìn y, cũng không biết bản thân rốt cuộc muốn nhìn ra điều gì từ khuôn mặt xám trắng cứng ngắc đó.

Cuối cùng, hắn đích xác là cái gì cũng nhìn không thấy.

Trên khuôn mặt cương thi xám trắng kia, giống như mỗi một ngày trong mười năm qua, chưa từng có nửa phần dao động.

” A, a a..... Ha ha ha ha ha ha.....”

Hắn cuối cùng cũng có thể cười ra tiếng, thế nhưng tiếng cười này, lại ảm ảm giống như tiếng khóc không ra lời.

Trong nháy mắt, mái tóc đỏ rực như lửa bốc lên, bốn cánh trong không trung hiện ra, gió xoáy nổi lên từng đợt hạn tức nóng rực, giống như một lưỡi lửa muốn đốt đến tận cửu trọng thiên!!

Dưới Thiên Phong vô số thiên binh giết mình, vốn tưởng rằng đám yêu quái đều đã bị khổng chế, không ngờ lại đột nhiên từ đâu phóng ra một đoàn yêu khí cuồng mãnh, mà yêu khí này lại mạnh không kém Nghịch long Ứng Đế vừa mới vất vả bắt được kia.

Lại thấy trên đỉnh núi yêu tức đỏ sẫm rừng rực tàn sát bốn phía, đám thiên quân vừa đặt chân lên Thiên Phong bỗng nhiên cảm thấy như bị một cỗ yêu khí bao phủ, còn đang chưa kịp phản ứng đã cảm thấy yết hầu như bị thiêu đốt khô cạn, hơi nước cả người nháy mắt như bị đun sôi. Bọn họ không hèn mà cùng nâng bàn tay lên nhìn, lại càng hoảng sợ phát hiện làn da bên trên đã cấp tốc khô nứt lõm xuống, ngẩng đầu nhìn xung quanh, trơ mắt thấy đồng bạn bên cạnh cả khuôn mặt đều bị lõm xuống, da thịt tiêu tụy như củi khô đốt tắt, chốc lát sau đã biến thành khối thây khô phơi gió ngàn năm ngã xuống mặt đất. Mà càng khủng bố hơn, tình cảnh y như vậy lại đang dần dần tái hiện trên người mình...

Đám thiên binh gần đỉnh núi nhất giống như từng lớp rơm rạ bị liềm cắt qua, từng người từng người ngã xuống, yêu tức từ đôi cánh hắc huyết như ôn dịch lan tràn khắp nơi, đám thiên binh thiên tướng đằng sau thấy thế liền không dám tiếp tục tiến lên nữa.

Lúc này trên đỉnh đầu lại truyền đến một tiếng duệ minh chói tai, chúng binh sĩ nâng mắt nhìn lên, đã thấy không biết từ lúc nào một con cự xà vĩ đại đã xuất hiện trên đỉnh Thiên Phong.

Xà này to lớn không kém Thiên Long, thân dài như Giao, trên lưng mở ra bốn cánh như cánh dơi, mỗi cái đều to như cánh đại bàng, đủ biết lớn đến mức nào.

Có vị tiên gia nhận ra không khỏi thất thanh kêu lên: “Là minh xà!!”

Chỉ thấy Minh Xà xích lân (vảy đỏ) cuồng vũ trong hư không, há mồm lao tới!! Yêu tức diễm hồng cuồng thịnh, chỉ trong khoảnh khắc, trăm dặm xung quanh đã tiêu hạn hoành hành, tầng mây hóa khói. Có tiên nhân định dùng thủy áp chế, thế nhưng cho dù có triệu đến bao nhiêu, dòng nước vừa chạm mặt đất liền giống như rơi xuống một miếng sắt nung đỏ, xèo xèo rung động, nháy mắt đã hóa thành khói trắng tiêu thất vô tung.

Mắt thấy minh xà làm ác, chúng tiên lại chỉ có thể thúc thủ vô sách, đành mặc kệ đám yêu mị diễm hồng kia khuếch tán khắp xung quanh, đáng thương đám yêu quái bị Thiên Ma Khóa vây khốn lúc này làm sao chống đỡ được nữa, chớp mắt đã không còn tính mạng, để lại trên mặt đất muôn hình vạn trạng thây khô muông thú hóa về nguyên hình.

Nháy mắt, Thiên Uyên đã hóa thành luyện ngục.

Đám tiên nhân thấy tình thế càng lúc càng không ổn, nếu cứ tiếp tục mặc Minh Xà hoành hành chỉ sợ bách tính thế gian sẽ gặp đại họa, có người vội vàng kêu lên: “Mau đi tìm Tham Lang Tinh Quân đến!!” Trong lòng tất cả đều nghĩ, nếu có Tham Lang Tinh Quân, người có thể hàng trụ được Nghịch Long Ứng Đế, ở đây hẳn là có thể dễ dàng thu phục con Minh Xà nổi điên này.

Đúng lúc ấy, một bóng dáng màu xám lại dần dần hiện ra giữa không trung, u lục quang mang quanh thân càng lúc càng chói mắt. Chúng tiên phóng mắt nhìn, hóa ra là một con yêu quái áo xám, lại càng không khỏi khó hiểu, ngay lập tức cho rằng đám yêu quái lại đang nội chiến, đương nhiên không một tiên gia nào muốn ra tay ngăn cản nữa.

Phi Liêm thân ở giữa không trung, tới tận lúc này mi tâm luôn bằng phẳng mới bắt đầu nhăn lại.

“Cứu Minh. Dừng tay.”

Thanh âm của y không hề lớn, nhưng với Minh Xà thì lại giống như đang nói ngay bên tai.

Minh Xà không tiếp tục nâng người lên nữa, chỉ thần nhiên dần dần hạ thân, cúi đầu thẳng tắp nhìn vào nam nhân đang trôi nổi giữa không trung, thân người tuy nhỏ bé nhưng lúc này lại có thể hoàn toàn chiếm cứ đôi cự đồng đồ quạch.

Trăm dặm xung quanh giờ đã không còn vật sống, ngay cả thiên thượng tiên nhân cũng đã lùi về sau, bốn phía chỉ còn tĩnh mịch, thỉnh thoảng vang lên vài thanh âm nhẹ nhàng của hai đôi cánh đập giữa không trung.

Từ miệng Minh Xà phát ra tiếng người, cho dù không đang trong nhân hình nhưng vẫn có thể nghe ra ý tứ châm chọc của nam nhân lúc nào cũng cười kia: “Ta nếu không theo, ngươi sẽ làm sao?”

Khó có một lần Phi Liêm trầm mặc không trả lời ngay. Hay có lẽ nên nói, y đang do dự.

Y tưởng tượng, nếu đổi lại là Thiên Xu, lúc này căn bản chẳng cần tốn công sức nói nhiều làm gì.

Phục, quy hàng.

Không phục, tất giết.

Mà từ xưa đến nay, y vẫn cứ theo thế mà làm.

Không hiểu sao lúc này, Liêm Trinh Tinh Quân y lại không cách nào giải thích được vì sao bản thân lại do dự.

Có điều thời gian đã không còn cho phép y tiếp tục tự hỏi nữa. Thi hài trải dài trên mặt đất, đám tiên nhân xa xa bắt đầu reo hò hô hoán, nói vậy hẳn đã có người đi tìm Thiên Xu.

“Ở lại Tỏa Yêu Tháp, ta có thể tha ngươi một mạng.”

Minh Xà nhìn y một lúc lâu, giống như đang chứng kiến một thứ gì đó không thể hiểu nổi, giây lát sau, trong đôi xích đồng đã lộ ra thú tính điên cuồng, há mồm rít lên một tiếng như đá vỡ, thanh chấn khắp nơi. Hận tức điên cuồng mở rộng trực tiếp cự tuyệt mệnh lệnh của Phi Liêm, thậm chí còn càng mạnh mẽ xông tới đám tiên nhân thiên thượng đang đứng xa xa quan chiến.

Không trung bốn phía một mảnh kinh hô.

Thân ảnh áo xám ngược lại không hề do dự, chỉ thấy y mạnh mẽ nhảy lên lưng rắn. Minh Xà liền gầm lên giận dữ, điên cuồng vẩy vẹo trong không trung ý đồ lắc y rơi xuống, lại không ngờ đôi chân Phi Liêm như đã mọc rễ trên lưng, không buồn nhúc nhích. Y cúi người, bàn tay trái ấn xuống nơi bảy tắc trên thân xà, tiếng niệm pháp quyết vang lên vù vù bên tai, chỉ dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy quyết chú dần dần như một đám dây thừng đem Minh Xà vây quanh, chú quyết nhanh chóng cuộn lại từ từ siết chặt, mặc cho Minh Xà liều mạng giãy dụa vẫn không thể thoát ra, mấy đạo chú quyết hóa thành hình dần dần tụ lại sau gáy Minh Xà, hào quang chói lóa nháy mắt sáng lên lại dần dần tán đi, đến khi hào quang tan hết, chỉ còn thấy một chiếc vòng cổ xám đen thật lớn chế trụ ngay trên cổ Minh Xà.

Phi Liêm lúc này mới rời nhảy lưng rần, một lần nữa đáp xuống mặt đất, chỉ thấy y khoát tay một cái, từ trên chiếc vòng sắt xám đen kia dài ra một đoạn xích kéo dài đến tay Phi Liêm, y dùng lực kéo một cái, không ngờ lại khiến Minh Xà đang bay bỗng giữa không trung ngã xuống đất đánh rầm một tiếng. Thân xà khổng lồ thật mạnh đập xuống nền đất Thiên Phong, nổi lên một trận tro bụi.

Trên đỉnh núi đá nhọn lởm chởm, Minh Xà cho dù lân phiến cứng rắn, nhưng từ trên trời cao mà ngã mạnh một trận như vậy cũng đủ khiến nó nhất thời không thể nhúc nhích.

Đợi đến khi bụi bặm theo gió tán đi, thân ảnh màu xám không biết từ lúc nào đã đứng ngay trên lưng xà.

Chỉ thấy y ngẩng đầu nhìn bốn cánh lớn màu đen cao cao trên lưng rần rồi bước tới, hai tay ôm lấy gốc, trong mắt thanh quang càng sâu, chỉ nghe “Lạc tra!!” một tiếng, âm thanh xương cốt gãy đoạn cực kì đáng sợ.....

“Lách cách ” Một chiếc cánh đen sì bị y tươi sống bẻ gãy vứt trên mặt đất. Miệng vết thương trên lưng Minh Xà lập tức máu chảy đầm đìa.

Minh Xà kia gào lên một tiếng chói tai, đau đến mức điên cuồng lăn lộn trên mặt đất. Đối với Dực Lân tộc mà nói, cánh chính là niềm kiêu ngạo của chúng với đám Lân Tộc quanh năm bò sát trên mặt đất, nhưng cánh cũng là nhược điểm trí mạng không thể tránh được. Cánh Dực Lân tộc đặc biệt mẫn cảm, nỗi đau đớn khi bị gãy cánh thật sự không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, chỉ sợ ngay cả bác lân lột da cũng không thể so sánh.

Minh Xà bị thương nặng, không còn sức lực duy trì yêu pháp hạn tức khắp nơi, diễm hồng yêu khí bắt đầu nhạt đi, dần dần biến mất.

Lại nhìn về phía cự xà kia, nơi bị bẻ cánh gân đứt mạch rời vẫn liên tục phun ra từng đợt máu, đám vảy xung quanh bị máu nhuộm càng lúc càng đỏ thẫm, từng suối máu róc rách chảy xuống đất đá lởm chởm trên đỉnh núi. Minh Xà vừa rồi còn điên cuồng giờ đã mất lực xụi lơ, hơi thở suy yếu, xích đồng móng lung, cả thân thể thỉnh thoảng vì đau đớn mà co quắp run rẩy.

Đám tiên chúng xa xa lúc này nhìn đến yêu xà bị hàng phục liền hoan hô một trận, đằng vân giá vũ hùng hổ lao tới, dùng gong xiêng rần chắc đem Minh Xà trời đến chặt chẽ. Lúc này mới quay đầu nhìn về phía yêu quái áo xám một thân đầy máu đang yên tĩnh đứng bên kia, không biết là địch hay là bạn, nhưng tận mắt nhìn thấy y chế phục Minh Xà, năng lực hiển nhiên không tầm thường, ra tay lại tàn nhẫn, trong lúc nhất thời đám tiên binh lại không biết phải xử lý như thế nào.

Đúng lúc này, giữa không trung vang lên một tiếng chim loan, một đầu thương loan trên lưng mang một thân nhân thương y bay tới. Chúng tiên vừa thấy người kia nhất thời tinh thần đại chấn, vội vàng vây quanh: “Tham Lang Tinh Quân, người đã tới!”

Vị Tham Lang Tinh Quân kia đúng là tiên nhân ngày đó tại Linh Sơn Hà Cốc chạm mặt hai yêu, chỉ thấy hần lướt qua Minh Xà đại yêu trên mặt đất bị bắt giữ, lại chuyển mắt nhìn tới yêu quái áo xám diện vô biểu tình đứng một bên, lập tức sáng tỏ, hướng chúng tiên bốn phía hơi gật đầu, mở miệng phân phó: “Chiến trận đã kết thúc, thỉnh các vị trước tiên đem yêu quái hàng phục áp giải tới thiên ngục, đợi Đế Quân luận tội định phạt.”

“Kia, con yêu quái này xử trí thế nào?”

“Chuyện của hắn, sau này ta sẽ nói với các vị sau.”

Chúng tiên tuy có nghi hoặc nhưng lại e ngại thần uy của Tham Lang Tinh Quân, đành không dám nhiều lời chiếu theo lệnh hành sự.

Liền có tiên binh tiến lên đem Minh Xà kéo dậy, lúc này vòng cổ xám đen trên người nó đã tiêu thất vô tung, Minh Xà bị bẻ gãy cánh lại bị người lôi kéo khiến miệng vết thương càng lúc càng rách ra, đau đớn khiến nó thoáng hồi phục một điểm thần trí, nhãn đồng vô ý thức tìm kiếm trong đám người hỗn loạn xung quanh, thật vất vả mới từ trong đám đông hoàn toàn xa lạ nhìn thấy một bóng dáng hơi sắc cực kì quen thuộc.

“..... Phi..... Liêm.....”

Thân xà suy yếu bò dậy, định tới gần người kia.

Thiên binh đã chứng kiến đủ lợi hại của cự xà, thấy nó vừa động liền cho rằng Minh Xà vẫn còn sức lực phản kháng, lập tức mâu kích khắp nơi giáng xuống, đem thân xà ghim xuống mặt đất, vũ khí thiên thượng quá mức lợi hại, từng nơi đâm vào đều để lại trên thân xà đạo đạo vết thương, nhất thời một trận máu tươi văng khắp nơi, thân thể đỏ đậm chỉ trong nháy mắt đã huyết nhục không rõ.....

“Tí tách Tí tách ”

Từng đạo máu tràn ra chảy xuống mặt đất, điểm lệ đỏ chói, giống như từng cụm Tiễn Thu la trong Linh Sơn Hà Cốc ngày ấy.

Không ngờ cự xà đối với đau đớn trên thân thể lại hồn nhiên chưa hề phát giác, có lẽ nó đã sớm đau đến mê muội rồi, đôi mắt chỉ chăm chăm dõi theo thân ảnh màu xám: “Phi..... Liêm.....” Giờ phút này thân hình nó đã bị chặt chẽ ghim trên mặt đất đến không thể nhúc nhích, thế nhưng cái đầu cự đại vẫn không hề từ bỏ nỗ lực vươn tới.

Một gã thiên binh bên cạnh thấy thế tức giận lao tới đá một cước, “Bàng!!” một tiếng trầm đục vang lên. Kẻ kia ra chân cực nặng, hơn nữa còn dùng hết sức, Minh Xà vốn dĩ đã chẳng còn lực mà phòng bị, nhất thời bị trúng một cước, từ miệng xà cực lớn ào ra một ngụm máu tươi, xà thủ cực đại chậm rãi nghiêng đi, trong lúc hoảng hốt, ánh mắt mông lung vẫn thủy chung chỉ nhìn về phía Phi Liêm, cuối cùng từ từ khép lại....

Cự xà xụi lơ trên mặt đất, hoàn toàn mất đi ý thức.

Thiên binh rời đi rồi, có thứ gì đó tròn nhon trắng trắng rơi xuống mặt đất từ miệng xà nửa mở, ra là một chiếc răng nanh vẫn còn dính máu.

Thân hình đứng thẳng cứng còng của Phi Liêm đột nhiên chấn động, hô hấp gấp rút hồng hộc, yêu khí trong cơ thể bắt đầu thất khống nổi lên.

Ngay nháy mắt y muốn lao tới một bước, bả vai đột nhiên lại trầm xuống, quay đầu nhìn, là Tham Lang Tinh Quân.

Trong đôi mắt cương lệ kia vẫn như trước mang theo nghiêm khắc quen thuộc, không dung tã không tha ác. Cho dù có là đồng tông Tinh Quân, chỉ cần có chút sai phạm cũng tuyệt không nhân nhượng.

Này, y vẫn đều biết.

Gương mặt quen thuộc cương trực công chính như trước, thân hình cao lớn vẫn như cũ thẳng tắp như tùng. Thế nhưng ngoài y ra, chỉ sợ không một tiên nhân nào phát hiện ra, giờ phút này tinh quang trên người Tham Lang Tinh Quân lại dần dần ảm đạm.

Hắn đang phi thường mỗi mệ.

Cho dù bên ngoài nhìn không thấy, nhưng y ở bên cạnh Ứng Đế ẩn núp nhiều năm như vậy, đương nhiên so với bất luận kẻ nào càng hiểu rõ Ứng Đế hơn, hắn quả thực có năng lực nghịch thiên..... Ứng Đế bại trận, Tham Lang cũng tuyệt không có khả năng không hề thương tổn chút nào.

Y cũng không phải không để ý, đám tiên gia đứng bên Tham Lang Tinh Quân kia tuy sợ thần uy của hắn nhưng trong mắt lại đều mơ hồ ẩn chứa khinh thường. Bọn họ đều là thần nhân thiên đình, lại phải để một gã Tinh Quân nho nhỏ quần thúc hỏi làm sao có thể tâm phục?!

Hiện giờ, thứ Tham Lang cần nhất chính là nghỉ ngơi chứ không phải tiếp tục đi giải quyết mấy vấn đề phiền phức không cần thiết kia.

Phi Liêm vì thế dần dần thu liễm yêu khí trên người.

Chỉ trong chốc lát, thiên binh đã đem Minh Xà kéo đi, gọi đến vân vụ bay về phía Cửu Tiêu.

Thân xà giăng đầy xiềng xích mềm nhũn vô lực, hai mắt nhắm nghiền mặc người xâu xé.

Thân thể bị bẻ gãy một cánh tràn đầy vết thương vẫn đang đổ máu.....

Một thân vẫy xích hồng như lửa khiến y kìm không được nghĩ tới... một đầu đỏ rực hồng phát tung bay, cùng với nụ cười ranh mãnh mà đơn thuần của người kia.

Chỉ trong nháy mắt, ***g ngực đã bình tịch vạn năm của Phi Liêm lại đột nhiên có cảm giác đau đớn như bị lợi kiếm xuyên thủng.

=====

Tác giả có chuyện muốn nói: Hửn là.... vẫn ở trong khả năng chịu đựng của mọi người đi? ^^

=====

[1] Lão miêu thiêu tu: Mèo già đốt lông (râu): ý chỉ những kẻ lão luyện rồi mà nhiều lúc vẫn làm chuyện hồ đồ

12. Quyển 1 - Chương 11

Chương mười một

Hắc tháp hỗn độn tù bách yêu, thiên luật sâm nghiêm trấn tinh hồn

Bầu trời ngàn dặm nhuộm một màu đỏ thẫm như máu.

Trong nền đỏ sẫm đó, thân ảnh màu xám vốn đã khiến người ta chú mục lại càng thêm nổi bật.

Hắn đi tới, theo thói quen quàng tay qua vai người đó, dõi theo tầm mắt của y, nhìn lên Cửu Tiêu trọng trọng xa xa.

Mây cao cuộn cuộn, cuồng phong mãnh liệt, bầu trời giống như mở ra một cái miệng lớn nuốt cả thiên trụ.

Bất quá, tất cả chẳng liên quan đến hắn.

Nhìn lại, vẫn là gương mặt quen thuộc không chút biểu tình kia.

Thế nhưng nhãn đồng đáng lẽ phải xám trắng giờ phút này lại sâu thẳm đen kịt như đêm.

Hắn nhất thời ngắc ngẫn, mở to đôi mắt nhìn đối phương vươn tay không chút lưu tình đẩy hắn xuống đáy vực. Nháy mắt rơi xuống ấy thời gian như dần đông cứng lại, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng người nọ một thân đầy máu, mà trên tay y, đang cầm một đoạn cánh đen gãy nát...

!!

Đại xà đỏ đậm giật mình bừng tỉnh, trước mắt tối đen một mảnh, bóng tối không ngờ lại có thể dày như thế, hắn tới tận bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy màn đêm nào sâu đến mức này.

Không có sao trời lập lờ, cũng không có mặt trăng mờ nhạt.

Không có đom đóm ngày hè, càng không có phản xạ mặt tuyết mùa đông.

Bóng tối này, giống như — thừa hỗn độn sơ khai!

Thế nhưng bên trong hỗn độn lại tràn ngập mùi tanh, cùng với yêu tức tận trời.

Giờ khắc này hắn chỉ mong bản thân đang ở trong một giấc mộng quá mức chân thật, thế nhưng cảm giác đau đớn không hề ngơi nghỉ như khoét xuống một khối thịt trên lưng đang nhắc nhở hắn.....

Làm gì có mộng chứ?!

Tất cả đều là thật!!

Y bẻ cánh của hắn

Nhốt hắn vào Tỏa Yêu Tháp.....

Phi Liêm..... Phi Liêm! Phi Liêm!! Phi Liêm!!!

Cự xà đột nhiên rít lên một tiếng lớn, hoàn toàn không quan tâm trên người vết thương thê thảm thể nào, nhất mực hướng bức tường lạnh như băng lao tới. Va chạm giống như kiến cang đá cây, ngay cả một chút bụi cũng chẳng hề rơi xuống, thân xà tràn đầy thương tích lại nứt ra, miệng vết thương vừa mới ngừng kết chảy thêm từng đạo máu mới.

Hắn lại hoàn toàn không cảm thấy, cang vung lên chiếc đuôi cực lớn dồn hết sức lực toàn thân đập vào tường tháp, nếu là bình thường một cú đánh như vậy cũng đủ khiến nam thạch vỡ nát, thế mà hôm nay lại chỉ giống như trâu đất xuống biển, vô thanh vô sắc mà biến mất.

Lũ lũ tổn thương trên thân thể làm sao chịu được hắn hành hạ như vậy, đau đớn bị bẻ cánh như xâm nhập cốt tủy lần thứ hai ào tới, cự xà bất ngờ không còn chút sức lực, xụi lơ ngã trên mặt đất. Trong bóng đêm nhìn không thấy bất kì thứ gì lại có thể nhận rõ một thân xích lân từng lóe ra ánh sáng đỏ đậm giờ phút này đã giống như một mảnh vải bị lưỡi dao sắc bén rạch xé nhiều đường mà nát vụn, những nơi va đập trực tiếp chỉ sợ đã lân nát thịt tan.

Cho dù vậy, đôi xích đồng quạt cường vẫn bất khuất như trước trừng trừng nhìn bức tường kiên cố trong bóng đêm.

Đột nhiên miệng xà mở to, yêu tức mãnh liệt từ hư vô xuất hiện, hung liệt thiêu đốt chân tháp, đáng tiếc, từng viên gạch nơi đây giống như đã được pháp thuật bảo hộ, hoàn toàn không có nửa điểm tổn thương, cuối cùng chỉ khiến hắn tổn hại thêm yêu lực bản thân.

Như ngọn nến lóe lên tia sáng huy hoàng cuối cùng rồi phụt tắt, xích xà cũng đã là nỗ lực hết đà, yêu tức nóng cháy rừng rực cứ thế biến mất, đầu xà nghiêng đi, lần thứ hai thoát lực rơi xuống.

Hắn thở hào hển, hung hăng trừng mắt nhìn bức tường ngăn trở hắn với thế giới bên ngoài trước mặt.

Tòa Yêu Tháp, quả nhiên danh bất hư truyền.

Không có cửa, không có song, ngay cả ánh sáng cũng vô pháp lọt vào trong hắc tháp, khó trách đám đại yêu ngay cả thiên giới cũng thúc thủ vô sách, ở nhân gian gây ra không ít tai họa vừa nghe đến nơi này đã biến sắc.

Phi Liêm..... Người là muốn đem ta nhốt trong này..... Ngàn năm? Vạn năm sao?!

Đây là, quy điều thiên giới của các người sao?

Muốn ta phải khuất phục sao.....

Không. Có. Đâu.

Thân rắn đột nhiên bạo khởi một tầng hồng quang u thâm, cả một thân xà xích lân đột nhiên tụ lại một tầng hỏa sắc rực rỡ. Yêu khí lại từ đâu xuất hiện?! Hắn thế nhưng lại dám khu động chân nguyên, muốn đem cả tính mệnh ra đánh cược một lần!!

Có điều hắn lúc này thân thể suy yếu, cho dù có dùng đến chân nguyên cũng tạo thành kết cục ngọc thạch câu phần Miệng vết thương bị máu nhuộm đỏ tươi, từng giọt máu rơi xuống từ từ hóa thành tinh thể lưu ly hỏa ngọc, chạm đất liền vỡ thành từng mảnh cực kì quý lệ, cuối cùng tan thành mây khói.

Hắn muốn thử một lần nhất kích dùng hết tính mệnh, không biết có thể lay động được Tòa Yêu Tháp từng ngàn năm này hay không?

Đúng lúc này, một cơn đau nhói đột nhiên đánh thẳng vào nơi bảy tắc trên thân xà, cường ngạnh cắt ngang thi pháp.

Bảy tắc là tử mệnh của hắn, là nơi đặt trái tim, chỉ bị nhẹ nhàng đánh một đòn cũng có thể khiến hắn đau đến mức gần như hôn mê.

Hồng quan trên xà lân chợt biến mất, tất cả trở về bóng tối tĩnh lặng.

Cảm thấy trên lưng có thứ gì đó khác thường đang đè lên hần thể nhưng lại chẳng còn chút khí lực nào để hất đi, chân nguyên thụ thương, hần ngay cả cái đuôi cũng nâng lên không nổi, thậm chí mỗi một lần hít thở đều cảm thấy mỗi thốn huyết quản đau nhức khó nhịn.

Trong bóng đêm một đôi con người thanh sắc cực nhỏ đột nhiên lóe lên, tiếp tục hiện ra, thêm hai cái nữa, lại lóe lên... Cuối cùng dường như có đến tám đôi mắt cùng nháy. U hỏa xanh đậm chậm rãi hiện ra, trên lưng xà thô dày, một con Sơn Chu mình to như bánh xe từ từ lộ thân!!

Thị lực của Sơn Chu tối thiện nhìn đêm, cực hiểu đánh lén, con Sơn Chu này bị nhốt trong Tỏa Yêu Tháp cũng đã nghìn năm, nó biết rõ đám đại yêu quái cho dù có lợi hại cỡ nào, một khi đã bị thiên giới thu phục nhốt vào đây, không thụ thương thì cũng cực kỳ suy yếu, đa phần không chịu nổi một kích. Nó lúc trước đã sớm nhìn trúng con xích hồng cự xà này, đáng tiếc hần nhìn qua có vẻ suy yếu, thể nhưng thuyền rách vẫn còn ba cân đinh, dị thú pháp lực cao cường, nó không dám coi nhẹ mà vọng động. Vốn đã định từ bỏ, thể nhưng không ngờ xà kia lại đột nhiên nổi điên, tự mình hại mình lao thân vào tường, lại càng không luyện tiếu động đến chân nguyên làm một kích cuối cùng.

Yêu vật muốn tu hành thật ra cực kỳ gian nan, nếu muốn đi đường tắt, chỉ có một cách ăn nguyên đan yêu quái khác, tu bổ bản thân. Nếu có thể đem nguyên đan luyện hóa thành kim đan, kia công lực tăng trưởng ngàn năm không ít.

Sơn Chu đương nhiên không thể trơ mắt nhìn Minh Xà hủy đi nguyên đan vạn năm phí phạm như thế, vội vàng lao khỏi bóng đêm, nhẹ nhàng một kích đã đem cự xà to đến bất khả tư nghị chế phục.

Tám cẳng chân cứng rắn phủ đầy cương mao đem bảy tắc trên thân xà ôm trọn, đôi cẳng chứa đầy nọc độc dài ra cắm ngập vào lớp vảy, Sơn Chu tuy rằng chỉ là yêu vật thấp kém, thể nhưng một giọt độc của nó cũng có thể hại chết bảy Thủy tộc một hồ, đủ thấy độc kia có bao nhiêu lợi hại, thân thể cự xà kia ngay lập tức cứng còng. Sơn Chu thấy mình có thể hoàn toàn chế trụ cự xà liền không khỏi đắc ý, thả lỏng tám chân rời đi, đúng lúc này xà thủ vốn nên xui lơ lại đột ngột nâng lên, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai cắn về phía sau, một ngụm ngập răng xuyên qua thân thể nhện quái to như bánh xe!

Răng nanh sắc bén hoàn toàn vùi trong đầu Sơn Chu, giáp xác bên ngoài bị phá vỡ chảy ra một đạo dịch thủy oánh lục, một lúc sau Sơn Chu mạng đã không còn. Cự xà mở mồm, đem Sơn Chu dóc vào trong họng, răng nanh bên phải đi đánh gãy, cắn nuốt cực kỳ bất tiện, hần chỉ đành nghiêng đầu sang trái, ngẩng đầu ngửa họng cố nuốt, cuối cùng cũng ngậm hết toàn bộ vào miệng. Sơn Chu mình lớn như bánh xe, bất quả chỉ mấy miếng đã bị Cửu Minh hoàn toàn nuốt xuống.

Dịch thể Sơn Chu cực kỳ tanh hôi khiến người ta ghê tởm. Thế nhưng Cửu Minh lúc này cũng không còn lòng dạ đâu mà buồn nôn, trong bóng đêm vô biên, từng tiếng trùng di chuyển vù vù nhỏ vụn trên mặt đất khắp bốn phương tám hướng dội vào tai hần.

U hỏa một điểm lại một điểm nổi lên, từ trong bóng tối, Sơn Chu một con lại một con hiện ra, từ từ đem hần bao vây.....

Ngay đúng thời khắc sinh tử, từ đâu vang lên một tiếng thú gầm.

Đám Sơn Chu hung ác vừa nghe thấy âm thanh này liền gào thét rồi rít tháo chạy trở về bóng tối, điểm điểm u hỏa rất nhanh đã không còn, xung quanh lập tức ngay cả một âm thanh cũng không có.

Bốn phía lần nữa rơi vào bóng tối hắc ám vô pháp nhìn thấu.

Hần cảm giác có thứ gì đó đang tới gần, nhưng nghe không thấy tiếng bước chân, thậm chí ngay cả một dao động cũng không hề có. Hần chỉ có thể cảm nhận rõ một điều, kẻ đang đến thân hình lớn quá mức tưởng tượng.

Minh Xà nằm trên mặt đất, bộ dáng mặc người xâm lược.

Nhưng trong đôi mắt xích hồng, con người dựng thẳng biên ảo, lóe ra ánh sáng bất khuất.

Sinh tử không khống chế được?

Không. Chỉ cần còn một cơ hội, hần tuyệt đối sẽ không từ bỏ. Hần muốn đi ra ngoài, từ đại hắc tháp này thoát ra, sau đó tìm bằng được con yêu quái kia, cái tên Tinh Quân kia, hỏi y Vì sao?

“..... Nhữ không sợ Ngô?”[1]

Một thứ gì đó thật lớn tiến lại gần, là một bàn chân, một bàn chân thô to như cây cột phủ đầy mao nhưng rậm rạp đập xuống nền đá bên thân xà.

“Không.”

Đối phương một trận trầm mặc.

Thật lâu sau: “Ngàn năm rồi, mới gặp một con yêu không sợ Ngô hung...”

Giọng điệu quái vật thì ào ào giống như tìm được một thứ đồ chơi vừa ý, Cửu Minh trong lòng thầm nghĩ, tám phần lại gặp con quái vật buồn đến phát điên rồi. Không ngờ đối phương không hề có ý định ăn tươi hãm, trái lại cúi người ngửi ngửi thân xà: “Thương thể nhữ khá nặng, sao lại đến nước này?”

Cửu Minh một trận cắn răng, nhớ tới bản thân bị bẻ cánh, chịu đủ một thân đao thương tan nát, nếu không phải suy yếu đến mức này, hẳn làm sao có thể bị đám Sơn Chu như kiến hôi của kia khi dễ, bây giờ lại gặp phải con quái vật trước mặt, hươu chết về tay ai lại càng không biết! Đủ loại khuất nhục hiện tại, đều do một kẻ ban tặng.....

“..... Phi Liêm.....”

Đối phương giống như cảm nhận được hung ý trong câu nói của hắn, cự xà thân thể suy yếu chỉ có lúc này mới phát ra duệ quang sắc bén như cương đao.

“Nhữ định ra khỏi tháp tìm gì sao?”

“Không sai.”

“Ngô khuyên nhữ không nên suy nghĩ nông nổi. Tháp này cao đến chín chín tầng, lại thêm bảo châu trấn tháp, phạm đã là yêu vật tiến vào đều không thể thoát ra.”

Cửu Minh vẫn không nhụt chí: “Ta không tin! Chỉ cần ta còn một hơi thở, nhất định sẽ rời khỏi Tỏa Yêu Tháp này!!”

Đối phương lại trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên cười ra tiếng: “Ngô là Đan Thao. Lời nói của nhữ, ngô mỗi mắt mong chờ.”

“Hừ.” Cửu Minh cũng không muốn cùng hắn đấu võ mồm, quái vật kia hiểu, nói xong cũng rời đi, bàn chân đột nhiên ngừng bước, để lại một câu: “Hy vọng nhữ có thể vượt qua ngàn năm, không điên không chết!”

Thâm ý trong câu nói khiến người ta da đầu phát run. Bàn chân đập trên mặt đá vẫn vô thanh vô tức, giống như dưới móng vuốt là một tầng dày đệm thịt, bước đi để lại một làn gió khe khẽ đến bất khả tư nghị, mang theo vị huyết tinh tanh nồng.

Cửu Minh lúc này mới nhận ra, nguyên lai con yêu quái này lại chính là một tên trong Tứ Hung — Thao Thiết.

Thao Thiết là ác thú phía nam Thần Châu, lông đen có bốn mắt, cổ dài bốn chân, tính tình cực kỳ hung hãn, thích nhất ăn uống, không hề kiêng kị, đừng nói là thịt người, cho dù có là yêu quái thần tiên, chỉ cần hắn tóm được, không gì không thể ăn. Mãnh thú như thế đến cả Nhân Vương Nghiêu Thuấn cũng không làm gì được, đem nó với Cùng Kì, Hồn Độn, Đào Ngột đặt thành Tứ Hung. Mãnh thú vừa tới, chẳng trách đám Sơn Chu chỉ hận bản thân trốn không kịp vội vàng đào thoát. Một đám Sơn Chu như thế chỉ sợ cũng chẳng đủ cho nó dính răng.

Quái vật.....

Cửu Minh thầm hừ một tiếng.

Đợi đến khi tiếng bước chân đã rời xa, hắn biết nếu có tiếp tục ở lại đây cũng chỉ thêm nguy hiểm, hắc tháp này bên ngoài nhìn như bình thường, bên trong lại không thể phán đoán, trong này không biết còn đang ẩn nấp bao nhiêu yêu quái. Hắn cũng không muốn lãng phí sức lực đi đánh nhau, đành phải nhẫn xuống đau đớn trên người, nâng lên thân xà theo tường đá bò lên. Thế nhưng chỉ cần động đậy một chút, nơi bị bẻ cánh trên lưng đã đau đến rút gân, mỗi một miếng vết thương trên người như chịu thêm ngàn lần kim

đâm buốt nhức. Đợi đến khi hắc gian nan đem nửa thân treo lên xà ngang tại đỉnh tháp, một thân khí lực cơ hồ đã hao hết, may mà xà này cũng coi như rắn chắc vững chãi, bị một thân xà nặng như thể của hắc treo lên mà ngay cả tiếng kéo kẹt cũng không có.

Nhẹ nhàng nhích người cuốn lấy xà ngang, Cửu Minh lúc này mới nhẹ nhàng thở phào một tiếng.

Đau đớn cùng mỗi một rất nhanh đã kéo đến, hắc cũng không còn cách nào, chỉ có thể một lần nữa rơi vào mê man.

Ba trăm năm sau, hắc cũng không một lần gặp lại con Thao Thiết kia nữa, thương thế trên người vì bị thiên binh tổn hại nên cực khó khỏi hắc. Trong tháp này đừng nói đến linh thảo thần dược chữa thương, ngay cả cỏ cũng chẳng mọc nổi lấy một cọng, không có dược vật hỗ trợ, hắc đành tùy tiện cơ thể tự thích ứng chữa trị, một chút lại một chút khép lại, yếu khí trong cơ thể cũng một giọt lại một giọt tích đầy, chính vì thế, hắc không thể không thật cẩn thận tránh đi đám yêu quái trong tháp, cơ mình nằm trên xà ngang trên đỉnh.

Ba trăm năm, hắc mất đến ba trăm năm mới có thể hồi phục.

Không có yêu lực, đừng nói săn mồi, ngay cả bản thân hắc cũng trở thành bữa ăn trong mắt kẻ khác, hắc chỉ còn cách học theo lão thử trốn trong bóng đêm không dám lộ đầu ra.

Vì thế, hắc cũng đói suốt ba trăm năm.

Nhưng đối với thiên cổ dị thú tuổi tác có thể tranh thọ với trời đất mà nói, trăm năm ngàn năm bất quá cũng chỉ như một hồi mộng mị.

=====

Tác giả có chuyện muốn nói: Tiểu Cửu giết rất nhiều thiên binh a, cho dù nói đám kia đã vào luân hồi, bất quá cũng phạm phải không ít Thiên Quy, cho nên đành chịu khổ một chút..... Các vị đại nhân yêu thương Cửu Minh đừng đuổi theo giết ta nha

~(Lôi ra cái nỗi yêu thích nhất đội đầu bỏ chạy

_ bb nha, ta trốn!)

=====

[1] Nhữ = Người, Ngô = Ta. (hình như đây là xưng hô từ thời xa xưa xưa của Trung Quốc rồi) Có thể là do chị Live nghĩ rằng Đan Thao đã có từ rất lâu nên để nó xưng hô thế chẳng. Ta đọc Tư Dân Thực Thiết thì cũng thấy Đan Thao xưng hô kiểu này nên để nguyên luôn

13. Quyển 1 - Chương 12

Chương mười hai

Mộng mi thiên niên chuyển đầu không, vương ốc thái ất trọng ngộ quân

Giác mộng ngàn năm quay đầu mất, Vương Ốc Thái Ất gặp người quen

Trong phòng, một con xà to như giao long treo ngược trên nóc.

Dù sao trong bóng tối thế này cũng chẳng ai nhìn thấy, hắc cũng lười biến lại hình người, tùy tiện thả lỏng thân thể, vắt người trên thanh ngang trong phòng.

Hơi hơi liếm răng, con Li Lực[1] hôm qua cũng không tệ lắm, bất quá mùi thịt lợn hơi nồng, nếu có thêm chút hành gừng, đổ thêm một ít rượu Thiêu Hưng, cho vào nồi đất hầm..... Sạch sạch!

Đám yêu quái trong tháp thật ra cũng khá thú vị, hơn nữa chủng loại còn phong phú, may nhờ có đám thần tiên cần mẫn lòng yêu bảo vệ bách tính, món ngon lạ miệng vì thế không ngừng được đưa vào, khiến hắc ăn mãi cũng không đến nỗi chán.

Lúc sẵn mỗi cũng không ít lần đụng phải đại yêu sức mạnh tương đương, thật ra, chỉ cần vô tình đập trúng cái đuôi của ai đó là đã có thể đánh nhau đến máu chảy đầm đìa. Thật sự cũng không đến nỗi buồn chết.

Hắc nâng mắt nhìn lên hắc ám vô biên trước mặt.

Bóng tối hỗn độn khiến người ta thường xuyên mơ hồ, không biết bản thân đang mở mắt nhìn màn đêm đen kịt hay trong lúc bất tri bất giác đã đóng chặt hai mi. Tuy rằng chẳng có gì khác biệt, nhưng Cửu Minh lại luôn vô thức mà cố gắng trừng to xịch nhãn.

Bởi vì nhắm mắt rồi, hắc sẽ dễ dàng ngủ mất.

Mà sau khi ngủ, nhất định sẽ nằm mơ.

Ở trong mơ, hắc luôn không ngừng nhìn thấy cùng một người.

Tuy mộng cảnh biến hóa không ngừng, lúc là Linh Sơn Hà Cốc sâu thăm thẳm, khi là yêu doanh dưới Thiên Uyên nhật nguyệt không chiếu tới, cho dù khung cảnh khác nhau, kết quả đều không đổi. Nam nhân một khắc trước còn đang cùng hắc sóng vai ác chiến, chớp mắt sau đã không chút lưu tình vươn tay đẩy hắc xuống vực đen thăm thẳm sâu không thấy đáy.

Cuối cùng, chỉ có giật mình tỉnh lại.

Dần dần, hắc đã vô pháp ngủ được nữa.

Nơi trái tim giống như bị hung hăng nghiền nát một trận, đau đớn đè nén xé nát kéo dài không tan.

Trong Tỏa Yêu Tháp này không có song, càng không có cửa, kín kẽ đến mức ngay cả một khe hở cho chuột chui cũng không có, chỉ có bậc thang xoắn ốc hướng về phía trước tưởng như vô tận.

Nhìn không thấy thế gian lúc này đã là sáng hay đêm, dần dần, hắc cũng không còn để ý ngày tháng nữa.

Trăm năm? Ngàn năm? Nói không chừng đã vạn năm?

Với yêu quái nhốt trong tháp như bọn hắc mà nói, bao lâu cũng chẳng có gì khác nhau.

Bao nhiêu năm đã qua, hắc sớm không còn nhận biết được nữa.

Giống như câu nói cuối cùng trước khi bỏ đi của con Thao Thiết kia, yêu quái một khi đã vào đây, chỉ còn lại hai kết cục..... Một là chết, hai là điên.

Trong bóng đêm hỗn độn vô thanh vô tức, cho dù có là dị thú yêu quái, cũng có thể điên loạn. Có yêu quái trong tháp, thậm chí còn là đại yêu pháp lực cao cường, có con bởi vì chịu không nổi thứ tra tấn dần vặt không kết thúc này mà tự mình bình giải. Mới trăm năm qua đi, hắc không khỏi nghĩ, bản thân phải chăng cũng điên rồi?

Thế nhưng, thỉnh thoảng trong cái đầu hỗn loạn của hắc, thân ảnh màu xám kia vẫn chấp nhất hiện hữu, tại chuỗi ngày tháng dài dằng dặc khiến người ta muốn phát điên phát cuồng ấy, dần dần, một trăm năm, ba trăm năm, năm trăm năm, một ngàn năm..... hắc phát hiện bản thân dường như đã thích ứng mất rồi.

Điều duy nhất còn nhớ, là vô luận có như thế nào, hắc cũng nhất định phải ra khỏi tòa tháp này.....

Sau đó, đi tìm tiên nhân tự yêu phi yêu kia.

Đang lúc hắc còn đang thoải mái du hồn trên xà tháp, một tiếng sét đánh đột nhiên vang lên trên đầu, to đến đỉnh tai nhức óc, theo sau là đất rung núi chuyển, thân tháp kịch liệt chấn động, suýt nữa khiến hắc rớt thẳng từ trên trần nhà xuống.

Cửu Minh không khỏi cuộn chặt thân thể, miễn cho bản thân đập đất thành trò cười.

Một lát sau, chấn động qua đi, bóng tối hỗn độn trong tháp không hiểu vì sao chậm rãi tán dần. Trườn mình xuống nhìn, vách tường quanh tháp kỳ thực không hề kín kẽ, rất nhiều ánh sáng nhỏ vun xuyên qua kẽ hở lọt vào, mơ hồ chiếu thành một tầng sáng mờ mờ lung.

Hắn sâu sắc cảm nhận được, thứ sức mạnh cường đại vẫn ngăn trở đám yêu quái trong tháp thoát ra chỉ trong nháy mắt đã dần suy yếu, hơn nữa còn phi thường rõ ràng.

Xích hồng cự xà trườn hẳn xuống mặt đất, chớp mắt đã hóa thành hình người, vẫn một đầu tóc đỏ rực rồi tung, đôi mắt cong cong tà mị.

Nam nhân đi qua sờ lên vách tường trong tháp, không ngoài dự đoán, bên trên đã không còn cấm chú ngăn cản, tuy rằng tường đá từng được pháp lực cường đại quanh năm thấm dẫm, cho dù mất đi cội nguồn sức mạnh vẫn còn chút pháp lực ngăn cản yêu quái chạy trốn. Có điều chút cản trở đó trong mắt đám dị thú đại yêu như bọn hắn, chẳng qua chỉ là thùng rỗng kêu to.

Tòa Yêu Tháp đã chấn trụ bách yêu đến ngàn năm mà cũng sụp đổ sao?!

Thật lâu sau, hồng phát yêu quái tựa hồ nghĩ ra điều gì đó, từng trận tiếng cười cuồng bạo rung động vang lên.

Cảm giác tự do quả thật không tồi.

Trên đỉnh Đàn Sơn, lá phong đỏ rực phủ kín mặt đất, so ra vẫn kém một đầu xích phát tiên diễm của hắn.

Gió thổi tung từng lọn tóc hỗn độn, lá phong lượn vòng khiến nam nhân như chìm trong cơn lốc đỏ rực đang tràn ngập khắp núi.

Rời khỏi tòa đại hắc tháp kia, không giống đám yêu quái khác vội vàng tìm chỗ trốn hay độc hại thể gian để phát tiết, chỉ riêng cảnh mặt trời mọc trắng lên, hình ảnh hết sức bình thường ấy cũng đủ khiến hắn ngây người nhìn đến nửa tháng.

Đáng thương bách yêu xung quanh đỉnh núi bị dọa sợ đến không dám thò đầu khỏi hang, ngay cả đám chim sẻ cũng nửa tháng không dám ríu rít một tiếng.

Nơi hắn đứng chính là Vương Ốc Sơn, bắc dựa vào Thái Hành, nam là Hoàng Hà, dãy núi tam trọng, hình dáng như phòng ốc của vương giả phạm nhân.

Truyền thuyết thượng cổ kể lại, Hiên Viên Đế Quân trong lúc đau đầu vô phương khắc chế cự yêu Xi Vương, đã ở trên đỉnh Vương Ốc này dựng một Đàn Quỳnh Lâm, chay giới ba ngày, lập đàn tế trời. Trời xanh cảm động, Thiên Đế hạ chỉ phái Tây Vương Mẫu xuống Thiên Đàn, lại triệu thêm Thanh Đồng Quân của Đông Hải, Cửu Thiên Huyền Nữ, mang thiên thư “Cửu đỉnh thần đan sách” và “Âm phù sách”, trợ giúp Hiên Viên Đế Quân hàng phục bệ đảng Xi Vương.

An tĩnh hơn nửa tháng, hắn thật ra cũng không phải chỉ nhìn cảnh núi sông trước mắt.

Hắn ngửa đầu lên, trời xanh cao vời vợi, người hắn muốn tìm lúc này không biết ở nơi đâu, thật giống như mò kim đáy bể. Cửu Minh hắn thật sự không muốn mất nhiều sức lực như vậy, không bằng khiến y tìm mình chẳng phải hay hơn sao?

Nghĩ thế liền đạp lên một mảnh cỏ xanh mượt, hướng về phía Tây đi xuống.

Trên Vương Ốc Sơn có một hồ nước, truyền thuyết kể rằng xưa kia khi Đại Vũ nắn sông Duyệt đã khiến dòng nước chảy về hướng đông, hình thành Hồ Thái Ất. Nâng mắt nhìn ra, hồ sâu trăm trượng, rộng đến trăm mẫu, tuy rằng không phải rất lớn, nhưng mạch nước nguồn lại cực sâu, chìm trong lòng đất, trở thành căn nguyên, liên tục bổ sung nước không ngừng, chính là thượng nguồn của trăm sông Trung thổ.

Bên hồ cây cỏ xanh biếc như một bức tường xanh ngát, phong cảnh nơi này có một cổ tiên linh khí chất nhân gian khó gặp.

Hắn chậm rãi ở bên bờ thông thả cất bước, mặt hồ phẳng lặng như một tấm gương lớn phản chiếu thân ảnh cao to của hắn, trong khung cảnh mỹ lệ xích hồng nhan sắc càng trở nên chói mắt.

Chỉ thấy hắn thân nhiên đến bên hồ nước ngồi xuống, vốc lên nước hồ thanh lương.

“Hảo sơn, hảo thủy. Đáng tiếc!”

Lời nói vừa dứt, một thân yêu khí nhân nhật tỏa ra, thổi quét khắp mặt hồ.....

Cứ coi như hấn đang ôm cây đợi thỏ đi.

Không thì gậy ông đập lưng ông cũng được.

Đem toàn bộ nước trong hồ Thái Ất bốc hơi, tình trạng hạn hán cũng từ đây theo lưu vực lan tràn, mắt nhìn cỏ cây héo rũ, sinh linh trốn chạy, bất quá chỉ mới mấy ngày, cả thủy mạch đã hoàn toàn khô kiệt như trải qua trăm năm đại hạn, ngay cả nửa giọt nước cũng không còn bóng dáng.

Thái Ất Hồ rộng lớn làm sao còn thấy cảnh tượng mỹ lệ như nửa tháng trước, phóng mắt nhìn quanh, khung cảnh đẹp đẽ ngày xưa đã biến thành hồ đất cực đại nứt nẻ đủ đường.

Hà Bá quản hạt nơi đây thật ra cũng tận trách mà xông ra ngăn cản, có điều hấn chẳng còn tâm tư đâu mà để ý, chỉ tùy tiện phẩy tay đuổi đi. Chẳng cần quan tâm bản thân đang hoành hành trên địa bàn của ai, hấn tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý định.

Như này..... Tốt rồi!

Hấn ung dung ngồi dưới đáy ao, tại nơi này bày ra quỷ trận, chỉ cần có người đứng đây thi pháp, pháp lực toàn thân sẽ tấn tắng không còn.

Thế nhưng cố tình, hết lần này tới lần khác, người đến vẫn không phải kẻ hấn muốn tìm.

Nhìn thấy Hắc Cầu cùng tiểu quỷ bạch y bày ra bộ dáng oai phong bên cạnh, hấn không khỏi có chút thất vọng trong lòng.

Bất quá tốt xấu gì cũng gặp được người quen.

Từ sau khi ra khỏi tháp, chưa từng có yêu quái dám cùng hấn nói chuyện, đám bộ hạ bị yêu lực của hấn hấp dẫn cũng là do sợ hãi mới tới, đừng nói đến việc trao đổi vài câu, cho dù hấn chỉ liếc mắt nhìn một cái cũng đủ khiến bọn nó sợ đến mức như sắp bị ăn sống.

Hấn cùng từng nghe đám yêu quái khác kể lại Hắc Cầu sau khi bị bắt đã hàng phục Đế Quân, còn khôi phục được một thân Long Vương danh tự. Hắc Cầu đại tướng tiên phong năm đó từng hô phong hoán vũ một thời, lúc này chỉ còn một bộ dáng hàm hậu cứng rắn. Cho dù đám yêu kia nghĩ rằng Hắc Cầu là phản đồ, Cửu Minh hấn cũng chẳng buồn để ý. Dù sao Hắc Cầu cũng đã dốc sức chiến đấu tới cùng, còn thật sự thua dưới tay Vũ Khúc Tinh Quân, còn chuyện sau khi bại trận rồi, cho dù Hắc Cầu có làm cái gì cũng chẳng còn liên quan đến hấn nữa.

Vì vậy hấn đối với Hắc Cầu không những không oán hận mà còn thêm một phần cảm giác thân thiết như gặp lại bạn cũ, vừa thấy y liền trắng trợn lôi kéo ngồi xuống nghe hấn kể thán kể ngày khốn khổ trong Tòa Yêu Tháp, hoàn toàn như không nhìn thấy ánh mắt oán giận của tiểu long Thái Tử đứng một bên. Chuyện xong mới biết, nguyên lai vị Thái Tử Đông Hải này đã không còn là con tiểu long hai ngàn năm trước nữa, hiện giờ cự nhiên đã trở thành Tứ Độc Long Thần, mà Tể Thủy này lại trùng hợp nằm ngay dưới quyền quản hạt của y, xem ra con Hà Bá kia đã tới chỗ Long Thần xin viện binh đến, khéo làm sao lôi tới luôn cả thúc chất Hắc Cầu.

Đáng tiếc, đối với dị thú yêu quái hơn vạn năm thọ tinh như hấn mà nói, vị tiểu long Thái Tử mới có hơn hai ngàn tuổi kia vẫn còn non nớt nhiều lắm, hấn bất quá chỉ mới nói vài câu trêu chọc, đã thấy y nổi trận lôi đình, hoàn toàn không còn bộ dáng bình tĩnh lúc trước, lại còn dám đấu với hấn, đáng tiếc, khoảng cách giữa bọn họ đã không thể dùng năm tháng mà tính.

Nhìn y thú vị như thế, hấn lại nhin không được ra tay đùa giỡn một hồi... Chẳng qua chỉ là trêu đùa một chút mà thôi, đương nhiên nếu không phải cái tên Hắc Long Vương kia lao ra ngăn trở, nói không chừng mũi tên Vạn Nguyệt Cung của hấn đã xuyên qua cái đầu để nhìn kia rồi.

Cũng không ngờ chỉ thế đã chọc giận Hắc Cầu Long Vương.

Cửu Minh thật sự không hề có ý định động tay động chân gì với thanh niên anh tuấn tu kì kia, bất quá hấn cũng lười giải thích, dù sao thế cũng tốt, hấn đã sớm muốn phân cao thấp với Hắc Cầu tướng quân tả xung

hữu đột năm đó một lần, lúc trước còn sợ Ứng Đế biết được, sau lại bị đá vào Tỏa Yêu Tháp nhốt đến ngàn năm, cuối cùng vẫn không có cơ hội. Hiện giờ giống như được giải đúng chỗ ngựa, trên đỉnh Vương Ốc sơn nháy mắt từng trận chiến hỏa ngập trời bốc lên.

Lúc bắt đầu giao thủ, song phương vốn dĩ vẫn để nguyên hình người, thế nhưng vừa đánh một trận, hai bên sức mạnh ngang nhau, pháp lực tấn thích, nhân thể vô pháp chứa đựng khối yêu khí cuồng bạo, cuối cùng vút sạch binh khí, hóa thành thực thân dị thú lao vào nhau! Trên Vương Ốc Sơn chỉ còn thấy cuồng long vẩy đuôi, cự xà bay vút, thay phiên hiện ra. Hắc Cầu là Cầu Long lời hỏa song tu mà Cửu Minh lại là hạn yêu cực đại, một lần giao thủ này, cả đỉnh núi nhất thời biến thành biển lửa đỏ rực, ngọn lửa bốc cao như trăm xà cuồng vũ, chạm đến đâu, dừng nói cây cối hoa cỏ, cho dù có là nham thạch thanh cương cũng lòng chịu đựng sức nóng khủng khiếp mà hóa thành hỏa nham trôi xuống sườn núi.

Đúng lúc đánh đến hứng khởi, vị Tiểu Thái Tử kia không hiểu sao lại không cẩn thận rơi trúng vào pháp trận hắc đã tử mị bày ra, tiên khí mất hết, chân nguyên tổn thương, suýt nữa tính mạng cũng không còn. Quan tâm quá sẽ loạn, Hắc Cầu lúc này chẳng buồn nhìn đến cường địch trước mặt, lập tức phun ra long châu trong cơ thể, tấn hết khả năng bảo hộ tính mạng của Tiểu Bạch Long kia.

Thế nhưng long châu đâu có thể nói phun liền phun, vạn năm tu vì nháy mắt không còn.....

Cửu Minh đương nhiên sẽ không buông tha món lợi lớn trước mắt, tận dụng thời cơ ra tay đánh Hắc Cầu bị thương nặng. Đáng tiếc pháp trận nơi này đã không dùng được nữa, hồ nước trở thành vô giá trị, hắc rời khỏi Vương Ốc Sơn, đem đám người Hắc Cầu mang về ổ của mình—tại Đế Khuân Sơn.

Hắn đã nhiều năm nay không trở về cái ổ trong Đế Khuân Sơn, nơi đây hoang vu không người, tuy mỹ ngọc lương thạch nhiều không kể xiết, nhưng vì đại yêu ở đây nên không người dám tới, khiến cả một vùng núi cực kỳ thanh tịnh yên bình.

Hắn đem Hắc Cầu cùng Tiểu Long Thái Tử kia tùy tiện vút vào một cái sơn động, thi pháp che chắn xong liền không buồn để ý tới nữa.

=====

Bầu trời dần dần tối đen một mảnh, trong ngực nhàn nhạt sinh đau, cúi đầu lại nhìn, hóa ra lúc ác đấu với Hắc Cầu đã bị long trảo cào thương. Vết rách cực sâu, cơ hồ còn thấy cả xương trắng bên dưới, nếu không phải có miếng xương này bảo hộ, chỉ sợ cả gan mật cũng đã bị lôi ra rồi.

Hắn thế nhưng không hề buồn bực, ngược lại còn nhếch miệng cười, cũng không quản vết thương kia nên được xử lý chữa trị, tùy tiện tìm một phiến đá bằng phẳng nằm xuống. Trên trời ánh sao lấp lánh, mặt trăng mờ mờ lung lung, hắn nhìn không được nhắm lại đôi mắt không muốn nhìn nữa. Hắn sợ bản thân sẽ nhìn không được đuổi theo ngôi sao nằm trong chòm sao hình cái đầu kia.....

Dần dần, mỗi một vô thanh vô tức bao trùm toàn bộ thần trí, đưa hắn chìm vào giấc mơ.

Giống như mỗi một đêm trong cả ngàn năm qua, hắn cứ thế bị cơn ác mộng xuất hiện từ hai nghìn năm trước làm giật mình tỉnh giấc.

Gió đêm thổi qua khiến một thân sớm đã ướt đẫm mồ hôi lạnh băng lãnh đến tận xương.

Hắn nhìn thấy bầu trời đầy sao, đột nhiên phá ra cười.

” A a..... Ha ha ha ha ha ha.....”

Tiếng cười trầm thấp dần dần chuyển thành điên cuồng, cuối cùng lại ảm ảm mang theo thê lương như trái tim trào máu đang rên rỉ.

Đế Khuân sơn ảm giữa nghìn nghìn đỉnh núi hoang tàn vắng vẻ, không ai có thể nghe thấy, tiếng cười kia lại có thể phát ra từ nam nhân kiêu ngạo hung lệ này.....

Cho đến mặt trời mọc che đi ánh sao lấp lánh, hắn mới từ trong mơ mịt tỉnh táo lại.

Tâm tình trở nên dị thường phiền muộn, rất muốn, tìm chỗ phát tiết.

Đáng tiếc, nơi này không phải Tỏa Yêu Tháp, không có khả năng dễ dàng tìm thấy yêu quái mà đánh nhau. Đến lúc ánh mặt trời sáng lòa rơi tới lưng chừng núi, hắn mới nhớ ra hai kẻ bị nhốt trong sơn động kia, Hắc Cầu cùng với tiểu chất nhân của y!!

Hắn vốn nghĩ rằng cái con tiểu Bạch Long kia bất quá chỉ là gỏi thêu hóa, lại không ngờ nó cự nhiên có thể vì Hắc Cầu làm được đến nước này.

Cái gọi là long cân[2], hắn kỳ thật cũng không nhất định phải lấy của nó, rỗng thôi mà! Ra Đông Hải, Nam Hải, Tây Hải, Bắc Hải, tùy tiện đều có thể bắt được mấy con, long tộc đâu phải lúc nào cũng xuất hiện một con lợi hại như Hắc Cầu kia, có thể cùng hắn đánh đến ngang ngửa!

Khi nói muốn long cân của Tiểu Bạch Long, nhìn thấy Hắc Cầu lại liệu mình lao tới, hắn ít nhiều có điểm ngoài ý muốn.

Bất quá điều không ngờ nhất lại chính là cái con tiểu Long Thái Tử kia vì bảo hộ Hắc Cầu mà không hề do dự bác lân thốn sừng.

Thực ra, bác lân đau đến thế nào, hắn mặc dù chưa từng thử qua nhưng nhiều ít cũng biết một chút, dù sao cũng đều là lân tộc, làm sao có thể không biết gì? Đến khi nhìn thấy một đồng lân phiến dính đầy huyết nhục vung vãi trên mặt đất, hắn một chút hưng trí cũng không có.

Trong tay còn cầm một đôi hoàng sắc long sừng cực kì xinh đẹp.

Cái này là từ trên đầu vị Đông hải Long Thái Tử kia cửa xuống, nó lấy thứ này làm tiền đặt cược, đổ một lần, lừa mình buông tha cho Hắc Cầu, tha cho hai người bọn nó trở ra.

Có điều, tiểu Long Thái Tử kia thật vẫn quá mức ngây thơ.

Chẳng lẽ nó thật sự cho rằng thứ yêu quái hung ác giả dối như hắn lại có thể tuân thủ ước đồ sao?

Hắn có đến hàng trăm phương pháp khiến nó thua

Hơn nữa, hai người bọn họ đã sớm nằm trong lòng bàn tay hắn, đừng nói một đôi long sừng, cho hắn muốn đem cả hai người lột da bác lân, chẳng qua cũng cực kì dễ dàng.

Phía chân trời, tận đến khi bóng dáng nhị long một đen một trắng dần dần biến mất, xích phát hồng y nam nhân vẫn còn đang chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân mà ngây ngẩn nhìn long sừng trong tay. Cuối cùng, chỉ thấy hắn tùy tiện vung tay một cái, cự nhiên đem bảo vật hiếm có ném xuống khe núi, vỗ vỗ bàn tay, xoay người dứt khoát rời khỏi.

=====

Tác giả có chuyện muốn nói: Không ngờ phiên ngoại làm thế nào cũng nghĩ không ra..... Live chịu đủ đả kích thành thành thật thật trở về với chính văn vậy.....

=====

[1] Li Lực

[2] Long cân: gân rồng. Vâng, Minh nhi nhà mình đòi rút gân sống cả Hắc Cầu lẫn Ân nhi đấy. Em ác quá đi bảo bối à =))

=====

P.s: Để biết thêm chi tiết về vụ đánh nhau rung trời chuyển đất của Minh nhi cùng việc Hắc Cầu đáng đời bị thương không tính còn lôi luôn Ân nhi nhà ta bị bác lân cửa sừng mời mọi người đón đọc Độc Long Quân =))

14. Quyển 1 - Chương 13

Chương mười ba

Phi diêm tà phúc[1] Lăng Tiêu Các, tuyết vũ vân nhung nhụy hương phiêu

Khi Hắc Cầu lửa giận ngút trời lao đến hỏi tội, hắc thậm chí ngay cả một điểm ngoài ý muốn cũng không có.

Một hồi ác chiến, không biết có phải Hắc Cầu cố ý hay không, cự nhiên đem cả Đế Khuân Sơn của hắn san bằng sạch sẽ, trận này ác liệt vô cùng, thắng bại khó phân, đứng trên ngọn núi giờ đã khô cạn nứt nẻ, bọn họ một người thân đầy vết thương, hắc bào đen kịt không có một nơi nào lành lặn; một kẻ ngã lộn trên đất, khuôn mặt cháy đen không có lấy nửa phần chiến thắng.

Rất nhanh đã thấy thanh niên bạch y vội vàng lao tới, nam nhân đen đúa cương mãnh bư hân nháy mắt ngay cả ngữ khí đều nhuuyến đến không còn.

Cửu Minh bị bỏ mặc một bên phi thường không kiên nhẫn trừng mắt nhìn hai chú cháu đang khinh khinh ta ta, càng trông càng thấy ngứa mắt, nhin không được đâm vào vài câu: “Ai! Ta nói nha! Ta còn chưa có chết nha! Hai người các người đừng có coi như ta không tồn tại có được không?”

Tiểu Long Thái Tử kia vừa nghe liền giống như bị đập phải đuôi mà nhảy dựng lên kêu: “Câm miệng!! Lão yêu quái!! Món nợ hôm trước còn chưa tính với người đâu!”

Cửu Minh có chút không tin được trừng lớn hai mắt, hắc tuy biết bản thân đã sống rất lâu rồi, nhưng đây là lần đầu tiên nhận ra, đối với con tiểu long mới hai ngàn tuổi này mà nói, vạn năm thọ tinh như hắc tuyệt đối đã lên hàng lão nhân rồi! Ngay cả cái tên Hắc Cầu so với hắc cũng chẳng trẻ hơn bao nhiêu kia cũng vì câu nói này mà không khỏi một trận phiền muộn.

“Ha ha ha ha..... Cũng chỉ có người mới dám gọi ta như thế..... Ha ha ha..... Lão yêu quái!? Ha ha ha.....”

Chiến ý lập tức không còn, hai thúc chất này quả thật chơi vui cực kì.

Đúng lúc này, thanh âm hắc đã mơ thấy cả ngàn năm qua đột nhiên vang lên.

“Tứ Độc Long Quân, thỉnh tiếp chỉ.”

Cửu Minh ngay lập tức ngẩng đầu, lẳng lẳng nhìn kẻ đang lơ lửng giữa không trung. Hai ngàn năm trôi qua, cho dù có là điều văn tuyên khắc vào đá tảng cũng không chịu nổi phong sương vũ tuyết mà mờ nhạt không còn, thế nhưng lúc này Cửu Minh chỉ rõ ràng nhận ra, cho dù hai ngàn năm đã qua, hình bóng nam nhân kia trong trí nhớ của hắc vẫn rõ ràng đến đáng sợ.

Chỉ thấy nam tử áo xám vẫn như trước tấm lưng thẳng tắp như tùng dừng giữa không trung, khuôn mặt cương lãnh vô tình vẫn là bất biến không đổi, y cứ thế thần nhiên mà xuất hiện, giống như tất cả âm mưu bấy rập hắc vất vả bày ra đều chỉ là uống công.

Trong tay y, một quyển hoàng bạch nằm đó, quả thật là tới truyền chỉ của Thiên Đế.

Hắc Cầu nhận ra y, lại phi thường không hiểu y vì sao lại đến tuyên chỉ của Đế Quân: “Phi Liêm, ngàn năm không gặp, ta còn tưởng ngươi mất tích, hóa ra ngươi cũng đã hàng phục Đế Quân rồi sao?”

Cửu Minh nhin không được hừ cười ra tiếng, Hắc Cầu khó hiểu nhìn về phía hắc. Liếc kẻ thành thật đến lúc này vẫn chẳng hay biết gì Cửu Minh đột nhiên cảm thấy bản thân như đang nhìn thấy chính mình hai ngàn năm trước.

“Ta nói Hắc Cầu nha, ngươi sao còn khờ dại thế? Hắc căn bản không cần cái gì mà hàng phục, bởi vì hắc..... vốn chính là thần tiên.” Khuôn mặt anh tuấn lộ ra biểu tình dữ tợn, ánh mắt nhìn về phía Phi Liêm đã không còn lãnh tĩnh thần nhiên, “Ta nói không sai chứ?.....” Mỗi tự mỗi câu phát ra như nghiền răng nghiền lợi, “Liêm Trinh Tinh Quân!”

Cặp đồng tử không có tiêu cự của nam nhân áo xám đảo qua, giống như đến tận lúc này mới phát hiện ra hắc: “Ngươi hiện tại, đáng nhẽ nên trong Tòa Yêu Tháp.”

Cửu Minh nhếch lên khóe miệng, chỉ cảm thấy thật quá buồn cười: “Cái tháp rách kia, sớm sập rồi!”

Phi Liêm lại nói: “Cho nên, ngươi chạy ra ngoài làm hại nhân gian?”

“Thế thì sao?!”

“Lúc trước đã nói rồi, ở lại trong Tỏa Yêu Tháp, ta tha ngươi một mạng.”

“Thối lắm!!” Hồng phát yêu quái lập tức nổi giận, trở tay một chưởng áp xuống mặt đất, hạn khí tảo bạo đột nhiên xông lên, từ chân hần lan tràn khắp khắp nơi, hiện thành trận pháp Quỷ Vực! Có điều lúc trước hần cùng Hắc Long Vương ác đấu một trận, yêu lực đã tiêu hao đến gần như không còn, lúc này lại mạnh mẽ thúc dục pháp trận, bản thân liền như cây đèn hết dầu, ba chiếc cánh trên lưng ngược gió mà giương, yêu khí cả người thiêu đốt đến khô cạn, một đầu hồng phát càng rực đỏ như máu.

Phi Liêm nhìn u quang bốn phía nổi lên, đầu mày cũng chưa nhú, trong miệng nhẹ niệm pháp quyết, mặt đất liền một trận kịch động, giống như có một con địa long ở dưới đất trở mình, rung chấn đến mức không ai có thể đứng vững. Phi Liêm trái lại vững vàng mà đứng như đã cắm rễ trên nền đất, một chút nghiêng ngả cũng không có. U quang trận pháp Quỷ Vực cũng theo đó dần tắt, cuối cùng chỉ còn lại từng đạo vết tích nứt nẻ.

Cửu Minh mắt thấy pháp trận đã hủy, lại vẫn không chịu từ bỏ, tiếp tục cường ngạnh thi pháp. Có điều hần lúc này yêu lực toàn thân đã sớm dùng hết, nếu còn cố tình thôi động, chỉ sợ ngay cả sinh mệnh cũng đem ra dụng cạn!

Chỉ thấy Phi Liêm chậm rãi nâng tay trái, quát khê một tiếng: “Thiên ma khóa!”

Trên cổ Cửu Minh lập tức hiện ra một vòng ám quang, ánh sáng tan dần hiện rõ một chiếc vòng cổ màu xám, một đạo xiềng xích chỉ trong nháy mắt dài ra nhảy vào tay Phi Liêm. Y lật tay kéo một cái, lõi đầu yêu sớm đã tận hao pháp lực về phía mình, xích phát yêu không thể chống cự ngã mạnh xuống nền đất dưới chân Phi Liêm, làm sao còn sức đâu mà tiếp tục niệm bí quyết thi pháp nữa.

Nhưng cho dù có toàn thân chật vật, đầu yêu cự nhiên vẫn không thêm cúi đầu xin tha, ngược lại càng khả khả cười ra tiếng: “Tinh Quân thần uy a..... A a..... Sao cứ thích chiếm tiện nghi của người khác như vậy nhỉ? Khắc khắc..... Mà lạ nha, đã là thần tiên, sao còn bỏ cái da yêu quái kia đi nha? Chắc không phải làm yêu quái đến nghiện rồi chứ? Ha ha ”

Đôi mắt xám trắng vô tình của Phi Liêm không có một tia cảm xúc, đột nhiên tay trái kéo mạnh một cái, nâng chân đạp thẳng lên lưng Cửu Minh, còn không đợi hai người Hắc Long Vương hiểu chuyện gì đang xảy ra, đã thấy y hai tay tóm lấy một chiếc cánh trên lưng hần, dùng sức vặn một cái!! Tươi sống bẻ xuống một cây—

Cửu Minh đau đến mức thảm kêu một tiếng, suýt nữa thì hôn mê. Nôn khan phun ra một ngụm máu đen, đôi mắt mơ hồ lơ mơ nhìn thấy một mảnh cánh gãy còn lộ gốc xương trắng hếu bị vứt xuống trước mặt, bên tai nghe thấy thanh âm lạnh lùng tàn khốc hết như hai ngàn năm trước nói: “Ngươi nói rất nhiều. Cánh cũng quá nhiều.”

Cảnh tượng trước mắt khiến Hắc Cầu mới vài phút trước còn hận không thể đem Cửu Minh lột da lóc xương cũng không thể chấp nhận, dù sao hai ngàn năm trước hai yêu quái này còn luôn thân mật như hình với bóng, hôm nay thế nào lại.....

“Phi Liêm, ngươi..... ngươi muốn giết hần sao?”

Phi Liêm xoay người, hình như đối với câu hỏi của hần cảm thấy cực kỳ khó hiểu.

“Không có ý chỉ, ta sao phải giết hần?”

“Thế, hần.....”

“Giải về, để Đế Quân định đoạt.”

Nói rồi, cũng không tiếp tục để ý tới Ngao Ân cùng Hắc Long Vương nữa, nắm chặt thiết liên trong tay liền phi thẳng, hồng phát yêu quái giờ đây đã thần chí không rõ, không hề phản kháng mặc y tùy ý lôi đi, chỗ vừa bị bẻ cánh trên lưng vẫn rùng rùng chảy máu, rơi xuống thấm vào lòng đất.....

=====

Cửu Tiêu mờ mịt, thật thật ảo ảo, từng sóng mây trôi, thiên thượng lâu các, phi diêm tà phúc, tinh xảo đẹp đẽ.

Trong mây, hương hoa phiêu bán, đôi cánh bạch hạc nhẹ nhàng xuyên qua yên hà, Thiên Vực từ xưa đến nay vẫn là nơi an bình xinh đẹp như thế.

Trên núi đá cao vút, dưới tán linh thụ có không ít lư hương đang đốt, từng làn khói nhẹ phiêu phiêu.

Bàn cờ tử cục, một vị tiên nhân thiện nhân từ bi ngồi bên chiếc bàn đá, nhắm mắt suy tư, ngẫu nhiên lại hạ một quân cờ.

Thỉnh thoảng lại thấy vài tiên gia tọa thụ thú[2] đáp mây ngang qua, ngẫu nhiên gặp được người quen liền dừng lại chào hỏi, cùng nhau kể lại chuyện xưa, không biết đoạn thời gian nhớ lại ấy, rốt cuộc là lúc Bàn Cổ khai thiên, hay là khi Viêm Hoàng trị thế.

Bỗng nhiên một cỗ huyết tinh nồng nặc từ đầu lan tỏa kinh nhiễu bầu không khí an tường tĩnh lặng, chúng tiên gia nhú mày nhìn quanh, chỉ thấy bên ngoài Nam Thiên Môn, một gã nam tử áo xám đang cười mây đạp gió mà tới, trong tay còn cầm một sợi thiết liên, đầu bên kia lại đang xích chặt một con yêu quái cả người nhiễm máu. Yêu quái kia một đầu hồng phát đỏ rực như lửa, trên lưng là hai phiến cánh màu đen xấu xí cực to, nếu nhìn cẩn thận, trên tấm lưng của nó, nơi mấy chiếc cánh xuất hiện đang huyết nhục mơ hồ, khó trách mùi máu tanh lại nồng nặc đến vậy, thậm chí còn quấy nhiễu chúng tiên gia thanh tịnh nơi đây.

Có tiên gia trời sinh thần nhãn, liếc mắt một cái đã nhìn thấu nam tử áo xám kia thật ra cũng là một đầu yêu quái, thế nhưng lại không thấy thiên binh thiên tướng trực Nam Thiên Môn tiến tới ngăn cản, ngược lại còn tùy ý bước vào, càng không khỏi giật mình.

Có thần tiên biết chân tướng thâm thì giải thích, nguyên lai con yêu quái này chính là Liêm Trinh Tinh Quân hai ngàn năm trước phụng thiên chỉ từ bỏ chân thân, hạ phạm dân thân đầu thai làm yêu, sau lại ẩn thân trong yêu doanh của Nghịch Long Ứng Đế, bắt giết vô số yêu tà, lập được đại công!

Có tiên gia không khỏi lắc đầu thở dài, hảo hảo một Tinh Quân, cự nhiên lại không từ thủ đoạn làm việc đến thế, biến bản thân thành tiên không phải tiên yêu không phải yêu, quả thật đáng tiếc.

Vị tiên nhân trong thân yêu quái kia dường như hoàn toàn không cảm thấy từng đạo ánh mắt cổ quái dừng trên người mình, tiếp tục thúc giục đám mây dưới chân hướng về phía tinh điện của mình bay tới.

Từ trên mây nhìn xuống, đỉnh cột xám đen như đang chôn vùi giữa hàng đoàn mây vụ trùng điệp nhấp nhô.

Phi Liêm nhảy khỏi mây, giơ tay, một trận gió mạnh bốc lên, đem mây mù chồng chất như núi xung quanh thổi tán, lộ ra phủ đệ Tinh Quân nguy nga gần ngay trước mắt.

Chỉ thấy phủ đệ này sử dụng ngọc thạch một màu xám đen dựng lên, được từng hàng cột trụ to lớn bốn người ôm mới hết chống đỡ, dưới chân lấy đá Vân Ban ám màu làm nền, khung cảnh nghiêm túc mà ngưng trọng. Bức tường đá nhìn có vẻ bình thường nhưng không ngờ đứng ở những góc độ khác nhau mới thấy mặt đá ánh lên từng vầng sáng lam, lục, tử, hồng, vàng biến đổi, phi thường kỳ diệu. Nếu có chút kiến thức về đá ngọc chắc chắn sẽ không khỏi khiếp sợ, ngọc thạch kiến tạo phủ đệ này không ngờ chính là Ngọc Phác – thứ đá cực kì quý hiếm khó gặp chốn trần gian. Ngọc Phác này bình thường chỉ được dùng để khắc thành ngọc tỷ, đại diện cho hoàng quyền. Kẻ ôm mộng quyền thế, chẳng qua cũng vì thứ này mà dốc lòng hưng sư giết chóc. Thế mà thứ ngọc thạch quý giá hơn cả vàng bạc này giờ đây lại bị dùng như đá hoa cương tầm thường để xây dựng phủ đệ, này rốt cuộc là quá phận xa xỉ, hay là mạn bất kinh tâm[3] đến mức thái quá rồi!

Thất Huyền Tinh Quân vốn là thượng cổ thần minh, tinh mệnh thiên định, so với đám phạm nhân tu tiên đắc đạo tuổi thọ không biết đã hơn đến mấy vạn năm, phủ đệ của họ đương nhiên phải vài phần trang nghiêm.

Có điều Phi Liêm cũng chẳng có chút tự giác phủ đệ bản thân lộng lẫy đến mức nào, đầu cũng buồn không nâng, đập ra cửa điện, đem yêu quái hôn mê bất tỉnh kéo vào trong.

Đá Vân Ban cho dù có đẹp mắt đến đâu, bề mặt vẫn là băng lãnh khôn cùng.

Xích phát yêu quái vì mất máu quá nhiều lại thêm tiếp xúc với mặt sàn lạnh băng không khỏi cả người run lên. Một phản ứng nho nhỏ như vậy lại không thể thoát được đôi mắt Phi Liêm, y khuôn mặt cứng ngắc

nhìn khắp bốn phía rồi mới hơi khom người nắm lấy thắt lưng con yêu quái so với mình còn cao lớn hơn kia, nhẹ nhàng ôm lấy, sải bước đi vào nội điện.

Trong nội điện ánh sáng ám trầm, chỉ thấy chính giữa gian phòng rèm che buông rủ là một chiếc giường nguyệt thạch cực lớn, bên trên còn trải một lớp tuyết vũ vân nhung, nói đến tuyết vũ vân nhung này lại càng thần kì, thứ này chính là do Cửu Thiên Huyền Nữ từ Lang Nhật Tinh Thiên tuyển chọn từng sợi mây tinh tế nhất từ những đám mây nổi bạch nhất mà dệt thành, cả ngàn năm cũng chưa chắc dệt được một tấm. Thứ này trắng nõn mềm mại không gì sánh được, ngay cả tiên gia thần nhân cũng coi trọng như bảo bối.

Ánh sáng theo cánh cửa nội điện mở ra mà tràn vào, trên lớp chăn nệm vô phùng, hóa ra lại có một người đang ngồi.

Chỉ thấy người đó khoanh chân mà ngồi, vải trắng phủ kín thân, giống như một thứ đồ dùng nhiều năm không cần tới mà tùy ý phủ thêm một tầng vải cho đỡ bụi.

Phi Liêm bước tới, đem yêu quái bị thương đặt nằm ổn trên giường, rồi mới vươn qua đem người kia dọn đi, nói cũng kỳ quái, cái người bị vải trắng phủ lên kia cũng không buồn nhúc nhích, thậm chí còn có vẻ không hề có phản ứng. Trong tích tắc miếng vải phủ trên đầu y hơi hở ra, một khuôn mặt như khối gỗ thấp thoáng hiện lên, cự nhiên so Phi Liêm có tới bảy phần tương tự! Chỉ thấy người đó hai mắt nhắm nghiền, hô hấp tạm dừng, làn da tuy trắng nõn như sữa nhưng lại có một loại cảm giác lạnh như băng không giống người sống, đột nhiên khiến người ta liên tưởng đến một pho tượng mặt sáp thân gỗ nơi điện thờ nhân gian.

Phi Liêm đem người kia tới trước căn phòng nhỏ bên cạnh, một cước đá mở cửa, trong phòng đồ vật cực kì hỗn độn, Phi Liêm cũng chẳng buồn thu thập, tùy tiện đem người trên tay đặt xuống liền đóng cửa đi ra.

Trên chiếc giường rộng lớn, Cửu Minh bởi vì bị thương ở lưng mà nằm úp sấp bên trên, tuy dưới thân là đệm chăn mềm mịn như mây đau đớn trên lưng vẫn khiến hắn dù đã mê man vẫn phải nhăn lại đôi mày. Phi Liêm bước qua, động tay vài cái đã xé rách y phục của hắn, lại tinh tế xem xét một hồi, nơi chiếc cánh bị bẻ gãy đã huyết nhục mơ hồ, ngay cả phần sụn tiếp nối giữa cánh và lưng cũng bị hoàn toàn xé mất, gân mạch bị cương mãnh phá hủy, máu từ lúc rời nhân gian đến giờ vẫn không hề ngừng chảy. Không chỉ như thế, ba miếng vết thương bị long chảo rạch sâu đến xương trên ngực chưa kịp lành lại vì bị kéo đi mà tiếp tục tiên huyết trường lưu.....

Phi Liêm lại xoay người rời đi, trở lại căn phòng nhỏ bên cạnh.

Nơi đó có đến mấy ngàn năm chưa từng được người bước vào, cho dù có là nơi thanh tịnh như thiên giới cũng không khỏi bị kín một tầng bụi bặm, giữa khe hở của đồng đồ đạc hỗn độn còn xuất hiện đám mạng nhện nho nhỏ, người vừa bị vút vào lúc trước vẫn như một pho tượng gỗ ngồi đó, tư thế một chút cũng không hề thay đổi. Phi Liêm cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn y một cái, chỉ thẳng tắp lướt qua, chui đầu vào đám tạp vật loạn thất bát tao tìm kiếm thứ gì đó.

Có điều, lúc này nếu như có một tiên nhân nào đó đứng sau lưng y nhìn thấy đồng đồ đạc kia nhất định sẽ cả kinh đến mức con mắt tròn tròng đến muốn rơi khỏi hốc.

Dù sao, không ai có khả năng xem nhẹ một viên Đông hải minh châu to bằng cả đầu người, cho dù thân châu bụi bặm nhưng từ ánh sáng rực rỡ trơn bóng kia cũng tuyệt đối có thể khẳng định là bảo vật vạn năm khó cầu, chỉ sợ ngay cả viên minh châu lớn nhất đặt trong Long Vương Điện tại Đông hải long cung cũng chưa chắc đã quý giá bằng. Lại còn Bảo Tháp Phật giáo đặt trong góc kia, cho dù mạng nhện bao phủ vẫn không giảm bớt vẻ đẹp lạ lùng, thân đúc bằng vàng, bên trên còn khảm không biết bao nhiêu hồng ngọc, mã não, xa cừ, ngọc trai, san hô, vàng, bạc, là bảo vật mười phương ... Quý giá đủ loại, không hề có một thứ tầm thường, tất cả đều là bảo vật khó cầu, cho dù có là tiên giới thần nhân cũng khao khát được sở hữu, cổ tình lại bị chủ nhân nơi đây coi như tạp vật mà nhét vào gian phòng nhỏ hẹp như nhà kho không có lấy một tia ánh sáng mặt trời này.

Vừa đầu lục lợi một trận, Phi Liêm cuối cùng cũng lôi ra được một chiếc bình hắc ngọc lưu li, chẳng buồn thu thập lại gian phòng bị đảo lộn đến loạn thất bát tao, cứ thế đứng lên bỏ đi.

Ngồi xuống giường, đưa tay đẩy ra đôi cánh đang che đi miếng vết thương trên lưng, cũng không biết là vì bàn tay của y lạnh lẽo đã kích thích làn da bị thương nóng hổi của hắn, hay là do yêu quái bị thương luôn

cực tuyệt người ngoài tới gần mà Cửu Minh toàn thân run lên, cơ thể trở nên cứng ngắt, ý đồ cuộn mình lùi ra không muốn cho đối phương đụng vào.

Phi Liêm làm sao chịu để hắn tránh ra, bàn tay thu lại tóm chặt hai phiến cánh, dụng lực ấn một cái, đem nam nhân không thể phản kháng trực tiếp đè xuống giường, miệng mở ra cắn rứt nát bình, trở tay dốc một cái, đem toàn bộ ngọc dịch bên trong đổ thẳng xuống miệng vết thương, chất lỏng kia giống như nước tuyết tan chảy trong suốt mà thanh lương, hương hoa thơm ngát, ngoài ý muốn không hề kích thích miệng vết thương tạo thành đau đớn, ngược lại tác dụng còn phi thường nhanh chóng, chỉ trong nháy mắt, đừng nói là cầm máu, ngay cả miệng vết thương cũng ngay lập tức đóng vảy khỏi hẳn.

Nếu như không phải nơi bị bẻ cánh còn lồi lên vết sẹo cộng thêm tàn dư máu chảy trên lưng quả thật nhìn không ra nơi này từng bị thương tích hành hạ.

Sau đó y lại dùng tiên dịch còn dư bôi lên vết trảo thương trên ngực Cửu Minh. Tiên dịch quả thật phi thường thần kỳ, lỗ hồng do long trảo trên ngực trong chớp mắt đã khép lại không còn.

Vết thương liền hẳn, đau đớn giảm dần, hồng phát yêu quái chậm rãi bình ổn trở lại, hô hấp dần dần vững vàng, duy chỉ có tầng quần thâm nhàn nhạt bên dưới đôi mắt mệt mỏi nhắm chặt là biểu hiện rõ tổn thương do suýt nữa đốt sạch nguyên thần là lợi hại cỡ nào, ngay cả linh đan diệu dược cũng khó lòng hồi phục.

Phi Liêm lẳng lẳng nhìn hắn một lúc lâu, theo bản năng vươn tay qua, bốc lên một nắm tóc đỏ sậm rơi trên sàng đan mềm mại trắng nõn như mây trông có vẻ dị thường đột ngột. Y đã từng nghĩ rằng, mái tóc đỏ rực kia sờ vào hẳn cũng sẽ nóng cháy như lửa.

“Hóa ra là lạnh.”

=====

[1] Phi diêm tà phúc

[2] Thụy Thú: các loài thú mang đến diêm lành như:

[3] Mạn bất kinh tâm: thờ ơ, không để ý, không đếm xỉa tới.

=====

P.s: Liêm ca anh giỏi lắm, càng khen anh càng giỏi đúng k? Bảo bối tình yêu ơi mau dậy ăn thịt a ấy đi e:))

15. Quyển 1 - Chương 14

Chương mười bốn

Tinh hồn thành khóa trối Minh Xà, thanh sam thân ảnh hung Tham Lang

Bốn phía một mảnh đen kịt, nếu không phải nơi đây tràn ngập một cổ hương hoa nhàn nhạt, hẳn suýt nữa tưởng rằng bản thân đã trở lại tòa tháp hắc ám kia rồi.

Nơi đang ngủ không phải là xà ngang lạnh như băng cứng như đá kia, đệm chần dưới thân thoải mái như được làm từ thứ vải mềm mại nhất, hẳn nhẹ nhàng cử động thân thể, lại đột nhiên kỳ quái bản thân tại sao vẫn không hề cảm thấy một chút đau đớn nào.

Chẳng lẽ đang nằm mơ?

Nhìn không được vòng tay ra sau lưng sờ soạng một chút, sự thực mất đi một cánh nhất thời khiến hắn tỉnh táo lại.

Hai cánh bị bẻ rời.

Cho dù có là nguyên nhân gì, hắn cũng vô pháp tha thứ bản thân lần thứ hai bại dưới tay cái tên Tinh Quân kia!

Hắn nhăn nải đánh giá bốn phía, vốn đã quen thuộc với hắc ám hỗn độn trong Tỏa Yêu Tháp, ánh sáng mờ mờ trong điện hoàn toàn đủ để hắn nhìn rõ mọi vật, nơi này đại khái là một gian tẩm điện[1], không những không hề khoa trương rộng lớn mà lại còn mộc mạc đến mức khiến kẻ khác lú lẫm, ngoài một chiếc giường lớn đến bất khả tư nghị ra, ngay cả tủ quần áo đến đồ vật trang trí cũng không có.

Thực khiến người ta hoài nghi đây rốt cuộc là tẩm thất[1] hay là nhà kho.

Bốn phía tràn ngập một cổ mùi hương thơm ngát đến xâm nhập cốt tủy, hương khí này dường như phát ra từ miệng vết thương trên người hắn, bên giường còn vớt một chiếc bình đã trống không, thoang thoang đồng dạng một loại mùi hương. Hắn cũng coi như có chút hiểu biết, đoán ra thứ này tuyệt đối chính là tiên dược cực kỳ quý hiếm, mà vết thương bị bẻ cánh của mình có thể nhanh chóng khép lại như vậy, nói không chừng cũng là nhờ vật ấy.

Chẳng lẽ là y?.....

Cửu Minh hung hăng lắc đầu, muốn vứt bỏ ý niệm cực kì ngớ ngẩn đáng cười trong đầu kia.

Cái tên gia hỏa ấy, nếu thật hảo tâm như vậy, năm đó làm sao lại vứt hắn một thân bị thương nặng đến thế vào Tỏa Yêu Tháp?!

Hồi tưởng lại ký ức trước khi hôn mê, hắn mơ hồ nghe được Phi Liêm cùng Hắc Cầu nói qua muốn dẫn hắn về thiên đình giao cho Thiên Đế định đoạt, vậy nơi này, lại là nơi nào?!

Đang lúc hắn đầy mình nghi hoặc khó hiểu, mặt đất đột nhiên một trận yêu khí xao động, bán yêu áo xám từ trong lòng đất thẳng tắp bước ra, hoàn toàn không để tâm người bên ngoài nhìn thấy cảnh tượng xuất hiện quỷ dị kinh khủng này sẽ bị hù chết thế nào.

“Người tỉnh.”

Cửu Minh trừng mắt nhìn nam nhân, nhãn thần hung lệ giống như muốn xông lên đem người kia nuốt sống.

Thế nhưng cặp mắt xám trắng ấy lại như hoàn toàn nhìn không thấy ác ý của đối phương, Phi Liêm giơ tay bắn về bốn hướng, mấy ngọn đèn nơi góc phòng lập tức sáng lên, đèn thấp bằng dầu trong suốt, bắc vừa cháy liền tỏa hương khắp không gian, không ngờ y dám dùng hương liệu tối quý giá trong thiên hạ — long tiên hương — làm chất đốt.

Mượn ánh sáng ngọn đèn sáng sửa, Phi Liêm bước tới muốn kiểm tra vết thương trên người Cửu Minh.

Thái độ không có một tia xấu hổ của đối phương khiến Cửu Minh vô cùng kinh ngạc, hai ngàn năm qua lần đầu tiên hắn mới đến gần nam nhân này như thế, khuôn mặt như cương thi trong trí nhớ cũng không vì năm tháng thời gian mà có chút biến hóa, điều duy nhất khác xưa chính là bọn họ giờ đây đã không còn là hai đại tướng yêu quân kẻ vai sát cánh chiến đấu bên nhau nữa, một kẻ đã là tù nhân, một người đã là thượng tiên trên điện.

Nghĩ đến đây, miệng vết thương rõ ràng không còn đau đớn lại đột nhiên nhói lên, đau đến mức ngay cả trái tim cũng buốt giá một trận.....

Hắn đột nhiên phát tay đẩy ra Phi Liêm đang tiến lại gần, khoe miệng nhếch lên, lạnh lùng cười hỏi: “Xin hỏi Liêm Trình Tinh Quân, ngài định xử lý một con yêu quái tư thoát Tỏa Yêu Tháp như ta thế nào đây?”

Phi Liêm nửa ngồi bên giường, đường nhìn thẳng tắp hướng về phía xích phát yêu quái trước mặt.

Sau một lúc lâu, đột nhiên nói: “Người cười thật khó xem.”

Cửu Minh nhất thời giận đến tím mặt, vươn tay qua một phen tóm lấy cổ áo Phi Liêm, gân cơ nơi cánh tay bại lộ trong không khí căng lên như muốn bạo phát, gân xanh bên dưới vì phẫn nộ mà hiện rõ mồn một: “Nếu đã rơi vào tay người, muốn đánh muốn giết, làm gì thì làm!! Cần gì phải nhiều lời vô nghĩa?!”

Phi Liêm nhìn hồng phát yêu quái giống hệt hai ngàn năm trước giận dữ bùng bùng, vẫn bảo trì bình tĩnh như cũ, cũng không giãy dụa thoát ra, chỉ nhàn nhạt nói: “Chỉ có Thiên Tôn Đế Quân mới có quyền định đoạt sinh tử.”

Yêu quái đang tức giận đến sắp nổ tung hai con mắt đã gần như bốc hỏa, cái tên gia hỏa trước mắt này cố tình bình tĩnh đến mức khiến hắn muốn nghiêng rằng. Giống như dùng thần binh lợi khí mắ mồi mắ mồi chém xuống bùn đất, cho dù có chém đến cùn gãy cũng không để lại được bao nhiêu vết tích.

“ ” Cửu Minh hai cánh trên lưng cuồng trương, mái tóc bay lên, giống như sắp biến ra chân thân yêu quái. Phi Liêm lại không hoảng không vội, vươn tay đặt lên yết hầu hắn, pháp quyết chấn động, vòng cổ xám đen lại vững vàng hiện ra, thành linh đem nơi yếu hại siết chặt, ngay đến cả hô hấp cũng cực kỳ khó khăn, nếu lúc này hóa ra nguyên hình, chỉ sợ sẽ bị vòng sắt nhỏ hẹp siết đứt làm đôi.

Cửu Minh nhất thời thoát lực buông cổ áo Phi Liêm ngã xuống giường, một tay vươn lên, nắm lấy thứ trên cổ đang siết như muốn khảm vào da thịt khiến hắn khó thở vô cùng, xích hồng đồng tử vẫn bất khuất trừng thẳng đối phương, tràn đầy oán hận nói: “Người.....”

Phi Liêm đợi đến khi hắn vô lực phản kháng mới thu hồi pháp thuật, ghé vào trên giường nhìn hồng phát nam nhân gục xuống thở dốc mà nói: “Nguyên thần của người bị tổn thương, không thể tùy ý thúc giục pháp lực.”

Nam nhân trần trụi thân trên gục xuống đệm chăn mềm mịn như mây, không cam lòng tóm lấy chiếc vòng hồi sắc trên cổ, cùng với thiết liên nối liền xuống mặt đất, thanh âm khàn khàn cả giận nói: “..... Thả ta ra!!”

“Không được.”

Lúc giãy dụa, xích sắt va chạm với giường đá vang lên thanh âm giòn tan không dứt.

Yêu quái bị cự tuyệt lại càng phẫn nộ: “Ta không phải cẩu!!”

Phi Liêm gật đầu đồng ý: “Người là xà.”

“Ta không cần người nhắc nhở ta là cái gì!!”

Hắn chẳng qua chỉ là nói ra một sự thật mà thôi, không ngờ lại giống như hướng về đồng lửa đang cháy hừng hực mà đổ thêm một bát dầu.....

Oanh!!

“Người cút đi! Cái tên tiểu nhân hai mặt dê tiện này!! Năm đó ta đào tâm đào phế đối tốt với người, người thế nhưng lại đem ta đập vào Tỏa Yêu Tháp những hai ngàn năm!! Hai ngàn năm đấy! Không phải hai ngày hai tháng hai năm đi? Nếu không phải Tỏa Yêu Tháp sập vỡ, người sớm chỉ còn nhìn thấy một đồng xương khô!!”

Yêu quái nổi giận lôi đình, hồng phát rối tung vẫn như trước rực rỡ đến chói mắt. Chửi mắng cực kì kiêu ngạo ương ngạnh, hoàn toàn không thềm để tâm bản thân còn đang ở thể hạ phong, thậm chí có thể nói ngay cả cái mạng nhỏ này của hắn cũng đều bị đối phương nắm chắc trong tay.

Phi Liêm trầm mặc nhìn hắn phát hỏa điên cuồng gào thét, cũng không có ngăn cản, ngược lại còn mặc hắn phát tiết.

Ít nhất, sẽ không giống nụ cười âm dương quái khí kia, hồng phát yêu quái trong trí nhớ của y, vốn không nên có loại biểu tình âm u đó.

Bỗng nhiên yêu quái dừng lại tiếng mắng, ánh mắt đông lạnh thẳng tắp nhìn Phi Liêm, hoàn toàn trái ngược với cơn giận bùng bùng vừa nãy, sau một lúc lâu, mới chậm rãi hỏi: “Vì sao?”

Vì sao ngay giây phút cuối cùng lại vô tình phản bội?

Vì sao lại không hề lưu tình bề cánh của hắn?

Vì sao lại đem hắn nhốt vào Tỏa Yêu Tháp cả ngàn năm?

.....

Đôi mắt xám trắng giờ phút này sáng trong như nước suối trong khe núi.

“Hai quân giao chiến, không thể làm chủ.”

Y luôn luôn dùng cách trực tiếp nhất, nói cho đối phương đáp án tàn khốc nhất.

Rõ ràng, sáng tỏ, lại cũng phi thường tàn nhẫn.

Hồng phát yêu quái cũng sờ một lúc lâu, nghiêng đầu, giống như đang tự hỏi một vấn đề phi thường nan giải, thực ra, câu hỏi này hẳn suy nghĩ đã có đến hai ngàn năm.

Cuối cùng cũng nghe được đáp án, ngược lại khiến hắn không hiểu sao lại cực kì khó chịu.

Không có thiện ác, không vì công danh lợi lộc, nam nhân trước mặt hắn này bản thân chính là Tinh Quân trên trời, vì bình loạn mà hạ phàm đầu thân làm yêu. Mà hắn, bất quá chỉ là kẻ ngáng đường trong nhiệm vụ của y, thời điểm y cự tuyệt lời mời lại vô tình đem hắn nhốt vào Tỏa Yêu Tháp kia, kỳ thật hết thấy, không phải đã sớm rõ ràng rồi sao?

Hắn cần gì, chỉ vì một cái đáp án thế này, mà chấp nhất cả ngàn năm?

“A a..... Thực nhàm chán a.....” Cửu Minh lấy tay tự đánh vào gáy, ngữ khí tự giễu, Phi Liêm đối diện nghe được không khỏi hơi nhủu lại lông mày. Hắn cả người đột nhiên ngửa ra, toàn thân hung hăng nện xuống giường, rõ ràng đệm chần đều làm từ tuyết vũ vân nhưng vô cùng mềm mại cho dù có từ trên cao rơi xuống cũng không hề đau đớn, thế mà Phi Liêm lại đột nhiên cảm thấy, hẳn chắc chắn đã ngã phi thường đau.

Cửu Minh tứ chi duỗi dài, từng khối cơ bắp trên người đều tùy ý thả lỏng, mái tóc xích hồng như hỏa diễm đỏ tươi phôi tán trên vân nhưng trắng noãn, khiến đệm chần toàn một màu trắng nhiễm thượng vài phần rực rỡ.

“Tùy ngươi, ngươi muốn đem ta nhốt vào thiên lao cũng được, giao cho Đế Quân cũng tốt, dù sao ta cũng không để ý.....”

Nhìn yêu quái trước mặt đột nhiên mất đi ý chí chiến đấu, không hề phản kháng thậm chí còn mặc y xử trí, rõ ràng kẻ ngay từ đầu đã dùng mọi thủ đoạn muốn hắn không còn phản kháng được nữa chính là y, thế mà lúc này trong lòng lại rầu rĩ không chút dễ chịu.

“Vòng này, là do hồn tinh của ta biến thành, trừ phi ta nguyên thần câu diệt, bằng không vô pháp trốn thoát.”

Cửu Minh cũng không buồn phản ứng, chỉ đưa tay lên sờ sờ vòng cổ lạnh lẽo, thứ có thể trói buộc chân thân hắn làm sao có thể là pháp khí tầm thường.

“Vậy sao? Ngươi thật đúng là cẩn thận! Ta đây nên nói thế nào?..... Đa tạ Liêm Trinh Tinh Quân đã hạ cố sao?”

Ngữ điệu của hắn bất âm bất dương, ngay đến cả thái độ phóng túng cũng cực kì trào phúng.

“Ngươi cũng không thể ly khai, tốt nhất là ở trong điện tu dưỡng nguyên thần.”

Cửu Minh mặc kệ, cứ như vậy nhắm lại hai mắt, cũng không buồn nói lại một câu.

Kẻ bình thường cực thích âm ỉ nếu một ngày đột nhiên không nói, trầm mặc trong nháy mắt giống như ôn dịch cấp tốc lan tràn.

Vốn dĩ nên quen thuộc với không khí an tĩnh của tấm điện vạn năm trầm tịch này, Phi Liêm lại bỗng nhiên cảm thấy cái loại áp lực im lặng lúc này khiến y phi thường khó chịu.

=====

Giống như lời Phi Liêm đã nói, hắn không thể thoát khỏi giam cầm của chiếc vòng trên cổ, mà cổ tình sợi thiết liên cố định với mặt đất cũng không dài, chỉ đủ cho hắn đi lại trong tấm điện.

Ngay tiếp theo, hần ngay cả giường cũng chẳng buồn bước xuống, suốt ngày chỉ vù vù ngủ vùi, thỉnh thoảng xé nhỏ chăn đệm vãn nhưng thành quả bóng nho nhỏ mà chơi. Phi Liêm ngẫu nhiên sẽ đi ra ngoài một trận, sau đó lại lập tức trở về, hần cũng chẳng buồn quan tâm, nguyên đan bị tổn hại trong cơ thể cũng mặc kệ, không hề có ý định tu luyện tẩm bổ.

Mấy ngày sau đó, tuy thương thể đã sớm khỏi, nhưng sắc mặt lại hoàn toàn không hề tốt lên, ngược lại dần dần phát xanh, mái tóc xích hồng cũng ảm đạm thất sắc, cảm giác như lá phong cuối thu chuyển vàng.

Khi Phi Liêm tới gần, hần cũng không buồn chống cự, nằm thẳng trên giường một cử động cũng không có. Phi Liêm tuy cũng nhìn ra hần cố tình nhưng vẫn không nói, cũng không bắt buộc hần làm bất cứ chuyện gì.

Ngày hôm đó, Cửu Minh đang từ trên vãn nhưng véo ra mấy cục đặt trong lòng bàn tay buồn chán thối thối.

Cửa điện mở ra, hần nghĩ là Phi Liêm trở lại, cũng không buồn để ý.

Thế nhưng hần rất nhanh đã nhận ra, tiên khí tràn đầy sát khí sau lưng tuyệt không phải từ Phi Liêm phát tới!

Tiên khí?!

Cửu Minh xoay người dựng dậy, đã thấy một thần nhân thương y đứng giữa cửa đại điện, dùng nhãn thần sắc bén đánh giá chính mình.

Hần làm sao có thể quên vị Tham Lang Tinh Quân từng ở Linh Sơn Hà Cốc đánh bị thương một cánh của hần, còn đánh bại cả Nghịch Long Ứng Đế trên miệng Thiên Uyên kia!!

Nhãn thần đông lạnh sắc bén như đao, Cửu Minh thậm chí còn có loại lỗi giác như thân thể hần đang bị cắt xẻ thành khối. Hai ngàn năm qua đi, vị Tham Lang Tinh Quân này không những không nhiều thêm nửa phần yên ổn tường hòa giống người tu tiên, thậm chí càng ngày sát khí càng nặng, chỉ sợ trong hai ngàn năm này, yêu quái mất đầu dưới tay hần tuyệt không hề ít.

Mặt đất một trận dị động, thân ảnh màu xám từ mảnh sàn trước giường từ từ trôi lên, bộ dáng rõ ràng cấp tốc vội vã.

Cửu Minh nhìn trong điện có Phi Liêm, Tham Lang Tinh Quân, còn có bản thân mà không khỏi nhớ lại lần gặp nhau hai ngàn năm trước ở Linh Sơn Hà Cốc. Lúc ấy, Phi Liêm với mình là một phe, mà hiện tại, ngược lại biến thành Phi Liêm cùng Tham Lang là một hội Lòng ngực liền không khỏi trồi đau một trận, hần kinh ngạc cúi đầu, sao vậy? Hần không phải đã từ bỏ chấp nhất rồi sao? Vì sao.....

Đối diện là Tham Lang Tinh Quân vẻ mặt nghiêm khắc, chỉ nghe y nói một câu: “Có tiên gia hướng bản quân tố giác, nói người tư giấu yêu vật.”

Phi Liêm đáp lại: “Đó không phải tư giấu. Minh xà trốn khỏi Tỏa Yêu Tháp, làm cạn kiệt thủy nguồn, ta chỉ là hàng phục hần rồi mang về để Đế Quân xử lý.” Thế nhưng Thiên Đế một ngày có trăm công nghìn việc, hơn nữa gần đây lại thêm Tỏa Yêu Tháp sụp vỡ, trăm yêu cuồng phóng thiên hạ, phạm gian đại loạn, làm sao nhàn hạ tới mức để ý đi quản một con yêu quái bị bắt về?

Tham Lang nhãn thần sắc bén, giống như trên trời dưới đất vô sự tránh thoát tầm mắt của y: “Một khi đã như vậy, vì sao không đem yêu quái giam vào thiên lao?”

“Minh xà pháp lực cao cường, thiên lao giam không được hần.”

Tham Lang Tinh Quân nhìn lướt qua vòng khóa trên cổ Cửu Minh, lạnh nhạt nói: “Có Thiên Ma Khóa người dùng hồn tinh biến thành, vô luận đất nơi đâu cũng có thể khóa được.”

“Nếu đất nơi đâu cũng có thể khóa được, vậy thiên lao hay tinh điện có gì khác nhau?”

Tham Lang Tinh Quân trường mục khê nhú, bỗng nhiên không nói gì nữa, áp lực vô hình trong không khí có thể khiến đại yêu rét lạnh mà run rẩy. Cửu Minh siết chặt nắm tay, hàm răng nghiến lại, hần nguyên thần còn chưa hồi phục, hiện giờ lại chịu tiên khí của vị Tinh Quân từng chém yêu vô số yêu tà trước mặt này uy áp, liền cảm thấy khí tức hỗn loạn, hai tai ong ong, tim đập ầm ầm, yết hầu khinh ngọt như sắp

phun ra máu. Thế nhưng hắn không cam lòng yếu thế trước mặt hai tên Tinh Quân kia, chỉ âm thầm ngoan lệ cắn răng một cái, cường ngạnh đem một miệng đầy máu nuốt trở về. Một ngụm đầy huyết tinh ngọt khé, thật sự không hề dễ chịu.

Bán tiên áo xám trước mặt lại vẫn như cũ thẳng lưng mà đứng, chưa từng dao động.

Có điều chỉ hắn đứng sau y mới có thể dễ dàng nhìn thấy, cả phần da gáy lộ ra của Phi Liêm lúc này đã chảy ra từng đám mồ hôi to như hạt đậu, nơi y phục sau lưng cũng đã dần dần lộ ra vết tích ẩm ướt.

Một khắc giương cung bạt kiếm trôi qua, Tham Lang Tinh Quân đột nhiên thu lại áp bách, hừ một tiếng: “Giỏi, giỏi lắm. Ngay cả ngươi cũng học được cách cãi lại ta.”

“Ngọc Hành không dám.”

“Như thế nào không dám. Tự ý che chở yêu vật, dám các ngươi một kẻ so với một kẻ càng lúc càng cao minh.”

Phi Liêm cũng không đáp lại, sống lưng càng đứng càng thẳng.

Lại nghe Tham Lang Tinh Quân nói: “Bản quân còn có sự vụ trong người, không tiện lưu lại Thiên Vực. Ngươi tự lo giải quyết cho tốt đi.” Nói xong liền phất tay áo xoay người định đi.

Phi Liêm đột nhiên nâng thanh hỏi: “Tham Lang, vậy ngươi làm thế nào giải thích với chúng tiên?”

Thân ảnh màu xanh đột nhiên cứng lại, vẫn không hề quay đầu mà nói: “Tòa Yêu Tháp sụp đổ, khó giam cầm được đại yêu, Đế Quân không muốn chúng tiên hao tổn tâm thần chém giết, nếu có thể giáo hóa yêu quái, cũng xem như một điều công đức.”

Ít ỏi mấy từ, không chỉ mang ý bảo vệ lại càng không mất nghiêm minh.

Phi Liêm hiểu rõ, đối với vị Tham Lang Tinh Quân công chính liêm minh này mà nói, như vậy đã là cực hạn nhượng bộ.

“Nếu có thể giáo hóa, đương nhiên là tốt nhất. Nếu như không thể.....” Bên ngoài truyền đến thương loan cao minh, đôi cánh dài rộng tùy ý sải vờ mà rơi xuống vài cọng phượng vũ màu xanh, chiếc bóng tham lang tinh quân ở trên mặt đất dần dần rời xa, một từ cuối cùng bỏ lại lại khiến hai yêu trong điện tâm thần đại chấn.

“Giết!”

=====

Tác giả có chuyện muốn nói: Đêm Nguyên Đán, khắp nơi vui mừng

Chúc các vị đại nhân năm mới vạn sự như ý, sức khỏe dồi dào

~~Cám ơn các vị một năm qua đã liên tục theo dõi!

Năm sau ta nhất định sẽ tiếp tục nỗ lực lấp cho hết đám hố đã đào

By Live

=====

[1] Tắm điện, tắm thất: cứ hiểu chung là phòng ngủ của Liêm Ca đi. =))

=====

P.s: Liêm ca à, a cuối cùng cũng đa lô người ta về năm trước cho quen hử? =))

16. Quyển 1 - Chương 15

Chương mười lăm

Điện tịch vạn năm thanh diệp đoạn, nhất nhập yêu thân nan quy nguyên

Điện tịch vạn năm không tiếng động, một lần nhập yêu khó trở về

Hắn vốn nghĩ một khi Tham Lang Tinh Quân đã phân phó, Phi Liêm kia nhất định sẽ có hành động, không phải âm thầm, từng bước khuyên bảo thì cũng là thi pháp trấn áp, mặc kệ là cái gì, Cửu Minh hắn cũng đã hạ quyết tâm không theo tới cùng.

Thế nhưng chờ đã mấy ngày, đối phương lại thủy chung không có động tác, chỉ thỉnh thoảng gặp y từ lòng đất trời lên, cũng không nói mấy câu, chỉ lại gần nhìn mình một cái rồi đi mất. Có khi đúng lúc Cửu Minh đang vù vù ngủ say, Phi Liêm liền im lặng như cương thi đứng bên cạnh, ngây ra nhìn đến hơn nửa canh giờ, xong rồi một tiếng cũng không nói, cứ thế rời đi. Kỳ thật, một khi đã nơi yêu quái ẩn núp khắp chốn như Tỏa Yêu Tháp đến hai ngàn năm, thì dù có là con ruồi bay qua cũng sẽ khiến hắn lập tức tỉnh giấc, huống hồ là một con bán tiên bán yêu?

Tình thế này khiến Cửu Minh không khỏi hoang mang, tên kia rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Mang hắn về thiên đình, luôn miệng nói muốn giao hắn cho Đế Quân phán quyết, thế mà đến tận lúc này, ngay cả một cái góc áo của Đế Quân hắn cũng chưa nhìn thấy.

Cho dù có là một con yêu quái dưới hạ giới như hắn cũng biết, yêu vật một khi đã bị bắt lên trời thì chỉ có một điểm đến duy nhất là thiên lao, thế nhưng cố tình hắn lúc này lại đang ngông nghênh ngồi trong tinh điện của Tinh Quân, cái gọi là song sắt nhà tù đến nửa mẩu cũng chẳng có.

Qua khẩu khí của Tham Lang Tinh Quân kia, hình như Phi Liêm căn bản chưa hề đem việc bắt được hắn báo lên thiên đình, khiến một số tiên gia vì nhìn y không vừa mắt mới thừa cơ đem việc này cáo trạng với kẻ đứng đầu Thất Tinh.

Vậy rốt cuộc thế này là thế nào?!

Cho dù không hiểu, hắn chính là không muốn mở miệng hỏi.

Hắn chỉ cảm thấy một khi đã hỏi rồi, bức tường mà hắn đã kiên trì dùng rơm rạ dựng lên trong lòng kia nhất định sẽ bị một cơn gió lao tới thổi bay.

Thế nhưng cứ nghẹn mãi trong lòng thế này, với con yêu quái trước này chưa từng ủy khuất bản thân như hắn mà nói, quả thật khó chịu cực kì. Tâm tư trần trọc suy nghĩ thế này, mấy vạn năm qua hắn cũng chưa từng trải nghiệm.

Vì thế đêm nay, khi Phi Liêm giống như bình thường đứng lặng bên giường, có lẽ vì cho rằng hồng phát yêu quái đang nằm kia đã ngủ cực sâu mà nhịn không được vươn bàn tay tới nhắc lên một lọn tóc vốn đỏ rực này chuyển sang khô vàng trên nệm.

Yêu quái đang yên lặng đột nhiên cử động, thân thủ cực nhanh phóng trào hướng về phía Phi Liêm, y cư nhiên không hề phòng bị mà mặc hắn tóm được cổ tay.

Song đồng đỏ đậm tấp nhìn chăm chăm vào mắt y, khiến vị tinh quân triệt để nhận ra, hai ngàn năm cũng chẳng thay đổi được bản tính thích làm liên làm của con hồng phát yêu quái này.

“Người rốt cuộc có mục đích gì?”

Mục đích?

Đúng.

Mọi việc diễn ra đều do một nguyên nhân nào đó.

Y từ xưa đến nay đều phi thường rõ ràng mục tiêu của mình, luôn sử dụng biện pháp trực tiếp nhất hiệu quả nhất mà hành sự. Thế nhưng lần này, y lại vô pháp trả lời câu hỏi kia của Cửu Minh.

Bởi vì, ngay cả chính bản thân y cũng không biết, rốt cục y là muốn điều gì?

Nhìn sang hồng phát yêu quái thẳng thắn trước mặt, muốn xử trí hần, kỳ thật phi thường đơn giản.

Chính như lời Tham Lang nói, Cửu Minh tự ý trốn khỏi Tỏa Yêu Tháp, lại gây hạn họa tổn hại sinh linh, nếu hàng phục, trước tiên giam vào thiên lao, sau giao cho Đế Quân định đoạt, chuyện sau đó cũng không còn nằm trong vòng quản hạt của y nữa.

Thực tế căn bản không cần phải do dự.

Thế mà y lại do dự.

Chứng kiến xương cánh hần gãy đoạn, một lưng thắm đầy máu tươi, y liền nhớ lại cảnh tượng đại xích xà hai ngàn năm trước tại đỉnh Thiên Uyên bị thiên binh trói lôi lên thiên đình kia Lúc ấy y còn đứng sau một cây Bàn Long Trụ của thiên điện mà nghe phán, nghe được Thiên Đế tuyên tội Cửu Minh nghịch thiên sát tiên mà bị nhốt trong Tỏa Yêu Tháp một vạn năm ngàn năm. Y chính mắt nhìn thấy đại xà đang hôn mê bị thiên binh không hề lưu tình kéo lê rời khỏi Thiên Điện, trên bậc thềm bạch ngọc để lại một đường máu đỏ sẫm, rất nhanh, đã bị thiên binh giẫm đạp đến loạn thất bát tao.

Một khắc kia, ***g ngực tự nhiên đau nhức đến khó nhin, khiến y thậm chí còn không nghe được Đế Quân truyền gọi chính mình.

Trên thiên điện, được Đế Quân chứng nhận với chúng tiên thân phận Tinh Quân, ghi nhận nghĩa cử y chịu nhục, không tiếc bỏ qua thực thân mà đầu thai thành yêu làm nội ứng. Phản ứng của bách tiên trên điện thế nào y một chút cũng không chú ý, chỉ có một mình Tham Lang Tinh Quân là nhìn ra, đôi mắt vốn luôn băng lãnh kia lúc này nhuốm đầy màu sắc ảm đạm, ẩn tượng sâu đậm đến khó phai.

Việc này bắt đầu từ khi nào, ngay cả Tham Lang Tinh Quân cũng không biết.

Bắc Đẩu Thất Nguyên Tinh Quân, ngụ trên đỉnh Côn Lôn, quản sinh quản tử, dưỡng vật cứu người. Thiên địa chi khí, âm dương chi lệnh, vi nam vi nữ, khả thọ khả yểu, đều không nằm ngoài chính mệnh của Bắc Đẩu.

Tinh Quân chương quản thiên mệnh, đương nhiên biết rõ thiên mệnh là không thể khinh động.

Càng huống chi thiên quy đã quy định rõ ràng, nếu không có ý chỉ của Thiên Quân, thần nhân tuyệt đối không thể tùy ý hạ phạm, nhiễu loạn lục đạo chúng sinh.

Cho nên y thân là Liêm Trinh Tinh Quân lại càng phải ngàn năm vạn năm canh giữ trong tinh điện.

Trong thạch điện không một bóng người, không cần nói chuyện, không có khóc cười, thậm chí cả đi lại cũng không cần thiết, việc y cần làm trước nay vốn cũng không nhiều. Vì thế bình thường y luôn chỉ thẳng tắp ở trên giường, ngồi đến vạn năm.

Một lần được Thiên Đế triệu gọi, y mới biết Nghịch Long đã tạo phản.

Lại nghe Đế Quân hỏi, có ai nguyện hạ giới làm yêu ẩn núp trong yêu quân?

Nghe ý tứ của Đế Quân, chắc đã định trước là phái một trong bảy Tinh Quân xuống trần, về phần là ai, y ngược lại cảm thấy Đế Quân cũng không để tâm lắm.

Nếu nói phạm nhân coi trọng huyết thống, như vậy Tham Lang, Cự Môn, Lộc Tồn, Văn Khúc, Liêm Trinh, Vũ Khúc, Phá Quân – Bắc Đẩu Thất Huyền Tinh Quân này chính là tinh mệnh tương liên, từ khi bắt đầu đã cùng nhau tồn tại. Tuy rằng vạn năm tịch mịch, nhưng y vẫn còn nhớ rõ, thỉnh thoảng Vũ Khúc cũng sẽ đến đây khoe khoang mấy thứ bảo vật hần lấy được chốn nhân gian, Tham Lang khi trở về một thân lực bào nhiễm máu nếu ngang qua liền bước vào nhìn y một cái, ngẫu nhiên gặp mặt Cự Môn cũng sẽ gật đầu, còn có Văn Khúc thỉnh thoảng kéo theo Lộc Tồn mang cả bàn cờ cùng tiên tử đến nháo, còn Phá Quân..... sẽ ngồi một bên vừa nhìn bàn cờ vừa khịt mũi đến nửa canh giờ, cuối cùng đúng lúc đang muốn khoa tay múa chân lao vào phá đám thì sẽ bị Văn Khúc ném ra.

Y cảm thấy, bọn họ đều không thích hợp với loại nhiệm vụ kì quái nghe như có đi không về này.

Vì thế, y liền đồng ý với Đế Quân, sau đó đem thực thân để lại trong điện, che đi nơi ở của mình. Không muốn tin tức bị lộ ra, y thậm chí còn không chào mấy vị đồng tông tinh quân lần cuối đã trực tiếp nhập vào luân hồi dẫn thân làm yêu.

Cuối cùng y sự thành lui thân, lập được đại công. Trên thiên điện, Thiên Đế long tâm đại duyệt phong thưởng hào phóng. Thế nhưng, khi đứng trên mặt đá ngọc thạch từng thấm đẫm tiên huyết của xích xà cực đại kia, cho dù vết tích sớm đã bị tẩy rửa sạch sẽ, y vẫn cảm thấy từng đợt lãnh lẽo xuyên qua mặt đá truyền khắp bàn chân như bị bỏng, khiến y hoàn toàn không muốn tiếp tục đứng ở nơi này thêm một khắc nào nữa.

Đế Quân luận công khen thưởng, chông chất trước mặt y là một đồng bảo vật khiến chúng tiên trên điện nhìn mà ao ước, thế nhưng y nhìn mà như không, quay đầu liền đem tất cả tùy tiện ném vào gian phòng bên cạnh cho khuất mắt.

Thiên thượng thần tiên vốn không được tùy tiện hạ phạm, vì thế y một lần nữa lại trở về tinh điện.

Thực thân như tượng gỗ so với lúc y rời đi vẫn không chút thay đổi, lẳng lặng ngồi thẳng trên giường.

Y không thể trở về tiên thân, đây cũng chính là lý do vì sao lúc Thiên Đế đặt ra nhiệm vụ này thần sắc lại ngưng trọng như vậy.

Đầu thai thành yêu, vừa là dị thú yêu quái lại thêm nguyên thần tinh quân bên trong tư dưỡng, thọ linh tự nhiên rất dài, mà thiên quy có hạn, tiên nhân lại không thể tự sát vọng sinh, cho nên trước khi thiên thọ kết thúc, y không thể trở lại thực thân.

Y cứ như vậy duy trì tình trạng bán tiên bán yêu, trong mắt chúng tiên nhân thiên giới mà nói càng trở thành dị loại. Thế nhưng y cũng không để ý, là tiên hay yêu cũng được, miễn là thân thể dùng tốt. Có khi y còn nghĩ, nếu thay đổi một thể xác khác rồi, hồng phát yêu quái liệu còn nhận ra mình hay không?

Không ngờ sao băng đột nhiên rơi xuống, linh châu trấn giữ Tỏa Yêu Tháp vì thế vỡ tan, yêu tà tấn thích khắp thiên hạ, Thất Nguyên Tinh Quân lại được Thiên Đế sai khiển hạ phạm tìm châu, trùng tu bảo tháp.

Lúc ở trên Vương Ốc Sơn gặp lại Cửu Minh, giống như kéo dài một màn trên Thiên Uyên hai ngàn năm trước, y một lần nữa bắt được hắn, nhưng lại không đưa hắn nhốt vào thiên lao, mà đưa hắn..... trở về tinh điện của mình.

Lúc này, yêu quái kia lại đột nhiên khỏi y mục đích là gì.

Vì thế, y chỉ có thể thành thật trả lời hắn.

“Không biết.”

Khuôn mặt tuần tú của Cửu Minh lúc này đã tức giận đến đỏ bừng, gần như hòa thành một màu với mái tóc đỏ rực của hắn.

Cửu Minh trừng mắt nhìn tên gia hỏa một bộ thần sắc đương nhiên, hoàn toàn không nhận ra câu trả lời của y có bao nhiêu vấn đề, mà tức giận đến sắp bạo phát. Nếu không phải trên cổ còn bị Thiên Ma Khóa khổng chế, hóa không được nguyên hình, hắn đã sớm đem tòa điện phủ nhìn có vẻ rất rắn chắc này phá cho tan hoang đổ nát rồi!!!

Mà cố tình, cái con yêu quái đối diện hắn lúc này lại bình tĩnh như một kẻ đã chết.

Cửu Minh kiềm chế tức giận, hắn đáng nhẽ phải sớm biết mới đúng, cái tên gia hỏa kia từ hai ngàn năm trước lúc nào cũng là cái bộ dạng đáng đánh thế này.

“Người vì sao không giao ta ra?”

“Không cần thiết.”

“.....” Thật sự không cần thiết sao? Hắn chính là đại yêu từ Tỏa Yêu Tháp trốn ra đấy, lại còn gây khó hạn một trong bốn mạch nước chính của thiên hạ, tuy không đến mức đồ thần sinh linh, nhưng cũng là tai họa muôn dân đi? Hơn nữa hắn còn chống lại Thủy Thần, giam giữ Hắc Cầu Long Vương cùng Tứ Địch Thần

Quân, nhỏ long lân cửa long giác, đủ loại tội ác như thế, thiên điều giới luật phạm không dưới chín thì cũng trên mười chứ? Nhốt vào thiên lao tuyệt đối dư dả a!

Cửu Minh không cam lòng, hỏi: “Kia Tham Lang Tinh Quân không phải bảo người giáo hóa yêu tà sao? Người cũng nên làm cái gì đi chứ?”

“Không cần thiết.”

“.....” Này không phải là lá mặt lá trái sao?! Không ngờ cái tên gia khóa nhìn có vẻ thành thật thế này mà cũng biết trò đó!?

Phi Liêm nhìn hẩn một lúc lâu, bỗng nhiên xa xăm nói: “Người sẽ không quy phục.”

Cửu Minh nghe vậy liền một trận ngạc nhiên.

Dị thú đã tồn tại từ rất lâu trong thiên địa, không quan tâm thiên luật quy quản, kiêu ngạo mà tồn tại, căn bản không có khả năng khuất phục dưới gối thiên nhân.

Phi Liêm cho dù ngôn tiên ngữ quả nhưng cũng đã sớm biết, cho dù vũ lực trấn áp hay ôn ngôn khuyên phục, tất cả đều là phí công. Đối với Cửu Minh mà nói, cái gọi là giáo hóa, chẳng qua là muốn khóa đôi cánh hẩn lại, hơn nữa còn là gông xiềng vô hình, cho dù bề ngoài có vẻ tự do, nhưng so với bị giam cầm trong Tòa Yêu Tháp cũng không khác là mấy.

Hồng phát tung bay như lửa kia cũng giống hết bản tính con yêu quái này, hẩn sao có thể nghe theo thiên nhân sai khiến?

Biết rõ không có khả năng thu phục nên y cũng không có ý định lãng phí thời gian của bản thân.

Cửu Minh trừng mắt nhìn khuôn mặt không chút biểu tình kia, trong đầu không khỏi vang lên câu mệnh lệnh lạnh lẽo Tham Lang Tinh Quân lưu lại trước khi đi.

‘Nếu có thể giáo hóa, đương nhiên là tốt nhất. Nếu như không thể..... Giết.’

Hiện giờ Phi Liêm lại cố tình làm thế này, rõ ràng là đang kéo dài thời gian, không chịu giáo hóa hẩn. Nếu như thế, Cửu Minh hẩn không phải đã nghe theo, cũng không phải không theo, chẳng có căn cứ nào để giết.

“..... Vì sao?”

Cửu Minh vô ý thức nỉ non, hẩn vẫn không hiểu vì sao Phi Liêm lại làm như vậy.

Mà Phi Liêm cũng không hiểu hẩn đang hỏi cái gì, hai yêu quái cứ thế đối mặt mà ngồi ngây ra.

Thật lâu sau, tận đến khi Phi Liêm mặc danh kì diệu vươn bàn tay, vừa nhấc lên vừa vãn về một lọn hồng phát rồi tung rơi trên vai Cửu Minh, mới khiến hẩn mạnh gào lên: “A!! Người làm cái gì?!”

Phi Liêm nhìn chằm chằm đuôi tóc đã khô vàng một tấc kia, đáp phi sở vấn: “Tóc của người làm sao vậy?”

Cửu Minh hồi thần, cúi đầu nhìn xuống rồi thản nhiên nói: “Nguyên thần khô kiệt, làm sao còn có thể duy trì nguyên mạo.”

“Vì sao không tu bổ?”

“.....”

Cửu Minh quay mặt đi, cố ý không trả lời, thế nhưng Phi Liêm lại tựa hồ phi thường cố chấp mà tiếp tục hỏi: “Vì sao?”

Đối phương vẫn không nói, Phi Liêm đành phải tự mình suy đoán, bỗng nhiên nhớ tới hai ngàn năm trước con xà yêu này cực thích ăn uống, hay là.....

“Có phải vì đói không?”

Cửu Minh suýt nữa bị y chọc đến tức phun ra máu, hẩn chính là dị thú a! Là thượng cổ dị thú đã tu luyện thành tinh đấy! Dù có mấy trăm năm không ăn thì làm gì được hẩn? Thế nhưng vừa nghe Phi Liêm nói vậy, hẩn vẫn là nhịn không được mà gào lên: “Đúng thì sao?! Tòa Yêu Tháp là chỗ nào chứ? Người nghĩ bên trong có thịnh yến rượu thịt khoắn đãi một con yêu quái tù đầy như ta sao? Trong đó đến ngay cả một

con chuột bình thường cũng không có, người bảo ta ăn cái gì?!” Hắc nói cũng không sai, trong Tỏa Yêu Tháp vốn dĩ làm gì có thứ nào được coi là bình thường? Cho dù có chuột thì cũng là yêu quái.

Biểu tình vốn lãnh ngạnh của Phi Liêm lại càng thêm cứng ngắc, giống như hoàn toàn không ngờ tới bên trong Tỏa Yêu Tháp lại ác liệt như vậy. Y còn nhớ rõ con yêu quái này luôn luôn không nề hà mà đi khắp nơi tìm đồ ăn, thậm chí còn vì một chén mì Dương Xuân mà bay đi bay lại cả vạn dặm, cổ tình trong Tỏa Yêu Tháp lại đoạn tuyệt nhân thế. Nếu thật như lời hắc nói, vậy hắc.....

“Hai ngàn năm.”

Cửu Minh không biết câu này y nói là có ý tứ gì, chỉ thấy Phi Liêm niệm động pháp quyết, thiết liên chặt chẽ nối với cổ hắc nhẹ nhàng rời khỏi mặt đất rơi vào tay y, lặn sâu vào lòng bàn tay, sau đó chậm rãi trở nên trong suốt, dần dần lan tới chiếc vòng trên cổ Cửu Minh.

Hắc cảm giác gân xiềng đột nhiên biến mất, đang không hiểu tại sao y thu lại pháp khí đã nghe Phi Liêm nói: “Đi thôi.”

Hồng phát yêu quái càng thêm ngạc nhiên.

“Đi đâu?”

“Ăn cơm.”

=====

Tác giả có chuyện muốn nói: Phi Liêm nhà ta nha ~~ người thật sự khả ái úc~~

17. Quyển 1 - Chương 16

Chương mười sáu

Yêu hiện Thiên Cung Tiên nga sợ, bạch vũ đầy trời bích linh rơi

Thiên Vực yên ổn bỗng nhiên dấy lên một trận rối loạn ngàn năm khó gặp.

Tiên nữ Thiên nga[1] nhón nháo trốn chạy, hoa thơm phiêu tán, cánh rụng như mưa.

Linh hạc Thanh hoàng[2] đập cánh tung bay, bạch vũ rơi tả, bích linh[3] đầy trời.

Tất cả chỉ vì hai con yêu quái, một xám một đỏ, không buồn kiêng kị cưới mây bay ngang Thiên Vực. Tiên nữ linh diệu Thiên Vực đều được Thiên Đế bảo hộ, trước giờ chưa từng rời khỏi thiên cung yên ổn, càng nói chỉ đến việc nhìn thấy đám dị tộc yêu quái tà ác trong miệng tiên nhân, hiện giờ vừa gặp, bảo sao không sợ tới mức kinh hoàng tứ phía tháo chạy?

Con yêu quái hồng phát xích mục[4] kia trên người chỉ tùy tiện khoác một kiện ngoại y, ban đầu còn hứng thú phóng mắt ngắm thiên không lâu các khảm ngọc viền vàng, nhưng sau phát hiện nhìn mãi cũng chỉ có một đồng rường cột chạm trổ trùng trùng điệp điệp liền ngay lập tức hứng thú chẳng còn. Mà đám tiên nữ ẩn núp xung quanh, nhìn các nàng kinh hoàng thất thố khuôn mặt đầy lệ đã phát ngán. Đang lúc ngán ngẩm, vừa liếc mắt liền bắt gặp đám tiên hạc, phi hoàng đậu trên cành cây, mỗi con tại thiên cung quanh năm nghỉ ngơi chơi đùa, dường đến một thân mập mạp nức ních toàn thịt, đôi tròng mắt đỏ quạch lập tức chú mục chăm chăm thưởng thức lưu luyến không rời. Đám tiên diệu bản năng cảm giác được nguy hiểm tới gần, kinh sợ giương lên đôi cánh, vùng vẫy bay loạn, khiến trên nền mây rơi xuống một đồng vũ mao.

Nhìn đám mỹ thực ở trước mắt bay tới bay lui, gần đến mức chỉ cần đưa tay là tóm được, thế mà cổ tình cái tên tinh quân đáng giận kia từ lúc bước ra khỏi tinh điện đã dùng bản mặt diện vô biểu tình nói cho hắc biết, chiếc vòng cổ y dùng tinh hồn luyện thành trên cổ hắc kỳ thực từ lâu đã nhập vào cổ tủy, thứ vừa biến mất chẳng qua là hình dạng bên ngoài, vì vậy đừng mong thoát khỏi tay y mà làm chuyện xằng bậy.

Hồng phát yêu quái nghĩ đến đây lại nhin không được căn rằng nghiêng lợi trừng mắt nhìn tấm lưng cứng đờ kia một cái.

Yêu quái hôi y thẳng tắp đứng trên đụn mây, mắt không buồn liếc sang, hoàn toàn coi như không thấy cảnh tượng rối loạn xung quanh mình. Lúc nào cũng thế, đối với những việc không cần thiết, y không bao giờ lãng phí nhân lực đi tìm hiểu.

Không lâu sau, Phi Liêm điều khiển đụn mây hạ xuống.

Chỉ thấy trong biển mây trắng, một tòa hợp viện chiếm diện tích khá lớn hiện ra, tường hồng ngói xanh, ngẩng đầu chỉ thấy một tấm biển đề mấy chữ to “Thiên Thiện Phòng”. Hóa ra đây chính là nơi cung ứng đồ ăn cho Thiên Cung, tuy nói thần tiên không cần giống phàm nhân ngày ngày ba bữa thế nhưng thỉnh thoảng Đế Quân hay Vương Mẫu cũng sẽ thiết yến khoản đãi các lộ tiên gia, vì vậy, trong thiên cung mới nhiều thêm một thiện phòng chuyên chế biến thiên thực này.

Đại môn kim sơn nghiêm cẩn đóng chặt, hoàn toàn không chào đón người ngoài, mơ hồ tỏa ra khí thế kiêu ngạo của phủ đệ tiên gia.

Phi Liêm tiến lên gõ vào đại môn, thật lâu sau mới thấy một tiểu tiên đồng chậm rì rì bước tới, hơi hé cánh cửa lách người nhìn ra ngoài, vừa ngáp vừa đánh giá kẻ đến, còn chưa buồn xem rõ là tiên hay là yêu, chỉ thấy hai người kia quần áo mộc mạc, nhìn qua chẳng có chút nào giống đại tiên thiên đình, hơn nữa mặt lại không quen, trong lòng liền nghĩ chắc là địa tiên vừa mới tu thành đắc đạo thăng thiên, không khỏi nhu mày, trong giọng nói mang theo khinh mạn, hỏi: “Không biết hai vị đến có việc gì?”

Phi Liêm phi thường thẳng thắn trả lời: “Ăn cơm.”

Tiểu tiên đồng kia nghe xong phì một cái cười ra tiếng, khinh miệt nhìn tiên nhân không biết nơi chốn trước mặt này, đưa tay chỉ lên tấm biển nền đen chữ vàng trên đầu: “Ngài có nhìn rõ biển đề gì không đó? Đây là Thiên thiện phòng, không phải quán cơm ở nhân gian, không phải nơi gọi cơm dọn món đâu!! Ha ha..... Nhị vị, thỉnh quay về đi!” Vừa dứt lời liền muốn quay đầu đóng cửa, không ngờ bàn tay Phi Liêm đã duỗi ra, cương ngạnh giữ chặt, không cho cánh cửa khép lại.

Tiểu tiên đồng bắt đầu phát giận, kêu lên: “Ta đã nói chỗ này không phải chỗ nấu cơm cho tiên nhân rồi!!”

Phi Liêm lại đáp: “Trong thiên cung, chỉ duy nhất nơi này làm đồ ăn.”

Tiểu tiên đồng nhất thời nghẹn lời, hẳn cũng biết trong thiên cung chỉ duy có nơi đây là có nhà bếp kỳ nấu nướng, thật ra không phải không có tiên gia trong lúc rảnh rỗi đột nhiên nhớ đến hương vị mỹ thực thế gian mà đặc biệt tới đây xin cơm, bất quá mấy vị đại tiên nọ đều biết, muốn thiện phòng làm món ăn này nọ thì không thiếu được phải biếu xén chút quà. Thế nhưng hai cái người trước mặt này, một thì mặt mày cương cứng nghiêm nghị như cương thi, một thì ôm cánh tay ung dung đứng một bên như đang xem kịch, nhìn đi nhìn lại cũng chỉ thấy hai đôi tay trắng trơn, làm sao gì có lẽ lạt gì. Lập tức càng thêm không vui: “Người sao lại không nói lý như vậy? Ta đã bảo không có là không có! Các người mau đi đi! Bằng không Thiện phòng đại tiên biết được lại giận dữ!”

Phi Liêm vẫn không chịu lùi bước, ngược lại càng dùng sức đẩy mạnh hơn, đem đại môn một phát bật mở. Một tên tiểu tiên đồng nho nhỏ, làm sao có thể là đối thủ của bán tiên bán yêu từng một tay nâng cả thân cự xà này? Chỉ thấy hắn lúc này bị đẩy mạnh, lão đảo lùi ra sau, cuối cùng cái mông in mạnh xuống đất, bộ dáng cực kì chật vật. Phi Liêm cất bước qua cửa, nghiêng đầu mặt không chút thay đổi xoay sang nhìn tiểu tiên đồng một cái, đối với kẻ còn đang lo lắng hốt hoảng không biết phải phản ứng như thế nào, nói một câu: “Thật xin lỗi.”

Tuy là một câu xin lỗi phi phưởng có thành ý nhưng đáng tiếc, khuôn mặt đi cùng lại quá thiếu biểu tình, hơn nữa thanh âm lại hoàn toàn không lên không xuống, nghe vào tai không khác gì cổ tình khiêu khích.

Tiểu tiên đồng vất vả mới hồi hồn về, bắt gặp hai người một trước một sau định bước vào bên trong, lúc này vội vàng nhảy dựng lên chạy theo, vừa chạy vừa hô: “Này!! Các người mau đứng lại! Không được đi vào!! Bên trong là cấm địa của đại tiên thiện phòng! Các người--”

“Ồn ào cái gì đấy?!”

Một cánh cửa bên trong viện đột nhiên mở ra vang lên tiếng động thật lớn, hòa cùng giọng nói của kẻ mới xuất hiện, pha tạp đến cực kì chói tai.

Chỉ thấy một tiên nhân bụng phệ béo mập mập mặc hoàng y từ bên trong chạy ra, trên mặt thịt mỡ chen nhau đến mức nhìn không thấy đôi mắt hẹp tí đang dùng sức nâng lên trừng nhìn tiểu tiên đồng, vừa mở mồm liền mắng: “Ý Châu Tử[5], không phải đã nói ngươi rồi sao, bản tiên đang bận nghiên cứu món ăn mới cho tiệc bàn đào sắp tới, nếu không phải Đế Quân Vương Mẫu có chỉ triệu kiến, không được để tiên nhân khác đi vào?? Có phải ngươi đem lời bản tiên nói như gió thoảng qua tai không, cần thần ta đem ngươi vớt xuống thế gian đánh về nguyên hình bây giờ!” Lời nói tuy rất có uy thế, nhưng khoe miệng bóng nhẫy vẫn còn dính mấy cọng rau lại thêm một trận ợ hơi ầm ĩ, làm sao còn cái gì gọi là uy phong nữa?

Tiểu tiên đồng vẻ mặt đau khổ giải thích: “Đại tiên tha mạng! Bọn họ cố tình xông vào, ta pháp lực thấp kém, không phải đối thủ của bọn họ.....”

Tiên nhân béo kia nghe thấy vậy liền quay đầu, nhìn sang Phi Liêm cùng Cửu Minh hai yêu, hắn cũng coi như có chút nhãn lực, đôi mắt nhỏ tí hí cũng không đến mức bị thịt mỡ dè đến mức dui mù, nhận ra hai yêu quái một hồng một xám trước mặt này đều yêu lực phi thường, hơn nữa còn thể qua được Nam Thiên Môn, vậy tuyệt đối không đơn giản. Bọn họ nếu quả thật muốn qua, một tên tiểu tiên đồng nho nhỏ đừng mong có thể ngăn cản.

Thế nhưng y lại không muốn mất hết mặt mũi, đành hừ lạnh một tiếng “Vớ vẩn!”, tay áo hoàng bào phất một cái, tiểu tiên đồng cũng thông minh, thấy thế liền cuộn người nhỏ như cái hồ lô lăn đi.

Tiên nhân béo kia quay đầu, đánh giá nhị yêu một lượt, cuối cùng hừ mũi nói: “Khi nào thì yêu quái hạ giới được lên thiên đình làm tiên thế này? Còn dám ngang nhiên xông vào Thiên Thiện Phòng của ta, chẳng lẽ không sợ Đế Quân trách tội đem các ngươi đánh về nguyên hình đập xuống trần gian sao?!” Hắn cũng chỉ cho rằng Phi Liêm là con yêu quái nào đó có chút tiên duyên được phi thăng lên thiên giới mà âm thầm khinh rẻ, chẳng qua chỉ là một con yêu quái thấp hèn, một thân yêu khí nồng nặc kia không nói đi, cự nhiên còn không sáng mắt dám đến chỗ này của hắn gây chuyện? Nơi này của hắn chính là Thiên Thiện Phòng đấy, đến cả Đại La thần tiên cũng không dám không trái đầu!

“Các ngươi tới nơi này làm gì?”

Thái độ của đối phương có thể nào cũng chẳng liên quan đến Phi Liêm, mục đích của y chỉ có một.....

“Ăn cơm.”

“Lớn mật!!” Tiên nhân béo tức giận đến thất khứu[6] xì khói, “Ngươi coi nơi này của bản tiên là quán cơm à? Nơi này Thiên Thiện Phòng!!”

Câu nói vừa mới nghe trước đó không lâu, Phi Liêm cảm thấy không cần thiết phải lặp lại câu trả lời của mình lần nữa, tiếp tục đứng thẳng tại chỗ, không lùi, không nhượng bộ.

“Làm càn!! Làm càn rồi!! Đừng tưởng rằng ngươi từ hạ giới lên đây thì đã thành tiên nhân, vẫn là một con yêu quái hạ đẳng thôi!!”

Phi Liêm gật đầu: “Ta đúng là yêu quái.”

Tiên nhân béo không ngờ y cứ thế mà thừa nhận, nhất thời tức giận đến hai mắt trợn trắng.

Cửu Minh không biết từ lúc nào đã kiếm được một chỗ ngồi mát mẻ trên bậc thềm, khoanh chân chống má, phi thường buồn cười nhìn cái tên béo phì thái độ kiêu ngạo kia bị mấy câu nói Phi Liêm chọc đến mức thịt mỡ cả người nảy lên nảy xuống. Cực kì hiếm gặp mà phi thường đồng cảm với cái tên mập mập nhìn đã không vừa mắt kia, mới đây thôi, bản thân mình không phải còn bị cái tên bảo thủ này chọc đến mức cả xà lân[7] cũng thiếu điều dựng ngược lên sao?

“Mau đi, mau đi! Chỗ này của bản tiên không chào đón đám yêu quái không biết trời cao đất rộng như các ngươi.” Tiên nhân ục ịch cố nhắc lên cái bụng đầy thịt phình to như trống, nhìn qua thật giống một cục thịt cực lớn, tay trái nhoáng lên một cái, biến ra một cái đoản côn màu vàng, lại nhìn cẩn thận thêm một chút, cái này không phải là một cây lòe loẹt quá mứcCan Diện Côn[8] sao.

Phi Liêm nghĩ nghĩ, trả lời: “Trời cao ước chừng chín trọng, đất sâu mười tám trạch[9].”

“Phì — ha ha.....” Cửu Minh ngồi một bên rót cục nhện không được nữa cười ha hả, dùng sức dấm đất không ngừng, ngay cả tiểu tiên đồng đang núp cũng nhện không được giấu mặt đi, tên tiên nhân béo phì kia lại càng tức đến mặt thịt đỏ bừng, chiếc côn kim đồng quét ngang, uy vũ sinh phong, tiểu tiên đồng đương nhiên biết đại tiên lợi hại thế nào, vội vàng cuống quýt chui ra đằng sau cây cột, không dám thò đầu ra nữa.

Mà con yêu quái hôi y kia vẫn cực kì cố chấp mà đứng nguyên tại chỗ không buồn nhúc nhích, tiên nhân béo lại càng giận hơn, xoay múa hoàng côn, trái đập phải vung, nện lẫn dấm quét, múa ra một bông hoa năm cánh quay tít mù. Đứng nhìn hấn một thân béo đến ụt ịt, động tác không ngờ lại thập phần linh hoạt, hơn nữa thân là thần tiên chưởng quản Ngự Thiện Phòng, mấy trăm năm bầm chặt đảo nôi, lực cánh tay phải nói là cực mạnh, đoán côn này vừa múa lên đã mang theo tiếng gió rít gào thét, chỉ sợ trúng một côn này của hấn, không chết cũng gãy xương.

Cửu Minh chống má ngồi một bên, xem một hồi còn phán: “Quả nhiên là một đầu búp giỏi!”

Phi Liêm lại chỉ liếc mắt nhìn qua một cái, đôi môi khẽ động:” Thiên ma tỏa.”

“Xoạch...” Một chuỗi dài thiết liên từ mắt đất lao lên, phô thiên cái địa như một tấm thảm cực lớn hướng tiên nhân béo kia lao tới, đem thân thể vừa béo vừa tròn của y vê lại thành một hình cầu hoàn mỹ, thiết liên động động, siết càng lúc càng chặt, trực tiếp đem một thân thịt mỡ bóp đến lều nhều kêu ra tiếng. Vị tiên nhân béo kia, từ lúc thăng thiên chưởng quản Thiên Thiện Phòng đến nay, chưa bao giờ bị người ta đối đãi như vậy, lúc này đau đến mức gào khóc thảm thiết.

Hồng phát yêu quái lấy ngón tay ngoáy ngoáy lỗ tai: “Ồn quá. Đang chọc tiết lợn sao?”

Phi Liêm nghe vậy, niệm bí quyết thả ra, thiết liên nhẹ nhàng nói lỏng, để tiên nhân béo thò ra được cái đầu. Nếu không phải y đúng lúc thả ra, chỉ sợ cả cái tấm thân phì nộn kia sẽ bị siết ra một thùng dầu mắt.

Tiên nhân béo biết bản thân không địch lại được, vừa phì phò thở gấp, miệng vẫn không chịu buông tha tiếp tục uy hiếp: “Các ngươi..... Hai con..... Yêu quái..... Dám..... Vi phạm thiên đình..... Quy củ..... Chẳng lẽ không sợ..... Không sợ Thiên Đế..... giáng tội?!.....”

Phi Liêm lắc đầu.

Nếu nói thiên quy cấm tiên gia tư đầu, nhưng kẻ lòi binh khí ra đầu tiên cũng không phải là y, hơn nữa sau đó y cũng không quá vậy khốn đối phương, ít nhất vẫn chưa dẫm thương người.

Nếu nói y tự động xông vào cấm địa, trong thiên quy cũng không hề quy định Thiên phòng cấm yêu quái ra vào.

Vì vậy, dù nói thế nào đi nữa, quả thật ngay cả một cái thiên quy y cũng chưa hề vi phạm.

Thế nên y mới diện vô biểu tình mà lắc đầu, có điều trong mắt tiên nhân kia, cái lắc đầu này lại không mang ý nghĩa như vậy.

Cái, cái con yêu quái này cũng thật to gan, thân ở thiên đình, cư nhiên không sợ thiên uy thiên đế, lại còn dám coi thường thiên quy?! Yêu quái bữa bãi láo xược thế này, nếu không cẩn thận làm trái ý y, nói không chừng sẽ bị y giơ tay giết chết Thiên Thiện Phòng chẳng qua chỉ là nơi cung cấp đồ ăn, nói trắng ra thì là nhà bếp, vì không muốn quấy nhiễu tinh tu của các vị tiên gia nên nơi này được bố trí cách phủ đệ của chúng tiên khá xa, hơn nữa hôm nay hấn còn vì lưỡi biếng mà trót viện cố sai khiến Thiên phó đi, trong viện lúc này chỉ còn mỗi một cái tên tiểu tiên đồng ngốc nghếch đang sợ đến mức co lại thành cục sau cây cột kia, lúc này quả thật là kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không nghe!!

Tiên nhân béo vốn là kẻ gió chiều nào che chiều ấy, thấy tình thế lúc này không ổn liền vội vàng thu lại hoàng côn, sắc mặt cũng nhuệ xuống, cười bồi nói: “Hiểu lầm, hiểu lầm rồi..... Tiểu tiên có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, lời nói có chút đắc tội nhị vị tôn giá[10], vạn mong nhị vị tôn giá khoan dung độ lượng, không nên so đo với tiểu nhân, ha ha.....”

Phi Liêm thấy hấn thu lại vũ khí cũng liền thả đi thiết liên, đám xiềng xích ngay lập tức giống như bách xà lùi về lòng đất, càng khiến tiên nhân béo kia nhìn thấy mà Mao cốt từng nhiên.

Hấn vội vàng thay đổi thái độ lúc trước, đối Phi Liêm cung kính vái dài một cái: “Tiểu tiên Địch Nha, hi hi..... Không biết nhị vị tôn giá hạ cố đến nơi này là có gì phân phó?”

Phi Liêm nhìn hần, vẫn phi thường trực tiếp nói.

“Ăn cơm.”

=====

[1] Thiên nga: Nga = mỹ nữ, mỹ nhân, người đẹp. => Thiên nga: người đẹp trên thiên đình =>) k phải con thiên nga đầu nha =>))

[2] Thanh hoàng: Hoàng ở đây là chỉ Phượng Hoàng => Thanh hoàng: phượng hoàng màu xanh ^^

[3] Bạch vũ, bách linh: bạch vũ là lông chim màu trắng, bách linh cũng là lông chim nhưng xanh lục

18. Quyển 1 - Chương 17

Chương mười bảy

Biển lê hoa tuyết rượu hoàng lương, tình hận luân hồi về khởi điểm

Lại nói, tiên nhân béo kia thật ra cũng có chút lai lịch, khi còn tại thế cũng từng hầu hạ Bá chủ Hoàn Công thời Xuân Thu, từng nhậm chức quan gọi là Ung Thực, chuyên trách chuẩn bị tảo, văn thiện[1] cho Hoàn Công. Địch Nha này tay nghề nấu nướng không tồi, những món ăn của y dùng rượu Cô Đãi làm nước, mặn nhạt vừa phải, nước lửa bổ trợ lẫn nhau, gia vị cực kì hòa hợp, hơn nữa lại cực biết xu nịnh, đồ đến mức Hoàn Công vui vẻ cả ngày. Cho nên, hần tuy pháp thuật công phu chẳng ra sao nhưng lại có thể chưởng quản Thiên Thiện Phòng điều đó chứng tỏ một tay trù nghệ không thể là giả. Quả nhiên, không bao lâu, đã thấy từng đĩa thức ăn đủ cả sắc hương vị được lần lượt đặt lên bàn.

Chính giữa bàn là một chiếc thuyền hoa được chạm trổ từ bạch ngọc đậu hũ, dưới bụng thuyền còn có thêm mấy tầng sóng mây cuộn cuộn, trên khoang thuyền bóng người thấp thoáng, kể cả góc áo tóc mai cũng cực kì sống động, từ miếng đậu hũ vô cùng mềm mại lại có thể khắc ra chiếc thuyền tinh xảo đến mức độ này, có thể nói trình độ đã đạt đến cảnh giới xảo đoạt thiên công[2]. Hai bên bàn còn đặt từng đĩa bách hoa cao[3] tỏa hương bốn phía, thân bánh trong suốt lấp lánh, là chọn lọc từng bông hoa trong bách hoa trăm loại vừa nở trên đỉnh Bồng Lai mà hái, lại bỏ chung cùng gạo tinh tế chưng lên, quá trình phải nói là phi thường phức tạp, nhưng đến khi thành bánh rồi sẽ có một loại hương thơm như bách hoa nhập mũi, khiến người ta có cảm giác như rơi xuống biển hoa trăm dặm. Bên cạnh còn thêm một bát canh mộc nhĩ ngũ sắc sắc, trong đĩa rực rỡ hồng lục bạch hắc, hồng là củ cải, lục là măng tre, trắng là tai nấm tuyết, đen là rong biển, tất cả đều là mỹ vật tiên linh của thiên địa, làm thành canh thang, rực rỡ ngon mắt, vừa nhìn đã khiến người ta ngón trở đại động.....

Đủ loại trân phẩm bày thành một bàn mỹ vị, nhìn thế này, chỉ còn thiếu quần huyền chung cổ[4], cửu cung bát dật[5], thương tước[6] giao nhau là đã thành một ngự tiền thịnh yến rồi.

Tiểu tiên đồng nhu thuận bước lên, nhanh tay nhanh chân sắp xếp trên chiếc bàn mai cửu= ngà voi, đĩa ngọc khê chọn, từ mỗi đĩa chọn ra một chút mỹ thực tinh xảo, gấp vào chiếc đĩa đặt trước mặt hai người.

Phi Liêm khuôn mặt cứng ngắc, nhìn đĩa thức ăn được gấp vào trước mặt hoàn toàn không đủ lót dạ dày, nói: “Quá ít.”

Tiểu tiên đồng khỏe miệng run rẩy, nhưng vì lúc trước đã chứng kiến Phi Liêm lợi hại như thế nào nên không dám nói năng vô lễ, chỉ có thể thành thành thật thật mà giải thích: “Bẩm đại tiên, này gọi là thực hương[7]. Trước thực lấy hương, lại nếm mùi vị, thế mới gọi là phẩm nghệ[8].”

“Quá phiền phức.”

Phi Liêm tay trái vung lên, nhắc toàn bộ chín chiếc đĩa trên bàn trút hết vào một bát lớn, hình người dùng đậu hũ tỉ mỉ khắc lúc trước giờ đã nát bét, bách hoa cao lẫn qua nước hạch đào làm sao còn một thân trong suốt..... Mỹ thực tinh xảo nháy mắt biến thành đại thập cẩm loạn thất bát tao. Phi Liêm hoàn toàn không

nhìn thấy tiểu tiên đồng bên cạnh giờ đã trợn mắt cứng mồm, thản nhiên đem cái bát tràn đầy thức ăn đặt trước mặt Cửu Minh.

“Ăn đi.”

Cửu Minh ngay cả liếc nhìn y cũng không rảnh, chỉ trừng trừng nhìn cái bát trước mắt, sắc mặt so với đĩa măng xuân xào bách hợp bên cạnh còn xanh hơn.

Thấy hắn không chịu động đũa, Phi Liêm không khỏi cảm thấy kỳ quái. Không phải đói sao? Chẳng lẽ sợ ăn không ngon? Y tuy không biết bình phẩm ẩm thực này ngon hay dở, nhưng từ bộ dáng tiên đồng đứng bên thềm nhỏ dãi kia mà nói, hương vị hẳn phải không tồi mới đúng chứ.

Tiểu tiên đồng hầu hạ một bên cũng là một tiểu oa nhi biết sát ngôn quan sắc[9], thấy thế liền tiến lên hỏi: “Vị đại tiên này, không lẽ đồ ăn không hợp khẩu vị của ngài?”

Cửu Minh quay đầu, nhìn nó môi hồng răng trắng chắc chắn là ở Thiên Phòng suốt ngày ăn vụng, cuối cùng dưng ra gương mặt nhỏ nhắn béo bèo tròn tròn, thế là càng đắc ý nhếch môi lên cười: “Ta cảm thấy, người so ra còn hợp khẩu vị của ta hơn!” Một chiếc răng nanh nho nhỏ lộ ra dưới làn môi, cười đến mức khiến tiểu tiên đồng toàn thân nổi hết da gà, như tiểu thử bị xà nhìn trúng.

“Đại, đại tiên?”

Tiểu tiên đồng lúc đầu còn nghĩ hắn đang nói đùa, nhưng đến khi nhìn thấy thềm khát không hề che dấu trong cặp nhãn đồng đỏ rực kia thì lập tức sợ tới mức cả người phát run: “Đại tiên tha mạng..... Ta, ta chẳng qua chỉ cây ý dĩ mọc bên tường nhà bếp mà thôi, may mắn được rượu tiên gia vô tình tưới vào mới có thể đắc đạo..... Hoàn, hoàn toàn ăn không ngon đâu!”

Cửu Minh nghe vậy liền cực kỳ mất hứng: “Ý dĩ? Kia chẳng ngon gì cả.”

Phi Liêm lại nói: “Hạt ý dĩ có thể kiện tỳ ích vị[10], bổ phế thanh nhiệt, có tác dụng chữa bệnh phong thấp, ăn nhiều một chút cũng tốt.”

Tiên nhân béo đứng bên cạnh nghe xong liền một trận mồ hôi lạnh, hai con yêu quái này rốt cuộc là từ chỗ nào tới a? Hoàn hành bá đạo không nói, cứ nhiên còn dám tính chuyện ăn thịt tiên đồng?! Tiểu tiên đồng lúc này cũng sợ đến sắp phát khóc, không nghĩ bản thân đã ở thiên cung an tường đến vậy rồi mà không hiểu sao vẫn gặp phải hai yêu quái đáng sợ thế này, cố tình nhìn gốc tiên thảo là nó mà mặt không biểu tình mắt không chớp thảo luận có nên ăn hay không!!

May mắn Cửu Minh lúc này đã không còn hứng thú, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn giờ đã sợ đến trắng bệch một lúc liền thu lại yêu tướng: “Ta lại không ăn chay.” Vừa nói vừa nhắc lên chiếc đũa tùy tay gắp một cái, không ngờ động tác nhẹ như vậy lại khiến cả con thuyền bằng đậu hũ bị bổ làm hai nửa, cả khối mất đi trọng tâm âm âm rơi xuống nát thành một đồng, “Dùng đậu tương làm thì có gì mà ngon, này nếu đổi thành não sống của Mi Hầu may ra ta còn hứng thú một chút!”

Tiểu tiên đồng cùng tiên nhân béo nhìn nhau, đường nhìn cùng quay về đám đậu hũ nhão nhoét kia, cuối cùng nhịn không được xông sang một bên thi nhau nôn mửa.

Chỉ có Phi Liêm vẫn còn bình tĩnh mà lắc đầu: “Không được. Tại thiên giới không được sát sinh.”

Tiên nhân béo vừa nôn về sợ Cửu Minh giận chó đánh mèo liền vội vàng giải thích: “Tôn giá chó trách, trong Thiên Vực đều là tiên gia tu đạo, ngày thường hấp thụ đều là nhật nguyệt tinh hoa, ngẫu nhiên cũng chỉ ăn chút tiên quả kim đan thế nên trong Thiên Thiên Phòng mới không có đồ mặn.”

Cửu Minh nghe vậy liền nhếch miệng cười: “Nực cười. Tế tự Ngũ Đế không phải đều dùng ngựa, bò, dê đực sao? Cho dù có là dân chúng bình thường, Tết nhất, lễ lạt không phải cũng phải cúng phụng nào gà vịt cá lợn sao? Sợ là cống phẩm còn thiếu nên thiên thượng thần tiên còn không vui đi?”

Mắt cong vừa xéo, đảo qua trù tiên lúc này đã nghẹn lời, khuôn mặt phì phì vừa xanh vừa hồng, lời nói ra lại càng không chút lưu tình. “Nếu nói là người tu đạo, đạo gia không phải đã sớm có ba thứ: lưu thư, ngôn, hươu gọi là ngọc thực tam sinh sao? Nếu muốn hưởng đạo làm tiên thì nhất định không được quên dâng tặng. Nếu thần phật thiên thượng thật có đức hiếu sinh, vậy tại sao lại có nghi thức tế lễ tam sinh kia?”

Nói xong, một tay quét ngang, đem một bàn mỹ thực thiên giới toàn bộ gạt rớt xuống đất, mâm chén ly đĩa “loảng xoảng” vỡ tan, âm thanh vang vọng trong không gian tĩnh lặng càng đặc biệt chói tai.

Phi Liêm đầu mày nhẹ nhú, nhìn mặt đất vừa bắn vừa loạn, vẫn không lên tiếng.

Cửu Minh vẫn không đổi cái tính tùy tiện bừa bãi, ngón trỏ nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn giờ đã trống không, nhìn về phía Phi Liêm: “Còn hơn các người dám thần tiên giả nhân giả nghĩa, ta thấy nhìn bọn yêu quái còn thú vị hơn nhìn các người! Nghĩ muốn ăn liền ăn, không cần phải quần lấy đám người xu nịnh kia lấy lòng!”

Phi Liêm lẳng lặng nghe hắn chế giễu xong, cuối cùng mới nói: “Người nếu không ăn, vậy chúng ta đi.”

Nhìn tên gia hỏa lãnh diện dù có bị khiêu khích cũng không thèm phản ứng kia, Cửu Minh nhin không được lửa giận bùng bùng, một chưởng đập xuống bàn, “Rầm!!” một tiếng, chiếc bàn phượng văn cực nặng làm bằng hắc đàn mộc hình bán nguyệt cứ thế bị hắn đánh đến tan thành mấy mảnh.

“Thả ta xuống hạ giới, nếu không người cứ chờ xem ta bị nhốt đến chết đói trong điện đi!!”

Nhìn thân ảnh vừa rống to vừa hướng bên ngoài phóng ra, Phi Liêm chậm rãi đứng dậy, xoay sang tên nhân béo cùng tiểu tiên đồng nói một câu: “Quấy rầy. Làm phiền dọn dẹp.” Nói xong, cũng bước ra khỏi viện.

Thật lâu sau, mới nghe một tiếng kêu to thê thảm từ trong viện vang lên.

“Xong rồi!! Chén vàng đĩa ngọc Ngọc đế ban cho bị bọn họ đập vỡ rồi!!.....”

=====

Cửu Minh tức giận xăm xăm đi ra, cũng không quản Phi Liêm đằng sau có đuổi kịp hay không, lúc này trong lòng hắn tức giận đến khó chịu, không muốn nhìn thấy cái tên gia hỏa mặt không biểu tình khiến người ta không thể đoán được bất cứ điều gì kia.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời trong vắt, nhật nguyệt đều treo, trong sóng mây cách đó không xa còn nhìn thấy phù đảo mờ mịt.

Tuy còn nhớ rõ Phi Liêm đã từng nhắc nhở hắn không được đi xa, nhưng hắn lúc này chính là cực muốn cùng y đối địch.

Hừ, không cho hắn hiện nguyên hình, chẳng lẽ y tưởng chút điểm pháp thuật đó của y là có thể hoàn toàn khống chế con yêu quái sống đã mấy vạn năm như hắn sao? Chỉ thấy hắn niệm niệm mấy tiếng, nguyên đan trong ngực nhiệt nhiệt sinh đau, vẫn cố nhin xuống, hào quang chợt hiện, hình người biến mất, giữa mây mờ bay lượn chỉ còn thấy một hồng xà dài chừng hai xích[11] dùng đôi tiểu cánh trên lưng đập dờn giữa không trung, thân hình nhỏ nhắn uyển chuyển di động, nhắm thẳng đảo nổi xa xa bay đi.

Tiên sơn hư ảo, Phiêu Miểu Các nằm giữa trời mây.

Cửu Minh bay đến hòn đảo nhỏ, nhìn trên mặt đất tràn đầy linh thụ tiên thảo, lại thấy bên dưới thanh bách thủy tùng[12], một chiếc đĩa tròn khắc Cầu Long bên trong bày đầy kim châu quả. Đèn treo khắc hoa, thú vật xung quanh đều linh tính, phượng hoàng dùng cánh nghỉ ngơi, quả thật là một nơi phúc địa chốn thần tiên.

Hắn để mặc thần trí bản thân chu du mà bay quanh một vòng. Chỉ thấy trong sương mờ ảo, mây mù lượn quanh có một cây lê hoa tươi tốt, lại gặp đúng mùa hoa nở, tán lá rậm rạp che khuất ánh sáng, từ bên dưới bay lên mùi lê hoa tửu nồng đậm, khiến hắn nhin không được xoay người bay qua.

Gió nhẹ thổi, cánh hoa rơi xuống như phi tuyết, dừng trên một quân cờ tại bàn đá, ván cờ mới đặt còn chưa tới sáu quân, thắng bại không biết, mà hương rượu thơm nhuần kia, lại là từ một chiếc hồ lô màu tím đặt bên bàn tỏa ra.

Cửu Minh tuy không ham rượu, nhưng lại thích rượu.

Hắn vừa ngửi thấy hương này liền cảm thấy thần trí bồi hồi, trong lòng không thể kiềm chế mà bắt đầu tính toán. Thấy xung quanh không người liền vội vàng bay qua, dùng thân rắn cuốn lấy hồ lô, sau đó chui đầu vào, muốn thử nhắm nháp thứ rượu không biết là vị thần nhân nào bỏ quên này.

Ngay lúc sắp liếm được một chút, đỉnh đầu lại vang lên một nam thanh thuần hậu, ý trêu đùa trong giọng nói cực kỳ rõ ràng: “Tiểu xà từ đâu đến nha, lá gan thật không nhỏ, ngay cả Hoàng lương nhất mạng của Ti Mệnh mà cũng dám trộm.”

Cửu Minh cả kinh, đang muốn rút người ra, chỗ bảy tắc đã bị một bàn tay cực lớn tóm lấy không thể động đây, cứ thế bị người ta lôi ra.

Tập trung nhìn kỹ, hóa ra là một người đang cười đến cực kì ôn nhu tao nhã.

Nam tử trước mặt đúng thời kỳ tráng niên[13], tiên phong đạo cốt, thân hình cao lớn, đôi mắt ánh lên khí độ ung dung bình tĩnh. Cửu Minh bỗng nhiên cảm thấy, trong tất cả đám thần tiên mà hắn đã gặp qua, như Phi Liêm, Tham Lang... nam nhân trước mặt này chính là kẻ nhìn có vẻ giống nhất với thần tiên trong ảo tưởng của phàm nhân kia.

Chẳng qua nam nhân này tuy tươi cười khả ái[14] nhưng ngón tay nắm lấy nơi bảy tắc của hắn lại cực kì tinh chuẩn, khiến hắn vô pháp thi triển pháp thuật, càng đừng nói đến chuyện đào tẩu.

Thần nhân đem xích xà giơ lên giữa không trung, còn cực kỳ hứng trí mà đùa nghịch hai tiểu cánh nhỏ nhỏ trên lưng nó.

Cửu Minh phun ra lưỡi sắc nanh độc, âm thanh tê tê cổ tình uy hiếp đối phương, thần nhân thấy thế lại càng cười ôn hòa: “Yên tâm, bản quân sẽ không đem ngươi ngâm rượu.”

Đôi xà mâu dựng đứng đỏ quạch tròng lớn, xích lân toàn thân lập tức theo bản năng dựng ngược.

Cuối cùng chỉ lại rước lấy một trận cười khê của thần nhân.

Thần tiên trước mắt cô lẽ cũng không giống như vẻ ngoài tao nhã kia của y.....

Thần nhân lại nói, giống như có thể nhìn thấu tâm tư hắn: “Bản quân chính là đang cứu ngươi đấy, có biết rượu của Nam Đẩu Ti Mệnh Tinh Quân không, chỉ cần uống một ngụm, liền khiến hồn phách rơi vào giấc mộng hoàng lương.” Vừa nói, vừa nhéo nhéo cổ rắn, trêu chọc đến mức cả thân hình thon dài co lại thành cuộn: “Àn? Trên người ngươi sao lại có hồn tinh của Liêm Trinh..... A à, hóa ra ngươi là yêu quái hẳn luôn giấu trong điện.”

Có thể nhận ra thần khí của Phi Liêm thì nhất định là có quen biết giao tình, Cửu Minh vì thế lại càng không muốn bị bắt giữ, càng thêm giãy dụa mạnh hơn, tiếp tục đưa tới một trận tiếng cười trầm thấp của kẻ kia.

“Đừng lo lắng, nhất thời nửa khắc, Liêm Trinh chưa tìm được đến đây đâu.”

Hắn ngẩng nhìn xích xà trong tay đang nhe ra răng nanh cực độc, cực kì hứng thú nói: “Tiểu xà, không ngờ ngươi cũng thật sự có chút bản lĩnh nha, có thể khiến Liêm Trinh phá lệ.”

Xích xà không buồn động đây nữa, nâng đầu lên, miệng xà phun ra tiếng người: “Ngươi rốt cuộc là ai?”

Thần nhân ầm áp cười nói: “Bản quân Văn Khúc.”

Văn Khúc, là một trong Bắc Đẩu Thất Nguyên, là đầu khôi chương quản văn vận toàn thiên hạ.

Xích xà thật không ngờ nam nhân ôn nhu tao nhã này cư nhiên lại cùng cái tên Phi Liêm diện vô biểu tình và gia khóa Tham Lang nghiêm khắc kia là cùng một bọn! So với hai kẻ còn lại, Văn Khúc Tinh Quân này càng có vẻ bình dị gần gũi, trên khuôn mặt là nụ cười ôn hòa khiến người ta theo bản năng cực muốn thân cận.

Bất quá Cửu Minh lại không giống, hắn trong lòng cực chán ghét cái loại dáng vẻ thần tiên này, cho dù nhìn qua có vẻ là người tốt, nhưng nếu cũng là tinh quân, nói vậy chắc chắn cũng xử sự y như tên Tham Lang kia mà thôi.

Hiện giờ hấn tự trốn ra ngoài, lại bị Văn Khúc Tinh Quân bắt được, phỏng chừng quay đầu sẽ bị nhốt vào thiên lao đi? Nếu như vậy, cái tên nghiêm túc Phi Liêm kia sẽ không vì hấn mà phải khó xử nữa.

Nghĩ đến đây, trong lòng bỗng nhiên không hiểu vì sao lại có cảm giác nhẽ nhẽ.

Văn Khúc Tinh Quân đột nhiên thấy kỳ quái, hỏi: “Sao vậy, tiểu xà? Sao cả rằng đều thu rồi, muốn quay về tinh điện sao? Lê hoa tuyết đảo này cách tinh điện của Liêm Trinh có chút xa, chẳng lẽ ngươi lạc đường sao?”

Cửu Minh mặc kệ trêu chọc rõ ràng trong câu hỏi của y, hừ nói: “Ta là đào phạm trốn khỏi Tỏa Yêu Tháp, cửa thiên lao ta còn chưa kịp thấy!”

” A a..... Cái con tiểu xà ngươi cũng thật thú vị nha! Bản quân lúc nào nói ngươi sẽ bị nhốt vào thiên lao?”

Cửu Minh chưa kịp kinh ngạc xong đã nghe kẻ kia tiếp tục nói: “Liêm Trinh vì ngươi mới chạy đi chạy lại hai đầu thế gian với thiên đình, bản quân không muốn phá hỏng nỗ lực của y. Bản quân với y quen biết đã vạn năm, nhưng lại là lần đầu tiên thấy y làm chuyện vô nghĩa.”

Cửu Minh lại càng khó hiểu, Phi Liêm quả thật thường xuyên ra ngoài, trở về không được một lúc lại mặc danh kỳ diệu mà đi, thế nhưng cũng chưa từng nghe y nói y hạ phạm mà.

“Ngươi từ trong Tỏa Yêu Tháp ra, nhất định biết Tỏa Yêu Tháp đã bị phá”

Thế thì sao?

Văn Khúc Tinh Quân ý cười càng sâu: “Linh châu trên đỉnh tháp bị vỡ, không thể trấn áp bách yêu bên trong, Thiên Quân hạ chỉ lệnh cho Thất Nguyên Tinh Quân hạ giới tìm châu, trùng tu Tỏa Yêu Tháp. Liêm Trinh sớm đã đi khắp Thần Châu đại địa. Chỉ mấy ngày ngắn ngủi đã xong, cho thấy hấn không tiếc tiêu hao yêu lực nơi nơi tìm kiếm, cũng không buồn nghỉ ngơi.”

Nói tới đây, Văn Khúc không khỏi than nhẹ, “Liêm Trinh làm việc lúc nào thẳng tuột, chỉ cầu kết quả, lại luôn quên mất hậu quả.”

Xích xà trầm mặc.

Hấn cũng là yêu quái, đương nhiên biết yêu lực không phải vô cùng vô tận, nếu dùng quá mức thì sẽ giống như một cái giếng đã cạn khô, phải một lần nữa vừa chứa đầy vừa tiếp tục múc ra. Tên gia hỏa kia..... y lúc nào cũng trưng ra biểu tình nhất thành bất biến khiến hấn vì thế mà xem nhẹ gương mặt xám trắng ấy, không ngờ che dấu bên dưới lại là vô hạn mệt mỏi cùng yêu lực cạn kiệt.

Thần Châu đại địa rộng lớn đến mức nào, đừng nói đến việc một ngày chạy ngàn dặm đã là cố sức, lại còn phải tìm kiếm bảo châu giữa mênh mông vô hạn, càng hao phí biết bao tâm thần. Cho dù Phi Liêm có thuật độn thổ chắc chắn cũng không hề dễ dàng. Lại còn từ thế gian bay lên cửu trọng thiên cung, làm gì có chuyện đơn giản như mở cửa bước vào, trời cao cửu trọng, một lần qua lại cũng đủ khiến yêu quái có cánh như hấn mệt chết.

Khó trách y luôn đến đi vội vàng.....

Có lúc hấn tỉnh lại, trong tinh điện kỳ ảo tĩnh lặng, chỉ ngửi được một mùi thứ đất ẩm sau mưa cực nhạt.

Đáng giận, cái tên gia hỏa này, không phải lúc nào cũng tiết kiệm sức lực đến tối đa sao?

Chạy tới chạy lui như thế, vì cái gì cơ chứ?!

Hấn đột nhiên rất muốn quay về, rất muốn ngay lập tức tóm lấy cái đầu không biết suy nghĩ kia của y dùng sức mà lắc, càng muốn xé xuống tấm da mặt không chút biểu tình kia, xem bên trong rốt cục có phải hay không vì chấn động mà hiện ra đôi chút biểu tình gì đó, thứ ngày thường bị y che giấu đến kín kẽ kia.

Đúng lúc này, trên bầu trời, một trận yêu khí quen thuộc dao động tiến lại.

Văn Khúc Tinh Quân ngẩng đầu lên, thản nhiên cười nói: “Tới thật nhanh.”

“Mau buông ra ta!” Cửu Minh giãy dụa kịch liệt, không biết vì sao hấn chính là không muốn bị Phi Liêm nhìn thấy bộ dáng chật vật bị kẻ khác tóm được lúc này.

Văn Khúc Tinh Quân lại nói: “Người bị nhốt vào Tỏa yêu tháp, chắc là do Liêm Trinh đi?”

Cửu Minh có chút gấp gáp: “Thế thì làm sao?!”

“Người hận hân?”

“Hai ngàn năm trong Tỏa yêu tháp, ta như thế nào không hận?!”

Văn Khúc cười: “Nếu đã hận thì ắt có tình. Yêu hận nhất niệm, chẳng qua luôn tuần hoàn biến đổi mà thôi.”

Xích xà không nói gì.

“Tiểu xà, ngươi có muốn biết Liêm Trinh nghĩ gì không?”

Văn Khúc Tinh Quân thả tay đặt hân trên bàn, lại mở ra y tụ[15], cũng không hề thúc giục, xích xà ngẩng đầu nhìn về phía yêu khí đang dần dần đến gần, cứ nhiên ngoan ngoãn bay vào trong ống tay áo của Văn Khúc Tinh Quân.

=====

Tác giả có chuyện muốn nói:

Đoạn cuối, nhện không được có điểm đau lòng a.....

=====

[1] Tảo, văn thiện: bữa sáng bữa tối

[2] Xảo đoạt thiên công: khéo léo tuyệt vời

[3] Bách hoa cao: cao là bánh

[4] Quần huyền chung cổ: đây đều là nhạc khí trong dàn nhạc

Quần: sáo trúc, huyền: các loại đàn có dây, chung: cái chuông, cổ: trống

[5] Cửu công bát dật: tên các điệu múa. (bạn chỉ tìm được định nghĩa của Bát dật, Cửu công không tìm thấy =(

Bát dật: Tên một điệu múa thời Chu. Tại sân vua, các vũ công sắp thành tám hàng, mỗi hàng tám người.

[6] Thương tước: cả hai đều có nghĩa là chén ly để uống rượu, chỉ việc chúc tụng nhau trong các bữa tiệc

[7] Thực hương: ăn lấy hương vị chứ k ăn lấy no. Cái này Minh nhi nhà mình vô pháp tiếp thụ =))

[8] Phẩm nghệ: thưởng thức món ăn

[9] Sát ngôn quan sắc: nhìn sắc mặt, nghe ý tứ trong lời người ta nói mà hành động (nghĩa xấu là a dua xu nịnh.)

[10] Kiện tì ích vị: bổ lá lách, có ích cho dạ dày

[11] Xích: đơn vị đo lường. Một xích bằng 1/3 mét. Vậy Minh nhi của ta h chỉ còn 60 phân. Mự ơi dễ thương quá đi =))

[12] Thanh bách thúy tùng: Bách chính là cây bách đấy, còn thúy cũng có nghĩa là màu xanh. Nói chung cả cụm này nghĩa là xung quanh nơi Quyền ca ở bách tùng đều xanh tươi ^^

[13] Tráng niên: đàn ông ở độ tuổi sung sức nhất

[14] Khả cúc: ý chỉ nụ cười chân thật xinh đẹp đến mức có thể sờ được

[15] Y tụ: Ống tay áo dài thời xưa ^^ cái này không lạ nhỉ, “Đoạn tụ phân đào” đó

19. Quyển 1 - Chương 18: Vĩ Thanh

Vĩ thanh

Xà thân xích hồng vừa biến mất trong y tú, thân ảnh màu xám đã như sao băng đột nhiên xuất hiện trước mặt Văn Khúc Tinh Quân.

Phi Liêm cứng mặt, mới rồi vẫn còn cảm thấy hồn tinh trên người Cửu Minh, nháy mắt đã vô tung vô tích. Phi Liêm không khỏi nâng mắt nhìn nam nhân đang cười đến mực xuân phong trước mặt.

“Văn Khúc. Người giấu hắc chỗ nào?”

Văn Khúc Tinh Quân không nói không có, cũng không nói có, chỉ cười hỏi: “Bất quá là một con yêu quái, Liêm Trinh, sao người lại cố chấp như thế?”

Phi Liêm không nói.

Văn Khúc Tinh Quân lại tiếp: “Minh xà vốn có bốn cánh, giờ lại chỉ còn hai, chắc là người hạ thủ đi?”

Phi Liêm gật đầu, không muốn giải thích.

Văn Khúc Tinh Quân lại cố tình muốn hỏi đến cùng: “Vì sao?”

Phi Liêm cảm thấy khó hiểu, đối phương sao lại hiểu kỳ đến mức khác thường như thế.

Nhưng nếu đã hỏi, y cũng không cảm thấy cần thiết phải che giấu.

“Bỏ cánh, hàng phục mau hơn.”

Văn Khúc cảm thấy trong y ị một trận xôn xao, trong lòng thầm cười.

Nếu không phải đã cùng Liêm Trinh tồn tại mấy vạn năm, hắc cũng khó mà quen được với cách làm tàn bạo không từ thủ đoạn như thế của y.

Lại nói tiếp: “Người bỏ hai cánh của hắc, lại nhốt hắc trong điện, chẳng lẽ không sợ hắc tâm hoại bất quỷ[1], lợi dụng cơ hội hại người?”

“Đó là việc của hắc, không liên quan đến ta.”

Văn Khúc lắc đầu: “Nhưng nếu hắc hại người, Tham Lang nhất định sẽ không tha cho hắc. Chỉ sợ cuối cùng kết cục nguyên thần câu diệt là không thể tránh khỏi.” Hắc nói như vậy, nghe thì giống như đang khuyên bảo Phi Liêm, kì thực là cố tình cảnh cáo yêu quái trong y tú, “Còn không bằng thả hắc ra, như thế, đối với hắc đối với người, đều tốt.”

Phi Liêm thành thật gật đầu: “Phải.”

Văn Khúc Tinh Quân còn đang cho rằng bản thân đã thuyết phục được y, ai ngờ cặp đồng tử bởi vì thân yêu hồn tiên xung khắc mà xám trắng kia lại vẫn như trước lóe ra ánh sáng không chịu thỏa hiệp vô cùng cố chấp.

“Thế nhưng, ta không muốn buông tay.”

Mấy câu nói của Văn Khúc Tinh Quân, ngược lại, đã khiến tâm tư mê muội bấy lâu của y được đánh thông.

Mấy vạn năm cô tịch, trong đầu y dần dần chẳng còn chút ý niệm dư thừa nào nữa. Bình thường, chỉ cần y đột nhiên nghĩ ra muốn làm thứ gì thì sẽ cực kì kiên định, vô luận là ai, cho dù có là Tham Lang lẫn Thiên Quân, đều không thể lay chuyển được nó.

Hiện giờ, trong đầu y, xuất hiện một ý nghĩ dị thường rõ ràng.

Y nhìn về phía Văn Khúc Tinh Quân, vươn tay, xòe ra năm ngón, giống như đang đòi vật gì đó.

“Hắc là của ta.”

Hiển nhiên, ngay cả Văn Khúc Tinh Quân cũng không ngờ y lại kiên trì như vậy, lại còn câu nói trực tiếp đủ kinh thế hãi tục kia cũng nhất thời cũng khiến hắc ngây ngẩn cả người.

Còn chưa kịp phản ứng, y tụt đã một trận hỗn loạn, một đuôi xích ảnh đột nhiên rơi xuống mặt đất, xoay người hóa thành một xích phát nam nhân cao lớn kiêu ngạo, khuôn mặt không biết vì tức hay vì thẹn mà đỏ hồng, bàn tay một chưởng vung qua, “Ba!!” một tiếng đánh bay cánh tay đang vươn ra của Phi Liêm, rống to một tiếng: “Người là ai chứ?! Con mẹ nó! Lão tử là của lão tử!!”

Yêu quái khẩu bất trạch ngôn[2] rống xong, xoay người, mở ra hai cánh, vỗ vỗ vài cái liền hướng về phía đông bay đi.

Phi Liêm thấy hẳn lại định chạy, không khỏi vội vàng niệm pháp định triệu ra Thiên Ma Khóa, thế nhưng yêu lực trong cơ thể không hiểu sao dị động, giống như một đáy giếng đã cạn nước, làm thế nào cũng không sử lên được. Quả như lời Văn Khúc nói, nhiều ngày bồn ba vất vả, yêu lực của y đã sớm khô kiệt, nếu không phải như thế, Phi Liêm y làm sao có thể đứng im mở trừng mắt mà nhìn Cửu Minh tức giận bỏ đi.

Bả vai bỗng nhiên bị vỗ xuống nhẹ nhàng, quay đầu, đã thấy nam nhân với nụ cười mỉm ảm áp kia ung dung nói với y: “Đừng vội, người xem, hướng hẳn đi không phải là tinh điện của người sao?”

Phi Liêm lúc này mới miễn cưỡng thu lại pháp thuật, hướng Văn Khúc gật đầu một cái, thi triển ngự vân thuật, vẫn có chút gấp gáp mà đuổi theo.

Văn Khúc Tinh Quân nhìn bóng dáng hai người một trước một sau biến mất vô tung, mỉm cười.

Lê hoa thụ đằng sau nhẹ động, sần sật lắc lư theo gió, tuyết hoa phi tán, thân ảnh Tinh Quân như hư như thực, dần dần biến mất.....

Quyển thượng hoàn

=====

Tác giả có chuyện muốn nói: Thiên a, ta sao lại còn viết quyển hạ nữa, đúng là kẻ chẳng biết kế hoạch gì cả, cứ thích viết là viết a, đến lúc viết không ra thì làm thế nào..... Sách, lúc bắt đầu viết bộ đầu tiên còn không có thói quen thượng hạ gì a, 555.....

Tuy nói là chia quyển, nhưng chẳng qua là để ta có kế hoạch một chút mà thôi, toàn văn cũng không có ngắt quãng gì đâu!(chắc thế)

Cho nên, các vị đại nhân, hôn một cái nào, cảm ơn đã cùng ta đi hết quyển thượng, hẹn gặp lại trong quyển hạ nha!

=====

[1] Tâm hoài bất quy: Trong lòng có ý đồ xấu xa

[2] Khẩu bất trạch ngôn:Nói mà không suy nghĩ

=====

P.s: cuối cùng ta đã lết xong quyển thượng *tung bông* Vì một câu nói kia của Liêm Ca mà cảm thấy làm cả quyển thượng k phí công.

[Tiêu Dao Tử] Minh nhi là của em mà!!! [Phi Liêm]: Thiên Ma Tỏa. [Tiêu Dao Tử] *Chạy*

=>) Hẹn gặp lại trong một ngày nào đó ta làm đến quyển hạ nha. Ha ha =>))

20. Quyển 2 - Chương 1-1: Tự

Từ trên không trung, một con bạch hoàng xinh đẹp, linh vĩ thướt tha đẹp đẽ, từ từ hạ xuống, nhẹ nhàng thu lại đôi cánh, mềm mại đáp lên đỉnh tinh điện đen xám.

Có vẻ nó phi thường quen thuộc nơi này.

Thực tế tuổi nó đã phi thường lớn, thọ đã gần hai vạn năm, tuổi cao, đương nhiên không thích cùng đám phượng hoàng trẻ tuổi ồn ào một chỗ. Thế nên nó đặc biệt thích đại điện này, nơi đây phi thường phi thường thanh tĩnh, có khi cả mấy nghìn năm một tiếng bước chân cũng không có.

Đứng trên nóc nhà nhẹ nhàng chải chuốt bạch vũ hoa lệ, đã gần hai ngàn năm nó không đến nơi này, còn đang tính toán ở thêm ít lâu, thưởng thức ánh mặt trời cùng cảm giác thanh tịnh nơi đây, đột nhiên một trận rít gào rung trời nổ ra, lớn tới mức khiến nó suýt nữa mổ nhầm vào cánh, móng vuốt trượt đi, tí nữa thì rơi khỏi nóc nhà.

Bạch hoàng cúi đầu, tuy không thể xuyên qua nóc nhà rắn đặc nhìn xem bên trong rốt cuộc phát sinh chuyện gì, nhưng nó vẫn không nén được tò mò trời dậy trong lòng, sao vậy a? Ai đã phá hủy tĩnh lặng ngàn năm của nơi này vậy?

Chẳng lẽ, điện phủ, đã đổi chủ rồi sao?

=====

p.s: Quyển hạ đến đây =))

21. Quyển 2 - Chương 1-2

Chương thứ nhất

Tiên thảo linh vật nấu canh thang, hỏa thiêu thân xác hiện Minh xà

“Ta đã nói ta không ăn chay!!”

Nếu trước mặt có cái bàn, Cửu Minh thề hắn nhất định sẽ hất tung lên, thế nhưng trong cái tấm thất lớn đến quá mức cần thiết này, nhìn đi nhìn lại cũng chỉ có mỗi một cái giường. Hắn không định chỉ vì phát tiết mà đem cái giường duy nhất này hủy đi, thế là đành quay đầu lăn lên mặt đá lạnh như băng, giả ngủ.

Nam nhân mặt gỗ kia không biết từ chỗ nào lôi ra một nồi canh nóng hôi hổi đặt trước mặt hắn, nước canh bên trong còn đang sôi lăn tăn nổi từng đám bọt khí, không biết là món gì mà hương thật thơm, thơm đến mức đắm sâu ruột trong bụng Cửu Minh ừng ực kêu ầm ỉ. Thế nhưng hắn vẫn muốn đối nghịch với kẻ kia, nhất định không chịu xuống nước trước.

Phi Liêm nói: “Là đồ mặn.”

“Thật không?” Cửu Minh không tin, ngẩng đầu thò ra nhìn vào chậu canh không có lấy nửa điểm dầu mỡ, có điều ngửi vào quả thật có chút mùi thịt, bụng lúc này thật sự rất đói, cho dù đã nhịn không được mà nuốt xuống một ngụm nước bọt, hắn vẫn kiên cường ngoảnh mặt đi: “Ta không ăn!!”

Phi Liêm đem nồi canh đẩy về phía trước, phi thường thành tâm khuyên: “Nguyên thần của ngươi bị thương, cần được tu bổ, mau ăn đi.”

Cửu Minh nghe vậy có chút do dự, bỗng nhiên như nghĩ ra điều gì, quay đầu, nhìn chậu canh rõ ràng vừa mới nấu xong trước mặt: “Ngươi nấu?”

Phi Liêm gật đầu: “Ta nấu.”

“Ngươi cho cái gì vào canh?”

Phi Liêm nhất nhất kể ra ra: “Tâm của Cửu thiên tử nhĩ, rễ Lộ điệp, Phi tiên thảo, Lôi câu đằng, Kim đồ mạn, Mạo giáp ngàn năm, hoa Như ý, Long nha mộc, Ngọc linh chi, thịt.”

Nghe y đếm xong, nhân thần Cửu Minh trừng nồi canh lại càng thêm cổ quái, khóe mắt cong cong nhìn không được lóe một tia thú vị.

Mấy thứ này hắn đều đã nghe qua. Lôi câu đằng với Long nha mộc kia đều là chí bảo tu nguyên của thần nhân yêu ma, mỗi thứ đều có khả năng khiến kẻ ăn vào tăng tu vi đến mười giáp. Đặc biệt là Cửu thiên tử nhĩ, nếu luyện thành lộ dịch, còn có thể trong nháy mắt khiến thương thể khôi phục, tuyệt đối là tiên vật

cực kỳ khó cầu. Có người nói, trên khắp trời đất chỉ có Thiên Đế mới có vật ấy, thỉnh thoảng đem ra làm phần thưởng cho những thần nhân lập được huân công hiển hách.

Thế mà thật không ngờ thứ bảo bối được tiên gia trân trọng đặt tận đáy hòm, ăn không nỡ ăn dùng không nỡ dùng ấy lại bị cái tên gia khóa không biết thương tiếc này một nồi nấu sạch!!

.....

Cho dù hương vị có thể nào, ít nhất, công hiệu tu bổ là tuyệt đối thượng thừa.

“Người thật đúng là phí phạm.....” Cửu Minh thấp giọng nói thầm một câu, lại liếc mắt nhìn Phi Liêm một cái, hừ, chờ nguyên thần phục hồi, hẳn thừa cơ mà bỏ trốn xem gia khóa kia đi đâu tìm được! Trong lòng thầm tính toán rồi nói: “Người làm một chậu to như vậy, bảo ta làm sao ăn?”

“Người muốn thìa sao?”

“Không phải!!”

Trong lòng thật vất vả mới tích được chút cảm kích kẻ kia, chỉ trong nháy mắt đã bị cơn giận cuốn trôi sạch.

Hồng phát yêu quái vỗ mạnh một chưởng xuống giường, rống to: “Ta quen dùng chân thân để ăn!!”

Phi Liêm nhìn con yêu quái đang bốc lửa giận đến trời trước mặt, trong bụng lại nghĩ, hai ngàn năm trước y chưa từng thấy hắn hóa ra chân thân lúc ăn uống, chẳng lẽ hai ngàn năm ở trong Tỏa Yêu Tháp lại khiến thói quen của hắn thay đổi sao. Nghĩ một hồi lại cảm thấy cũng không phải không có khả năng, trong tháp làm sao có mấy thứ bát đĩa linh tinh mà dùng chứ. Miệng lập tức liền niệm pháp quyết tạm giải đi chiếc vòng trên cổ người kia.

Cửu Minh không ngờ y đơn giản thỏa hiệp như thế, sững sốt mất một lúc liền không tiếp tục do dự nữa, trên giường xoay người một cái, ánh sáng lóe lên, liền thấy một xích xà cực đại cuộn mình ở giữa giường dần dần lớn lên, nháy mắt cả tấm diện rộng mênh mông biến thành một chỗ đặt chân cũng không có.

Xích xà đắc ý ngẩng cao xà thủ cực đại!! Phun ra cái lưỡi chẻ đôi đỏ rực, hướng về phía Phi Liêm kiêu ngạo thị uy.

Mặc dù bốn cánh đã mất hai, trên lưng xà vẫn hùng dũng một đôi cánh dơi to như cánh đại bàng, đồ sộ như trước, màng cánh tối đen, trên từng đoạn xương cánh chẳng chịt mơ hồ như được phủ xà lân đỏ sậm, xa hoa mà mỹ lệ.

Đại xà cúi đầu, há mồm cắn lấy miệng nôi, ngay lập tức mạnh mẽ ngẩng đầu lên, đem toàn bộ canh thang đồ hết vào bụng, mặc kệ có là thịt hay là tiên thảo, nháy mắt đã nuốt sạch không còn một mảnh.

Cuối cùng, xích xà nhả cái nôi giờ đã trống không rơi xuống mặt đất, đắc ý nhìn về phía Phi Liêm, không ngờ lại bất gặp đôi mắt y đang ngưng lại, chăm chú nhìn lên thân xà, khiến hắn không khỏi kỳ quái.

Đường nhìn của Phi Liêm dừng lại thân rắn cực lớn, một thân xà lân hồng rực khi trước xinh đẹp hoa lệ biết bao nhiêu, giờ đã hoành thất thụ bát từng đạo vết sẹo sâu hoắm lạnh hẳn từ lâu, xà lân hồng ngọc từng bị binh khí thiên binh tổn hại giống như từng mảnh gỏi lưu ly vỡ nát, cho dù bên trên có bóng loáng trơn mịn bao nhiêu cũng không cách nào che được rạn nứt ám sắc bên dưới, cả khi da thịt bên dưới đã lạnh hẳn nhưng chỉ nhìn thể này thôi cũng đã biết xích xà khi đó đã phải chịu thương tổn tàn khốc đến thể nào.

Khó trách.

Ngày đó, ở trên đại điện kia, lại lưu nhiều máu như vậy.

Y dường như đã mê muội mà vươn tay chạm lên những phiến lân từng bị nghiền nát kia.

Thân xà lạnh lẽo, bàn tay lại cảm giác như bị tiên huyết nóng rực chảy ra khi đó làm bỏng.

“Rất đau.”

Là tay đau? Hay là ký ức?

Đôi mày dù thiên thác có sụp cũng không nhíu lại kia dần dần siết chặt.

Bàn tay người kia đang lưu luyến trên thân mình, xích xà rõ ràng có thể hất đi, nhưng xúc cảm rất nhỏ lại không thể bỏ qua kia khiến hắn không muốn trốn tránh. Đến khi chú ý tới biểu tình trên khuôn mặt của người kia, có một nơi trong lòng, nơi từng vì bài học hai ngàn năm trước mà trở nên cứng rắn, bỗng nhiên giống như phiến đất gặp mưa phùn, dần dần mềm mại lún xuống.

Lúc này hắn hẳn là nên ác ngôn một chút, hoặc là kể lại đoạn thời gian ba trăm năm như con chuột trốn đông trốn tây kia, hoặc là thuật lại hiểm cảnh một thân đầy máu huyết chút nữa bị bảy Sơn Chu xâu xé ngày đó, khiến cho cái tên gia khóa này càng thêm khó chịu!! Thế nhưng, khi nhìn khuôn mặt từng khiến hắn hận đến hai ngàn năm, cũng khiến hắn tâm tâm niệm niệm đến hai ngàn năm kia, không hiểu sao hắn lại không muốn dùng bất cứ lời nói bén nhọn nào châm chọc y.

Không muốn cho y biết bản thân trong Tỏa Yêu Tháp chưa xốt thế nào, cũng không muốn để y biết mình thụ thương thống khổ ra sao.....

Thân rắn thật lớn đột nhiên cử động, dần thu nhỏ lại, buông tha cho ý định thừa dịp giãn gân giãn cốt mà đảo lộn tình diện một phen, hắn phục hồi hình người, hồng phát nam nhân đường hoàng nhếch lên khoe miệng, khinh thường hừ nói: “Người cho ta là con rồng giấy tu hành không đủ sao? Xuy! Một chút tiểu thương thôi, làm sao khó dễ được ta?!”

Ngày đó diện giai bằng ngọc cơ hồ đều bị tiên huyết thấm đến ướt sũng, thiên nô quét tước phải xách về gần trăm thùng nước Thiên hà mới có thể miễn cưỡng cọ rửa.

Như thế mà là tiểu thương sao?

Đôi mắt xám trắng vẫn dừng trên người hắn, giống như có thể xuyên qua huyền hóa thuật kia mà nhìn thấy chân thân thương tích đầy mình kia của Cửu Minh.

Cho dù bản thân trước đó đã trần trụi đi lại trong điện không biết bao nhiêu ngày, lúc này Cửu Minh đột nhiên lại cảm thấy có chút không được tự nhiên.

“Nhìn cái gì mà nhìn?”

Phi Liêm thấy hắn cự nự liền dời đi tầm mắt, bước qua nhật lên chiếc nôi đã trống không, hướng trên cổ Cửu Minh một lần nữa làm hiện ra vòng khóa, nối xiềng xích với mặt đất, lại không nói một câu mà cứ thế rời đi.

Bỏ lại Cửu Minh còn đang ngạc nhiên trong điện.

Một lúc lâu sau, chiếc giường đá đột nhiên bị một chưởng.

=====

Trong lòng canh cánh một chuyện khiến hắn vô pháp ngủ được.

Chẳng qua mới ở đây mấy ngày, giấc mơ bị phản bội đã quấn lấy hắn hai ngàn năm qua, bắt tri bắt giác, từ từ biến mất.

Xích phát yêu quái lẩn trên chần nệm mềm mại, trong đầu vọng đi vọng lại câu nói kia của Văn Khúc Tinh Quân.

‘Nếu có hận, tất có tình.’

Hắn cũng không biết bản thân đối với cái tên gia khóa mặt gỗ kia có thật có tình hay không.

Thật ra, từ lúc hắn có trí nhớ đến nay, quả thật chưa từng để ý một người nào đến thế.

Phản bội với yêu quái mà nói, có thể coi như chuyện thường ngày như ăn cơm. Sống đã vạn năm, làm sao có chuyện hắn chưa từng thấy phản bội? Đừng nói người khác, ngay cả bản thân hắn cũng chẳng thành thật bao nhiêu.

Thế nhưng, một khắc trầm lặng kia của Phi Liêm, còn hơn cả hành động phản bội Ứng Long của y, càng khiến hắn tâm oán nan bình.

Có lẽ, điều khiến hắn thật sự tức giận chính là y giấu hắn.

Nếu Phi Liêm sớm nói cho hần, y không phải yêu quái mà là Tinh Quân thiên thượng hạ phàm, bản thân hần chẳng nhẽ lại nhàm chán đến mức chạy đến trước mặt Ứng Đế cáo trạng sao? Hần chắc chắn sẽ càng hí hửng ngồi một bên nhìn Ứng Đế cao cao tại thượng mà cũng có lúc bị che mắt, mà không biết đến lúc biết hết chân tướng rồi, ông ta có nổi giận lôi đình không nhỉ, bộ dáng lúc đó chắc phải thú vị lắm?

Thế nhưng Phi Liêm lại một câu cũng không nói, hiển nhiên đã hoàn toàn coi hần là kẻ địch....

Cửu Minh không cam lòng cắn góc chăn, sợi mây rơi vào miệng, cảm giác cực kì vô vị.

Thịt của con yêu quái so với đá càng cứng rắn hơn kia nhất định cũng sẽ có mùi vị như thế này!

Lại lật người một cái.

Được rồi, hần thừa nhận bọn hần lúc đó thân bất do kỷ, Phi Liêm khi ấy nếu để lộ ra nửa phần, chắc chắn sẽ bị Ứng Đế tru diệt.

Thế nhưng, từng ấy năm ở chung, y làm sao có thể không chút lưu tình mà đem hần đá vào Tỏa Yêu Tháp như thế!!!

Từ khi sinh ra đến nay, hần luôn phủ ngưỡng thiên địa, tự do tự tại mà sống, phải chịu đựng hai ngàn năm khô khan buồn chán, hỏi làm sao hần lại không hận?

Như thế nào không hận?

Nhưng mà, một câu nói kia của Văn Khúc Tinh Quân lại hoàn toàn đảo loạn suy nghĩ của hần.

Hần không phải chưa từng bị yêu quái phản bội qua, có điều này đó hần chẳng buồn để ý, cho dù có bị phản bội, cứ đơn giản đem con yêu quái chán sống đó ăn tươi không phải được rồi sao, hơi đâu mà đi để bụng mấy chuyện người dối ta trá này, hần đảo mắt một cái sẽ quên, đừng nói hai ngàn năm, chỉ cần hai ngày hần đã đem mọi chuyện vứt ra sau đầu rồi.....

Thế nhưng tại sao, đối với tên gia hỏa kia, hần lại nhớ suốt hai ngàn năm?!

Hay là, thực sự giống như câu kia của Văn Khúc.....

Đối với Phi Liêm, hần có tình?!

Càng nghĩ, càng chỉ cảm thấy đầu trường như sắp nổ ra.

Cửu Minh cực kì phiền não, đập đập đệm chăn mềm mại trên người, vươn dài tứ chi, mở to mắt nhìn lên đỉnh điện.

Đang lúc đêm dài nhân tĩnh, đột nhiên nguyên đan trên ngực đau đớn như bốc lên một ngọn lửa cực mạnh, khí tức nóng rực như phô thiên cái địa ngay lập tức tràn ra cắn nuốt toàn thân!!

“A a ”

Cửu Minh đau đến mức ngảm rống một tiếng, toàn thân căng thẳng, bàn tay siết lấy lớp nệm, nhiệt khí kia giống như bốc lên từ bên trong, hần chỉ cảm thấy da thịt toàn thân như bị nướng trên lửa, đau đớn khó nhịn.

Gắt gao cắn chặt khớp hàm, đem kêu gào đau đớn khóa lại trong cổ họng, răng nanh sắc bén đâm ngập vào môi chảy máu.

Đúng lúc hần sắp vì đau đớn mà ngất đi, một tia thần trí thanh tịnh chợt lóe lên nhắc nhở hần, nơi yếu hại của cổ họng bị khóa của Phi Liêm quản chế, lúc này nhất định không được hiện ra yêu hình.

Đáng chết..... Đau quá!!

Sao lại thành thế này.....

Hay là..... Tại nồi canh kia?!.....

=====

Phi Liêm đi lần này, thế gian đã qua trăm năm.

Có điều thiên địa khác biệt, trên thiên cung bất quá mới chỉ một ngày một đêm.

Cho dù đem Cửu Minh tư giấu trong điện, nhưng đó cũng không phải lý do để y bỏ bê trách nhiệm, Thiên Đế đã hạ chỉ muốn y tìm châu trùng tu bảo tháp, y đương nhiên sẽ không lơ là nhiệm vụ.

Chỉ tiếc yêu lực còn chưa hồi phục, miễn cưỡng dùng thuật độn thổ nhưng luôn lực bất tòng tâm, hành trình liên tục bị gián đoạn, cho dù thỉnh thoảng cũng thu được vài bảo vật, nhưng cũng chỉ là mấy thứ lực lượng không cao, không thể trấn áp bách yêu trong tháp.

Một trăm năm không có kết quả, y lại nhớ tới yêu quái bị vớt lại trong điện kia.

Không biết hần, có dói không?

Thế là lại túi lớn túi nhỏ, thu thập vài loại thịt ăn được dưới nhân gian, vội vàng chạy về thiên cung

Thế nhưng, khi y vừa đẩy cửa bước vào, hình ảnh lọt vào trong mắt khiến y một trận khiếp sợ.

Hồng phát yêu quái đã sớm hôn mê từ lâu cuộn mình nằm trên mặt giường lạnh như băng, quần áo trên người đã sớm bị xé đến nát vụn, cả cơ thể cứng còng siết chặt, toàn thân ướt đầm như vừa từ dưới nước lao lên, ngay cả mái tóc đỏ rực cũng ướt đầm nhỏ giọt mồ hôi, hai mắt nhắm chặt, khuôn mặt vụn vẹo như đang phải chịu đựng đau đớn cực đại.

Đệm chăn bằng mây bị hần cắn tới nát bầy, rơi vãi khắp mặt đất, có thể thấy hần đã đau đớn nén nhịn đến mức nào.

Răng nanh sắc nhọn thật sâu đâm vào làn môi, như muốn hiện về nguyên hình. Bàn tay vô lực lôi kéo chiếc vòng giam hãm trên cổ, muốn thoát ra hiện về nguyên thân, nhưng chuyện này làm sao có thể? Phi Liêm rõ ràng hơn ai hết Thiên ma khóa cửa y là kiên cố đến mức nào.

Vòng cổ không những không bị kéo xuống mà còn để lại trên cần cổ vô số vết cào xước đến phá da.

Phi Liêm vội vàng vớt hết đồng đồ trong tay, chạy tới nâng lên Cửu Minh.

Sao lại thế này?

Chẳng lẽ trước khi y trở về, hần đều đau đến mức không thể kêu ra tiếng sao?!

Chẳng lẽ, Thiên ma khóa vì vậy khốn hần trong điện mà khiến hần không cách nào cầu viện sao.

Nếu y không kịp chạy về, vậy hần sẽ

Yêu quái đang nằm trên mặt đất dường như cũng cảm giác được có người tới, mi mắt nặng nhọc nhấc lên.

Phi Liêm nhìn xuống đôi đồng tử xích hồng vốn tinh lượng giờ đã bịt kín một tầng hơi nước, như mây mù bao phủ.

Đôi mắt Cửu Minh mơ hồ không rõ, chỉ nhìn thấy một thân ảnh mờ ảo, không biết vì sao, rõ ràng nhìn không được, cả đầu lại đau đớn như bị xích hỏa đốt cháy đến mơ màng trầm trọng, hần rõ ràng có thể biết, người bên cạnh, nhất định là cái tên gia hỏa kia

Cho dù nhìn không tới, hần vẫn có thể cảm giác được, kẻ bên cạnh đang hô hấp dồn dập như sóng triều.

Không biết y..... Nhìn thấy bộ dạng thảm thiết của hần thế này....

Sẽ có dạng biểu tình gì nhỉ?.....

Đáng tiếc..... Hần nhìn không tới.....

Cửu Minh tuy rằng cực kỳ đau đớn, thế nhưng trong lòng, chỉ vì âm thanh dồn dập bên tai kia mà lại cảm thấy một tia vui vẻ.

A a..... Cuối cùng cũng có thể khiến tên gia hỏa này biến sắc mặt...

Một trận đau đớn cùng cực ập tới, so với mấy cơn nhức buốt lúc trước lại càng dồn dập mãnh liệt hơn, giống như toàn bộ đau đớn lúc trước cộng dồn lại tới thêm một lần, hần cuối cùng không thể kiềm chế tiếng rên

rỉ trong miệng được nữa, điên cuồng mà hét ra tiếng. Nhiệt khí ầm ầm lao đi bên trong cơ thể như muốn phá tan da thịt hần, chỉ lấy nhân thân thì không cách nào chịu đựng được, hần phải hóa về yêu hình.....

Trên làn da màu đồng dần dần lan tràn từng đám châu hồng, trên bờ ngực đang lộ ra, cánh tay, cổ, thậm chí cả trên khuôn mặt, đều hiện lên từng tảng lớn xích lân.

Nhịn không được!!.....

Hiện tại nếu biến, nhất định sẽ bị Thiên ma khóa siết đứt bảy tác.....

Nhưng, hần chịu không được, không chế không được nữa.....

Bỗng nhiên, cổ họng cảm giác được buông lỏng, gông xiềng xung quanh đột nhiên tiêu thất vô tung!

Sao vậy? Phi Liêm..... Cư nhiên dám giải khai pháp thuật?.....

Y không sợ hần nhân cơ hội đào tẩu sao?.....

Không cho hần chút thời gian suy nghĩ bất cứ chuyện gì, nhiệt khí trong cơ thể ồ ạt thoát ra, cả tấm điện nháy mắt bị một tầng hơi nước bao phủ, trong mông lung sương trắng.....

Minh xà hiện hình!!

=====

Tác giả có chuyện muốn nói: Ta thề, ta không định viết ngược!!

=====

P.s: Thêm một lần thế này nữa không khéo Minh nhi của ta đi thật mất =((

22. Quyển 2 - Chương 2

Chương thứ hai

Vách điện vọng tiếng Xích xà cuồng, ngàn năm thay một hỏa lựu lân

Xích xà thần trí mê loạn, da thịt dưới lớp vảy như bị liệt hỏa thiêu đốt, nhịn không được quay cuồng trên mặt đất, cho dù mặt sàn ngọc thạch có lạnh như băng cũng không thể làm nguội đi nửa phần hỏa ý trong cơ thể. Điện phủ vốn đã không lớn, làm sao chịu được cự xà quay cuồng giãy dụa, chỉ thấy thân rắn thỉnh thoảng lại nện mạnh lên điện tường, va đập đến mức cả tinh điện như lung lay sắp đổ, cũng may tòa điện này cũng đủ kiên cố, nếu không, chỉ sợ đã sớm sụp đổ.

Chiếc giường cực lớn bằng đá “Rầm” một tiếng bị xà vĩ đập nát.

Cự xà điên cuồng quay trở thân mình, giống như đang muốn giãy khỏi thứ gì đó, đầu còn không ngừng điên cuồng cọ xát trên mặt sàn lạnh buốt. Có điều bên dưới bóng loáng không tì vết, cho dù có cọ bao nhiêu cũng không khiến nó mảy may thương tổn, cự xà thấy thế lại càng bất mãn, tiếp tục hướng nơi góc cạnh sắc nhọn trong điện lao tới.

Đôi mắt trắng tròng to như bị một tầng sương mù bao phủ, giống như không nhìn thấy bất cứ thứ gì, xích xà không ngừng lay động đầu mình, há mồm rít lên từng tiếng lớn không hề có tiết tấu như đã phát điên, thanh âm vang vọng khắp nơi, đáng sợ tới mức trăm dặm xung quanh thần tiên linh diệu bốn phía trốn chạy, thần thú cuống cuồng vào hàng.

Phi Liêm treo ngược trên đỉnh điện, nơi tạm thời chưa bị cuồng xà phá tới. Thế nhưng tận mắt nhìn nó đau đớn đến điên cuồng, bản thân lại không cách nào giúp nó giảm bớt, trong ngực cảm giác nôn nóng cấp tốc lan tràn.

Không được!

Y đột nhiên buông lỏng đôi chân, trực tiếp rơi vào lòng đất, cứ như mặt sàn ngọc thạch rắn chắc bên dưới là không tồn tại mà dễ dàng xuyên qua.

Một lát sau, người đã trở lại, trên tay còn tóm theo một thanh niên trường sam thanh lam từ dưới mặt đá trời lên.

Thần tiên phần lớn đều thích cưỡi gió phi hành, không phải mỗi người đều chuồng độn thổ như y, càng huống hồ người vừa đến này nháy mắt trước còn đang ở thế gian chăm sóc một đồng vàng bạc tiền tài, còn chưa kịp định thần nháy mắt sau đã bị túm áo lôi đi, khi nhìn thấy ánh sáng lần nữa, hình ảnh đầu tiên nhìn thấy lại là một đại xà đang phát điên ***g lộn giãy dụa, cho dù hắn có là thần tiên nhưng hiện tại thân thể đã là phạm nhân, hắn chịu không được kinh hách thế này a!!

Quay đầu, kẻ kéo hắn đến đây vẫn trưng ra khuôn mặt tượng gỗ, nhưng trong trong mắt xám trắng kia, hắn lại vẫn có thể nhận ra chút cấp bách không thể nào che giấu.

“Mau cứu hắn!”

Khoan đã, hắn cũng không phải thầy thuốc mà!

“Người đi tìm Thiên Tuyền có phải thích hợp hơn không?”

“Hắn ở Yêu Vực, hiện tại chỉ có thể tìm người.”

Loạn quá chữa bừa sao?!

Thanh niên hiếm khi lộ ra biểu tình khốn khổ, được rồi, hắn nhiều ít cũng có nghe qua Thiên Tuyền vì một con lang yêu mà rời bỏ tiên vị, buông tha tình nguyện thành yêu, thế nhưng, trong thất tình không phải vẫn còn người khác sao?

“Người vì sao không tìm Thiên Quyền hay Thiên Xu ấy?!”

Phi Liêm nói: “Người biết thú y.”

“Hả?”

Phi Liêm khẳng định nói: “Ta đã từng thấy.”

Thanh niên cuối cùng nhụt chí bỏ cuộc, được rồi, hắn thừa nhận bản thân thỉnh thoảng cũng chuẩn bị cho đám con yêu quái tọa kỵ thiên gia kia, bất quá cho dù có là Kim mao, Thanh ngư đi nữa thì cũng đều là dị thú đã thuần phục, nhưng trước mắt hắn lúc này, không phải là một con Minh xà đang phát điên sao?!

“Lộc Tồn!”

“Được rồi!! Được rồi!!” Thanh niên chịu không nổi nhún vai, cẩn cẩn thận thận nhẹ nhàng tiếp cận, thỉnh thoảng còn phải để ý tránh đi xà thân cực đại đang lặn lộn như muốn nghiền nát mọi thứ trên mặt đất cùng cái đuôi đang điên cuồng quẫy đập có thể đánh nát cả đá tảng. Đáng thương a, hắn hiện là thân thể phạm nhân a, khó khăn lắm mới trưởng thành, chẳng nhẽ cứ thế này vô duyên vô cớ trọng nhập luân hồi sao... Phi Liêm thấy hắn động tác chậm chạp, cũng nhận ra Minh xà kia giãy dụa quá nhiều không tiện chấn trị, liền phi thân nhảy lên, một phen áp xuống ấn chặt xà thủ cực lớn kia, khi nó còn không kịp phản kháng, “Rầm ” một cái, trực tiếp đem đầu nó ấn thẳng xuống mặt đất.

Thanh niên đáng thương càng lúc càng hoảng sợ, trừng mắt nhìn Phi Liêm mà không khỏi thổ dài.

Lại cẩn thận đi qua tỉ mỉ xem xét tình hình của Minh Xà kia.

Chỉ thấy xà lân âm đạm không ánh sáng, lại không giống bị thương, bất quá tình trạng điên cuồng thế này, toàn thân liên tục giãy dụa, lại cẩn thận nhìn thêm một lúc, phát hiện lân phiến cạnh mắt đang tiết ra một tầng dịch thể, đem đôi mắt Minh xà bao phủ một tầng sương mù, lại nhìn khóe miệng nó không hiểu sao rách ra, bên dưới là tầng lân phiến lấp lánh, long lanh đỏ rực như thạch lựu.

Hóa ra là thế!

Người đem hắn đến đây hiển nhiên đã không còn nhẫn nại được nữa: “Sao vậy? Hắn bị thương chỗ nào?”

Thanh niên liếc y một cái nói: “Ta hỏi người, lúc trước có phải người cho hắn ăn cái gì không?”

Phi Liêm gật đầu: “Tâm của Cửu thiên tử nhị, rẽ Lộ diệp, Phi tiên thảo, Lôi câu đằng, Kim đồ mạn, Mạo giáp ngàn năm, hoa Như ý, Long nha mộc.”

Thanh niên khoe miệng run rẩy, trong lòng bắt đầu cực kỳ đồng tình với con Minh xà đã cứng còng bên dưới.

“Dưới thế gian xà một năm lột da ba lần. Nếu là ngàn năm xà yêu, năm trăm năm sẽ lột một lần. Giống như nó, dị thú vạn năm thế này, ít nhất phải ba ngàn năm mới lột một lần. Người đem mấy thứ tiên dược tăng tiến tu vi kia một lần cho nó ăn hết, vô duyên vô cớ tăng cả ngàn năm công lực, bảo làm sao nó không một ngày đã lột da? Hơn nữa, nhìn bộ dáng nó điên cuồng thế này.....” Thanh niên nghi hoặc nhìn về phía Phi Liêm, “Hắn là không phải chỉ có mấy thứ kia đi?”

“.....”

Phi Liêm trầm mặc, sau một lúc lâu, mới hừ ra một câu: “Ta còn cho hắn ăn thịt.”

“Thịt? Thịt gì?” Thanh niên tự hỏi cả nửa ngày, nghĩ mãi vẫn không ra, cho dù có là Long thịt thì cũng không có khả năng tăng tiến tu vi, huống hồ trong Thiên Cung này, làm sao tìm được thứ thịt gì cho xà ăn chứ? Ân?..... Không phải là?!!!

“Không thể nào?!” Thanh niên không tin được trừng mắt nhìn Phi Liêm, “Người sẽ không, không đem cái kia cho nó ăn chứ?!”

Phi Liêm gật đầu.

Biểu tình thanh niên như muốn té xỉu đến nơi: “Người, người..... Nếu để Thiên Xu biết.....” Hắn không thể tưởng tượng ra, một khi Tham Lang Tinh Quân biết được, vậy hậu quả sẽ thế nào.

Cái tên gây đại họa kia trái lại lại cực kì trấn định tự nhiên: “Dù sao cũng là thứ vô dụng.” Hắn cúi đầu nhìn xuống Minh xà chỉ vì lúc trước ăn mấy thứ quá bổ mà khiến tu vi một ngày tăng tiến cả ngàn năm mà phải lột xác, vẫn không hết lo lắng hỏi, “Không có cách nào sao?”

Sự đã đến nước này, thanh niên cùng đành bất đắc dĩ, chỉ đáp: “Nó không sao, chẳng qua, xà khi lột xác đều tự mình tìm đến mấy chỗ gồ ghề lởm chởm, mà sàn điện chỗ người lại quá mức trơn tuột bóng loáng, nó không thể kéo lớp da bên ngoài đi, lâu dần, sẽ không ổn.”

“Dễ thôi.” Phi Liêm niệm động pháp quyết, sàn đá vốn dĩ trơn bóng ngay lập tức bị hàng loạt mảng đá lao lên xuyên thủng, tấm thảm chỉ trong nháy mắt đã trở thành bãi đá lởm chởm thô ráp.

Thanh niên muốn ngăn cũng ngăn không kịp, trơ mắt nhìn vân ban thạch tối màu quý giá chớp mắt đã bị hủy tan hoang, vẻ mặt cực đau lòng, thiên giới còn vô số nơi đất đá lởm chởm mà, sao phải phá hỏng chính điện của mình chứ..... Ai!

“Phá gia a..... So với tên kia nhà ta càng phá a” Cố gắng nhịn xuống xót của trong lòng mà đem Phi Liêm kéo sang một bên.

Xích xà bản năng cảm nhận được mặt đất giờ đã không còn bằng phẳng, liền vội vàng rút đầu vào đám mảng đá thô ráp không ngừng cọ cọ, rất nhanh trên mũi xà liền xuất hiện vết rách, tới lui cử động không ngừng, cuối cùng rách thành một cái lỗ to, lại thêm một trận không ngừng ma sát, phần da cũ dần dần tuột ra, một tầng lân bì thật dày cứ thế được lột xuống, chỗ đã thoát khỏi da cũ cảm giác căng thẳng giảm đi rất nhiều, xích xà vì thế càng lúc càng ma sát lợi hại hơn, tầng lân cũ bị thoát đi đã không còn rực rỡ như trước, nhưng tầng lân mới bên dưới lại càng sáng bóng như ngọc như ngà, từng phiến từng phiến lân chính tề sắp hàng, mỗi một mảnh đều như đốm lửa rực cháy, tràn ngập ánh sáng sinh mệnh, từng mảnh như hỏa lưu bảo thạch cực kì quý giá.

Ước chừng qua một canh giờ, xích xà mới hoàn toàn đem lớp da cũ lột đi, thân thể mỗi một không chịu nổi nằm thẳng trên mặt đất lởm chởm, yếu ớt mà thở dốc.

Thanh niên kia hình như cũng là lần đầu tiên thấy cự xà lột da, xem đến no mắt mới chú ý tới tầng da rắn hoàn chỉnh cực lớn đang lẫn lộn trên mặt đất kia, đôi mắt lập tức sáng ngời. Da rắn bình thường đã được xem như long y, là dược liệu tốt nhất, càng không nói là da lột của thượng cổ dị thú mình xà, ba ngàn năm mới một lần thế này? Tuyệt đối là vật báu vô giá!!

Sắc mặt như vừa phải ăn ba mươi cân hoàng liên ngay lập tức thay đổi, vui a về a đi qua đem da rắn kia cuộn lại, cũng không biết từ đâu lấy ra một cái tay nải dút vào, cuối cùng hướng Phi Liêm hô: “Ta còn có việc, đi trước nha! A, đúng rồi, xà sau khi lột da mất rất nhiều nước, nhớ cho hần uống nhiều một chút, còn có nhớ ăn nhiều vào, bằng không sẽ bị sụt cân đấy!” Dứt lời, cũng chẳng buồn quan tâm người kia có nghe thấy không đã bước ra ngoài, ngẩng đầu nhìn sắc trời, vừa làm bầm vừa bước vội rời đi, “Hồng rồi, hồng rồi, quên không để ý thời gian rồi, điên mất điên mất!” Thanh niên không biết lúc này, tại thế gian, có một người đang chờ hần, riêng việc hần lại ở trong một căn phòng đóng kín mà mất tích hơn một tháng thế này, chỉ sợ người kia chắc cũng sắp phát điên rồi.

Phi Liêm không đáp lời, chỉ thẳng tắp ngồi xuống bên cạnh xà thủ mà trầm ngâm một lúc lâu.

Đem hần nhốt trong điện, rốt cục cũng không phải biện pháp tốt.

Hôm nay là y may mắn về kịp nên hần mới có thể bình an, nếu lần sau mà không kịp thì sao đây?

Chỉ cần nghĩ tới chuyện vì bản thân về chậm nửa bước mà Cửu Minh có thể sẽ bị Thiên ma tỏa dần vật đến chết thì trái tim hần đột nhiên đau đớn như bị xé ra.

Không được.

Đồ vật của y, tuyệt không thể rơi vào nguy hiểm được.

=====

Lúc Cửu Minh tỉnh lại, nhìn thấy sàn đá tẩm điện lờ mờ chồm đầy quái thạch liền không khỏi bị dọa một trận.

Thoáng nâng người, quay đầu nhìn thân thể thon dài đang dề lên đồng hồ điện hiển nhiên càng to hơn lúc trước liền hiểu ra. Hô, hóa ra là lột da a! Còn tưởng rằng là chân khí đảo ngược mà bình giải chứ!!!

Chẳng trách hần nghĩ không ra.

Lần lột da trước ước chừng cũng đã hai ngàn năm. Quả thật cách đây đã lâu lắm, hơn nửa đoạn thời gian bị nhốt trong Tòa yêu tháp kia ngày đêm bất phân, thời gian dài hay ngắn cũng chẳng phân biệt được.

Xích lân rực rỡ như sáng lấp lánh, hoàn toàn không còn thấy đám sọc hoành thất thụ bát cùng vết nứt vỡ lúc trước. Thoát đi đám da cũ, thân thể hần lúc này cực kì sáng khoái. Yêu lực tràn trề không nói, nội đan khi trước bị thương nặng cũng đã hoàn toàn tu bổ xong, bản thân dường như cũng đã đột phá một tầng cảnh giới mới.

Lại không khỏi kỳ quái, rốt cuộc Phi Liêm đã cho hần ăn cái gì vậy?

Có thể khiến tu vi của hần một ngày tăng đến ngàn năm?

Lúc này hần chỉ cảm thấy cổ họng cực khô, trên cổ không có gông xiềng, Phi Liêm lại không thấy người đâu, Cửu Minh lơ dờ trườn khỏi cửa điện, uốn éo thân hình cực lớn hướng ra bên ngoài.

Chiếc lưới chẻ đôi đỏ tươi thò ra thụt vào, xác định nơi nguồn nước rồi uốn người trườn đi, gấp khúc bay trong tầng mây, xích lân tỏa sáng, xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây trắng trùng điệp, giống như Thiên long, rồi lại càng có cảm giác tự tại hơn.

Tiếng nước xa xa càng lúc càng lớn, nâng mắt lên đã có thể nhìn thấy Thiên Hà bình tĩnh an tường, ánh sao đêm mờ nhạt, mây nước nhẹ nhàng, kéo dài vô tận, cuộn cuộn vô biên

Hần dù đã sống đến vạn năm, cũng đếm không hết số lần bơi khắp Đại Giang Nam bắc, Ngũ hồ Tứ hải, lại chưa từng gặp qua con sông nào trắng lệt thế này.

Thiên thượng Ngân Hà, quả nhiên không thể lấy Hoàng hà ra so sánh?

Ngay lập tức, xích xà trườn đi thân thể cực lớn, nhập vào dòng nước cuộn cuộn mát lạnh

Đến khi Phi Liêm vất vả tìm đến nơi, đã thấy một con xích hồng Minh xà to lớn như Thiên Long ở giữa dòng nước chơi đùa cực kì vui vẻ.

Bên bờ sông cũng đang rất náo nhiệt, lúc này đúng là thời gian Ngự Mã Giám Thiên Hà chặn thả, một đàn thiên mã lông mao bóng lộn, thân thể cường tráng hiển nhiên đã bị hình ảnh thân rắn đỏ đậm thỉnh thoảng trôi lên giữa sông làm hoảng sợ, vó như nhũn ra, cúi đầu phì phì liên tục, sợ hãi đến không dám hí lên, mặc cho Mã giám tha hồ lôi kéo, thậm chí còn dùng cả roi đuổi đánh vẫn cố chết cố sống đứng cách thật xa, nhất định không chịu tới gần nước sông.

Đám Mã Giám Sử kia bất quá cũng chỉ là tiểu tiên, pháp lực thấp kém, làm sao có khả năng đuổi đi thượng cổ dị thú đang chơi đùa trong nước kia, đúng lúc đang thúc thủ vô sách lại thấy Phi Liêm từ trên mây bước xuống, trong đám có một tên nhận ra vị này chính là Liêm Trinh Tinh Quân từng được Đế Quân ban thưởng trên điện, vội vàng tiến lên chào đón: “Quân thượng, tiểu tiên là Ngự Mã Giám, ở Thiên Hà chặn thả lại không ngờ gặp phải thiên thú ở đây, ta pháp lực thấp kém, không có cách nào đuổi nó đi, không biết có thể phiền Quân thượng nâng tay một lần, giúp ta không làm chậm trễ giờ cho thiên mã uống nước được không?”

Phi Liêm gật đầu, đi tới bên bờ sông.

Đại xà đang vui vẻ đùa nước dường như cũng đã chú ý tới mặt màu bụi đứng trên bờ, chỉ thấy nó đột nhiên ngụp xuống nước, lặn không còn tăm hơi.

Lát sau chỉ thấy sát bên bờ sông sóng nước gợn động, rồi “Ầo” một tiếng, cực đại xà thủ từ đáy nước nhô lên, đem đám thiên mã sợ đến mức tim mật như muốn vỡ ra, vừa chạy vừa hí, cũng khiến đám Mã Giám Sử thêm một trận vất vả đuổi theo.

Từng dòng nước nhỏ còn đang xuôi xuống khỏi xà thủ trên cao, “tách tách” rơi xuống bùn đất trên bờ sông tạo thành từng đám nước to, xích thủ chậm rãi tới gần, phun ra cái lưỡi chẻ đôi đỏ tươi!! Răng nanh sắc bén nhe ra như uy hiếp, xích lân như hỏa lộ nhiễm nước càng trở nên mỹ lệ, xà thân như được bao trùm một tầng bảo thạch đỏ rực lóng lánh.

Thiên mã đã sợ tới mức đi không được, con đầu đàn cuối cùng dựng thẳng hai chân, hí dài một tiếng, quay đầu nhằm thẳng hướng tây mà phi nước đại, mã đàn đương nhiên tận sức đuổi theo như chạy trốn, mấy Mã Giám Sử kia không ngờ vị Tinh Quân kia vừa đến này không những không đuổi được đại xà mà còn khiến nó hướng về phía này. Cả đám không biết phải phản ứng thế nào, sững sờ tại chỗ, trừng trừng đôi mắt nhìn đàn thiên mã bỏ chạy xa tít để lại từng đám bụi mây.

Xà thủ càng tiến càng gần, miệng cũng càng mở càng to, từ trên không dần dần phủ xuống đỉnh đầu Phi Liêm.

Phi Liêm ngẩng đầu, nhìn lên vòm miệng đỏ rực mở to, gần đến nỗi có thể đếm được từng chiếc răng sắc bóng, mặt lại vẫn không chút thay đổi, dùng ngữ khí thông báo nói: “Đi thôi.”

Đại xà còn đang định áp xuống thêm chút nữa, một lúc lâu sau, đành nhụt chí ngẩng đầu, khép lại xà khẩu có thể nuốt trọn bảy con thiên mã, ánh sáng đột nhiên lóe lên, biến lại thành hình người.

Nam nhân cao lớn trên người không một mảnh vải, cơ bắp trên ngực cùng bụng đều không chút khoa trương, còn có loại lực lượng rõ ràng như quân nhân, vững chắc mà hữu lực. Tứ chi thon dài, hai chân dòn hết trọng lượng toàn thân hơi tách ra, cặp móng hơi cử động, không có khổ vải khiến thứ dù đang tĩnh lặng cũng đã cực ngạo nhân kia không hề bị che dấu, mái tóc đỏ đậm ướt sũng dán trên lưng, dung mạo khoáng đạt không để quy điều vào mắt. Cảnh tượng trước mắt khiến đám giám sử đứng một bên nhìn không khỏi hai mắt đăm đăm.

Chỉ thấy cặp đồng tử xích hồng chợt lóe lên tà quang, một cỗ khí nóng hùng hực từ toàn thân tỏa ra, xích phát như lửa rừng rực bay lên, chỉ trong nháy mắt, hơi nước toàn thân đã bị nướng đến sạch sẽ. Trên làn da màu cổ đồng khỏe mạnh đã không hề còn lấy một nửa giọt nước.

Đôi mắt xám trắng nhìn hết một màn trước mặt lại vẫn như trước bất vi sở động.

Tay trái vừa lật, từ khoảng không biến ra một y bào hồng sắc, chuyển tay đưa qua: “Mặc vào.”

Hồng phát yêu quái trừng mắt nhìn y một lúc lâu, cuối cùng đành khuất phục vươn tay tóm lấy, tùy tiện khoác trên người.

Nước sông Thiên Hà được triệu vạn tinh hồn bồi dưỡng mà thành, Cửu Minh ở giữa sông bơi lội thỏa thích, cũng đã uống thỏa thuê, lúc này chỉ cảm thấy thần thanh khí爽, tinh lực dư thừa, tâm tình cực tốt, cho dù nhìn thấy một đàn thịt ngựa tươi ngon mỹ vị béo mập lắc lư trước mặt cũng khó có được buông tha một lần.

Thế nhưng, vừa nhìn thấy cái tên mặt người chết Phi Liêm kia, không hiểu sao hẳn lại cảm thấy cực tức giận. Nhớ lại vừa rồi còn bị xích trong điện không cách nào cầu viện, suýt nữa trở thành Minh xà đầu tiên chỉ vì lột da mà bị tươi sống bóp chết, liền lạnh mặt trầm giọng nói: “Lại về chỗ của ngươi? Ta thấy ngươi vẫn là nên nhốt ta vào Thiên Lao thì tốt hơn, ít nhất trong đây còn có thiên binh thiên tướng tuần tra đưa cơm, không đến mức đói chết bệnh chết cũng không ai biết!!!”

Bàn tay Phi Liêm siết thành quyền căng thẳng.

Thế nhưng trên mặt vẫn cứng ngắc như cũ, y chỉ nói: “Theo ta hạ phàm.”

“A?!”

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ kia lúc này lại lộ ra biểu tình ngốc lảng không tin được, Phi Liêm khó có được một lần dấy lên cảm xúc.

Chủ ý này, cũng không tồi a.

=====

Tác giả có chuyện muốn nói: Phỏng chừng không ít đại nhân cũng đoán được a, rần lột da, chuyện thực bình thường đi? Thế nên tuyệt đối không phải ngược, thuần túy chỉ là chủ nhân sơ suất không chăm sóc chu đáo khiến sủng vật suýt nữa bị nguy hiểm thôi Ha ha.....

Live muốn nhiệt liệt cảm ơn Leila đã vì Độc Long Quân mà vẽ tranh minh họa, phi thường hoa lệ và xinh đẹp. Live ta phi thường phi thường thích cùng thỏa mãn!! Cho dù bộ kia vẫn còn đang trong giai đoạn sửa chữa bản thảo, Live ta vẫn nhịn không được muốn post lên cho ác vị đại nhân cùng nhau thưởng thức ~ Yêu quá đi! Cảm ơn Leila!

23. Quyển 2 - Chương 3

Chương thứ ba

Trên đỉnh Linh Thửu trong hư cốc, điểm ngộ mỹ nương nơi hoang vu

Linh Thửu Sơn, còn có tên khác là Ngũ phong sơn, nằm trong dãy Phục Linh, núi này bao gồm năm ngọn cao ngút ngàn trời mây, trên đỉnh núi tịnh không có cây cối, như dùng tầng tầng lớp lớp đá khối chồng lên, vì vậy mới có tên như thế. Trong núi cảnh sắc tuyệt đẹp, phía đông có Li nhạc hỏa châu, phía bắc có Ngọc giản quỳnh chi, phía tây có Li nông dao thất, phía nam có động quang châu thụ, đỉnh núi dưới ánh nắng như được mạ một lớp vàng, phạn xạ ra ánh hoàng kim.

Có câu thơ viết về nơi này: “Thử cảnh chi ứng thiên thượng hữu, khởi tri thân tại diệu cao phong.” (Cứ nghĩ cảnh tượng như thế này chỉ trên trời mới có, nào ngờ bản thân vẫn đang đứng trên đỉnh núi tại nhân gian)

Đỉnh núi phía đông nhìn ra biển, mỗi mùa đều bị cuồng phong thổi quét, thế núi trắc trở, từ lâu đã hiếm có bóng dáng con người.

Mà lúc này, tại nơi tiên thánh ấy, lại nổi bật hai thân ảnh một hồng một xám.

Cửu Minh ngồi trên khối đá cực to, gác chân chống má, một bộ biểu tình ngang tàng chán chường.

“Đến cái nơi hoang sơn dã lĩnh này làm gì a?”

Linh Thửu Sơn hẳn cũng đã từng đến, nơi này phong cảnh không tồi, khí hậu cũng mát mẻ..... Đúng rồi, còn đám gà rừng trên núi, tuy rằng có nhỏ một chút, nhưng mà thịt rất là ngon!

Quay đầu nhìn Phi Liêm phía sau.

Tuy không thể hiện ra nét mặt, nhưng trong lòng hẳn thật ra vẫn có chút vướng mắc.

Vừa rồi, Phi Liêm hoàn toàn không nhìn đến đám thiên binh thiên tướng đứng đầy Nam Thiên Môn mà ngang nhiên mang hắn đi qua. Tuy không để ý tới biểu tình của đám thiên binh kia nhưng hẳn tuyệt đối có thể đoán ra, đám gia hỏa phụng mệnh Thiên Đế canh giữ đại môn mấy ngàn năm này nhất định là chưa từng gặp ra thần tiên nào nhìn thấy yêu quái không những không diệt trừ mà còn ngang nhiên cho nó theo mình như thế này.

Cửu Minh lại nhìn về phía Phi Liêm, thật ra, gia hỏa này cũng không thể nói là kiêu ngạo, chẳng qua tám phần là y cảm thấy không cần nói mà thôi.

Thế nhưng dù có nghĩ thế nào, một con yêu quái phạm tội dõng dạc như hắn, làm sao có thể đơn giản như vậy mà mang khỏi thiên đình?!

Nhìn không được ngẩng đầu nhìn lên thiên không tĩnh lặng, nói không chừng chút nữa sẽ có một đại đội thiên binh thiên tướng từ trong mây nhảy ra, phát cờ hò hét muốn bắt trở về..... Có điều thực tế, bầu trời vẫn tĩnh lặng như trước, ngay cả một con chim bay qua cũng không có.

Lúc trước đã nghe Văn Khúc Tinh Quân nói qua, Tỏa yêu tháp sập, Thất Nguyên Tinh Quân phải hạ phàm tìm châu, nhất định vì nơi này có bảo bối nên Phi Liêm mới dẫn hắn đến đây.

Chẳng lẽ Phi Liêm nghĩ hắn sẽ hỗ trợ tìm châu sao?

Nói đùa!! Tỏa yêu tháp mà trùng tu được, hắn còn không phải sẽ bị nhốt thêm mấy nghìn mấy trăm năm nữa sao!! Hắn còn không định đào hố chôn mình đâu!!

Bên kia, Phi Liêm cũng không phải không nhìn thấy nghi hoặc trong mắt hắn, cũng không phải không để ý xích đồng đang chăm chú nhìn mình.

Mà bởi vì nhìn thấy quá rõ ràng, cho nên mới không muốn đôi mắt ấy dời đi.

Màu sắc của lửa.

Lúc này là sáng sớm một ngày hè, cuối biển mây phía đông, mặt trời bắt đầu nhô lên, ánh sáng hồng rực nhuộm thắm chân trời, tươi đẹp như hà y của mỹ nhân, tầng tầng lớp lớp sóng mây như đang hạ xuống, đỉnh núi như con thuyền trôi nổi giữa biển mây. Trên đỉnh núi mang tên Ly nhạc Hỏa châu, màu hồng rực phủ xuống khắp nơi, Cửu Minh nguyên thần đã hồi phục hoàn toàn, mái tóc đỏ rực không còn một điểm khô vàng theo gió bay lên, sức sống ngông cuồng mạnh mẽ như lửa bốc rừng rực.

Dưới nhiệt độ của mặt trời, Phi Liêm nhìn hắn, đột nhiên lại có ảo giác, chắc là bởi vì màu tóc đỏ rực kia đi.

Y trầm mặc một lúc khá lâu, mới nhớ ra phải trả lời câu hỏi của hắn.

“Nơi đó có long tức, không biết là bảo vật gì.”

Cửu Minh nhú mày, cho dù hắn không có ý định trợ giúp, thậm chí còn mang ý đồ phá rối, nhưng ít nhất cũng phải biết bắt đầu phá từ đâu chứ?

“Không biết làm sao mà tìm?”

“Biết rồi còn tìm làm gì?”

“Người.....” Cửu Minh quả thật muốn tóm cổ áo Phi Liêm lên mà lắc, chẳng qua nhớ ra trên cổ mình vẫn còn gong xiềng vô hình của Phi Liêm, đành nhìn xuống phát tác, nhe răng nói, “Người chẳng lẽ mỗi lần đều không chút manh mối thế này mà vừa tìm vừa đi sao?”

Thấy y không nói, Cửu Minh lại càng thêm khẳng định.

Bình mình đỏ rực không những không nhuộm được chút đồ ửng nào lên gương mặt cứng ngắc kia của y, ngược lại, càng khiến quầng thâm dưới mi mắt thêm đen thẫm, y nhất định rất mệt mỏi, cái tên gia hỏa không biết biến báo này nhất định đã một thân một mình đi khắp thế gian tìm từng tiên tức nhỏ nhất, thế còn không phải mò kim đáy bể sao, có điều một khi đã nhận lệnh Đế quân, dựa theo cá tính của Phi Liêm,

y nhất định phải hoàn thành bằng được, cho dù có là mệnh lệnh vừa nghe đã biết không có khả năng thực hiện.

Trái tim không hiểu sao nhói lên một cái, Cửu Minh lăm bầm nói: “Người sao không đến phủ đệ mấy tên vương hầu quý tộc mà tìm? Đám người đó nhất định có bảo bối, sao phải chạy đến mấy chỗ hoang sơn dã lĩnh này.....”

Phi Liêm lại đáp: “Bảo vật có thể chấn trụ Tỏa yêu tháp, cho dù có là Hoàng Đế nhân gian cũng không thể có được.”

Cửu Minh cũng rõ ràng đạo lý này, quả thật, bảo bối chân chính làm sao có thể ở trong tay phàm nhân? Dù có cơ duyên, cuối cùng sẽ rơi vào tranh đoạt, cuối cùng không còn tung tích.

“Kia, đầu tiên cũng nên tìm mấy loại sách vở kì bí gì đó, hoặc là hỏi thăm mấy truyền thuyết chốn nhân gian chứ..... còn tốt hơn cứ tìm mù mịt vô phương vô hướng thế này.”

Đôi mắt xám trắng chăm chú nhìn hắn một lát, như đồng ý như không.

Sau đó mới bình tĩnh nói: “Người ở đây đợi ta là được rồi.”

Nói xong xoay người hướng chân núi đi tới, mặt trời càng lúc càng lên cao, bóng đen dưới chân càng lúc càng ngắn. Thân ảnh màu xám, càng nhìn càng đơn độc. Y dường như đã quen thuộc độc hành, thậm chí còn không dùng pháp lực cùng địa vị của mình cưỡng chế ai đó hiệp trợ, cứ một mình hoàn thành hết thảy mọi việc, thần nhiên xem đó là chuyện đương nhiên.

Cửu Minh cảm thấy, hắn không muốn nhìn thấy một Phi Liêm như thế.

Có lẽ hắn hận y quyết tuyệt vô tình. Nhưng hắn đồng thời cũng phi thường rõ ràng, Phi Liêm một mình rời khỏi thiên đình, bỏ lại thực thân, ẩn núp trong vạn yêu, sự kiên định này quả thật lần đầu tiên hắn được chứng kiến. Một Tinh Quân hạ phạm, thân ở giữa vạn yêu, không có bên ngoài hỗ trợ, cũng không có nội ứng bên trong, chỉ có một thân một mình. Trên đầu có Ứng Long Đế Quân, bên dưới có trăm yêu nhìn ngó, chỉ hơi kém kiên trì một chút sẽ rước lấy kết quả nguyên thần câu diệt. Ở trên chiến trường, thứ y phải đối mặt là thiên giới chiến tướng, là đồng điện tiên ban, hôm nay gặp lại đã là nhất yêu nhất tiên, hai quân giao chiến, làm sao có thể khoan dung?

Bỗng nhiên nhớ tới trong lần đó trong Linh Sơn Hà Cốc, một kiếm kia của Thiên Xu, cho dù có là đồng tông Tinh Quân, đao kiếm cũng là hai phía hướng vào nhau. Trong nháy mắt mũi kiếm kia đâm vào, y chẳng lẽ, không cảm thấy khổ sở sao?

Cho nên, y không thể không đơn độc một mình.

Hiện giờ, cho dù có phiền toái đến đâu, bất quá cũng chỉ là tìm châu mà thôi, cũng không có nguy hiểm trọng trọng gì.

Bởi vậy một mình y, cũng không sao.

“Đáng giận..... Người đứng lại cho ta!!” Cửu Minh sải nhanh bước chân đuổi theo.

Phi Liêm dừng bước, quay đầu nhìn về phía yêu quái không hiểu sao lại nổi giận kia, cước bộ rầm rập như muốn đem cây cỏ bên dưới đạp thành đất bằng mới hả dạ.

Hắn không phải ngại phiền sao? Nếu thế, y một mình đi tìm cũng không phải không thể. Huống chi, tìm châu chỉ là nhiệm vụ của Thất Nguyên Tinh Quân bọn y, không quan hệ gì tới hắn.

Cửu Minh không nhìn vào khó hiểu trong mắt người kia, chỉ cảm thấy lúc này nếu hắn chỉ liếc mắt một cái thôi, rất nhiều chuyện trước đây sẽ bị hắn quên đến sạch sẽ.

Hắn khoanh tay hừ nói: “Ta đi cùng người!! Trên Thiên cung nằm nhiều ngày như thế, xương cốt đều ngứa đến điên rồi! Vừa lúc giãn gân cốt một chút.”

Phi Liêm vẫn cảm thấy kỳ quái, y vẫn còn nhớ rõ, hai ngàn năm trước Cửu Minh thích nhất chính là trốn việc, nếu không phải Ứng Đế hạ nghiêm lệnh, hắn ngay cả chiến trường cũng không muốn lên, đừng nói ngủ vài ngày, ngủ mấy trăm năm cũng không thành vấn đề.

Mặc dù trong đầu thì nghĩ thế, nhưng y lại không muốn cự tuyệt.

Thanh âm, thực ồn, khiến y quên mất thói quen im lặng mấy vạn năm, có điều âm ì như vậy Cũng không tồi.

Cửu Minh liếc mắt nhìn y một cái, không ngờ tầm mắt lại không thể dời đi.

Trong đôi nhãn đồng xám trắng dường như có một nụ cười mỉm rất nhẹ, cực kì bất khả tư nghị.

Có điều ý cười này rất nhanh đã biến mất nơi đáy mắt. Cửu Minh lấy lại tinh thần, trong lòng không hiểu sao lại có phần ảo não, nhớ tới lời hứa trước kia, lời mà kẻ kia đã hứa, sau khi thắng lợi sẽ cười cho hắn xem.

Hồng phát yêu quái nhin không được dùng giọng nói ồn ào của mình che giấu đi hỗn loạn không hiểu sao lại xuất hiện nơi nội tâm: “Sững sờ chỗ này làm cái gì? Mau đi!! Sớm tìm được sớm về mà bẩm báo!!” Nói xong lại rầm rập đạp chân, bước về phía trước, hoàn toàn quên mất bản thân khi này còn dự định phá rối người kia

=====

Xích phát yêu quái đập cánh bay quanh sườn núi.

Hắn không định tìm kiếm loanh quanh trên mặt đất như tên Phi Liêm kia, hắn trước tiên muốn kiểm tra hình dáng của ngọn núi này.

Phạm là bảo vật, phần lớn đều được giấu sâu trong lòng núi, ở nơi có thiên địa linh khí.

Lượn một vòng, liền phát hiện mặt phía nam của Linh Thứu Sơn có một sơn cốc dài đến hơn mười dặm, trong cốc cỏ cây rậm rạp, đủ thấy nơi này vạn vật sinh trưởng thuận lợi, nói vậy đây nhất định là nơi quy tụ linh khí. Hắn hạ cánh, rơi xuống bên người Phi Liêm, chỉ về hướng sơn cốc nói: “Hắn là ở chỗ kia.”

Nói xong, đôi cánh dơi cực lớn nháy mắt thu lại, tùy tay phát một cái, biến thành bộ dáng phạm nhân, bắt quá cho dù không có xích phát hồng rực, màu đồng sắc đỏ, thân hình cao lớn dẫn theo vài phần biếng nhác cùng thái độ coi thường mọi thứ, hắn nhìn qua vẫn cực kỳ ngông cuồng dẫn người chú mục.

Cửu Minh quay đầu nhìn qua Phi Liêm vẫn bạch mục hôi y (mắt trắng áo xám) như trước, nhíu mày: “Người sao vẫn thế này?”

“Có chỗ nào không ổn?”

Cửu Minh trừng lớn hai mắt: “Người muốn đám phạm nhân kia vừa nhìn thấy ngươi liền hô yêu quái rồi lôi tới một đám đạo sĩ nhàn rồi thích chỗ mũi vào chuyện người khác sao? Người không thấy phiền, ta thấy!”

Phi Liêm im lặng.

Mấy vạn năm, y vẫn ngồi một mình trên thiên cung, cũng không giống Thiên Xu thường xuyên được Thiên Đế mệnh chỉ hạ phạm phục yêu hàng ma, cho dù hai ngàn năm trước tuân lệnh ẩn nấu bên cạnh Ứng Đế, quanh người lại đều là một đám yêu quái, sẽ không ai để ý dùng mạo của y có gì kì quái, thời gian trước xuống thế gian tìm châu, chỗ y đặt chân đều là thâm sơn cùng cốc, lại càng ít cùng phạm nhân tiếp xúc, không giống Cửu Minh ở nhân gian chạy chơi đến ngàn năm, sớm quen thuộc hết nhân thế quy củ.

Nghe Cửu Minh nói như vậy, Phi Liêm liền gật đầu, thi triển huyền pháp, ánh sáng hiện lên, Cửu Minh lại nhìn Cái này có gì khác a! Ngoại trừ con mắt chuyển từ trắng sang đen.....

Cửu Minh nhẫn xuống phát tác, cố gắng nhếch khóe miệng lên nói: “Sắc mặt của ngươi có thể bình thường hơn một chút không?” Cái mặt hoàn toàn không có một xíu máu kia nhìn như cương thi, ai vận khí không tốt nửa đêm đụng phải y còn tưởng xác chết đội mồ!

Phi Liêm lập tức nghe theo.

“Người mặc cái gì quỷ gì vậy?!” Cửu Minh lại tiếp tục bối mồm, xông tới vươn tay tóm lấy một góc áo, ghét bỏ bũu môi một cái: “Màu đã xám xám bằng bạc, lại còn là vải bố!! Giờ đã là thời đại nào a?! Đổi, đổi ngay!”

“Đổi thành gì?”

“Ít nhất cũng phải là tơ lụa!”

“Hảo.”

“Còn cái gì dưới chân người kia giày cỏ?! Từ hai ngàn năm trước đi? Bền thật a!”

“.....”

Một phen gây sức ép trôi qua, dựa theo sự chỉ đạo của Cửu Minh, Phi Liêm quả thật thay đổi một lượt trang phục toàn thân.

Có điều.....

Đầu đội yếm nguyệt quan[1] tử kim, trên quan còn khảm minh châu, viên nào viên nấy to như trứng bò câu. Một thân trường nhu[2] thêu vàng thêu bạc, nửa cánh tay áo còn thêu vẩy cá năm màu rực rỡ. Thắt lưng bằng tơ lụa được gài bằng đai ngọc, điểm xuyết bảo thạch hồng lam. Dưới chân là đôi giày tơ lụa màu đen, cực kì mềm mại thoải mái.

Bảo vật vô tội, mỗi thứ chỉ cần tùy tiện vứt xuống trần gian đã có giá trị thiên kim. Thế mà phối trên người cái tên diện vô biểu tình nhân thần đông lạnh kia, sao lại giống như Vật bồi táng?!

Cửu Minh nhìn nửa ngày, cuối cùng thở dài bỏ cuộc.

Giống như lời đám phàm nhân hay nói: Có người, cho dù có khoác long bào cũng không giống thái tử!

Bất quá quên đi, người nhờ ăn mặc ngựa nhờ yên[3], tốt xấu gì cũng đã có chút giống người, không đến mức chỉ đi đường cũng gọi đến phiên toái.

Thế là hai yêu một trước một sau, rời khỏi đỉnh núi đi vào sơn cốc trù phú kia.

Sơn cốc này quả nhiên là nơi linh khí thiên địa quy tụ, cây cối rậm rạp, tiếng gió reo trong tán lá không ngừng vang lên, ngẩng đầu là vòm trời xanh thẳm, trước mắt là rừng cây xanh tốt che cả chân trời. Nói cũng kỳ quái, ngày mùa hè oi bức đứng trên đỉnh núi vẫn cảm thấy nóng nực không chịu nổi, còn thêm đám ruồi muỗi đuổi theo phiền người, không hiểu sao khi vào cốc rồi, lại chỉ cảm thấy không khí mát mẻ, gió nhẹ vi vu, ruồi muỗi hoàn toàn không có, trong cốc rộng lớn trầm tịch, nước chảy róc rách, khiến người ta thoải mái tinh thần.

Trong cốc hoa thơm chim hót, quả thật có chút cảm giác như lọt vào chốn thần tiên.

Trong gió truyền đến tiếng cười thanh thúy như chuông của nữ tử, xuyên qua bụi hoa từng rạp rạp thấp thoáng thân ảnh ôn nhu mơ hồ, theo tiếng cười đến gần, liền gặp ngay bên cạnh một khối cự thạch cực lớn ở giữa sơn cốc có một chiếc lều bạt bằng lụa trắng dựng đó, lụa mỏng theo gió bay lượn, nhìn có vẻ như thật như ảo, ngoài trướng có trải một tấm bố thật dày, mặt trên đặt rất nhiều trà bánh hoa quả, đủ loại ngon miệng phong phú, xem ra là có người đến đây du ngoạn.

Trong không khí có mùi sơn phấn thơm ngát khiến người ta suy tưởng, từ phía sau, ba nữ tử mặc la quần bằng sa mỏng cười đùa chạy ra, nhìn thấy Phi Liêm cùng Cửu Minh hai yêu liền không khỏi giật mình. Ba nữ tử này tướng mạo đều rất đẹp, mà nhìn cách ăn mặc kia, có vẻ là nữ quyền[4] nhà giàu, có điều lá gan cũng thực lớn, ở nơi hoang vu lại nhìn thấy hai gã nam tử xa lạ, cư nhiên một chút kinh hoảng cũng không có.

Trong ba người, nữ tử mặc la sam màu đỏ bước lên trước, hướng bọn họ hơi cúi người hành lễ, cất lên giọng nói ngọt ngào, ôn nhu vấn an: “Tiểu nữ bái kiến nhị vị công tử, ta là nữ quyền của Trương lão gia ở thành Tây dưới chân núi, gia quy trong nhà rất nghiêm, bình thường đều không cho nữ tử ra khỏi cửa, có điều chúng ta ở trong phủ buồn chán đến hoảng, thừa dịp lão gia đi xa bàn chuyện làm ăn mới dám trốn ra, mong hai vị công tử giúp một lần, đừng tố giác chúng ta với lão gia, chúng ta xin hậu tạ ...” Vừa nói, thất lưng nhỏ nhắn không vết tích uốn éo một cái, bộ ngực đầy đặn khê vươn, mị thái thần nhiên, thi triển hết kỹ xảo mê hoặc ngọt ngào như mật ong.

Hoàng sam nữ tử cùng thanh sam nữ tử đứng phía sau đều là tuyệt sắc lệ nhân, có điều nhìn qua có vẻ không lớn mật như hồng sam nữ tử kia, chỉ dám từ xa xa rụt rè đánh giá hai người nam tử xa lạ, thấy một

kẻ mặc dù trên người quần áo xa hoa, thế nhưng vẻ mặt lại cứng ngắc, hơn nữa tướng mạo cũng cực kì bình thường. Nam tử bên cạnh ngược lại tươi cười đầy mặt, tuy một thân quần áo đơn giản nhưng diện mạo anh tuấn, đôi mày dài như muốn bay lên, dẫn theo vài phần tà mị không thể cưỡng lại, đôi mắt cong cong chỉ cần quét tới một lần đã khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Thế nhân đều yêu thích vẻ ngoài, hai nữ tử kia cũng không ngoại lệ, hơn nữa Phi Liêm bộ dáng hoàn toàn không dễ tiếp cận, đối với mị nhân của hồng sam nữ tử hoàn toàn như không thấy, hai người liền không còn hứng trí với y. Ngược lại vị kia, tựa hồ hiểu rõ tất cả, thấy nữ tử dần bước đến gần cũng không tránh đi, khóe miệng nhếch cười, bàn tay to kéo một cái, đem thân thể mềm mại kia ôm vào lòng.

“Cũng tốt! Chạy nửa ngày, cuối cùng cũng có chỗ nghỉ!!”

Hồng sam nữ tử cũng hơi giật mình, không ngờ đối phương hoàn toàn không có ý định giả vờ từ chối, cánh tay đang ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của nàng cường tráng hữu lực, siết đến mức khiến nàng cảm thấy có chút đau đớn, có điều nam nhân càng tuấn tú khỏe mạnh thì lại càng khiến nữ tử khó lòng chống cự. Hồng sam nữ tử mỉm cười, thân thể mềm mại thả lỏng, ngã vào ***g ngực Cửu Minh, liếc về phía sau ra hiệu với hai nữ tử kia.

Thanh sam nữ tử vội vàng tiến lên, ôm lấy cánh tay Cửu Minh, dịu dàng nói: “Ta chưa từng gặp công tử nào phong lưu tuấn tú như chàng, hôm nay chỉ trông mong có thể cùng tỷ tỷ hưởng ơn mưa móc.....” Nàng nhìn qua thanh thuần động lòng người, lời nói ra lại cực kì lớn mật. Cửu Minh liếc mắt nhìn nàng một cái, vươn tay vuốt lên đôi má đào mịn màng, đôi mắt mị hoặc khẽ híп nhìn đến mức thanh sam nữ tử thất lưng đều như muốn nhũn ra.

Hồng sam nữ tử thấy thế, khẽ đẩy nàng một cái: “Muội muội, em đừng dọa công tử!”

Thanh sam nữ tử vội vàng hồi thần, giống như hoảng sợ mà vội vàng tránh đi đôi mắt có thể khiến người ta thần hôn mê đảo kia, ấp úng nói: “Ta vào giúp hai công tử chuẩn bị một chút.....”

Hồng sam nữ tử quay đầu thấy Cửu Minh chỉ cười không nói, liền vội vàng giải thích: “Công tử xin đừng trách, muội muội tuy cũng là tiểu thiếp của lão gia, nhưng vào phủ chưa đến nửa năm, mới không biết thế nào là cực lạc chi đạo!” Nàng quay đầu nhìn về phía hồng sam nữ tử còn đang xấu hổ đứng bên cạnh Phi Liêm không biết xuống tay thế nào, liền lắc lắc cánh tay Cửu Minh, nũng nịu nói, “Công tử, vị bằng hữu kia của ngài chắc cũng mệt rồi đi, không bằng cùng vào trong lều nghỉ ngơi dùng chút hoa quả, được không?”

Cửu Minh ha ha cười, một tay ôm lấy thất lưng mềm mại của nàng ta, sải bước hướng vào trong lều.

“Lời này không tồi! Ta quả thật cũng đang đói bụng!”

Lời này như chú ngữ, Phi Liêm nghe xong cự nhiên cũng không cần ai mời, bước theo đi vào bên trong.

=====

Tác giả có chuyện muốn nói:

Tiểu Cửu a Tiểu Cửu, người sắc tính không đổi, cẩn thận bị Phi Liêm PIA.....

=====

[1] Yến nguyệt quan: mũ đội đầu của đàn ông thời xưa

[2] Trường nhu: loại quần áo dài làm bằng loại vải mềm. ta không tìm được minh họa

[3] Người nhờ ăn mặc ngựa nhờ yên: Giống như câu “Người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân” của . Có điều Liêm ca nhà mình chắc là giống lúa có khả năng kháng cự phân bón =))

24. Quyển 2 - Chương 4

Chương thứ bốn

Mỹ nữ mưu đồ mê hoặc nhân, nào ngờ gặp phải lãnh tinh quân

Tuy nói là nơi hoang sơn dã lĩnh, nhưng bên trong trướng lụa vẫn cực kỳ tinh mỹ, từng chiếc rèm nhẹ nhàng theo gió tung bay, dù tách khỏi thế giới bên ngoài nhưng cũng không hoàn toàn cách biệt, từ bên trong màn sa nhìn ra cảm giác giống như bản thân đã đặt chân tới một thế giới khác.

Nữ tử thanh sam hơi nghiêng người bên chiếc lô hương, cẩn thận châm lửa, tỉ mỉ thêm vào vài thứ hương liệu, một lát sau, hương khí tản ra, ngào ngạt say đắm như muốn làm say hồn phách con người.

Hoàng sam nữ tử thật ra cũng là một người đẹp, so với hai người còn lại càng nhiều vài phần đáng yêu, nam tử phạm gian cho dù không phải người hảo sắc, nhưng đứng trước một tướng mạo đáng yêu như vậy cũng sẽ không khỏi bối rối trong lòng, thế mà cái vị đang được nâng hầu hạ kia, từ lúc đi vào trong trướng ngồi xuống đến nay, biểu tình vẫn chưa từng thay đổi, dường như cả đôi mắt cũng không chớp lấy một cái, khiến nàng không biết nên làm thế nào cho phải.

Nhìn sang phía hồng sam cùng thanh sam nữ tử bên kia, liền thấy hai nàng đang cùng vị nam nhân bất phạm kia cười đùa ha ha, cực kỳ náo nhiệt, bàn tay nam nhân đang mơn trớn hai thân thể mềm mại như mang theo mối lửa, dẫn hỏa trên người các nàng rồi lại cố tình không thỏa mãn, lúc câu lúc thả, thỉnh thoảng còn khiến các nàng thở gấp không thôi, thân thể dán lên ***g ngực cường tráng lại càng nhuyễn ra, hoàng sam nữ tử nhìn mà không khỏi ước ao.

Hồng sam nữ tử mị nhãn nâng lên nhìn về phía bên kia, thấy hoàng sam nữ tử một bộ do dự khát cầu, liền nở nụ cười hỏi Cửu Minh: “Công tử, vị bằng hữu kia của ngài thật khó hầu hạ!”

“Thế sao?” Cửu Minh nửa nằm nửa ngồi trên nệm chần mềm mại, lơ đãng đáp.

“Hay là, để Bích Liên muội muội cùng hầu hạ ngài luôn? Công tử không biết chứ, đừng nhìn Bích Liên muội muội nhỏ xinh đáng yêu như thế, công phu mồm miệng của nàng cũng thực lợi hại ni, hi hi..... Thổi tiêu thổi sáo gì đó, là nhất đấy, hi hi.....”

Cửu Minh cười không nói, hồng sam nữ tử liền liếc mắt một cái, hoàng sam bên kia lập tức hiểu ý, xoay người nhắc lên một mâm hoa quả, nửa quỳ dán lên đùi nam nhân, bộ ngực đầy đặn lơ đãng đảo qua nơi hơi nhô giữa khố, trên mặt là nụ cười xinh đẹp.

Nàng ngọt ngào nheo miệng nhắc lên một quả nho, thả vào trong chén rượu, rồi dâng lên bên miệng Cửu Minh: “Công tử..... Thỉnh dùng.”

Không ngờ Cửu Minh lại lắc đầu, đẩy chén rượu đi.

Hồng sam nữ tử ngạc nhiên: “Không phải công tử bảo đói sao?”

“Đói thì có đói, bất quá..... Ta cảm thấy các người nhìn có vẻ ngon miệng hơn!” Nam nhân cười đến tà ác, nhãn thần nhìn xuống các nàng không hiểu sao khiến sống lưng ba nữ tử một trận phát lạnh, giống như đây là cái bẫy hãn bày ra, mà các nàng, chính là con mồi đã sa chân rơi xuống.

Bất quá loại hàn khí này đảo mắt đã biến mất, bàn tay rộng lớn lại đầy ám muội xoa lên bộ ngực đầy đặn của thanh sam nữ tử trong lòng, lực đạo gấp gáp khiến tướng mạo thanh thuần phải lộ si thái, đôi môi đỏ mọng phun ra từng tiếng rên rỉ, mà cố tình người khởi xướng vẫn thản nhiên không để ý.

Ba nữ tử kia không ngờ hãn lại phóng túng như vậy, đám nam nhân bình thường cho dù là hảo sắc đến đâu, cũng phải một trận đưa qua đẩy lại đùa giỡn một phen mới lột xuống bộ mặt ngụy quân tử, thế mà nam nhân này, ngay cả lời nói cũng không buồn kiêng kị, bất quá thế này lại cực kỳ hợp ý các nàng!

Hồng sam nữ tử cười đến kiều mị động lòng người, ngón tay nhỏ nhắn khẽ di chuyển, y sam trên người rơi xuống nửa chừng, lộ ra tầng lớn bộ ngực mềm mại, nụ hoa anh hồng trên khuôn ngực trắng nõn chói mắt dị thường, thẳng đứng nhọn hoắt hướng về phía nam nhân.

Thanh sam cùng hoàng sam nữ tử bên cạnh thấy thế, giống như đã sớm quen thuộc động tác này của nàng, một người vươn lên thoát y phục Cửu Minh, một người chen vào ngồi lên đùi hãn, Cửu Minh cũng không cự tuyệt, mặc các nàng muốn làm gì thì làm, chỉ có nhãn thần là càng lúc càng nóng bỏng.

Bên kia xuân ý nhộn nhạo, hoàn toàn bỏ mặc Phi Liêm đang ngồi bên này, con mắt nguyên bản màu đen dần dần chuyển sang tro bạch, y trừng mắt nhìn mấy bàn tay cao thấp du loạn trên người Cửu Minh, giọng điệu nữ nhân hờn dỗi thờ dốc, trong lòng không hiểu sao phi thường kỳ quái, càng nhìn càng y không thể kiên nhẫn. Kỳ thật hai ngàn năm trước, Cửu Minh cũng không ít lần ở trong yêu quân mà tìm nữ yêu đến lều y tầm hoan mua vui, có điều lúc đó Phi Liêm chỉ cảm thấy đám người này thực ồn ào, hoàn toàn không giống cảm giác lúc này, càng nhìn càng thấy khó chịu.

Người của y, sao có thể để kẻ khác tùy ý đụng chạm?!

Bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn dao động trên ***g ngực màu đồng cổ cường tráng, cự nhiên thỉnh thoảng còn chui vào bên trong, y phục càng lúc càng ít, da thịt ma sát dần dần trở nên nóng rực.

Đúng lúc này, thanh âm Phi Liêm đột nhiên vang lên.

“Người rốt cuộc có ăn hay không?”

Giọng nói của y tuy không lớn nhưng lại giống như hòn đá ném vào mặt hồ đang yên tĩnh, trực tiếp khiến bầu không khí kiêu diễm trong trường bị thổi sạch không còn một tia.

Cửu Minh liếc mắt qua, vẫn chưa rời khỏi vòng vây của ba nữ nhân đang thần hồn điên đảo trên người hắn, đôi mắt thanh tỉnh đến gần như vô tình: “Ta không nói không ăn, bất quá khó khăn lắm mới tìm thấy, chơi đùa một chút cho vui cũng không được sao?” Chỉ thấy hắn nâng lên chiếc cầm nhỏ nhắn của hồng sam nữ tử, ngón tay cái nhẹ nhàng ma sát đôi môi đỏ mọng, màu son diễm lệ bị hắn bôi đi, hoen xuống khóe miệng thành một mảng yêu mị như máu, “Vừa thấy đã ăn, như vậy chẳng phải không thú vị sao?”

Phi Liêm nghĩ nghĩ, nói: “Ta thực không biết trước khi ăn thịt trư còn phải ve vãn nó đấy.”

Y vừa nói xong, nhuyển ngọc ôn hương đột nhiên biến thành hôi thối khó ngửi Cửu Minh lúc này cái gì hứng trí cũng đều mất sạch.

Tuy rằng sau khi lột da hắn thật sự cũng có điểm đối bụng, nữ nhân trong lòng dù có hương diễm đến đâu, với hắn, cũng chỉ là đồ ăn, tán tỉnh trên chộc này giờ chẳng qua là một hồi mèo vờn chuột mà thôi, lúc này bị Phi Liêm đánh gãy hứng trí, hắn thực sự đến ý định bỏ đi không ăn cũng có.

Cửu Minh mạnh đứng dậy, ba nữ tử đang bám trên người hắn nhất thời bị hất rớt sang một bên, vẫn một bộ thần trí mê loạn vô tri.

Nam nhân cắn răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Phi Liêm, giống như dã thú cẩu kính vì bị cắt ngang lúc tận hưởng con mồi, mấy nữ nhân lại vẫn hồn nhiên không biết, ý do vị tấn muốn tiếp tục quần lên, như đã lâu rồi chưa được hưởng qua màn dạo đầu nào nóng bỏng đến thần hồn mê loạn thể này, mị thái càng lúc càng hiện rõ.

“Công tử.....”

“Công tử, ta còn muốn.....”

Thanh âm mềm mại kiêu mị vọng vào tai Cửu Minh lúc này chỉ thấy ồn ào không khác gì lợn kêu, hắn vung tay gạt ra, quát: “Cút ngay!!” Mấy người nữ tử bị hất văng, ngã xuống mặt đất, hồng sam nữ tử chưa từng trong lúc động tình mà bị đối đãi như vậy, nhất thời không thu được yêu tướng, dưới la sam hồng tục đột nhiên lộ ra một cái đuôi đỏ như máu!

Lại nhìn về phía hai nữ nhân kia, khuôn mặt từng bóng loáng của thanh sam nữ tử lúc này đột nhiên dài ra từng đám lông thú, vầng trán cùng chóp mũi hiện lên mấy ký hiệu màu trắng, sau mắt cũng hiện ra từng đốm màu bạc. Trên đỉnh đầu hồng sam nữ tử thậm chí còn trồi lên một đôi tai thú, bên má dài ra mấy sợi râu đen mỏng.

Bình thường nhân loại nhìn thấy yêu quái lộ ra hình dạng như vậy sớm đã sợ đến hồn phi phách tán, thể mà hai nam tử trong trường lại vẫn như cũ bất vi sợ động.

Nữ yêu đã hiện yêu hình, mị thái liền thu hồi, hồng sam nữ yêu cao giọng rít lên một tiếng, xoay người đứng lên, la sam bán cổ khiến bộ ngực mê người lộ hẳn ra bên ngoài, trên đôi bàn tay tuyết trắng móng tay bén

nhọn như đao dài ra. Khuôn mặt xinh đẹp cũng dần dần hiện ra yêu tướng, thú đồng tấn lộ, đầu lưỡi đỏ rực vươn ra liếm liếm một chiếc móng tay sắc bén, thềm thuồng nhìn về phía Cửu Minh.

“Hảo đáng tiếc nha..... Ta còn nghĩ rằng có thể cùng công tử cộng phó vu sơn, không ngờ lại để công tử nhìn thấy tướng mạo này... Hì hì..... Đã thế, đành thỉnh công tử vào bụng ta làm khách vậy.....” Chỉ thấy bàn tay nàng ta vẫn đang tiếp tục *** đang tự vuốt ve chính mình, mô phỏng theo động tác vừa nãy của Cửu Minh, “A..... A a..... Ta hảo muốn..... Muốn cùng công tử huyết nhục giao hòa a..... Đến đây đi, công tử..... Nào”

Hoàng sam yêu nữ cùng thanh sam yêu nữ nghe thế cũng không tiếp tục che giấu nữa, vọt lên chặn lại đường thoát sau lưng hai người.

Chẳng qua hành động này của các nàng chỉ là dư thừa, hai người kia đến cả ý định chạy trốn cũng không có, chỉ thấy Cửu Minh khoanh tay mà đứng, một thân ngoại y lúc trước bị lôi kéo đã sớm xộc xệch, một bên vạt áo cũng đã rơi xuống cánh tay, ***g ngực cơ bắp cuộn cuộn lộ ra, cũng không thấy nửa phần chật vật, ngược lại còn càng tùy ý cùng phòng đăng.

“Ăn đi.” Phi Liêm quay đầu, nói với Cửu Minh.

Tình huống đã đến nước này, nam nhân vừa rồi còn tức giận đến sắp bạo phát lúc này đã thoái chí, khoe miệng co rút, ném ra một câu: “Không có khẩu vị!”

Lại thấy hần chỉ về phía cự thạch có thể mơ hồ thấy được phía sau sa trường kia, nói: “Ta nghĩ thứ người muốn tìm có thể là khối đá kia đi.” Hần nhìn lướt qua ba yêu nữ đang giương cung bạt kiếm trước mặt, “Ngay cả mấy con Hoa Diện Li[1] cùng chồn sóc mà cũng có thể thành tinh, chắc chắn là do long khí trên tảng đá kia ban tặng.”

Mấy yêu nữ kia giật mình không ít, nam nhân này cư nhiên có thể lưu loát mà nói toạc ra thực thân của các nàng, thậm chí ngay cả pháp môn tu luyện cũng bị hần nhìn đến nhất thanh nhị sở, hỏi làm sao không khiến các nàng trong lòng kinh hoàng.

Cửu Minh lời ấy quả thật không sai, khối đá nhìn hoàn toàn không có cái gì đặc sắc trước mặt bọn họ kia kỳ thực cũng có chút nguồn gốc, lại nói, thời thượng cổ, trong cốc tại Linh Thứu Sơn này không hề có nước, sườn núi chẳng có lấy một cọng cỏ xanh, nơi nơi đều là đất khô đá nứt, một màu hoang vắng lan tràn. Văn Thù Bồ Tát thiên thượng tấm lòng từ bi, thấy nơi này như vậy liền đến Thủy Tinh Cung ở Đông hải long vương mượn về một khối cự thạch, tảng đá kia nguyên là lấy từ viện của Long thái tử Ngũ Tử Hiết, vì thế mới được gọi là Hiết Long Thạch, quanh năm được đặt nơi đáy nước thanh lương vô cùng, lại được long khí nuôi dưỡng, bởi vậy mới có linh hồn, Hiết Long Thạch vừa được đặt xuống nơi này liền trở nên mát mẻ, giúp Linh Thứu Sơn tìm về sức sống.

Ba con nữ yêu này chẳng qua là tiểu thú trong núi, cơ duyên xảo hợp gặp được long thạch, lại nhờ long khí này tu luyện thành tinh, thường xuyên biến thành mỹ mạo nữ tử dẫn dụ đám nam tử đơn độc vào núi để hấp thực tinh nguyên, lâu dần còn ăn cả thịt người, nhờ long khí phù hộ mà đến nay vẫn chưa bị phát hiện.

Phi Liêm đánh giá tảng đá kia một lát, thấy tảng đá này tuy rằng mơ hồ lộ ra long khí, nhưng lâu ngày nhiều năm sớm đã tán mất một phần lớn, làm sao còn có thể chấn trụ trăm yêu trong Tỏa Yêu Tháp, chỉ đành lắc đầu.

Cửu Minh cười trêu chọc y: “Ta đã nói rồi mà! Người cứ xông bừa lao bậy như vậy làm sao tìm được bảo bối chân chính?”

“Vậy người bảo phải làm thế nào?”

Cửu Minh đắc ý dào dạt, nhất thời nhanh miệng phán: “Tìm lão Huyền Quy dưới chân núi Thiên Sơn! Lão nhân kia thích nhất là hỏi thăm xem chỗ nào có bảo vật, ngay cả con yêu quái nào có bảo vật gì hần cũng đều rõ đến nhất thanh nhị sở!”

“Được. Vậy đi Thiên Sơn.”

“.....”

Phát hiện bản thân không những không cản trở Phi Liêm, ngược lại còn chỉ đường cho y chạy, Cửu Minh quả thật không biết lúc này nên nhảy dựng lên đánh người hay tự đánh mình thì hảo.....

Hồng sam nữ yêu bị bỏ qua một bên cuối cùng nhịn không được nữa, kêu lên: “Các muội muội, trước tiên ăn cái nam nhân mặt bụi kia đã, còn cái tên này..... Hì hì, tạm thời giữ lại để chúng ta từ từ hấp tinh nguyên, hì hì!.....”

Cửu Minh nghiêm đầu nhìn qua, tà mục hơi cười, vô cùng quý bí: “Thịt y vừa rắn vừa cứng, nhất định cực kì khó ăn, ta lại cảm thấy, các người thật ra nhìn cũng không tồi.....” Mấy yêu nữ kia lần thứ hai cảm giác được hàn ý lạnh lẽo, hàn ý này cũng không phải là do Huyết Long Thạch từ sau lưng tỏa ra. Các nàng trừng lớn đôi mắt, không dám tin nhìn mái tóc phàm nhân đen như mực dần biến thành màu đỏ tươi, xích đồng chợt hiện, khi nam nhân nhếch miệng cười liên lộ ra răng nanh nhọn hoắt, yêu khí như phô thiên cái địa mà lao ra, bao phủ cả sơn cốc.

Các nàng bị dọa đến ngây người, có hơn năm trăm năm tu vi, còn được bồi bổ bằng máu thịt phàm nhân, tu vi các nàng bây giờ có thể sánh bằng yêu quái ngàn năm tuổi, thế mà lại cư nhiên không phát hiện được đối phương cũng là yêu quái! Càng buồn cười chính là, các nàng cư nhiên còn muốn dùng hắc thải bổ tinh nguyên.....

Một trận gió mạnh thổi qua sơn cốc, hàng trăm chiếc lá sần sật rung động, tiếng thông reo rì rào, lát sau, tất cả đã lại khôi phục bình thường.

Chớp mắt, trên Huyết Long Thạch đã thấy xích phát yêu quái đang ngồi, liếm hết mấy giọt máu vương lại trên môi, hắc nhũ mảy, giống như có điểm bất mãn mà chép miệng: “Khó ăn quá!” Trướng bông màu trắng bên dưới tảng đá đều là do yêu nữ biến hóa mà thành, lúc này đã sớm tiêu thất, trên mặt đất chỉ còn lại một đống xương cốt đã khô trắng chồng chất lên nhau, này chắc là hài cốt của đám nam nhân đã bị yêu nữ làm hại.

Cửu Minh nghiêng đầu nghĩ nghĩ, quay sang hỏi Phi Liêm: “Cái thịt lần trước ngươi cho ta ăn có còn không? Kỳ quái, ăn qua thứ kia rồi, ta chỉ cảm thấy mấy thứ thịt khác vừa béo vừa ngấy, khó nuốt cực kì!”

Phi Liêm diện vô biểu tình nhìn hắc: “Ngươi thích ăn?”

Liên quan đến mỹ thực, Cửu Minh cực kì thành thật mà gật đầu: “Thích.”

Phi Liêm lặng im một lát.

“Không có.”

Không nhìn lại Cửu Minh đang giậm chân rống to đằng sau, Phi Liêm nhảy qua cự thạch, hướng chân núi đi xuống.

=====

Tác giả có chuyện muốn nói:

2010 rồi ~ ngày cuối cùng của năm Tí ta vẫn kiên trì viết chương mới ~ coi như cùng mọi người chào năm cũ đi!

Năm Sửu sắp tới cũng xin các vị chỉ giáo nhiều hơn ~ cùng nhau tiếp tục theo dõi hệ liệt này. Hãy cùng Live theo bước cái tên gia hỏa không biết thức thời kia nha!

=====

[1]Hoa Diện Li: con li mặt hoa (động vật có vú, hơi giống báo, thân nhỏ và dài hơn mèo nhà, thịt ngon da quý)

25. Quyển 2 - Chương 5

Chương thứ năm

Thiên Sơn mây trắng tuyết ngà, phương xa yêu quái đến tìm Huyền Quy

Đỉnh Thiên Sơn phủ tuyết, hàng năm bịt kín một tầng trắng xóa suốt bốn mùa không tan, có câu nói rằng: Đêm trăng sáng mà lên đỉnh Thiên Sơn sẽ như lạc giữa biển mây vô tận.

Nhìn từ chân núi đến khe sâu, khắp nơi đều là thông tùng xanh mướt, cây cao tán rậm, tiếp tục nhìn lên trên, trên thảo nguyên kim liên từng đóa, hoa nở rực rỡ. Phía trên giới tuyến tuyết rơi tạo thành, đá tảng loạn chồng lên nhau, từng bông tuyết liên trắng muốt như thỏ ngọc phủ phục dưới vách đá trong khí hậu lạnh buốt, nhìn cực kỳ lạnh lợi đáng yêu. Tương truyền năm ấy Chu Mục Vương đã từng cười hết tám con bảo mã chạy hết chín vạn dặm mới tới được Thiên Sơn, tại Dao Trì Yến có duyên gặp được Vương mẫu nương nương, cuối cùng được ban tiên tử thọ đến trăm năm.

Vừa mới vào hạ, giữa vạn lý trời quang, một lão nhân gia hạc phát đồng nhan[1] bước chân như bay trên sườn núi hầu như không có sơn đạo đi tới. Bỗng nhiên, lão dừng lại cước bộ, ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, bấm bấm ngón tay tính toán, sau đấy không tiếp tục đi về phía trước nữa mà tìm một khối đá nhô cao như ghế dựa, phất đi tàn sương trên mặt, thông thả ngồi xuống.

Lão nhân gia ngồi trên tảng đá râu dài bay bay, đầu bạc như mây, một thân trường bào trắng noãn chỉnh tề theo gió lay động, tiên phong đạo cốt, thật có vài phần vị đạo cao nhân.

Lại qua một lúc, trong không gian vang lên tiếng bước chân lộn xộn vội vàng đến gần.

Một đồng tử với hai búi tóc cao cao trên lưng đeo một cái hòm vội vã chạy tới.

Đặt mông ngồi xuống bên cạnh lão nhân mà thở hồng hộc, đồng tử nhịn không được phều phào nói: “Sư phó..... Ngài đi nhanh quá..... Ai u!” Trán bị lão nhân gõ một cái, tuy rằng lực đạo không phải rất nặng, nhưng thanh âm quả thực cực vang.

“Nhóc con, dám so sánh với ta, đáng đánh!”

Tiểu đồng tử nghẹn khuất, chớp chớp mắt mấy cái không dám phản năn nữa, qua một lúc, lại vẫn nhịn không được hỏi lão nhân: “Sư phó, vì sao lại dừng chỗ này? Sắp về đến nhà rồi, trời rét đất lạnh, về nhà nghỉ ngơi đốt lửa sưởi ấm không phải tốt hơn sao?”

Lão nhân vuốt bộ râu dài, cười nhưng không nói.

Đồng tử lại càng khó hiểu, đúng lúc này, trên đỉnh đầu đột nhiên một tiếng động ầm ầm vang lên, tiểu đồng vội vàng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy tuyết đang đóng trên đỉnh núi ầm ầm nứt ra, cuộn cuộn như sóng gào thét lao xuống, sóng tuyết cao đến hơn mười trượng, hướng chân núi phô thiên cái địa đổ ầm ầm, vụn tuyết đầy trời khuếch tán trong không gian, hoành tráng, đẹp đẽ, nhưng cũng chứa đầy nguy hiểm chết người.

Tiểu đồng trừng lớn đôi mắt đen bóng, trơ trơ nhìn sóng tuyết dâng trào hung mãnh nuốt sống sơn đạo trước mặt, nếu hai người chỉ đi thêm một chút nữa thôi, lúc này e rằng đã chôn thân dưới tuyết. Nhịn không được lại nuốt thêm một ngụm nước miếng, đồng tử quay đầu nhìn về phía lão nhân. Lão nhân râu bạc lại dường như đã sớm đoán trước, an an ổn ổn ngồi trên tảng đá, nhàn nhã thưởng thức cảnh tuyết, giống như điều đáng tiếc duy nhất lúc này là ở bên cạnh lão không có một chén trà nóng để nhâm nhi.

Đợi tất cả an tĩnh lại, lão nhân mới vỗ vỗ đám bụi tuyết trên người, bầu trời vẫn xanh ngắt rộng lớn như cũ, trên đỉnh Thiên Sơn quay trở về bình tĩnh an tường, ai cũng không thể ngờ, vừa mới đây thôi đã có một trận tuyết lở hiểm ác.

Tiểu đồng nhìn lão nhân thần nhiên đứng lên vỗ xuống bụi tuyết trên người, nhịn không được cảm thán: “Sư phó, ngài..... quả là thần cơ diệu toán a!”

“Oa nhi vô tri, lão phu sống đã vạn năm, nếu ngay cả việc nhỏ ấy mà cũng tính không được, chẳng phải sẽ bị đồng đạo cười nhạo sao?”

Lão vừa dứt lời đã nghe một thanh âm cười nói từ trên trời vọng xuống: “Lão ô quy, nếu nói như vậy, người cũng tính ra được hôm nay ta đến tìm người sao?”

Lão giả mạnh giật mình, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy giữa không trung, một nam nhân hồng y xích phát đang thần nhiên khoanh tay lơ lửng giữa bầu trời, trên lưng hắn là một đôi cánh đen sì mở rộng, đập vỗ khiến gió lốc nổi lên, một đầu hồng phát nương theo bay lượn, giống như liệt hỏa.

“Minh, Minh xà?!”

Lão giả kinh hãi thất sắc như nhìn thấy quỷ, biểu tình đậm nhạt thi nhiên vừa rồi mắt sạch không còn chút gì, vội vàng kéo tay tiểu đồng tử xoay người định chạy, thế nhưng mới được ba bước, một cái vực sâu không thấy đáy đã đột nhiên xuất hiện trước mắt, mặt đất bắt đầu dao động, một nam nhân y phục sang quý nhưng khuôn mặt cương lãnh và đôi mắt trắng xám quỷ dị thẳng tắp từ dưới đất trời lên, ngăn lại đường đào tẩu của lão.

Lão giả bất đắc dĩ đứng lại, quay đầu nhìn ra sau, đã thấy xích phát nam nhân kia thu lại hai cánh hạ xuống tảng đá lão vừa ngồi, một chân khoang lại, một chân dựng thẳng ngồi xuống, biểu tình ngang tàng, một cánh tay gác lên bên chân chống thẳng, từ trên cao nhìn xuống bọn họ.

“Người, các người muốn làm gì?” Lão nhân nhìn qua có vẻ tuổi cao sức yếu nhưng đôi mắt lại lạnh lợi cực kì, liếc một cái đã nhận ra thứ chặn sau lưng lão cũng là một con yêu quái, hơn nữa sức mạnh tuyệt không dưới Minh xà, trong lòng càng hoảng hốt gấp đôi.

Lão cùng Minh xà kia thật ra đã từng gặp một lần, nhớ rõ là khoảng năm ngàn năm trước, lão vì tìm một bảo vật mà đến tận nơi thâm sơn, vất vả lắm mới tìm ra hi thế chân bảo Phá Vụ châu, không ngờ lại bị một con hồ yêu trán trắng mạnh mẽ cướp mất, lão lúc ấy tuy rằng đã có năm ngàn năm tu vi, nhưng nếu luận yêu thuật lão tuyệt đối không phải đối thủ của bạch hồ kia, mắt thấy bản thân sắp mất cả đồ lẫn mạng, đúng lúc này con Minh xà kia lại xuất hiện, không nói hai lời, há mồm một phát nuốt sạch bạch lão hồ tinh. Xong xuôi mới liếc qua nhìn lão thật lâu, cuối cùng bỏ lại một câu: “Mai rùa quá cứng!” Lão còn chưa hiểu ra mọi thứ thế nào, đã thấy hần ngay cả bảo vật dưới đất cũng không thềm nhìn đã nghênh ngang bỏ đi.

Mạc danh kỳ diệu giữ được tính mạng cũng đoạt lại được bảo bối, lão về sau cũng có ý hỏi thăm Minh xà kia, biết được nó là thượng cổ yêu quái, tu luyện đã mấy vạn năm, pháp lực cao cường, thế nhưng hành sự lại vô pháp hình dung, phần lớn chỉ vì hứng thú, không phân thiện ác.

Vốn tưởng rằng thiên hạ to lớn, có đến năm cùng tháng tận cũng không có khả năng gặp lại con yêu này, ai ngờ ngày hôm nay nó lại tìm đến tận cửa.

Lão vốn là con Huyền Quy vạn năm, yêu thuật khác có lẽ không tinh, nhưng riêng bói toán luôn tự phụ là xuất thần nhập hóa, ngày thường tính ra tai họa, sớm biết cách cầu cát tránh hung, nếu có yêu quái dễ mất tới bảo bối của lão, lão liền nhanh chóng mang tiểu đồ đệ chạy trốn, mấy ngàn năm nay trải qua vẫn bình an vô sự.

Đáng tiếc chiêm thuật của lão cho dù có diệu đến đâu, dị thú đứng ngoài ngũ hành đã sớm không ở trong đó. Chỉ sợ có dùng cái xác già của lão làm thành quả bói, cũng vô phương biết được làm sao hôm nay đại họa lại lâm đầu.

Lão huyền quy không khỏi âm thầm phỏng đoán, Minh xà kia, chẳng lẽ cũng giống đám yêu quái khác, nhìn trùng bảo vật nào đó của lão?

Đáng tiếc, thuật bói toán của lão thật sự không thể nhìn ra một chút tâm tư nào của con thượng cổ xích xà này.....

Cửu Minh ngồi trên tảng đá, nhìn một già một trẻ đứng bên giới, nhân thần ngưng trọng, không biết đang cân nhắc cái gì.

Ô quy kia..... Vô cùng lắm, khó ăn, lại còn là huyền quy vạn năm, thịt già lắm rồi, nấu kiểu gì cũng dai.....Mà cái con bé kia, dính răng cũng không bỏ.....

.....

May mắn vẫn còn Phi Liêm biết bản thân đến đây làm gì, y tiến lên từng bước, hỏi: “Người chính là vạn năm Huyền Quy tinh dưới chân núi Thiên Sơn?”

Lão nhân biết không thể gạt được, chỉ đành phải gạt đầu: “Đúng là lão phu, không biết hai vị đến đây là có chuyện gì quan trọng?”

“Chỉ muốn hỏi một chút, thiên hạ có thứ nào có thể thay thế bảo châu trên đỉnh Tỏa Yêu Tháp?”

“Bảo châu của Tỏa Yêu Tháp?! Đây, này.....”

Lão nhân tuy không hiểu vì sao y lại hỏi cái này nhưng vẫn kinh hãi lắp bắp trả lời, “Bảo châu của Tỏa Yêu Tháp cũng không phải tục vật, nghe nói là do tinh hồn của cổ thần thiên địa luyện hóa mà thành, phạm gian làm sao có vật nào giống y hết nó được?” Thật cẩn thận đánh giá Phi Liêm, nhìn y mặt gỗ vô cảm, có vẻ dễ bị đuổi đi bèn nhân tiện nói, “Xin thứ lỗi lão phu cô lậu quả văn, quả thật chưa từng nghe nói có loại bảo bối lợi hại thế này. Hai vị nếu không có chuyện gì khác, lão phu cùng tiểu đồ có thể đi trước không?”

Phi Liêm vừa nghe lão nói như thế, quả thật giống như không biết điều gì, bàn tay vừa nhấc, vực sâu trên mặt đất dần dần khép lại, trở về nguyên trạng, dường như có ý định thả lão rời đi.

Lão nhân còn đang mừng thầm trong lòng, một thanh âm lạnh lùng đột nhiên vang lên: “Không có thứ giống hệt, vậy sẽ có thứ không khác lắm đi? Lão ô quy, người nên nghĩ cho cẩn thận! Nếu không..... A a, nghe nói canh thịt rùa hầm là thứ đại bổ a, nếu là vạn năm huyền quy, không biết tác dụng sẽ thế nào?”

Quay đầu lại nhìn, không xong rồi! Con yêu quái kia đang cười đến lộ cả răng nanh, từ bên trong cánh môi bạc phun ra cái lưỡi chẻ đôi đỏ rực, miệng nhếch lên lộ ra hàm răng tua tủa đầy nọc độc càng dọa người.

Lão huyền quy dù sao cũng là yêu quái vạn năm, bản lĩnh sát ngôn quan sắc cũng khá cao minh, lúc này liền không dám lửa gạt nữa, vội vàng phân phó tiểu đồng kia hạ xuống cái hòm trên lưng, từ bên trong lấy ra một cuộn trúc. Thứ này có vẻ đã lâu năm, thẻ trúc bên trong sớm đã vàng đến nứt ra, gân cùng da trâu dùng để xuyên thẻ cũng đã bị mài mòn đến lợi hại, có điều câu chữ bên trên không hiểu sao vẫn cực kì rõ ràng.

Lão huyền quy neho lại đôi mắt già cả, cúi gằm hết cỡ, giống như đang đánh hơi cái gì trên thẻ trúc, hồi lâu sau, bỗng nhiên lông mày vui mừng rướn cao, nâng đầu, nói với Cửu Minh: “Có có! Phía nam Tần Quan có một rừng đá tên là Đan Hà, trong sơn nham có một bảo vật, tên là Âm Dương thạch!”

“Âm Dương thạch? Có tác dụng gì?”

Lão huyền quy cúi đầu nhìn, lại đáp: “Có thể đoán trước thiên văn khí hậu!”

“Thế có tác dụng gì? Không lẽ đem thứ đồ chơi này đặt trên đỉnh Tỏa Yêu Tháp thông báo cho đám yêu quái đến một tia sáng cũng không nhìn thấy bên trong biết ngày mai trời nắng hay mưa sao?! Tìm tiếp!!”

“Vâng, vâng, vâng.....” Lão huyền quy cực sợ sát tinh này, vội vàng tiếp tục cúi đầu tra tìm, qua một lúc, lại tiếp tục ồn ào, “Có! Có rồi! Tại ngọn núi đứng đầu Tây Hoa Sơn, Tiễn Lai sơn, có Tẩy thạch!”

“Có tác dụng gì?”

“Ách, này..... Nghe nói thời thượng cổ, được dùng để gội đầu.”

Cửu Minh trừng lão huyền quy, không giận phản cười: “Người không phải định nói ta lấy cái thứ khỉ này cho đám yêu quái mấy nghìn năm không tắm kia tẩy cho sạch sẽ chứ?”

“Không, không, không dám, không dám!” Lão huyền quy lúc này đã sợ tới mức cả người đầm đìa mồ hôi lạnh, phải biết rằng đám yêu quái trong Tỏa Yêu Tháp kia không có lấy một con lương thiện, nếu không phải tội ác ngập trời, làm sao lại bị thiên giới nhốt vào lao ngục vạn năm không nhìn thấy mặt trời kia?! Thế này còn không phải châm chọc bọn chúng không cách nào ra khỏi tháp sao? Lão thống khổ nhăn mặt, thật không biết nên làm thế nào cho phải, đành tiếp tục tra tìm, “Mã Bảo, có thể biến đá thành ngựa..... Không được, còn có, còn có..... Thủy Kiến Bảo, có thể phun ra nước..... Không được..... Ma Kính Thạch của Hiên Viên”

Liếc mắt nhìn trộm lên, thấy yêu quái kia sắc mặt càng lúc càng không kiên nhẫn, hung quang trong mắt cũng càng lúc càng sáng, đáng sợ đến mức lão chỉ còn cách vội vã chôn đầu trong cuộn trúc ghi chép lại bách bảo trong thiên hạ liều mạng tra tìm, nhưng mà càng gấp, lại càng tìm không ra.....

Bỗng Phi Liêm vẫn trầm mặc một bên lên tiếng: “Tìm thứ gì người không biết tác dụng.”

Lão huyền quy nghe vậy linh quang chợt lóe, đúng a, đã là bảo bối không gì không làm được, làm sao còn lo bị hấn quất nữa? Lão vội vàng tìm tiếp, không đến một lúc đã mừng rỡ ngẩng lên, nói: “Từ thời Hiên

Viên hoàng đế, có một viên Ngũ Diệu thần châu, là do Thái Bạch, Tuế Tinh, Thần Tinh, Huỳnh Hoắc, Trần Minh, năm sao tụ lại mà thành, là bảo vật vô giá!”

“Vật ấy hiện giờ ở đâu?”

“Theo ghi chép cuối cùng, sau khi rơi vào tay Ân Trụ thì đã biến mất.”

=====

“Sư phó..... Bọn họ không phải nên đi Vị Thủy tìm cái gì mà Ngũ Diệu Thần Châu kia sao?”

“.....”

“Thế sao bọn họ còn không đi?.....”

Lão huyền quy cúi đầu, vẻ mặt như muốn khóc, cả người run run chỉ muốn lấy đao chém luôn tiểu đồng tử cho rồi, quay đầu lại nhìn, phía sau bọn họ là một tứ hợp viện nho nhỏ. Nơi đây thuộc Tây Vực, dân du mục còn nhiều hơn người Hán, thế mà tiểu viện tử này lại lấy kiến trúc của nhà ở vùng Giang Nam mà dựng nên, chỉ nhìn cánh cửa đằng kia, khung cửa bằng cẩm thạch, cánh cửa bằng gỗ đặc sơn đen, từng viên ngói xanh trên đầu đều điêu khắc hoa văn, chón chón hấp dẫn đôi mắt người ta chú ý. Những gian phòng bên trong lại càng đừng nhắc đến, trong hai sương phòng trái phải là nội thất tinh mỹ, đồ đạc đều dùng gỗ Mộc gia màu sắc trang nhã làm thành, lão mỗi ngày đều chăm chú phân phó tiểu đồ đệ quét tước thật sạch sẽ. Giường bằng gỗ Hoàng Hoa Lê Mộc, bốn trụ bốn góc, trên mặt giường cùng tám chấn hai bên đều có hình điêu khắc, tinh mục mà tao nhã, tuyệt đối là vật hiếm có được dụng tâm tạo dựng, trên giường là hai chiếc chấn bằng tơ tằm, từng sợi đều được tỉ mỉ ngâm tẩm bằng nước sông Giang Lăng, cuối cùng mới tạo thành thượng phẩm loại này, nhẹ nhàng mà mềm mại, có thể so với thiên y, là lão cố ý mang về từ Lăng Trung xa xôi.

Người ta nói thủy quái ngư tinh chỉ ẩn núp dưới vực sâu, không có động tĩnh không chịu lộ đầu ra, lão lại không giống, thử nghĩ xem, sống như thế đã vạn năm, chẳng lẽ còn muốn lão nằm trong cái vực nước nhỏ dưới chân Thiên Sơn, đông chỉ thấy mặt hồ phủ băng, hạ chỉ có thể uống tuyết chảy trong núi kia sao?!

Nhưng mà hôm nay tước chiêm cưu sào[1], bị hai tên yêu quái không biết lý lẽ đoạt mất nhà ở, đạo lý này, lão còn có thể đi nói với ai đây.....

Cổ tình cái con xích phát yêu quái không biết trái phải kia còn ngông nghênh nói với lão: “Chỉ cần chúng ta ở đây nghỉ ngơi mấy ngày, bảo đảm cả ngàn năm nữa cũng không có bất cứ yêu quái nào dám lãng vãng quanh nơi này trăm dặm! Coi như trả ơn người chỉ đường cho chúng ta đi!”

Lão huyền quy tinh nghe xong lời này, ngoài mặt thì liên tục cười bồi, trong lòng lại muốn ôm mặt khóc nức nở, hai con yêu quái này, so với một trăm tiểu yêu bình thường càng khiến người ta không được sống yên ổn a!

=====

Tác giả có chuyện muốn nói:

Từ đầu năm đến bây giờ ~ nghỉ so với không được nghỉ càng mệt a, đặc biệt là nghỉ năm mới.....

=====

[1] Hạc phát đồng nhan: Tóc đã bạc nhưng mặt như trẻ con J) Lão Ngoan Đồng đây chẳng =))

[2] Tước chiêm cưu sào: Chim sẽ chiếm tổ chim tu hú

26. Quyển 2 - Chương 6

Chương thứ sáu

Sương núi giá lạnh đêm hàn lãnh, trên đỉnh đá trắng tiểu dung nhan

Sáng sớm, tiểu đồng dụi dụi hai mắt, vừa ngáp vừa ra khỏi phòng, đang muốn dạng chân vịn lưng vài cái thì đột nhiên nhìn thấy một thứ đáng sợ đến mức cả tay cũng không hạ xuống được.

Trong viện, con yêu quái diện vô biểu tình kia đang đứng thẳng tắp, một động tác nhỏ cũng không có. Đáng sợ là ở chỗ, y cũng không phải khúc gỗ mà là hình người đầy đủ đầu thân tứ chi, trong khung cảnh trời vừa sáng ánh nắng mờ lung, hơn nữa trên đỉnh núi sương sớm cực nặng, cứ thế nhìn vào, quả thật chẳng khác gì cương thi đội mồ sống dậy, đáng sợ đến mức cái ngáp của tiểu đồng tử đông cứng giữa mồm.

Ôm mặt khóc, ô ô Cậu sao lại quên mất, trong viện còn có hai đại yêu quái a.....

Sư phó thái độ khác thường lúc nào cũng trốn trong phòng, mặt trời không lên cao ba sào là lão nhất định không chịu đi ra, cậu cũng rất muốn học theo sư phó trốn trong ổ chăn không cần tiếp xúc với hai yêu quái kia, phải biết rằng, ánh mắt hồng phát yêu quái nhìn cậu khiến mặt cậu cũng sắp vỡ ra rồi.

Thế nhưng mọi chuyện trong viện, cậu không làm thì ai làm?

Chẳng lẽ do hôm đó cậu ăn vụng kẹo mạch nha cứng Táo Quân gia gia nên bây giờ mới bị báo ứng thế này? Cậu biết lỗi rồi mà, cậu sẽ không dám làm thế nữa, ông trời không thể khai ân khiến hai con yêu quái kia rời đi mau một chút sao?

Tuy trong lòng nức nở kêu khổ, cậu cũng không dám nói ra miệng, trộm liếc về phía yêu quái đang đứng hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của cậu kia, rón ra rón rén cẩn thận đi đến nhà bếp ở sân sau. Việc phải làm khá nhiều, lấy nước, chẻ củi, vo gạo, nấu cháo..... Mấy việc này cũng không phải chuyện dễ, trước tiên nói đến nước, nước kia là cậu gạt từng bông tuyết đọng trên cánh hoa mai đang nở rộ dưới chân núi Thiên Sơn vào mỗi sáng sớm, mang về để tan rồi dùng. Củi kia thì chính là kim ti nam mộc[1], chưa nói đến việc nó quý giá đến mức nào, dù sao ngay cả quý tộc hoàng cung cũng không xa xỉ như vậy, càng đừng nói đến thứ gạo trong lọ gốm kia, nấu cháo còn phải dùng nồi cát mà ninh, mấy gia vị cho vào lại càng không đơn giản. Ai ai, cậu thật sự rất tội nha.....

Tiểu đồng tử tội vàng chuồn đi, không kịp nhìn thấy cánh cửa một gian sương phòng khác chẳng biết lúc nào đã mở rộng, từ bên trong xích phát yêu quái bước ra, cũng giống như cậu vừa đi vừa ngáp thật lớn, rồi lại bị “con cương thi” đứng giữa sân dọa đến ngốc lẳng như trúng định thân pháp.....

Hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận vừa rồi bản thân bị Phi Liêm dọa sợ.

Cửu Minh mặt thối hiện ra, nhảy qua lan can bằng đá đáp xuống sân viện, giả vờ vô tình liếc mắt nhìn Phi Liêm một cái, thấy vai y đã ướt đầm sương giá, đêm ở chân núi Thiên Sơn cực kỳ lạnh lẽo, Phi Liêm tóc mai cũng đã kết băng, cuối cùng hắn nhịn không được mở miệng hỏi: “Người không phải cả đêm đều đứng ở đây chứ?”

Qua một nén nhang, thân người như tượng gỗ kia mới phản ứng, gạt đầu.

Thiên Sơn cho dù đã vào hạ, buổi tối vẫn sương giăng giá buốt, ngay cả yêu quái như hắn cũng chịu không nổi, thế mà cái tên gia hỏa này, quần áo cũng chỉ có một lớp mà dám ngốc lẳng đứng cả một đêm?!

Cửu Minh bốc hỏa lên đầu: “Ta đã nói là ở đây nghỉ ngơi vài bữa!”

Phi Liêm nói: “Người không phải đang nghỉ ngơi sao?”

“Người ” Cửu Minh thô bạo túm lấy Phi Liêm kéo lại gần trừng vào mắt y, đôi đồng tử xám trắng so với trước kia còn nhợt nhạt hơn, gần như biến thành một màu trong suốt.

Sau một lúc lâu, hồng phát yêu quái nhụt chí thả người ra, xoay thân rời đi.

Bán yêu tinh quân nghiêng đầu, nhìn chăm chú bóng dáng con hồng phát yêu quái lúc nào cũng thích mặc danh kỳ diệu nổi giận bỏ đi, có chút đắm chiêu.

Y, vẫn nghĩ không ra.

Nơi đây tĩnh mịch không người, ngay cả một con thỏ cũng không có, nhìn đi nhìn lại cũng chỉ còn hai con rùa tinh, theo lý mà nói, đây chắc chắn không phải nơi hồng phát yêu quái kia sẽ yêu thích ở lại. Thế mà

không hiểu sao lúc trước hắn lại cứ kiên trì muốn nghỉ lại nơi này vài ngày. Có điều sau khi lột da hắn yêu lực sung mãn, bộ dáng cũng không giống cần phải nghỉ ngơi.

Lại nhớ tới hòn đảo trên biển Lê Hoa Tuyết cùng nam nhân ôn nhu tao nhã kia.

Văn Khúc.....

Hắn nhất định đã nói gì đó với yêu quái kia.

Thế nhưng y cũng không cảm thấy việc này cần thiết.

Cửu Minh có đủ lý do hận y, hai ngàn năm đó trong Tỏa Yêu Tháp. Là chính y đã giam cầm con yêu quái thích nhất tự do tự tại này, thứ thương tổn ấy vô pháp biến mất, không giống vết thương tầng tầng lũ lũ trên xích lân kia có thể vì một lần lột da mà trùng tu lại.

Y vẫn còn nhớ rõ, yêu quái kia đã thật lâu không còn nở ra nụ cười kiêu ngạo kia nữa.

Mọi việc đều có nhân có quả.

Quả của hôm nay, là do nghiệt mà sinh.

Nhưng y lại không muốn để Cửu Minh phải gánh vác quả ấy.

Suy nghĩ của y rất đơn giản, y chỉ muốn một lần nữa được nhìn lại con Minh xà tiêu dao tự tại ngày đó.

Thế nên, y đem hắn xuống trần.

Muốn thả hắn đi, kỳ thật cũng rất đơn giản.

Nhưng y không thể làm quá lộ liễu, như vậy sẽ mang đến rất nhiều phiền toái cho Tham Lang, dù sao tội tư túng đào phạm yêu quái cũng không nhẹ, cho dù có là Thiên Xu, ở trước mặt Thiên Đế cũng không dễ cầu tình.

Trong cơ thể y yêu lực đã bắt đầu suy kiệt, cùng là yêu quái, Cửu Minh hắn cũng cảm thấy. Mà hắn thì lại vừa được tiên được bồi bổ nguyên thần, giờ đây trong cơ thể hắn là yêu lực sung mãn.

Mạnh yếu lúc này đã quá rõ ràng.

Y nhớ rõ đã từng nói với hắn, chỉ cần y nguyên thần nhất diệt, Thiên Ma Tỏa tự nhiên sẽ biến mất.

Cho nên, y kỳ thật đang chờ.

Chờ Cửu Minh động thủ.

Thế nhưng một đường đến đây y đã cố tình cho hắn đủ cơ hội cùng thời gian, thế mà lại không thấy yêu quái kia động thủ, trừ bỏ thỉnh thoảng dùng lời nói châm chọc hoặc nghiêng răng nghiêng lợi tức giận trừng y ra.....

Mấy vạn năm nay, y lần đầu tiên gặp phải một vấn đề khó giải quyết đến thế.

Dường như, cho dù có tốn bao nhiêu thời gian cũng không có biện pháp giải quyết.

Phi Liêm chậm rãi cúi đầu, nếu cứ tiếp tục thế này, đến khi nào mới có thể trả lại tự do cho hắn? Y quả nhiên không hợp với loại vai diễn biến hóa uyển chuyển thế này. Đồng tử xám trắng ngưng lại, trong lòng đã hạ quyết định.

” A ha ách!!” Tiếng ngáp to thoải mái nghẹn lại trong cổ họng vang lên lần nữa, Phi Liêm quay đầu, nhìn kẻ thứ ba bị cương thi đầu gỗ đứng sững giữa sân dọa cho cứng người, lão quy tình.....

=====

Trên một tảng đá trắng bạc tại đỉnh Thiên Sơn ngập tuyết cao ngất trong mây, xích phát hồng y nam nhân đang ngồi nhìn xuống thảo nguyên cây cỏ xanh biếc dưới chân núi. Nơi đây, ngay cả hít thở cũng cảm thấy cực kỳ tự do, làm sao hắc ám vô biên trong Tỏa Yêu Tháp có thể sánh bằng.

Đằng sau truyền đến tiếng bước chân đạp lên tuyết sần sật, hắn không quay đầu lại, chỉ cười nhạo nói: “Hiếm có nha, người cự nhiên không có từ trong đất trời lên!”

Không có tiếng đáp lại, chỉ có bóng người càng lúc càng tới gần.

Đến khi cái bóng kia song song với bóng Cửu Minh dưới ánh mặt trời, một giọng nói khác mới cất lên: “Ta có việc muốn hỏi người.”

“Nga?” Cửu Minh quay đầu qua, “Cái này lại càng hiểm nha. Đường đường là Liêm Trinh Tinh Quân, cự nhiên còn có việc phải thỉnh giáo yêu quái ta sao?”

Lời nói của hắn luôn chói tai, từng câu từng chữ đều lộ ra nồng đậm khinh thường đối với đám tiên nhân thiên thượng lúc nào cũng tự cho mình là đúng.

Nhưng Phi Liêm cũng không buồn chữa lại, cũng chẳng buồn “giáo hóa” hắn như lời Tham Lang đã dặn dò, tiên yêu từ xưa đã đối lập, càng hướng chi, không ai có thể khoan hồng độ lượng đến mức hòa nhã với kẻ đã nhốt mình trong ngục những hai ngàn năm.

Y vẫn trầm ngâm.

“Người cũng biết ta mấy ngày gần đây yêu lực suy kiệt?”

Cửu Minh đảo mắt trắng dã: “Biết.” Hắn tốt xấu cũng đã sống mấy vạn năm, không có khả năng ngay cả con yêu quái đi bên cạnh mình lúc lắc sắp đổ cũng không nhìn thấy.

“Vì sao không rời đi?”

Cửu Minh vỗ vỗ cổ, tuy hiện tại không thấy bất cứ thứ gì, nhưng trên thực tế vẫn ẩn giấu xiềng xích vô pháp thoát khỏi.

“Chuyện phí công, ta chưa bao giờ làm!” Hắn quay đầu lại, “Người biết rõ sao còn cố hỏi? Thế nào, cảm thấy áy náy à? Vậy được rồi, người mau tháo nó ra, ta đỡ phải thở cũng cảm thấy khó chịu”

Phi Liêm lắc đầu.

Sau một lúc lâu, mới nói: “Liên Tỏa là do tinh hồn ta biến thành, nguyên thần diệt, vật tức tiêu.”

Gió cuốn từng mảnh lá cây bay lên, mái tóc đỏ sậm của Cửu Minh cũng theo gió rối loạn.

Nhân đồng đỏ đậm trừng đến mức lớn nhất, nhìn thẳng cái tên gia hỏa trước mặt, xác nhận bản thân không có nghe nhầm: “Ý của người là, giết người, ta liền có thể tự do?”

Phi Liêm cũng không nhìn vào mắt hắn, lầm lũi nói: “Tinh hồn của ta ở ngay chỗ trái tim.....” Mới nói đến một nửa đã cảm thấy hơi thở nóng cháy bên cạnh mãnh liệt lao tới, không khỏi quay đầu sang nhìn, đập vào mắt là hồng phát yêu quái không biết từ lúc nào đã lộ ra khuôn mặt dữ tợn, quả thực giống như muốn ăn tươi nuốt sống y.

A, hóa ra hắn đã sớm có ý niệm như thế trong đầu, vậy y cũng không cần phải phí công nói tiếp nữa.

Phi Liêm không hề lên tiếng, tiếp tục đứng im tại chỗ, mặc cho hắn ra tay.

Chỉ thấy khuôn mặt tuần tú của Cửu Minh tức giận đến mức vặn vẹo, quả thật chưa gặp gia hỏa nào biết cách khiến người ta tức giận đến thế này!! Hành động này, giống như đem đao đặt vào tay mình, lại còn tự động cởi quần áo, nói ra chỗ yếu hại ở đâu, lại còn đường hoàng tuyên bố: “Cứ thoải mái đâm, đừng nương tay.”

May mắn Minh xà dù lửa giận bốc đến đỉnh đầu vẫn bảo trì được một chút lý trí, nhếch miệng, chậm rãi hỏi: “Ta lúc nào nói qua muốn làm thịt người?!”

Phi Liêm nghĩ nghĩ, trả lời: “Thường xuyên nói.”

“.....” Cửu Minh sắp tức chết đến nơi gào lên, “Kia không phải lúc nổi nóng ta mới nói sao?! Người rốt cuộc có đúng đã sống mấy vạn năm không?”

Hai yêu quái cùng đứng trên tảng đá trừng mắt nhìn nhau.

Thật lâu sau, Phi Liêm bỗng nhỏ giọng nói.

“Bẻ cánh, chặt lân, hai ngàn năm. Ta cứ nghĩ, người hận ta.”

Đến tận lúc này, ánh nhìn cuối cùng của Minh xà trước khi rơi vào hôn mê trên đỉnh Thiên Uyên ngày đó vẫn khắc sâu trong lòng y. Y không biết cái gì là hối hận, y cũng biết, nếu cho lựa chọn một lần nữa, y vẫn phải hoàn thành mệnh lệnh mà Thiên Đế đã phó thác. Nhưng cứ nghĩ đến điều này, trái tim lại co rút đau đớn, rốt cuộc là vì sao?

Cửu Minh ngậy ngẩn cả người.

Hận? Sao có thể không hận

Nếu đổi lại là yêu quái khác làm thế với hắn, lột da rút xương, nghiền thịt thành tro vẫn còn là tiện nghi cho nó!

Thế nhưng đối tượng cố tình lại là Phi Liêm, hắn cho dù muốn làm cũng mặc danh kỳ diệu không thể xuống tay.

Tinh điện lạnh như băng tĩnh mịch vô cùng kia, mới đợi có mấy ngày hắn đã cảm thấy khó chịu Cửu Minh không hiểu vì sao Phi Liêm có thể ở tại nơi đó mà vượt qua cả ngàn vạn năm. Thần tiên thiên cung tất cả đều là sắc mặt nịnh nọt, hắn lại càng không hiểu cái tên tinh quân mặt như tượng gỗ đến thủ đoạn còn không biết kia làm sao ứng phó nổi. Cái gọi là phản bội, nghĩ kỹ ra thì cũng là vì hai người bọn họ theo hai chủ mà thôi. Cái gọi là thương tổn, càng thể hiện bản thân y làm việc rất quyết đoán. Nếu đổi vai diễn cho nhau, nói không chừng..... hắn còn làm quá phận hơn.

Ngoài miệng thì ồn ào nói hận, nhưng trong lòng hắn đã sớm biết, đau đớn kia, tĩnh mịch kia, nhục nhã kia, tất cả giống như sương mù gặp ánh nắng mặt trời, theo thời gian trôi qua mà dần dần biến mất, chỉ là, hắn không muốn thừa nhận mà thôi.

Hắn vốn không phải loại yêu quái u sầu chỉ biết trốn trong góc phòng tối tăm mà tự liếm vết thương, mà đem hận ý khắc sâu vào cốt tủy, hắn tình nguyện để miệng viết thương dưới ánh mặt trời tàn khốc nhất, rồi khoét đi đám thịt thối, khiến mủ máu độc hại chảy bằng hết.

Phản bội, không cam lòng, đau đớn, hận, thế là hết.

” Hận..... Hận là hận..... Người, người nghĩ rằng ta sẽ đơn giản như vậy bỏ qua cho người sao?..... Hiện tại ta chưa nghĩ ra cách trả thù, dù sao, không thể để người được tiện nghi.” Cửu Minh có chút lo lắng không yên nói tiếp, “Bỗng dưng bảo đánh bảo giết, chưa thấy thần tiên nào như người.....” Hắn đột nhiên cứng người, thần sắc lạnh xuống, “Chẳng lẽ tới tận lúc này, người vẫn nghĩ ta là địch nhân?!”

Phi Liêm có chút ngoài ý muốn, vội vàng lắc đầu: “Không.”

“Hừ!”

“Người là tù binh của ta.”

“Tù cái đầu quỷ nhà người ấy!!” Cửu Minh thiếu chút nữa đem khối đá to như trâu dưới chân đạp đổ.

“Nếu không như thế, người làm sao có thể nguyện ý ở lại bên ta?”

Nhất châm kiến huyết[2].

Cửu Minh không ngờ, Phi Liêm chỉ cần dùng một câu đã trực tiếp khiến hắn không nói được nữa.

Hắn tránh mắt nhìn xung quanh một vòng, bỗng nhiên nghĩ ra vỗ đùi huỳnh hoang nói: “Cái việc tìm châu kia, phóng nhân khắp Thần Châu đại địa này, không con yêu quái nào thuộc đường bằng ta!” Thế rồi hắn trắng trợn khoắc lác bản thân là như thế nào cả vạn năm trước đã đi khắp một lượt Thần Châu đại địa, đặt chân hết Tam Sơn Ngũ Hồ.

Phi Liêm trong đầu nghĩ nghĩ, cũng đúng.

“Người xác định không đi?”

Không ngờ y vẫn cố tình lôi về chuyện cũ, Cửu Minh tức giận hừ nói: “Nói ít thôi, ta cũng không muốn làm thịt người rồi lại không có chỗ tiêu dao, phải nơi nơi trốn cái tên hung thần ác sát Tham Lang kia.....”

Phi Liêm nghĩ nghĩ, lại gật đầu.

“Tham Lang luôn luôn ngay thẳng, có điều tương đối khó thuyết phục.”

Cửu Minh trừng mắt liếc y một cái: “Người nhớ đến cái tên gia hỏa so với yêu quái còn hung bạo hơn ấy làm gì? Lúc đó ở Linh Sơn Hà Cốc, hắn thậm chí còn không lưu tình dâm người mấy kiếm!”

“Chuyện đổi mệnh làm yêu, Tham Lang không biết.”

“Sao? Kia nghĩa là, cả hắn mà người cũng giấu?”

Phi Liêm gật đầu.

Cửu Minh bỗng nhiên cảm thấy tâm tình cực tốt, ha hả, hắn không phải kẻ duy nhất không biết tí gì! Nhìn cái tên Tinh Quân hung bạo kia kìa, còn không phải cùng Phi Liêm sớm chiều nhìn mặt sao? Thế mà vẫn còn bị y giấu một vố!

Vừa nghĩ vừa từ trên tảng đá nhảy xuống, hướng về phía tòa viện tử của lão huyền quy đi tới.

Có điều hắn tựa hồ đã quên, cả một đoàn quân dưới trướng Ứng Long kia, không phải cũng không hay biết gì sao.....

“Không biết tiểu ô quy làm cái gì điểm tâm nhỉ? Thức thời thì nhớ cho thịt vào cho ta, nếu không ta đem nó thế chỗ! Ha ha.....”

Tiếng cười phóng khoáng kiêu ngạo vang vọng khắp núi, Thiên Sơn vốn bình tĩnh an tường đột nhiên lại có thêm vài phần náo nhiệt.

Bán yêu đứng trên tảng đá vẫn không hề động đậy, một đôi nhãn đồng xám trắng chăm chú nhìn theo bóng dáng đã đi xa, trong phản quang chói lóa, phẳng phất như hiện lên một mặt tiểu ý thật sâu.

=====

Tác giả có chuyện muốn nói:

Xuân về hoa nở rồi..... A a, dùng lời nói phá băng nha, hai cái người này, quả nhiên không hợp cái kiểu tình yêu xoay qua vật lại kéo dài lê thê a Tiểu Cửu, đến đây đi! Nhanh nhanh đẩy mạnh tốc độ đi!!

=====

[1] Kim ti nam mộc: gỗ lim sợi vàng

[2] Nhất châm kiến huyết: chỉ hành động ngoan chuẩn, hiệu quả cao:)) Một câu của Liêm Ca điểm trúng tử huyết của Minh nhi rồi =))

27. Quyển 2 - Chương 7

Chương thứ bảy

Trăm dặm thảo nguyên không cây cỏ, trời mọc trăng nằm Nữ Bạt lại

Bên bàn bát tiên bằng gỗ lim chỉ có một mình Cửu Minh đang ngồi, cùng tiểu đồng đứng một bên hầu hạ.

Hắn còn đang tính toán nhanh nhanh giải quyết xong bữa sáng đầy thịt trước mặt, đôi mắt yêu mị không chút rảnh rỗi liếc sang tiểu quy tinh bên kia.

Tiểu đồng không khỏi nhẹ nhõm thở phào một cái. Cười gì, bị nhìn ngấm nhiều ngày như vậy, nếu còn không nhìn ra khẩu vị của con yêu quái này thì cậu quả thật bị nướng cũng đáng đời.....

“Này!”

Tiểu đồng nghe gọi không khỏi giật mình nhảy dựng lên, sao vậy? Chẳng lẽ không hợp khẩu vị sao?

“Người hầu hạ nhiều ngày như vậy mà ta vẫn chưa biết tên!”

Tiểu đồng chớp chớp đôi mắt nhỏ xíu, không hiểu tại sao con yêu quái này hôm nay lại vui vẻ như vậy, cự nhiên còn hỏi tên cậu, thắc mắc thì thắc mắc nhưng vẫn vội vàng trả lời: “Kim Phong ạ.”

Cửu Minh nhồm nhoàm nhai thịt, liếm miệng nói: “Tên cũng khí thế đấy!”

Làm gì có cái gì mà khí thế chứ..... Tiểu Kim Phong trong lòng nói thầm, thực thân của cậu chẳng qua chỉ là một con tiểu sơn quy đuôi dài mà thôi, đã là rùa nên mới có tên là Phong Diệp Quy..... Chẳng qua không biết thiên duyên trùng hợp làm sao mà ăn được linh chi ngàn năm, mở được thiên linh thành yêu, sau lại gặp được lão Huyền Quy Tinh trên đường đi qua, mà thu làm đồ đệ.

“Trù nghệ của ngươi cũng không tệ lắm!”

Tiểu Kim Phong trong lòng cười khở, phải a, lão gia ngài cảm thấy không tệ ra là được rồi, chỉ cần đừng đem ta ra làm điểm tâm của ngài liền hảo, muốn ta nướng loan hay làm bánh bao nhân thịt rồng cũng đều được hết.

Còn chưa đáp lời, đột nhiên bên ngoài đã truyền đến một trận huyền oán, vừa rồi Cửu Minh đi vào hiển nhiên là không có thuận tay đóng cửa, đại môn một phát đã bị đẩy ra, một đám hơn mười người lao vào trong sân, nhìn bọn họ y phục mộc mạc, có già có trẻ, có trắng hăn trẻ tuổi cũng có lão bà cao niên, vừa vào cửa nhìn thấy tiểu Kim Phong, lão gia tử cầm đầu liền gầm một tiếng liền quỳ xuống, những người theo sau liền học theo, ầm ầm quỳ lạy khắp sân.

Nhìn lão gia tử quỳ xuống lễ bái, trong miệng liên tục nói gì đó Cửu Minh không hiểu.

Tiểu Kim Phong cùng lão Huyền Quy Tinh ở đây tu luyện đã nhiều năm, đương nhiên biết được ngôn ngữ nơi này, liền tiến lên cùng bọn họ nói chuyện một hồi.

Cửu Minh chống má, cực kỳ hứng thú nhìn một đám người quỳ trên mặt đất. Kể cũng kỳ quái, đám thiên thượng thần tiên đều thích phạm nhân đối với bọn họ vừa khấu vừa bái, mà hăn nhìn thì chẳng cảm thấy tí vui vẻ nào cả? Có khấu đầu bao nhiêu thì trên người cũng đâu sinh thêm được cục thịt nào đâu?

Đợi đám người kia nói xong, nhìn Kim Phong vẻ mặt có hơi khó xử, hăn nhin không được hỏi: “Bọn họ nói gì vậy?”

Tiểu Kim Phong quay đầu, nói lại với hăn: “Bọn họ là mục dân dưới chân núi Thiên Sơn, giờ là thời điểm tốt nhất để chăn thả, lại không biết vì sao chỉ trong một đêm bách thảo vàng khô, không còn lấy một cọng xanh. Mục dân đều là dựa vào trâu dê mà sinh sống, không có cỏ, trâu bò dê cừu mà đói hết, bọn họ cũng không còn đường sống. Sau lại nghe một người Hán qua đường nói, ở nơi này có một vị thần tiên đang ở, nên mới đến đây cầu trợ. Người bọn họ tìm chắc là sư phó..... Ta đi tìm sư phó thử xem!” Dứt lời vội vàng đi tới đông sương phòng tìm Lão Huyền Quy Tinh, bỏ lại Cửu Minh ngồi lại lộ ra nụ cười cực kỳ quỷ dị.

Quả nhiên, chỉ thấy tiểu Kim Phong miếu máo quay về, trong tay cầm một tờ giấy, bên trên có vài chữ viết ngoáy vội vàng: “Đồ đệ Kim phong của ta, vì sư nhìn tinh tượng, thấy phương đông có điểm khác thường, muốn đến nơi đó tìm hiểu xem sao, không biết bao giờ trở về, đồ nhi bảo trọng, vì sư đi đây.”

Cửu Minh cuối cùng nhin không được cười ra tiếng, khi hăn trở về đã nhìn thấy lão Huyền Quy Tinh trên lưng đeo tay nải lên lút chuồn xuống sơn đạo đằng sau hậu viện, phỏng chừng là tính được hôm nay có phiên phúc tìm tới, lấy bản lĩnh của lão, lừa gạt một đám phạm nhân thì còn có thể, nếu thật sự gặp phải đại yêu quái bản lĩnh đầy mình, chẳng phải đáng thân đến miệng yêu quái sao?

Đáng thương tiểu ô quy kia chỉ lo đón củi vo gạo, cứ thế liền bị vứt lại.

Tận lúc này đám người vừa đến mới chú ý tới nam nhân đang ngồi bên bàn, thấy hăn một đầu tóc đỏ tiên diễm dị thường, lại còn một đôi xích đồng tà tiểu như muốn bay lên, bọn họ chưa từng gặp qua người nào tóc không phải màu đen, vừa nhìn thấy hăn liền lộ ra thần sắc kinh hãi.

Biểu tình sùng bái hoặc tôn kính đều không còn, Cửu Minh tựa hồ cực kì vừa lòng với loại vẻ mặt này, ha ha cười, còn cố ý khiến khóe miệng rách ra, răng nanh sắc nhọn cùng cái lưỡi chẻ đôi tấn lộ, mấy phạm nhân kia làm sao chịu được kinh hách thế này, đám còn trẻ thì kinh hãi đến nhuyển chân, phụ nữ cùng trẻ em lại hôn mê đến mấy người.

Cửu Minh càng đắc ý cười ha hả.

Chợt thấy một trận gió cát bốc lên, che kín tầm mắt mọi người, một hình dáng đột nhiên xuất hiện trong viện, chỉ thấy y nói với Cửu Minh hai câu, yêu quái kia đã thu lại yêu tướng, khôi phục dáng vẻ bình thường. Lão nhân gia đứng đầu tinh thần cũng coi như cứng cỏi, không bị hôn mê, nhìn thấy người nọ chế trụ được yêu quái, thầm nghĩ người này nhất định là vị thần tiên trong miệng người kia!!

Có điều, may mắn bọn họ nghe không hiểu tiếng Hán, nếu không chỉ sợ lúc này một người tỉnh táo cũng không có.

Vừa rồi, Phi Liêm nói với Cửu Minh.....

“Thịt người rất chua, ăn không ngon.”

“Làm sao người biết? Người ăn rồi?! Không thể nào?! Người có thật là thần tiên không?!”

“Trước kia, trong yêu quân, nghe nói thế.”

“.....”

Phi Liêm từ miệng tiểu Kim Phong nghe được tất cả, không khỏi trầm ngâm.

Có thể khiến trăm dặm thảo nguyên chỉ một đêm đã khô cạn, vậy nhất định là yêu quái tác nghiệt.

Khô hạn?

Nhìn không được quay đầu nhìn lại con hồng phát yêu quái từng khoát tay một cái mà hủy diệt mười dặm cỏ xanh trên đỉnh Thiên Uyên.

Cửu Minh trừng mắt liếc y một cái: “Nhìn ta làm cái gì? Người nghĩ ta làm sao?”

Ngoài ý muốn lại thấy Phi Liêm lắc đầu: “Không phải người.”

Cửu Minh ngược lại nghe vậy liền không vui: “Người có ý gì?! Người cho ta không có bản lĩnh này? Nói cho người biết, chỉ cần ta muốn, đừng nói trăm dặm, cho dù có là cả Thiên Sơn này ta đều có thể khiến cho nó chớp mắt không còn một cọng cỏ!”

“Cho nên ta mới nói không phải người.”

Con yêu quái này thích nhất khoa trương, cho tới bây giờ làm việc gì cũng đều rất bừa bãi ầm ĩ, làm sao có thể mặc danh kỳ diệu không nói một tiếng đã giở trò? Mà cho dù thực sự là hấn, hấn nhất định cũng sẽ trắng trợn ngang nhiên mà nhận

Thế nên, y hoàn toàn không nghi ngờ hấn.

Cửu Minh sững sốt một hồi, qua một lúc, không khỏi nhếch miệng cười, vỗ vỗ bả vai của y: “A a! Mất công nói nửa ngày, ý người là con yêu quái kia làm không đủ lớn đúng không? Ta hiểu mà.”

Tiểu Kim Phong ở bên nghe được hai mắt tròn trăng, thôi, đám dân du mục này cũng đừng cầu nữa, nhờ đâu đem con không biết là yêu quái gì kia đuổi được rồi, ngược lại vác về một con còn khó hầu hạ hơn thì nguy.

Đáng tiếc đám mục dân Tây Vực kia hoàn toàn nghe không hiểu, còn tưởng rằng bọn họ đang cân nhắc, liền vội vàng chạy qua bám lấy tiểu Kim Phong, tra vấn cậu đến cùng bọn họ nói cái gì.

Tiểu Kim Phong bất đắc dĩ, cậu không thể nói với lão gia tử kia rằng, lão gia ngài đừng lo lắng quá, yêu quái làm khô cỏ kia cũng không là thứ gì đâu, hai con trước mặt ngài mới là kinh khủng nhất! Lại thấy ông lão cứ hỏi không ngừng, tiểu nhân đồng đảo quanh một vòng, khoa chân múa tay trả lời.

Đám mục dân nghe xong, nhãn thần nhìn về phía Cửu Minh đã không còn kinh sợ như trước, ngược lại dần dần to gan đánh giá, trong khi ánh mắt nhìn về phía Phi Liêm lại càng lúc càng tôn sùng.

Cậu ta rốt cuộc đã nói cái gì, hai người không biết, chỉ là sau đó, Phi Liêm có điểm chịu không được đám dân du mục kia coi y trở thành Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, còn thiếu mỗi một nước lao lên ôm chân y mà thôi.

Yêu quái quấy phá.

Nếu hôm nay người đám dân du mục tìm được là đạo sĩ tiên gia, chắc hẳn kẻ kia sẽ lập tức vỗ bàn đứng lên, miệng hô to “Tà bất thắng chính, yêu quái dám cả gan quấy rầy bách tính lương thiện mau ra đây!”, rồi múa kiếm gỗ đào, trong tay nắm chặt hoàng phù, như được uống một thùng máu gà mà hăng tiết lao lên, đi tìm yêu quái liều mạng.

Thế nhưng, người đứng trước mặt bọn họ này, tuy quả thật là thần tiên, lại còn là Liêm Trinh Tinh Quân thụ thiên mệnh hạ phạm, nhưng nếu tính ra, chết trên tay y, tiên nhân so với yêu quái còn nhiều hơn. Càng huống chi y ở trong yêu quân gần mười năm, sớm đã quen thuộc với nếp sống của đám yêu quái, lại nói, y bây giờ không phải cũng là yêu quái sao.....

Bất quá, y vẫn hướng tiểu Kim Phong ngoắc một cái, ý bảo cậu dịch lại những lời này cho nhóm dân du mục đáng thương hề hề kia nghe.

“Nói với bọn họ, nơi này không nên ở, tạm thời đến nơi khác, nửa tháng sau quay về.”

Tiểu Kim Phong sửng sốt, bất quá cậu cũng chỉ là một con tiểu quy tinh, làm sao dò được tâm tư của đại yêu quái, đành không dám hỏi nhiều vội vàng đi qua dịch lại. Đám dân du mục nghe xong liền rào rào hướng Phi Liêm khấu đầu không ngớt, tuy nghe không hiểu, nhưng đại thể chắc là những lời cảm ơn công đức.

Một đám người bầu trong mảnh sân không lấy gì làm to, tiếng nói tiếng khóc lại ồ ồ ồn ồn như tiếng ruồi muỗi, Cửu Minh cuối cùng chịu không nổi nữa, nhe răng quát: “Ồn chết đi được, còn không mau cút đi!!”

Kim Phong biết con yêu quái này tính tình cực không tốt, liền thúc thời khuyên đám dân chúng kia rời đi.

Đến khi sân viện trở lại thanh tĩnh, Cửu Minh vừa ngoáy ngoáy lỗ tai, vừa liếc mắt nhìn Phi Liêm một cái: “Thật phải quản sao?”

“Phải.”

“Ta còn tưởng chỗ mũi vào việc người khác là thú vui của mình ta chứ.”

“Ta không phải thích làm.” Phi Liêm ngẩng đầu nhìn trời, đỉnh Thiên Sơn luôn luôn mây trắng trời xanh không biết vì sao hôm nay lại một màu xám xịt, dường như có một thứ khí tức không tầm thường nào đó bao phủ bất tán. “Tỏa Yêu Tháp sụp đổ, bách yêu trốn thoát, Trung Nguyên đại địa một mảnh hỗn loạn, Tham Lang nhất định không còn thời gian đâu đi bận tâm nơi này.”

Thần sắc Cửu Minh đột nhiên trở nên âm u, có chút không phục hừ nói: “Cần gì phải để tâm tới tên gia khóa khủng bố kia? Hẳn ngay cả Ứng Đế còn đánh bại, đám tiểu yêu tiểu quái tính làm gì?”

“Một đêm có thể khô hạn cả trăm dặm thảo nguyên, hẳn không phải tiểu yêu.”

Phi Liêm không giống lão Huyền Quy Tinh kia đoán được cát hung, nhưng chỉ bằng kinh nghiệm ở trong yêu quân trà trộn mười năm mà nói, lai giả – bất thiện.

Cửu Minh lại không cho là đúng: “Sợ cái gì, bất quá chỉ mới trăm dặm mà thôi, có khi là con Ngung Điểu tác quái cũng không chừng!”

=====

Nhưng rất nhanh, Cửu Minh đã nhận ra mình sai lầm.

Cả một vùng đất từng là cỏ mượt như nhung lúc này đã điêu tàn như nham thạch thiêu đốt, tại đó một nữ tử vận thanh sam đang đứng, chỉ nhìn một cái là biết, tuyệt đối không phải là con Ngung Điểu thân chim mặt người kia.

Thanh sam nữ tử như du hồn mà đứng giữa hoang mạc, làn da cháy đen như than, mái tóc bù xù, móng tay vừa dài vừa đen như lưỡi móc sắc bén, đầu nàng hơi cúi, tấm lưng cong cong, đôi tay buông thõng, nhìn qua cực kỳ mỗi một vô lực, thế nhưng nàng lại không ngồi xuống nghỉ ngơi, cứ thế giữa thảo nguyên rộng lớn hoang tàn vắng vẻ quỳ dị mà đứng thẳng.

Lúc này hai người bọn họ đang ở trên một đỉnh núi cách nàng chừng nửa dặm, một đường đến đây đều tận mắt nhìn thấy thảo nguyên bị hủy đến triệt để, một ngọn cỏ cũng không còn, nửa giọt nước cũng không

động, không chỉ thế, ngay cả một sợi mây trên trời cũng bị bốc hơi đến sạch sẽ, duy nhất còn lại là thái dương nóng bỏng. Bản thân Cửu Minh cũng là hạn yêu, đương nhiên biết kẻ gây nên được tình trạng này có bao nhiêu lợi hại.

Từng đứng trước thiên quân vạn mã của thiên giới mà không buồn nhú mày, hôm nay nhìn thấy thanh sam nữ tử đứng giữa thảo nguyên bát ngát, Cửu Minh lại cẩn thận nhìn mi.

“Người nghĩ sao?”

“Nữ Bạt[2].”

Phi Liêm cũng xác định phỏng đoán của Cửu Minh, hạn yêu trong thế gian không ít, nhưng kẻ vận thanh sam mặt đen lại chỉ có một mình Nữ Bạt. Trong truyền thuyết thượng cổ về trận đại chiến giữa Hiên Viên hoàng đế cùng Xi Vưu, Hiên Viên được thiên giới thần nhân giúp đỡ, tích thủy có Ứng Long, hạn hỏa có Nữ Bạt, chế ngự Phong bá, Vũ sư. Nhờ bọn họ, Hiên Viên như nguyên diệt được Xi Vưu. Sau, Ứng Long cùng Nữ Bạt không trở về Thiên Cung phụng mệnh mà ở lại nhân gian, Ứng Long đến phía nam, vì thế nơi đó luôn có mưa nhiều, Nữ Bạt thì đến Xích Thủy ở phương Bắc, cho nên nơi này mới hay gặp hạn hạn.

Cửu Minh nói: “Lạ thật, Nữ Bạt sao lại chạy đến đây làm gì?”

Phi Liêm lắc đầu, hiển nhiên là không biết. Nữ Bạt vi ngược, hiện giờ bắt quá mới là nàng thả ra một hơi, trăm dặm đã khô cạn, nếu nàng thật sự nổi gió hạn, e rằng không chỉ đồng cỏ ở Thiên Sơn, mà cả đại địa Trung Nguyên, cũng phải hạn hạn đến mười năm.

Bả vai thanh sam nữ tử đột nhiên khẽ động, chỉ thấy nàng chậm rãi ngẩng đầu, mái tóc quá dài che kín khuôn mặt, nhìn không rõ diện mạo.

Cửu Minh lấy khủy tay huých Phi Liêm một cái: “Nàng nhìn thấy chúng ta.”

Phi Liêm ngoài ý muốn liếc mắt nhìn con yêu quái một thân màu sắc rực rỡ bên cạnh, trên đỉnh núi vốn đã không có cây cỏ khả dĩ ẩn nấp, hẳn lại chói mắt thế này, trừ phi là người mù mới có thể không phát hiện ra bọn họ.

“Nàng với Ứng Đế đều rất khó dò, không dễ đối phó.”

Thế nhưng con hồng phát xích y yêu quái kia vẫn không hề biết bề ngoài của mình bắt mắt đến đâu, chỉ thấy hần nghiêng mặt, lòng bàn tay chống cằm, ngón tay gõ gõ vào má, “Nếu không thử nói chuyện với nàng một chút trước đi, xem có thể khuyên nàng trở lại hay không?”

Phi Liêm không trả lời, vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ, không hề lùi bước nhìn lại tầm mắt đang hướng về phía mình của Nữ Bạt kia. Đường nhìn đó phi thường băng lãnh, tựa như hư vô, mang theo một loại cảm giác khủng bố đến mao cốt từng tấc. Y phát hiện, dưới gấu la sam màu xanh của nàng đang thông thả bốc lên một cỗ sa yên hôi hắc, rất nhanh, mặt đất bên cạnh cũng bốc lên hắc khí đen kịt.

Thế là, y đành bác bỏ ý niệm hòa bình hiếm khi nảy ra trong đầu Cửu Minh.

“Chỉ sợ không thể.”

=====

Tác giả có chuyện muốn nói: Hình như đọc văn của Live đại nhân nhất định phải kiên nhẫn hoặc tính tình cực hảo Bởi vì, ít H văn thế này, Live chỉ còn cách thành thật thỉnh tội thôi.....

=====

[1] Ngung Điểu: Trong những dãy núi phía Nam Linh Hồ có một loại chim, hình dạng gần giống con cú mèo, nhưng lại có mặt người, tổng cộng bốn mắt, tên là Ngung, tên gọi là do tiếng kêu của nó mà ra, vừa xuất hiện thiên hạ sẽ đại hạn.

[2] Nữ Bạt:

Khi Hiên Viên hoàng đế đại chiến với Xi Vưu, có một lần, Xích Vưu gọi đến một trận sương mù mờ mịt, khiến cho binh lính của Hiên Viên nhìn không ra đông tây nam bắc. Không còn cách nào, Hiên Viên hoàng đế chỉ còn cách nhờ Ứng Long giáng mưa xuống để chế phục Xi Vưu. Không ngờ, ngay khi Ứng Long bày

bố thể trận xong xuôi, Xi Vưu lại thỉnh đến hai người Phong Bá và Vũ Sư, khiến một trận mưa to kia bị gió thổi ngược lại, quét tới mức binh lính của Hiên Viên ngay cả chân cũng không bước tới trước được, kết quả chỉ có thể thua trận chạy tứ tán. Hiên Viên Hoàng Đế đứng trên núi nhìn tình hình như thế, đành phải gọi Nữ Bạt ra trận trợ chiến.

Nghe nói Nữ Bạt này, hình như chính là con gái của Hiên Viên, thường mặc một kiện y phục thanh sắc, truyền thuyết nói rằng nàng trọc đầu. Trên người Nữ Bạt có một loại nhiệt lượng cực lớn. Nàng vừa đi tới chiến trường, con cuồng phong bạo vũ kia ngay lập tức biến mất, sau đó chỉ còn mặt trời trên đỉnh chói chang, so với mùa hè còn nóng bức hơn gấp bội, đám Xi Vưu kinh sợ đứng nhìn, không biết phải phản ứng làm sao, đúng lúc này Ứng Long thừa dịp xông lên, khiến quân lính Xi Vưu bị binh sát đến quỷ khóc sói tru, tứ bề trốn chạy.

Nữ Bạt trong lúc giúp cha tru sát Xi Vưu, dường như vì quá cố gắng, khiến thân thể bị tổn thương nghiêm trọng, kết quả không thể bay lên Cửu Trọng trời cao trở về, không thể làm gì khác hơn là ở lại mặt đất. Nàng đi đến đâu, nơi đó hạn hán đến bầu trời không một gợn mây khe suối không một giọt nước. Dân chúng xung quanh vì bị hạn tai hành hạ nên cực kỳ thống hận nàng, gọi nàng là “Hạn Bạt”. Có người còn tìm trăm phương ngàn kế đuổi theo trục xuất, nàng phải chạy trốn đến không nơi nương tựa. Sau này ông tổ của Họ Chu là Hậu Tắc cùng cháu của mình là Thúc Quân mới kể lại cho Hoàng Đế Hiên Viên biết lần tao ngộ Nữ Bạt tại nhân gian thấy nàng bị thảm như thế nào, Hiên Viên lúc đó mới an trí nàng đến Xích Thủy tại phương Bắc, bắt nàng vĩnh viễn ở lại nơi đó, không được đi đâu nữa. Thế nhưng, Nữ Bạt vốn đã quen thuộc với lối sống di dân di đó, bởi vậy, mặc dù bị Hiên Viên cấm đoán không cho rời đi, nàng vẫn thường xuyên đông du tây dã, dạo chơi khắp nơi. Cứ thế, dân chúng vì vậy lại luôn gặp hạn tai. Nghe nói, chỉ cần những người gặp nạn hướng nàng nói: “Thần a, mau trở về nơi ở của người ở Xích Thủy phương Bắc đi thôi!” Nàng liền hổ thẹn mà quay trở lại nhà mình, từ đó người dân cũng không phải tiếp tục chịu hạn hán uy hiếp nữa.

=====

P.S: Ta thương Nữ Bạt quá à =(

28. Quyển 2 - Chương 8

Chương thứ tám

Cùng nhau liều mạng với hạn yêu, thiên cổ tái hiện Cung Xi Vưu

Chỉ thấy thân thể của Nữ Bạt đột nhiên uốn mạnh một cái như cung lên dây, cánh tay đang buông thông cũng gơ lên, đầu dùng một tư thế bất khả tư nghị hướng lên trời, cuối cùng phát ra một tiếng rít gào đến người ta run rẩy. Tiếng thét chói tai như mũi kiếm sắc nhọn, truyền vào não tựa như thiên châm đâm tới, cho dù có là yêu quái như Phi Liêm cùng Cửu Minh cũng chịu không nổi mà bị tai lại.

Cũng may Phi Liêm đã sớm phân phó Kim Phong bảo các mục dân kia rời đi, nếu không, chỉ cần một tiếng quỷ khiếu này, cũng đủ khiến phạm nhân mười dặm quanh đây nghe thấy mà tam hồn bay hết, sáu phách rời thân, không chết thì cũng thành kẻ điên.

Thế nhưng Nữ Bạt kia vẫn không chịu dừng lại, liên tục gào rít không ngừng, tiếng sau so với tiếng trước càng cao, chói tai đến mức khiến người ta chỉ mong có thể thu tai vào trong đầu, tiếng kêu gào mơ hồ chứa đựng một nỗi bi ai cực lớn, như quỷ khóc thần gào, quả thật vô pháp tưởng tượng một nữ tử quỷ mị như vậy cự nhiên lại là thượng cổ thần linh.

Cửu Minh thấy thanh âm của nàng không hề giảm bớt, liền biết ngay nàng đang dùng yêu pháp. Đã là hạn yêu có khả năng khô cạn vạn vật trong thiên hạ, thì cũng sẽ có một loại yêu thuật tăng âm cực kỳ hiểm thấy, tuy rằng thứ này không thể đối chọi với thủy pháp, nhưng một khi đã sử dụng, tiếng kêu sẽ càng lúc càng cao, tựa như mũi kiếm bén nhọn từ màng nhĩ xuyên thẳng vào ngũ tạng, đem toàn bộ cơ quan bên

trong chấn võ. Phải biết, cho dù yêu quái có lợi hại đến đâu, thân thể có thủy hỏa bất xâm lõi điện bất nhập đi chăng nữa, thì vẫn vô pháp tránh được âm thanh truyền qua.

Liếc mắt nhìn sang Phi Liêm bên cạnh, tuy đã bịt chặt hai tai nhưng hẳn nhiên vẫn không thể hoàn toàn chặn lại thanh âm kia, nhìn sắc mặt y dần dần trắng xanh, một dòng máu nhỏ vô thanh vô tức dọc theo khóe miệng rơi xuống.

Hồng phát yêu quái trong lòng kêu to không ổn, chuyển đầu nhìn thẳng xuống Nữ Bạt thanh sam bên dưới, đột nhiên mở miệng, thanh âm của hắn rất nhỏ, gần như bị tiếng kêu gào của Nữ Bạt át đi, nhưng lại cực nhanh truyền trong không gian, từ trầm chuyển cao, một âm cao vút cuối cùng nghe như dùng chày gỗ nện vào thạch khánh[1], cổ kính mà thâm trầm, như ẩn chứa trang nghiêm tự ngàn xưa

Nam thanh như khánh, tuy vô pháp áp xuống toàn bộ nữ âm chói tai của Nữ Bạt nhưng lại chậm rãi thấm thấu vào bên trong, hòa lẫn vào nhau, làm tán đi sắc nhọn khiến người ta hồn phi phách tán.

Tiếng kêu gào đột nhiên ngừng lại, Cửu Minh cũng lập tức chậm lại thanh âm, cả đồng cỏ bát ngát tức khắc trở nên im lặng như tờ, ngay cả một tiếng gió thổi cũng tan biến sạch sẽ.

Thanh sam nữ tử hạ đầu, cũng không cử động, chỉ đứng tại đó, trừng mắt nhìn về phía Cửu Minh cùng Phi Liêm.

Cửu Minh phi thường không thích loại ánh mắt âm trầm cổ quái này, đặc biệt là khi lực lượng của đối phương sâu không dò được, thậm chí còn khiến nhị yêu như bọn hắn có cảm giác giống như con rắn trong bụi cỏ bị điều hâu nhìn trúng.

“Thật khó đối phó!” Cửu Minh lầm bầm nói, tâm tình có chút phiền muộn. Không phải vì hắn đánh không lại Nữ Bạt mà phiền, vợ vắn, hắn cũng chưa bao giờ rêu rao bản thân là yêu quái vô địch thiên hạ, gặp địch thủ đánh không lại thì chạy chứ sao? Có điều, cái tên gia hỏa đứng bên cạnh hắn kia, đâu có phải cái loại biết lựa gió mà che, cho dù trước mắt có là vạn trường huyền nhai một khi y đã quyết thì nhất định sẽ thực hiện đến cùng, không buồn quan tâm bản thân y có thể ngã đến tan xương nát thịt. Mà nguyên nhân khiến hắn phiền muộn thật sự, lại bởi vì chính hắn không nỡ

Nữ Bạt phá hại thì làm sao? Bản thân hắn còn không phải nâng tay một cái liền khiến cả đại thành trấn khô hạn đến nửa giọt nước cũng không có suốt mười năm đấy sao? Việc gì phải xen vào việc của người khác mà chọc tới nữ yêu khó nhằn này?!

Cứ để Phi Liêm bị Nữ Bạt kia làm thịt đi, thế không phải càng tốt sao! Không cần tự mình ra tay, thù gì cũng báo được, vòng trên cổ cũng biến mất, có thể thiên địa tiêu diêu, chẳng phải càng vui vẻ sao?

Giống như vừa rồi, tiếng kêu Nữ Bạt cũng chẳng làm gì được hắn, chỉ cần hắn ngậm miệng thêm một lúc, Phi Liêm sẽ bị chấn đến lục phủ ngũ tạng tan nát, hộc máu thân vong. Thế mà hắn lại hết lần này tới lần tới khác không tiếc tiêu hao yêu lực, thậm chí còn không sợ Nữ Bạt chú ý mà đối nghịch với nàng ta.

Hắn càng ngày càng không hiểu, bản thân, rốt cuộc muốn làm gì

Còn không đợi hắn suy nghĩ sâu xa, Phi Liêm bên cạnh đã động đậy.

Phi Liêm cũng không định khoan tay chịu chết, vừa rồi chẳng qua là không ngờ Nữ Bạt lại có một chiêu như vậy, để nàng chiếm được tiên cơ, nhưng lúc này thanh âm đã dừng lại, Phi Liêm ngay lập tức thì pháp tấn công. Liền thấy bốn phía mặt đất xung quanh Nữ Bạt rục rịch không ngớt, khi nàng còn chưa kịp phản ứng lại, mắng đá đã như mũi khoan đã đột ngột đâm lên, mũi mắng sắc bén không gì sánh được, vừa ngoan vừa chuẩn đâm vào cơ thể Nữ Bạt, thậm chí có một cái còn xuyên thẳng qua. Nữ Bạt bất ngờ bị đám mắng đá giữ lưng lấp giữa không trung.

“Di?” Cửu Minh hoàn toàn không ngờ Nữ Bạt kia một kích cũng không chịu đựng được, rõ ràng có thể tránh thoát, thế mà nàng ta lại giống như xác chết ngây ngốc đứng đó, để mặc thạch nhũ xuyên qua cơ thể không chút phòng bị.

Thanh sam nữ tử bị treo giữa không trung toàn thân uốn thành một đường cong, đầu hạ thấp, mái tóc đen dài cũng từ đó rủ xuống, tứ chi hơi hơi lay động, giống như treo ở đó chẳng qua chỉ là một con bù nhìn không chút sinh mệnh mà thôi.

Nhìn Nữ Bạt giống như đã chết vẫn không hề nhúc nhích, Cửu Minh nhịn không được muốn tới gần xem thử, lại bị Phi Liêm một tay ngăn lại.

“Sợ cái gì?”

Phi Liêm không nhìn hấn, con người xám trắng cẩn thận nhìn về phía nữ yêu trên đỉnh thạch nhũ: “Nàng không chảy máu.”

Cửu Minh nghe vậy liền kinh ngạc, quay đầu nhìn, quả nhiên thấy chỗ mũi đã đâm vào da thịt không hề có lấy nửa điểm máu hồng. Đúng lúc này, mấy ngón tay khô đen giật giật, phần thân trên chậm rãi nâng lên. Nữ Bạt vươn tới một bàn tay, đặt ngay trên măng đá, chỉ thấy một cổ khối đen từ khe hở giữa những ngón tay nàng tràn ra, đá khối nơi hắc sắc tràn tới giống như bị ăn mòn, bất quá chỉ trong nháy mắt, thạch nhũ cực lớn trên mặt đất đã hóa thành một màu chấy đen, đột nhiên “Rầm” một tiếng vỡ thành bột mịn.

Măng đá vừa vỡ, thanh sam nữ tử liền rơi xuống mặt đất. Nàng cúi đầu, như đang nghi hoặc không hiểu vì sao bụng mình tự dưng lại thủng ra một lỗ, tò mò vươn tay thò vào bên trong sờ soạn đám nội tạng đã bị đâm đến không còn hình dạng, có điều tạng phủ đã mục nát từ lâu làm sao chịu được một trảo như thế của nàng, thịt ruột thối nát vụn vỡ cùng dịch mủ màu đen rơi rớt khắp bàn tay, thậm chí còn vài miếng rơi ra ngoài cơ thể.

Nàng nhìn nhìn đám chất nhầy màu đen trên tay, đột nhiên kêu khê một tiếng, đám hắc khí vốn vây quanh cơ thể lại càng thêm dày đặc, cát vụn trên mặt đất cũng theo đó bốc lên, người bên ngoài nhìn vào, giống như một khối đen đặc.

Cửu Minh trừng không chuyển mắt xuống nữ tử bên dưới, nhịn không được nuốt tiếp một ngụm nước miếng, hấn đời này gặp không ít nữ yêu, hồ yêu xà yêu – uyển chuyển quyến rũ, hổ yêu thụ yêu – thanh thuần đáng yêu, nhưng quả thật chưa từng gặp ai như thanh sam nữ yêu trước mắt này, có thể khiến hấn cả người Mao cốt tung nhiên, nếu giờ đang ở thực thân, chỉ sợ đến từng phiến vảy cũng dựng thẳng đứng.

Phi Liêm bên cạnh vẫn như trước trấn định tự nhiên, cách này không được, vậy tiếp tục nghĩ cách khác, mặt đất dưới chân Nữ Bạt lại biến thành một mảnh đầm lầy, bùn nhão màu đen không ngừng nổi lên bọt khí cuộn cuộn, hai chân Nữ Bạt bị hãm sâu, cả người chậm rãi lún xuống, nhìn như sắp bị bùn đen cắn nuốt.

“Soạt!” Hai tay Nữ Bạt đột nhiên hướng về phía trước, cánh tay vươn dài đến bất khả tư nghị cắm xuống mặt đất, mười ngón móc lấy đám đất đá vững chắc, nửa người trên cong lại, cánh tay lại thu ngắn, toàn thân được nhổ ra, giống như có một khí lực vô hình đem nàng kéo lên khỏi vùng bùn.

Cửu Minh phi thường hiểu rõ, yêu pháp hạn yêu vốn đã nằm ngoài ngũ hành, pháp thuật hệ thổ của Phi Liêm dù có lợi hại đến đâu cũng thể thắng nàng, hai bên giao đấu, nhất định phải có một bên, hoặc là sức mạnh cường đại hoặc là trí tuệ cao hơn mới có thể chiến thắng, mà hiện giờ, ưu thế lại không nghiêng về phía bọn họ.

Mắt thấy yêu khí màu đen trên người Nữ Bạt càng lúc càng nhiều, Phi Liêm đột nhiên nói với hấn: “Người thu hút sự chú ý của nàng, ta dùng Thiên Ma Tỏa đem nàng khóa trụ.” Nói vừa dứt thân hình liền động, hướng sườn núi lao xuống.

Cửu Minh quả thực muốn chửi ầm lên, thu hút sự chú ý của Nữ Bạt?! Làm sao mà thu hút? Y không nhớ ra bọn họ đều là hạn yêu sao, muốn để hấn công kích, này còn không phải lấy hỏa công hỏa à, có cái rầm tác dụng a?!

Nhưng oán gì thì oán, nếu Phi Liêm đã động, hấn đương nhiên không có khả năng khoanh tay đứng nhìn.

Chỉ thấy yêu quái hồng phát xích y tiến về phía trước một bước, một chân dẫm lên tảng đá trên đỉnh núi, tay trái vươn ra trước mặt, hai đạo ánh sáng hình cung đột nhiên từ trong lòng bàn tay hấn vươn dài ra, biến ảo một lúc, hóa thành một cây huyền nguyệt cung cao đến nửa thân người. Đúng là cây Văn Nguyệt Cung năm đó khi còn ở Thiên Vực yêu giới hấn đã lấy xương Xi Vưu mà làm thành kia!! Một cơn gió mạnh từ thân cung bùng lên, thổi phồng y bào xích hồng cùng mái tóc đỏ rực như lửa. Chỉ thấy tay phải hấn móc lấy dây cung màu bạc, kéo ra, một đạo ánh sáng trắng tấp theo đường đi của ngón tay hiện lên, mũi tên đã trên dây, đầu tiễn thẳng tắp nhắm ngay vào thanh sam nữ yêu bên dưới.

Cửu Minh liếc mắt để ý Phi Liêm đã sắp đến gần Nữ Bạt, lập tức dây cung bung ra, dồn dập liên hoàn phóng tên.

Ba mũi tên lao đi như điện, chuẩn xác vô cùng bắn về phía khuôn mặt Nữ Bạt.

Cho dù nàng ta thân thể bị thủng một lỗ cũng không để ý, kia chắc không đến nỗi ngay cả gương mặt cũng không cần đi?

Quả nhiên Nữ Bạt không hề dừng dừng trước đợt tấn công này, chỉ thấy nàng phần nộ há miệng điên cuồng gào thét, cánh tay dài quét quanh, cẳng tay khô như cành cây giống như trường thương vung một vòng, “Ba! Ba! Ba!” mấy tiếng đã dễ dàng đem ba mũi tên lao đến toàn bộ đánh rớt.

Cửu Minh quả thật không ngờ đối phương lại lợi hại như thế, Văn nguyệt Cung trong tay hắn này, mỗi mũi tên đều nặng đến năm mươi thạch, chỉ cần biết ba mươi cân được một quân, bốn quân mới được một thạch đã biết tên này lợi hại như thế nào. Một mũi bắn ra, phá núi xuyên đá là chuyện dễ như trở bàn tay. Nhớ năm xưa, cho dù là thần tướng dũng sĩ thiên giới cũng không ai dám khinh thường mũi tên này của hắn!!

Nữ Bạt này, quả nhiên không hổ là thần tiên nổi danh cùng Ứng Long Đế Quân năm đó!

Thế nhưng Phi Liêm bên kia đã tiếp cận càng lúc càng gần, hắn chỉ đành nghiêng răng một cái, liên tục lên dây, chỉ nghe loạt loạt âm thanh “Tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch ” vang lên không ngừng, từng đàn mũi tên gào thét trong gió, không ngừng lao tới khuôn mặt Nữ Bạt.

Một mũi tên nặng năm mươi thạch, muốn liên tiếp bắn liên tục như thế, cho dù có thi pháp bảo hộ ngón tay kiên cố đến đâu thì cũng sẽ nát vụn, càng huống chi trong lúc vội vàng, hắn căn bản đâu có kịp dùng pháp gì bảo hộ, trên dây cung trắng bạc nháy mắt đã nhuộm thành hồng sắc, sợi gân làm dây như lưỡi dao bén nhọn cắt nát ngón tay, máu đỏ không ngừng ứa ra, nhuộm thành một màu hồng rực rỡ trôi theo dây cung rơi xuống, tụ lại thành giọt, thấm vào mặt đất.

Thế nhưng Cửu Minh vẫn không chịu dừng tay, càng kéo càng gấp, mũi tên mang theo tiếng gió ” Sưu sưu ” hàng loạt bay đi sao băng liên hoàn, như một chiếc roi dài trong không trung uốn lượn. Nữ Bạt chỉ còn cách liều mạng múa song trường, đánh văng những mũi tên lao tới, y tụt màu xanh dần dần bị cắt nát, lộ ra cánh tay khô gầy như chỉ còn xương, mà tay nàng cũng không phải dùng sắt thép luyện thành, vài mũi tên xoẹt qua làn da cháy đen, một đoạn da thịt bị cửa rách lộ ra xương trắng bên dưới.

Phi Liêm thấy Cửu Minh đang toàn lực ứng phó, cũng không dám chậm trễ, nhoáng một cái đã lúi tới bên người Nữ Bạt. Nàng ta còn đang bận đối phó với đám tên nhọn không ngừng lao đến, tâm trí đâu mà canh chừng xung quanh, quả thật đã cho y một cơ hội hiếm có. Không để phí phạm, Phi Liêm lập tức niệm động chú quyết, nháy mắt, xiềng xích từ trên mặt đất nhô ra như vạn xà rời động, đồng loạt hướng Nữ Bạt đánh tới.

Mắt thấy Nữ Bạt đã sắp bị dây xích bao vây kín kẽ, nhưng ngay trong khoảng khắc sắp tiếp cận cơ thể nàng, đám dây xích đột nhiên ngưng lại động tác, rồi bất ngờ nhún ra, một đoạn lại một đoạn đứt gãy rơi xuống, chạm vào mặt đất liền tan thành cát bụi.

Phi Liêm cực kỳ sửng sốt, như không ngờ sự việc lại đến nước này.

Cửu Minh bên kia tình huống cũng tương đương nguy hiểm, hắn đã phi thường thành công đem lực chú ý của Nữ Bạt kéo lên người mình, nhưng đồng thời cũng đã hoàn toàn chọc điên nàng ta. Vì liên tục bắn cung, đầu ngón tay đã bị cắt đến huyết nhục mơ hồ, máu tươi đỏ thắm cả bàn tay, lại không dám tạm dừng, mũi tên bắn ra vì thế không còn nhanh như trước, tạo thành cơ hội cho Nữ Bạt lợi dụng.

Nữ Bạt kêu lên một tiếng thật cao, cánh tay dài mạnh mẽ duỗi ra, xương cốt lách cách rung động, vươn ra dài đến hơn mười trượng, “Rầm” một tiếng cắm vào đá, màu xanh quỷ mị theo độ đàn hồi của cánh tay bắn về phía trước, chỉ trong chớp mắt đã hạ xuống cách vách núi Cửu Minh đang đứng không đến nửa trượng. Khuôn mặt bị mái tóc đen che khuất giờ hiện lên rõ ràng, có điều Cửu Minh vẫn tình nguyện nhìn nàng từ xa như lúc trước hơn, ít nhất còn có thể tồn tại chút ảo tưởng, dù sao cũng là thượng cổ thần nữ, làn da dù có đen đến đâu, ít nhất tướng mạo hắn vẫn là xinh đẹp.

Đáng tiếc, tới gần mới biết, gương mặt bên dưới mái tóc đã cháy đen như than, con mắt gần như lòi ra khỏi hốc mắt sâu hoắm, làn da khô quắt dán trên xương sọ sít sao đến mức ngay cả hình dạng hàm răng thể nào

đều có thể nhìn đến rõ ràng, toàn bộ gương mặt không khác gì mặt của cái xác chết đói!

Không ngờ đối phương không những không bị chế trụ mà còn vọt lại đến tận đây, Cửu Minh nhẫn xuống xúc động muốn bỏ chạy, nghiêng rằng nghiêng lợi hướng Phi Liêm kêu: “Sao người nhẹ tay như vậy?!”

Phi Liêm bên kia mặt không chút thay đổi trả lời: “Mạnh nhất rồi.”

“Cái gì?!”

Cửu Minh cơ hồ sắp tức đến hộc máu. Giống như ra trận bị sai đi dụ địch, thật vất vả mới đem được địch nhân dụ vào bẫy rồi, trên đỉnh núi lại có người gào to: “Đừng vội, gạch đá gỗ tên còn chưa chuẩn bị xong, hay là người lại dẫn quân địch đi một vòng rồi quay lại đi!”

Ánh mắt âm trầm của Nữ Bạt vẫn trừng trừng nhìn về phía Cửu Minh, từ trước tới nay, chưa từng có yêu quái nào dám ngăn cản nàng, hơn nữa màu đỏ rực rỡ kia phi thường chói mắt, hoàng loạt mũi tên vừa rồi cũng khiến nàng chột vật không chịu nổi, thế là nháy mắt, khuôn mặt cháy khô càng lúc càng dữ tợn, đủ khiến Cửu Minh biết, hẳn đã triệt triệt để để chọc điên vị thượng cổ yêu thần này rồi.

=====

Tác giả có chuyện muốn nói: Thời điểm khảo nghiệm công lực của hủ nữ tới rồi, ám chỉ phối đôi công thụ ẩn dấu trong chương này a

=====

[1] Khánh: một nhạc cụ cổ của Trung Quốc, thạch khánh là khánh làm từ đá

29. Quyển 2 - Chương 9

Chương thứ chín

Một quẻ là hung hay là cát, vật ta đánh mất trả về ta

Cung tên vốn là vũ khí đánh tầm xa, hiện giờ Nữ Bạt lại cách hẳn chưa đến nửa trượng, cung tên hiển nhiên đã không còn tác dụng.

Cửu Minh tay trái nhoáng lên một cái thu hồi Văn Nguyệt Trường Cung, lúc này mới cảm thấy ngón tay vừa kéo dây cung vô cùng đau đớn, giống như sắp đứt hẳn đến nơi, đáng tiếc lúc này hẳn căn bản không còn tâm sức đâu mà quan tâm đến nó. Nữ Bạt trước mặt cả người tản ra khắc khí, ánh mắt lạnh lẽo xuyên qua đám tóc rối bù vẫn trừng trừng nhìn về phía hắn, toàn thân không nhúc nhích, tình trạng này so với việc nàng có bất cứ động tác gì còn dọa người hơn.

Ngồi yên chờ chết vốn không phải thói quen của Cửu Minh, yêu khí màu đỏ cũng bắt đầu tản ra trên người hắn, đúng là chiêu năm đó đã khô chết vô số thiên binh yêu quái trên đỉnh Thiên Uyên, yêu khí xích hồng như cự xà cuồng vũ, những nơi tràn qua đều lập tức nứt nẻ. Nữ Bạt cự nhiên tránh cũng không tránh, cả người đều bị bao phủ trong yêu khí diễm hồng.

Đáng tiếc, lấy hỏa công hỏa có khác gì làm bữa. Mặc cho hắn có thúc dục yêu lực thế nào, Nữ Bạt vẫn như trước một chút cũng không bị ảnh hưởng.

Phi Liêm đứng cách đó không xa nhìn hai con hạm yêu giao chiến, trong lòng biết rõ trăm dặm đồng cỏ quanh đây có khi một trăm năm nữa cũng chưa chắc mọc được một cọng cỏ.

Y chăm chú nhìn về phía hồng quang lẫn trong thanh ảnh kia, trong lòng thầm tính toán, hai lần tấn công trước đã giúp y nhận thấy một điều: Nữ Bạt tứ chi cứng nhắc, động tác chậm chạp, ánh mắt trống rỗng vô thần, có lẽ bởi vì năm tháng dài lâu không có kết thúc dưới nhân gian, cũng có thể vì thân là thần tiên đột nhiên bị biếm xuống làm yêu, tuy không thể truy cứu rõ nhưng hiển nhiên vị thượng cổ thần nữ đã từng

giúp Hiên Viên Hoàng Đế bình định Xi Vưu này hiện giờ đã mất đi thần trí, căn bản không còn phân biệt được sự vật trước mắt, chỉ hoàn toàn dựa trên bản năng mà phản ứng lại thứ có ý định làm hại mình.

Rốt cuộc là thứ gì đã khiến nữ yêu đã mất đi nhân tính này từ ngàn dặm xa xôi tới tận Thiên Sơn?!

Không kịp suy nghĩ sâu xa, y đột nhiên nhìn thấy bả vai Nữ Bạt rung động một cái.

Vội vàng độn thổ, xuyên đất lao đến, ở ngay trên mặt đất trước mặt Cửu Minh bất ngờ trời lên.

Một tiếng “Lạc tra! ” trầm đục vang lên, y biết, có lẽ đó là thanh âm xương sườn bị đâm gãy.

Bàn tay khô kiệt của Nữ Bạt đã đâm vào ngực y.

Y nghe thấy Cửu Minh đằng sau rống lên một tiếng: “Người làm cái gì vậy?!”

Hắn không ngờ Phi Liêm cự nhiên lại dám lấy thân ngăn cản, một kích này của Nữ Bạt quả thật vừa nhanh vừa chuẩn, khoảng cách quá gần khiến hắn vô pháp tránh thoát, nhưng..... nhưng thế cũng không có nghĩa là hắn sẽ vui mừng khi thấy cái tên gia hỏa Phi Liêm này dùng thân thể của y làm khiên thịt cho mình a!!

Phi Liêm tuy là yêu quái, nhưng thân thể vẫn là huyết nhục làm nên, miệng vết thương lúc này máu phun như suối, bắn cả lên thanh sam của Nữ Bạt, từng đám từng đám đỏ rực, nhìn thấy mà giật mình.

Cửu Minh từ đằng sau nhào ra, không buồn để ý bàn tay mình cũng đang máu huyết đầm đìa mà nắm chặt lấy cánh tay Nữ Bạt, ý đồ rút cánh tay đó ra.

Thế nhưng Nữ Bạt quá lực đương nhiên không thể so sánh với thường nhân, cho dù hắn có lôi kéo thể nào lại vẫn không chút sụt mẻ.

Màu máu đỏ thấm theo vạt áo bằng bạc của Phi Liêm chảy xuống, mang theo hơi ẩm cùng màu sắc rực rỡ, Nữ Bạt đột nhiên giơ tay kia lên, trên cánh tay đó chính là hủ huyết sền sệt như hồ dán không một chút hơi ẩm của nàng, Nữ Bạt dường như cảm thấy khó hiểu. Bàn tay nàng lại nhấn sâu hơn vào cơ thể Phi Liêm, rồi đột nhiên, trong đôi mắt vô thần kia lóe lên một tia sáng, giống như có thứ gì đó đã xúc động mơ thần chí hỗn loạn của nàng.

Đôi môi khô quắt chậm rãi mấp máy, không ngờ còn nói được thành tiếng: “..... Tiên.....” Thanh âm kia cực kỳ khó nghe, giống như thể đem cát khô ma sát trên bàn đá cứng rắn.

“Lão yêu bà!! Người buông ra cho ta!!” Nếu nguyên đan của Phi Liêm bị Nữ Bạt bóp nát, vậy hậu quả không cần nghĩ nữa, Cửu Minh vội vã muốn dẫn đi sự chú ý của nàng, tay trái nhấc lên, hỏa khí nóng rực ngay lập tức bốc lên úp về phía gương mặt Nữ Bạt. “Phanh!!” một tiếng, toàn bộ vùng mặt hoàn toàn bị liệt hỏa đốt cháy, da thịt đen đúa dần dần rơi ra để lộ xương cốt trắng hếu hủ thối bên trong, thế nhưng nàng ta vẫn hồn nhiên như không chút cảm giác, một đôi nhãn đồng mất hồn gắt gao nhìn thẳng vào Phi Liêm.

Đột nhiên yêu khí đen đặc vẫn lượn lờ xung quanh Nữ Bạt bốc lên thẳng đứng, giọng nói khó nghe đổi thành rít gào chói tai: “Người đuổi ngô đi lại đoạt lấy Triều Thiên không trả vì sao?! vì sao ” Nàng phát điên mà gầm rú, cánh tay không những không rút ra, ngược lại còn như đang đào khoét tìm kiếm thứ gì bên trong, “Ken két ken két.....”, thanh âm huyết nhục xương cốt bị đảo loạn đâm phá rõ ràng đến mức có thể nghe thấy.

Phi Liêm cho dù có khiếm khuyết biểu tình đến đâu, loại đau đớn này cũng khiến y khó có thể nhịn được, cổ họng một trận co rút, cuối cùng phun ra vào mấy ngụm máu tươi.

Tiên huyết rơi xuống, hồng phát yêu quái trợn to đôi mắt trừng trừng nhìn cánh tay đang xuyên thấu qua ***g ngực Phi Liêm, nhất thời khóe mắt như muốn rách ra, cuồng tính nổi lên khiến hắn quên luôn bản thân là yêu quái, quên luôn cả yêu thuật, một trận quyền đấm cước đá không ngừng giáng xuống người Nữ Bạt. Đáng tiếc, Nữ Bạt kia đã giống như một cái cọc gỗ, mặc cho hắn đánh đập đá đập thế nào, nàng ta vẫn không động mảnh manh, ngược lại còn vươn nốt tay kia tóm lấy bả vai Phi Liêm, điên cuồng thét lên cái tên “Triều Thiên”, giống như muốn đem người trước mặt xé ra tan nát.

Phi Liêm chịu đựng Nữ Bạt hành hạ, y cảm thấy miệng vết thương cực kỳ đau nhức, trước mắt đã sắp biến thành một màu đen, nguyên thần bị chấn động đến mức không thể khống chế được nữa. Nhưng y vẫn cố

gắng bảo trì thanh tỉnh, trong lòng biết rõ vết thương trên ngực kia rất gần nguyên đan, cảm nhận được tiên nguyên tinh quân trong cơ thể y dường như đã kích động ý chí hỗn độn của nàng, trạng thái điên cuồng lúc này ngược lại càng thêm dễ đối phó. Trong lòng thầm suy tính, Phi Liêm nén đau nuốt xuống huyết khí đã ngấp nghé trên miệng, cố gắng niệm động pháp quyết.

Thanh âm bởi vì một miệng toàn máu tươi mà mơ hồ không rõ, chỉ nghe thấy như có tiếng gì đó ù ù bên tai, nơi miệng vết thương trên ngực đột nhiên hiện lên kim quang, bắt đầu từ cánh tay đang xuyên qua cơ thể mà bò lên, ánh sáng như linh xà không ngừng di chuyển, vươn dài đem toàn bộ cơ thể Nữ Bạt vây khốn.

Hào quang kia đại thịnh trong nháy mắt rồi bắt đầu chuyển sang u ám, đến khi biến mất, chỉ thấy Nữ Bạt đã bị một tầng xiềng xích màu đen trối trự đến chặt chẽ.

Nữ Bạt đến tận lúc này mới cảm giác bản thân bị giam cầm, tức giận rít gào, muốn lập tức giãy thoát ra, nhưng hắc xiềng này là do tinh hồn Phi Liêm tạo thành, trừ phi hồn diệt, bằng không cho dù có là thần binh lợi khí đến đâu cũng vô pháp tổn hại nó, ngay cả thượng cổ yêu thần cũng không thể tránh thoát.

Phi Liêm lúc này mới thoảng nhẹ nhàng thở ra, bên tai nghe thấy Cửu Minh hoảng loạn rống lên: “Người cái tên thần tiên ngu ngốc này!!”

Y muốn nói với hắn, đừng lo lắng.

Nhưng máu tươi đã mãnh liệt trào qua vết hầu ộc vào miệng, khiến y không cách nào nói được một tiếng. Đột nhiên chỉ cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển, Phi Liêm không còn cầm cự được nữa, trước mắt lần thứ hai tối sầm, ngay lập tức hôn mê.

=====

Dưới chân núi Thiên Sơn, trong nhà lão Huyền Quy Tinh vẫn là một mảnh an tường.

Đột nhiên, đại môn “Phanh!!” một tiếng bị đập bung.

Lão Huyền Quy Tinh trên lưng vác một bọc to đang chuẩn bị mở cửa chạy, suýt nữa đã bị cánh cửa đột nhiên bung ra đập chết.

Trong đám tro bụi cuộn cuộn, lão trừng mắt nhìn cánh cửa nguyên khối đen bóng bị một cước đạp nát mà không khối đau đớn.

Thế nhưng ngay sau đó, khi lão nhìn thấy hồng phát yêu quái vừa mới một cước dẫm nát cánh cửa kia, sắc mặt ngay lập tức liền trắng bệch, xoay người nhấc chân định chạy.

Cặp xích đồng ấy gần như bị máu tươi nhuộm đỏ, hung quang cực thịnh, mà trong lòng hắn, còn thêm một nam nhân cả người bị tiên huyết nhuộm hồng.

Hắn nhìn thấy lão Huyền Quy Tinh, ngay lập tức bạo phát gầm lên: “Lão ô quy!! Người nếu không muốn chết thì mau lăn ra đây cứu người cho ta!!”

Lão Huyền Quy Tinh toàn thân run bắn một cái, bọc to trên tay “đương” một tiếng rơi thẳng xuống đất, một góc vải chưa buộc chặt bung ra, lộ tới một đám vàng bạc châu báu. Chắc là lão quy này luyện tiết bỏ lại đám châu báu cất giấu trong nhà, muốn trở về gói ghém mang đi một ít, không ngờ lại bị Cửu Minh tóm được.

Lúc này Kim Phong đang ở trong trù phòng nghe được tiếng huyền não cũng đã chạy ra, nhìn thấy hai đại yêu kia một thân chặt vật, máu tươi đầy người liền không khỏi giật mình, bọn họ mới đi hơn một canh giờ, sao đã biến thành như thế rồi?! Lại nhìn qua lão Huyền Quy Tinh cùng cái bọc to dùng trên sân kia, lúc này liền hiểu rõ, không khỏi thở dài một tiếng, lão sư phụ này của cậu, nếu không phải quá yêu thương đám châu báu bảo bối của lão, chỉ sợ đã sớm đắc đạo thăng tiên.....

Lão Huyền Quy Tinh phục hồi tinh thần, nhìn thấy Phi Liêm sắc mặt trắng toát, máu tươi đầy người, ngay trên phần ngực bị đâm thủng còn cầm theo một đoạn tay cụt khô quắt, bàn tay còn xuyên thẳng ra sau lưng không khỏi cả kinh nói: “Yêu quái phương nào mà lợi hại như thế?!”

“Nữ Bạt.”

Cửu Minh vút lại một câu khiến cảm lão Huyền Quy Tinh rơi thẳng xuống đất xong liền vội vàng sải bước đi vào trong phòng, vẫn là tiểu Kim Phong nhanh nhẹn lanh lợi, trước khi hần giờ chân muốn đạp cửa đã chạy tới trước mở ra, lại vọt vào trong phòng dọn dẹp hảo giường. Cửu Minh đem Phi Liêm ôm vào trong phòng, cho dù bán yêu trong lòng hần đã hôn mê bất tỉnh, hần vẫn nhin không được cẩn cẩn dực dực không dám làm động tác quá mạnh mà đặt y xuống giường.

Xoay người một tay tóm lấy lão Huyền Quy Tinh lôi lại gần.

Khuôn mặt tuần tú áp sát lão hiện giờ so với ác quỷ còn dữ tợn đáng sợ hơn.

“Người nghe kỹ cho ta. Y chết, người chết. Ta mặc kệ người dùng tiên dược thần đan gì, tóm lại ta muốn y sống!!” Bàn tay lại vung lên, đem lão nhân vút xuống bên giường.

Lão Huyền Quy Tinh run rẩy đứng dậy, nhỏ giọng ai oán: “Y không phải còn chưa chết sao?.....”

Phía sau đột nhiên xông tới hạn tức: “Người nói gì?!”

“Không, không, lão không nói gì cả.....” Lão Huyền Quy Tinh không dám tiếp tục chậm trễ, vội vàng tiến lên xem xét vết thương, thấy cánh tay kia là xuyên thẳng vào ngực Phi Liêm, máu tuy đã ngừng chảy nhưng chỉ cần rút ra nhất định sẽ khiến vết thương nặng thêm. Đoạn tay cụt kia một màu cháy đen, tuyệt đối không phải vật tốt, lại vội vàng xé ra y phục xem xét, liền thấy da thịt bên cạnh vết thương đã có hắc sắc tản ra, vội vàng quay đầu phân phó Kim Phong, “Người nhanh đi lấy bát tử thảo đến đây!”

“Vâng!” Tiểu Kim Phong nhanh chân chạy ra ngoài, không lâu sau đã bưng tới một cái chậu, bên trong trồng một gốc cây xấu xí, toàn thân chỉ có đúng hai cọng lá, nhìn qua khô nẻ còi cọc, nếu vút bên đường đảm bảo chẳng ai buồn chú ý. Thế nhưng nó lại chính là kỳ dược trong thần thoại thượng cổ, có thể khiến vết thương nặng đến đâu cũng khép miệng trong chớp mắt.

Truyện kể lại xưa kia, lúc Vũ Vương bình định thiên hạ, từng hội họp chư hầu ở Đồ Sơn, người đứng đầu Phòng Phong quốc cưới giao long từ Thiên Mục Sơn tới, vì không thể qua sông cho nên đến muộn, Vũ Vương nghĩ kẻ này trong mắt không có quân chủ, liền nổi giận chém chết. Sau đó có một lần Vũ Vương đi qua Phòng Phong Quốc, một vị thần tử của người bị chém đầu năm xưa vẫn còn ghi nhớ nỗi hận giết chủ trong lòng, liền mai phục dùng tên bắn Vũ Vương. Lúc ấy đột nhiên có Thiên Long từ trên trời giáng xuống, gọi đến mưa rền gió dữ, ngăn cản thần tử Phòng Phong kia. Thần tử trung liệt tự biết bản thân vô lực kháng thiên, trong lúc cực kỳ bi phẫn đã dùng kiếm xuyên ngực tự vẫn mà chết. Vũ Vương cảm động khí tiết trung liệt ấy, trong lòng thương xót, liền tự tay rút mũi kiếm ra, lấy bát tử thảo trị liệu, cuối cùng cứu sống được kẻ đó.

Lão Huyền Quy Tinh một tay nắm lấy cây cỏ kia nhổ ra, lại đập nát, đổ nước vào miệng Phi Liêm. Rồi mới tóm lấy phần tay cụt, dụng lực nhổ ra, cái cây nho nhỏ kia thế mà thật sự thần kỳ, cánh tay cụt rút xong, tự nhiên đến một giọt máu cũng không chảy. Lão Huyền Quy Tinh đem cánh tay cụt kia vút sang cho Kim Phong đang đứng bên cạnh

Tiểu Kim Phong bắt đắ dĩ phải cầm cánh tay gãy cụt huyết nhục mơ hồ, lại không thể tùy tiện vứt bỏ, sắc mặt nháy mắt phát xanh. Khóe mắt liếc tới chỗ khâu tay bị cụt da thịt nham nhở như bị cắn xé, bên ngoài cháy đen vừa thối nát vừa vỡ vụn, xương cốt chỗ đó đều đã nát bấy, khiến cậu không khỏi kỳ lạ không hiểu làm sao cánh tay này bị gãy được? Lại quay sang nhìn Cửu Minh, chỉ thấy hồng phát yêu quái lúc này đang chăm chăm nhìn về phía bán yêu đang yếu ớt hô hấp trên giường, cũng không buồn chỉnh đốn lại bản thân cũng chật vật không kém, bên khóe miệng thậm chí cả ở cạnh tai còn dính một lượng lớn tàn dịch màu đen, mà thứ kia, so với đám dịch sền sền chỗ cánh tay bị gãy kia quả thật giống nhau y hệt!

Kim Phong không khỏi kinh hãi, chẳng lẽ Cánh tay này là bị hần cắn đứt?! Không phải chứ? Cậu nhớ rõ khẩu vị con yêu quái này mà, tuy thực thích ăn thịt, nhưng nếu không ngon thì cũng dùng hồng hần cho vào miệng. Cái cánh tay này lại vừa thối vừa nát, làm sao có thể là hần cắn đứt được?!

Cửu Minh trừng trừng nhìn bán yêu trên giường vẫn nhắm mắt không tỉnh, cực kỳ không kiên nhẫn tóm lấy cổ áo lão Huyền Quy Tinh: “Vì sao y vẫn một bộ sống dở chết dở thế kia?!”

Lão Huyền Quy Tinh bị tóm đến suýt nữa thở không nổi, liền tục lắc đầu nói: “Minh xà đại nhân, nguyên thần y suy nhược, lại bị yêu độc xâm hại, cho dù có nhổ đi cánh tay độc kia cũng không thể trị tận gốc a!”

“Thế phải làm thế nào?!”

“Ách này.....”

Cửu Minh thấy lão cứ ấp a ấp úng lại càng không kiên nhẫn: “Mau nói rõ cho ta!!”

Lão Huyền Quy Tinh đành phải nói thật: “Tự cổ có phương pháp song tu, chính là dùng nguyên thần giao hoan, bổ trợ khuyết tổn cho nhau”

Cửu Minh kỳ thật cũng không quá hiểu, có điều nghe thấy lão nói có cách chữa liền không kiềm được vui vẻ: “Người sao lại không chịu nói sớm?! Còn không mau làm đi?”

Lão Huyền Quy Tinh giật giật khoe miệng: “Cái gọi là song tu, có nghĩa là hai người phải tâm ý tương thông, nếu không thì không thể thi triển, càng huống chi nguyên thần thoát thể là chuyện cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần bất ngờ xảy ra chuyện gì đó, cả hai sẽ đồng vắn[1].”

“Tâm ý tương thông? Ai có thể cùng cái tảng đá này tâm ý tương thông a?” Cửu Minh nghĩ nghĩ, có chút không tình nguyện nói, “Xem ra phải tìm Tham Lang hoặc Văn Khúc rồi.”

Lão Huyền Quy Tinh trong lòng kỳ quái, sao lại phải đi tìm tiên nhân? Đang nằm trên giường không phải là yêu quái sao? Có điều lão vẫn tận trách mà nhắc nhở hần: “Minh xà đại nhân, cái gọi là song tu, chính là hành phòng[2], việc này chắc không cần lão phải nói rõ đi.”

Cửu Minh nghe vậy lập tức trừng lớn hai mắt, lúc này mới nhớ ra trong mấy câu vừa rồi quả thật có nhắc đến một từ “giao hoan”.

Giao hoan?!

Đây là cái biện pháp chết tiệt gì a?

Hần cũng từng nghe nói đến loại thuật pháp thu bổ này, không ít yêu quái thấp hèn không ngại dùng cách này để tu luyện đắc đạo, lấy mị thuật hấp dẫn nam tử phạm nhân, dùng mập hợp để hút lấy dương khí, đương nhiên cũng có nghe qua loại song tu kia.

“Không có cách khác sao? Không phải người có rất nhiều bảo bối à?”

“Không phải lão phu keo kiệt bảo vật,” Lão Huyền Quy Tinh lắc đầu, “Nếu có thể chậm rãi điều trị tu bổ nguyên thần đương nhiên là tốt nhất. Nhưng y lúc này nguyên thần tổn hại nghiêm trọng, mà nếu nguyên thần không hồi phục thì sẽ không thể trừ yêu độc, yêu độc sẽ lại tiếp tục tổn hại nguyên thần, đến lúc đó, chỉ sợ có là Đại La thần tiên cũng khó cứu!”

Cửu Minh trừng lão, chuyện đã đến nước này, ngay cả lão Huyền Quy Tinh cũng không có gan giấu diếm, nhưng mà cách này, phải thi triển thế nào?! Hần quay đầu, người đang nằm trên giường phi thường an tĩnh, khuôn mặt như tượng gỗ vô luận là tỉnh hay là ngủ vẫn chỉ có một loại biểu tình, gia hỏa như thế, bảo hần đi đâu tìm được thần tiên hay yêu quái vừa tâm ý tương thông lại còn đồng ý dùng nguyên thần tu bổ cho y đây?

Hơn nữa

Chỉ cần nghĩ tới chuyện y sẽ cùng một kẻ khác tứ chi giao triền, tiếp hợp đến không thể tách rời trên chiếc giường kia, trong đầu hần “tạch” một cái lập tức bốc hỏa!

Lão Huyền Quy Tinh thấy Cửu Minh không nói gì, còn tưởng hần đang nghĩ xem nên làm thế nào cầu trợ tiên nhân, vội nói: “Việc không nên trì hoãn, còn chậm trễ nữa chỉ sợ sẽ có biến, vẫn là mau mau tìm một người đến đi.”

Cửu Minh như con mèo bị đập phải đuôi đột nhiên nhảy dựng quát: “Tìm bọn họ làm gì!”

“Thế nhưng, nhưng này.....”

“Không cần!!” Cửu Minh tay trái một trảo tay phải một nắm, nháy mắt đã đem một lão một tiểu trong phòng ném ra ngoài, rầm một phát đóng cửa, khó chịu quát: “Việc nhỏ cỡ này, ta giải quyết!”

Tiểu Kim Phong vô tội bị ném khỏi cửa, chớp chớp đôi mắt nhỏ xíu, nghiêng đầu nhìn sư phó: “Giải quyết? Giải quyết thế nào?”

Lão Huyền Quy Tinh lúc này liên tục ho khan, may mắn khuôn mặt già nua da dày thịt nhăn nên cũng không lộ ra biểu tình giật mình.

Kim Phong vẫn là hài tử nhỏ tuổi, không khỏi tò mò muốn duỗi dài cổ rùa nhòm vào trong phòng, lại bị lão Huyền Quy Tinh gõ đầu một cái: “Quản ít thôi. Bọn họ nếu có thể đi ra chắc chắn sẽ rất đói, còn không mau chuẩn bị chút thịt làm điểm tâm, hay là muốn Minh Xà kia đem người nhét vào bụng?”

“Nga! Đã biết!” Tuy cực kỳ tò mò, nhưng mạng nhỏ vẫn là quan trọng hơn, Kim Phong buông tha ý định ghé vào khe cửa nhìn trộm, vội vàng chạy về trừ phòng.

Lão Huyền Quy Tinh sờ sờ chòm râu thật dài, nhìn cửa phòng đóng chặt, nhịn không được bấm bấm ngón tay tính toán, nhưng dù sao đạo hạnh lão cũng có hạn, tính không ra thiên vận của con dị thú kia, càng tính không ra vận mệnh của tinh thần thiên thượng, lão hơi chút nhíu mày, vòng tay ra sau lưng đấm đấm phần eo mỗi nhứ, dù gì cái quy xác này cũng đã được vận năm a.....

Gieo quẻ lần cuối, lại không khỏi sửng sốt.

Thượng Đoài hạ Chấn là Tỳ Quẻ.

Trên quẻ tượng chỉ ra: Từ đầu đã sinh, tính tình chuyên chất, nằm ngoài thể ngoại, không thuộc về ta. Tiếp theo lại viết: thuận theo sở dục, người ta tương tỳ, lấy tính cầu tình, lấy tình quy tính, cố vật mất đi, vẫn lại trở về.

[Thuận theo mong muốn, lấy ta cùng người, vì người vui vẻ, khiến người cùng ta, một lần nữa bắt đầu tốt đẹp. Nhưng tuy nói có thể tốt đẹp bắt đầu, được thuốc lại có thật có giả, mọi việc đều có thứ tự trước sau, có thời điểm của nó, tiến lui dù sớm dù muộn, chỉ cần một điểm không đúng, sẽ là ngàn dặm mất đi.]

Lão Huyền Quy Tinh nhíu mày.

Quẻ này, lão nhìn không thấu.

Nhẹ nhàng lắc đầu thở dài, khoanh tay xoay người, thông thả rời đi. Trong sân viện u tĩnh, vẫn loáng thoáng nghe được tiếng lão ngâm xướng quẻ bói.

“Chấn thuộc đông gia, là tính, là ta. Đoài thuộc tây gia, là tình, là người.....”

=====

Tác giả có chuyện muốn nói: Live ta cũng không hề thông hiểu bói toán, nếu thực có đại nhân tinh thông, thỉnh không nên soi mói quẻ bói kia với một người ngoại đạo như ta a Còn nữa, Valentine vui vẻ ~~ để các vị đại nhân đợi lâu rồi!

=====

[1] Đồng văn: cùng chết

[2] Hành phòng: chắc là ta cũng k cần nói rõ chứ, chuyện ... ấy, kết quả ghi chép lại ra H văn đấy =))

=====

Quả thật ta cũng chẳng hiểu lắm cái quẻ bói đó. Thôi, mọi người hiểu theo ta vậy nhé:))

May mà chương này lên lịch từ trước rồi, chứ mấy hôm nay ta chẳng làm đc gì cả!!! Mọi người đừng trách ta, có trách hãy trách ông trời ấy, ai bảo ông ấy khiến ta tìm ra cái link wattpad kia làm chi =))

30. Quyển 2 - Chương 10

Chương thứ mười

Ngàn năm khó sửa yêu tính hung, ánh trăng trên đá thấy chân dung

Cửu Minh đóng cửa, lại vẫn chưa yên tâm mà thi hạ tiếp pháp chú, đến khi xác định chắc chắn không ai có thể xâm nhập mới nhẹ nhàng thở ra, quay đầu nhìn về, một hơi vừa thở ra ban nãy ngay lập tức lại hít vào.

Hắn vừa rồi căn bản là nhất thời xúc động mới nói như vậy, chứ thật ra, trong đầu hoàn toàn không chút manh mối tiếp theo sẽ làm thế nào.

Hiện giờ trong phòng chỉ còn một mình hắn, quả nhiên là đã cười lên lưng cọt.

Nguyên thần thoát thể? Thiếp hồn giao hoan? Tâm ý tương thông?!

Đùa cái trò gì vậy?! Ai muốn tâm ý tương thông với cái tên gia khóa đã bẻ gãy hai cánh cửa hắn, lại còn đá hắn vào Tỏa Yêu Tháp nốt đến hai ngàn năm kia?!

Bất quá bây giờ mà bảo hắn trở mặt quay ra tìm lão Huyền Quy Tinh nghĩ cách khác thì quá sức mất mặt, hồng phát yêu quái tà mắt liếc sang, hừ lạnh một cái, quân y làm cái gì! Cái tên gia khóa kia chết cũng đáng!

Gác chân ngồi nghênh ngồi xuống bên giường.

Căn phòng quá mức yên lặng, ngay cả tiếng hô hấp của Phi Liêm hắn cũng nghe không thấy, Cửu Minh trừng mắt nhìn hình dáng đang nằm trên giường, cuối cùng vẫn nhìn không được đi tới, gia khóa kia chắc sẽ không mặc danh kỳ diệu mà cứ thế đuổi chân[1] đi?

Nhìn rồi lại nhìn, đám tiên thảo bảo bối lão Huyền Quy Tinh cất giấu quả nhiên lợi hại, miệng vết thương trên ngực đã không còn đổ máu, nhưng phần da thịt bị nhiễm đen lại không ngừng lan ra, quả nhiên giống như lão Huyền Quy Tinh kia đã nói, nếu cứ tiếp tục bỏ mặc thế này, không bao lâu nữa, Phi Liêm sẽ bị yêu độc xâm nhập toàn thân

Nam nhân kia vẫn yên lặng nằm trên giường, hai mắt nhắm chặt, khuôn mặt lộ ra một tia yếu đuối hiếm gặp nhỏ đến không thể nhìn ra.

Trừng mắt nhìn Phi Liêm nằm trên giường giờ đã vô lực phản kháng, trong đôi mắt Cửu Minh đột nhiên hiện lên một tia hung tàn độc địa..

Thật ra, trong hai nghìn năm tại Tỏa Yêu Tháp kia, hắn đã nghĩ ra không biết bao nhiêu cách trả thù y, mà ngày hôm nay, cái tên Tinh Quân khiến hắn thống hận mấy ngàn năm giờ đã như cục thịt nằm trên thớt gỗ, hắn làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội tốt thế này?

Yêu khí chậm rãi tràn ra toàn thân, bàn tay vươn tới đặt lên cổ Phi Liêm, hồng phát yêu quái cực kỳ đắc ý cười tà: “Phi Liêm à, ngươi chắc không ngờ bản thân cũng có ngày hôm nay đi?”

Nam nhân trên giường vẫn yên lặng như trước, cổ họng bị tàn khốc siết chặt khiến y bắt đầu khó thở, sắc mặt càng lúc càng xanh.

Cửu Minh vẫn không buông tay, ngược lại càng lúc càng siết chặt.

Đôi mắt tà mị cong cong, ung dung nhìn tên Tinh Quân trên giường vô lực phản kháng dần dần tiến tới tử vong.

Hắn nhớ tới lời cảnh cáo của Văn Khúc Tinh Quân, đừng cố hại Phi Liêm, nếu không, một khi Tham Lang nổi giận, hắn sẽ không gánh được hậu quả. Hừ, chẳng lẽ bọn họ cho rằng hắn sẽ sợ sao? Nực cười, quá sức nực cười, sinh tử luân hồi, trong mắt hắn chẳng qua chỉ là chuyện đương nhiên, nếu thật sự có bị đánh đến hồn phi phách tán, này cũng không phải là một kết cục không tồi mà? Ha ha.....

Chỉ sợ ngay cả lão Huyền Quy Tinh đang đứng bên ngoài cùng tiểu Kim Phong loay hoay trong trù phòng kia cũng không thể tưởng tượng được tình cảnh lúc này, nam nhân một khắc trước còn đe dọa bọn họ cứu người, nháy mắt sau đã sát tính nổi lên bức tử người ta.

Xà tính lật lọng, yêu tính hung lệ, cho dù có nhốt mấy nghìn năm cũng khó mà sửa được.

Nhưng ngay thời khắc sinh tử ấy, một điểm sáng lơ đãng chợt lóe lên, một điểm sáng nho nhỏ không hề thu hút lại khiến con yêu quái hung ác bạo ngược nhìn thấy mà như dính phải định thân pháp, cứng đờ bất động.

Đó là một chiếc răng nanh nhỏ nhỏ, nhẹ nhàng trượt ra.

Chỉ thấy nó một màu trắng phau như tuyết, không có gì đặc biệt, được phi thường cẩn thận xỏ vào một sợi dây trắng bạc, sợi dây kia cũng không hề bình thường, nếu cúi đầu nhìn kỹ, sẽ thấy nó kỳ thực là một đoạn dây xích cực kỳ mảnh mai, là dùng tinh hồn luyện thành, trừ phi Tinh Quân hồn diệt, nếu không, dây này sẽ không bao giờ đứt

Cửu Minh làm sao có thể không nhận ra vật ấy, này..... Chính là ngày đó, trên đỉnh Thiên Uyên, bị thiên quân đập gãy là xà nha của hắn!

Bàn tay đang siết lấy cổ họng Phi Liêm từ từ thả ra, hắn nhin không được cúi xuống, nhẹ nhàng nhấc lên chiếc răng nanh của hắn, cảm xúc trên đầu ngón tay cực kỳ mượt mà, cảm giác giống như một khối bạch ngọc ôn nhuận, cũng không biết nó đã được trân trọng giữ gìn bao lâu, chắc cũng mấy nghìn năm đi, lâu đến mức, ngay cả một đầu bén nhọn cong cong cũng đã bị đầu ngón tay vuốt ve đến trơn bóng.

Biết rõ đối phương không có khả năng trả lời, hồng phát yêu quái vẫn nhin không được mà thì thầm hỏi bán yêu đang ngủ say: “Người giữ cái này làm gì?”

Vật ấy tuy nhỏ, nhưng lại khiến người ta như quay về ngày đó, cái ngày hai ngàn năm trước trên đỉnh Thiên Uyên.

Hắn vốn nghĩ rằng, cái tên gia khóa mà trái tim dường như cũng làm bằng đá kia căn bản sẽ không đem việc này đặt ở trong lòng, càng huống chi mười năm ở chung kia, đối với thần nhân tinh thọ vô tận mà nói, bất quá chỉ như một cái chớp mắt.

Thế mà, chiếc xà nha trong lòng bàn tay hắn này, lại mang theo một thứ nhiệt độ cực kỳ ấm áp.

Hắn không thể tưởng tượng được, cái tên gia khóa da mặt cứng ngắc như vách đá kia đã ôm loại tâm tình nào mà thu hồi xà nha bị đập gãy của hắn, lại như thế nào không phí công tiếc sức mà dùng tinh hồn luyện thành dây xích xuyên qua, và y sẽ dùng loại biểu tình nào mà đem nó đeo vào trong ngực...

Hồng phát yêu quái bỗng nhiên nở nụ cười.

Nụ cười này, không có cừu hận, cũng không có tà ác, đó chính là nụ cười mà Phi Liêm luôn muốn thấy lại, là tiểu ý kiêu ngạo chỉ thuộc về con yêu quái này.

“Có lẽ ở điểm này, ngươi và ta tâm ý tương thông! Ha ha.....”

Cửu Minh đem xà nha trả lại trong vạt áo Phi Liêm, cúi người xuống gần, đem trán mình đặt lên trán y, “Đợi khi nào ngươi tỉnh, ta sẽ lại tiếp tục tính nợ cũ với ngươi!”

=====

Xuyên qua đám sương mù dày đặc cùng ảo ảnh, Cửu Minh tuy đã sống vạn năm, nhưng vẫn là lần đầu tiên nguyên thần thoát thể mà tiến vào thân thể người khác.

Ảo ảnh trước mặt lại quen thuộc đến ngoài ý muốn, điện phủ rộng rãi sừng sững hiện lên giữa vòm trời, hắn làm sao quên được nơi đã bị Phi Liêm nhốt suốt mấy ngày, kiến trúc trước mặt còn không phải tinh điện của Liêm Trình Tinh Quân sao.

Bước trên nền mây tiến tới đây ra đại môn, ánh sáng chiếu tới từng góc bóng đêm trong đại điện, mùi vị cũ kỹ phủ đầy bụi bặm khiến hắn có cảm giác nơi này đừng nói là tinh điện, nói là phế tích nghe còn có lý hơn.

Trong thứ không gian tĩnh lặng đến tử tịch, hắn vẫn có thể cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của y, sải bước xuyên qua điện phủ, mở ra cánh cửa tấm thiết, quả nhiên, trên chiếc giường làm bằng nguyệt thạch, có một nam nhân đang an tĩnh ngồi đó.

Tầng tầng trướng mạn rủ xuống xung quanh đã che khuất gương mặt y, Cửu Minh không kiên nhẫn vươn tay kéo một cái, thô bạo đem toàn bộ sa trướng khiến khung cảnh như mộng ảo xé rách. Gương mặt người đang ngồi trên giường có vài phần tương tự Phi Liêm, cũng là ngũ quan đứng đắn đến mức bình thản vô sắc, cũng là mái tóc nghiêm túc chỉnh tề bó buộc ngọc quan, có điều, trên thân thể ấy, không phải bộ y phục trắng xám như áo tang mà là thiên y vô phùng do Văn Nương tiên nữ tỉ mỉ dệt nên. Y ngồi đó, hoàn toàn bất động, không hiểu sao lại càng tăng thêm vài phần phong vị thể ngoại tiên nhân không nhiễm nhân gian khói lửa.

Cửu Minh bước qua sương khói lượn lờ trên mặt đất, đi đến bên giường.

Tầm điện yên tĩnh không một tiếng động, không ai nói chuyện, không người đặt chân, thứ duy nhất tồn tại, là tĩnh mặc bất biến hàng tỉ năm.

Có đôi khi lúc, tĩnh mịch, cũng là một loại tra tấn.

Hắn không khỏi nhớ lại lần trước, bản thân bất quá chỉ ở nơi này chờ có mấy ngày, đã cảm thấy toàn thân như sắp phát điên, thế mà tên kia, lại có thể ở nơi như cái quan tài biển lớn này ngồi đến vạn năm, khó trách y ngay cả biểu tình trên mặt cũng khiếm khuyết. Đương nhiên, ở một nơi như thế này, vui cười tức giận đều trở nên dư thừa, người ở bên trong cũng dần dần quên mất, bản thân vẫn còn đang tồn tại.

Tĩnh Quân, đều sẽ tĩnh mịch thế này sao?

Người đang ngồi trên giường đột nhiên mở miệng: “Người đến đây làm gì?”

Cửu Minh giật mình, này cũng không có gì là lạ, ở một nơi như mộ phần thế này, đột nhiên lại có một khối “Thi thể” mở miệng nói chuyện, cho dù có là yêu quái cũng bị y dọa sợ.

Đôi mắt mở ra hoàn toàn không phải xám trắng như trong trí nhớ mà là đen nhánh sâu thẳm thẳm, giống như một đôi hắc lịch thạch chìm sâu nơi đáy nước đã lâu không thấy ánh mặt trời, đến khi gặp lại, sẽ phát ra ráng màu cực kỳ mỹ lệ.

Cửu Minh nghiêng người về phía trước, một tay chống xuống nệm giường, cúi đầu lại gần, tay kia thoáng nâng cằm Phi Liêm lên, cẩn thận quan sát đôi con ngươi đen bóng đang phát ra ánh sáng xinh đẹp tuyệt vời. Phi Liêm bản thể là tiên nguyên, lại bỏ đi chân thân đầu thai làm yêu quái, hạ xuống phạm trần. Yêu lực cùng tiên khí vốn luôn đối nghịch, trong cơ thể y hai luồng sức mạnh bất đồng luôn luôn tranh chấp khiến con ngươi không thể giữ được màu sắc bình thường mà trở thành xám trắng, thậm chí nhiều lúc còn gần như giống hệt phần tròng trắng bên ngoài. Nếu đứng nhìn từ xa, căn bản sẽ không thể phân biệt được đâu là con ngươi, toàn bộ hốc mắt đều trở thành một màu trắng bệch, chẳng trách đám tiểu yêu trong quân trướng ngày xưa, cho dù đã sớm nhìn quen mọi loại yêu tướng mặt mũi hung dữ, lại chưa bao giờ dám nhìn thẳng vào mắt Phi Liêm.

Có điều hắn không ngờ, đôi mắt của y, cự nhiên lại đẹp đến như thế.

Nhìn không được mà tán thưởng: “Tuy nói yêu quái so với thần tiên tự tại hơn, có điều, quả thật đáng tiếc cho đôi mắt này!”

Phi Liêm không nói gì, lặng lẽ tránh thoát bàn tay đang nâng lấy cằm y, hỏi lại lần nữa: “Nguyên thần li thể không phải chuyện thường, ngươi rốt cuộc đến đây làm gì?”

Cửu Minh không chút thú vị bĩu môi, khoanh tay ngồi xuống giường, hừ nói: “Còn không phải bởi vì yêu độc trong thân thể ngươi sao, nguyên thần ngươi giữ lại suy yếu, ta không vào, ai vào tu bổ cho ngươi?”

“Làm thế nào tu bổ?”

” Hợp hoan.”

“.....”

“.....”

“Ngươi là thư xà?”

“Thúi lắm!! Lão tử là hùng hay là thư ngươi còn không biết sao?!”[2]

“.....”

Âm thanh răng nghiến vào nhau nghe kèn kẹt, nếu y thực dám lắc đầu, hẳn cũng không thềm quan tâm bản thân đang ở nơi nào nữa, ngay lập tức hóa về thực thân não loạn cho y xem! Có điều Phi Liêm cuối cùng cũng gật đầu: “Ta biết.”

Cửu Minh trừng mắt liếc y một cái, giận dữ nện một quyền xuống trên giường: “Người nghĩ ta muốn a? Nếu không phải lão ô quy kia nói lão vô phương mà người thì sắp không được, ta còn lâu mới vào đây.”

“Người có thể không quản ta.”

Tà nhân đỏ rực lộ ra ánh sáng kỳ quái: “Người nếu muốn chết, cũng phải chết trên tay ta.” Hắn vươn ngón tay tới, móng tay bén nhọn như thể nháy mắt sau sẽ đâm xuyên qua cơ thể Phi Liêm mà tóm lấy trái tim, không khí đột nhiên ngưng trọng, thế nhưng không bao lâu sau, con yêu quái kia lại đột nhiên cười như một tiểu hài tử, “Hơn nữa người bây giờ cũng không khác gì khúc gỗ rồi, còn muốn trở nên cháy đen nữa sao? Sách, nhọ nòi kiểu ấy có Hắc Cầu là đủ rồi, không cần tăng thêm một khối than hoa đâu!”

“.....”

Cái con yêu quái này, tính tình quả thật quá mức tùy hứng, nói gió là gió, nói mưa là mưa, Phi Liêm vẫn lặng lẽ không lên tiếng.

Cửu Minh mặc kệ y có đồng y hay không, phi thân nhảy lên giường, một tay đồng thời đẩy ngã đối phương, lắc người áp xuống, cũng không hổ danh hắn nhiều năm tích lũy kinh nghiệm giường chiếu cùng vô số nữ yêu, nhìn một loạt động tác này của hắn, quả thật là làm đến thuần thực.

Ngón tay móc một cái, dễ dàng nói ra đai lưng trên eo Phi Liêm, y phục tiên nhân vốn mềm nhẹ vô vật, chỉ trong chớp mắt Phi Liêm đã biến thành la sam nửa cởi. Y vẫn nằm yên trên giường không hề nhúc nhích. Thiên y mềm mại đều đã rơi đến nửa cánh tay, thân trên gần như trần trụi, thế mà y đến mảy lông đều không nhú, chỉ chăm chú nhìn lên hồng phát yêu quái đang ngồi trên người mình.

“Cửu Minh.”

“Gi?” Cửu Minh lơ đãng trả lời, gạt ra một sợi tóc rơi xuống mặt Phi Liêm, mái tóc vốn chỉnh tề vì động tác của hắn mà lỏng ra, trở nên có chút hỗn độn.

Nam nhân mặc kiếm này lúc nào cũng thực chỉnh tề, giống như dục vọng hoàn toàn không liên quan đến y, cho dù trước đây đã không ít lần nhìn thấy Cửu Minh cùng đám nữ tử yêu tộc quần áo bất chỉnh lẫn lộn một chỗ, đôi mắt xám trắng kia lại vẫn thủy chung chưa từng có một chút xúc động. Nếu có thể khiến cho nam nhân như vậy nằm dưới thân mình, khiến khuôn mặt cứng nhắc kia vì *** mà vạn vẹo thống khổ, vậy, chẳng phải càng thú vị hơn sao?

Lại nghe thấy Phi Liêm hỏi hắn: “Mấy việc hoan ái này, không phải chỉ làm với người mình yêu thôi sao?”

Cửu Minh nghe vậy liền sững sờ.

Hắn sống đã mấy vạn năm, nói thật, quả thực chưa hề thể nghiệm qua thứ tình cảm cực kỳ bình thường của con người kia. Hắn chưa bao giờ bạc đãi chính mình, dục vọng tới lại có yêu nữ mỹ mạo chủ động lên giường, hắn trước nay chưa một lần cự tuyệt, giao hoan qua đường đương nhiên cũng không ít, nhưng nếu nói đến cái gì mà tình ái chân thật kia, quả thực nửa điểm cũng không rõ.

Hắn từng nhìn thấy rất nhiều nam tử phạm nhân có thể vì một người con gái mà dấy họa binh đao, cũng từng gặp qua không ít nữ nhân vì lưu luyến si mê một người mà không tiếc lưu lại nhân gian dơ người dơ quỷ, cho dù trong yêu giới tình cảm nồng nặc, nhưng cũng không phải không có tình nhân sinh tử tương tùy.

Hắn đã gặp qua vô số nữ tử phạm nhân, đẹp có xấu có, nhưng chỉ nháy mắt một cái, vài chục năm trôi qua, các nàng đã trở thành xương khô đọa nhập luân hồi; cũng từng thấy vô số yêu nữ, có mị có hung, nhưng đạo hạnh dù có cao tới đâu, ở trong mắt hắn, cũng chỉ là yêu quái thú thân mặt người; cũng từng gặp vô số tiên nhân, có thánh có linh, tự cho mình là thanh cao hơn người mà có cho hắn cũng hứng thú không được.

Nếu nói là vô duyên, còn không bằng nói hắn vô tâm.

Nhưng nam nhân nằm dưới thân hắn lúc này, phi tiên phi yêu, là tiên cũng là yêu, đã để lại cho hắn nhiều ký ức thú vị hiếm có, cũng từng khiến hắn đau đớn đến khắc cốt铭心, bất tri bất giác, trong sự vô tâm của hắn cũng y, số phận hai người dệt xuống từng tầng từng lớp ràng buộc vô hình, vô pháp cắt đứt.

Lúc này, nếu nói là vì “Yêu” hắn chỉ cảm thấy dường như hơi nhiều, cũng dường như không đủ.

Nếu là người khác, giờ phút này hắn nên thổ lộ hết nỗi lòng, cùng nói lên tâm sự của nhau, đập tan hết chướng ngại lúc trước, cùng nhau lưỡng tình tương duyệt, rồi cộng phò mây mưa.

Thế nhưng cố tình lại là con yêu quái tùy hứng đã quen này, từ trước đến nay đều là yêu nữ dâng thân đến tận miệng hao tâm tổn trí dò đoán suy nghĩ của hắn, mà hắn, đã bao giờ phải hao tổn tâm tư rào đón người khác đâu? Chỉ dựa vào điểm này, cần gì quản có yêu hay không?

Khóe miệng nhếch lên, cực kỳ khinh thường nói: “Làm yêu quái nhiều năm như vậy, chẳng lẽ người vẫn không biết, đám quy điều của nhân gian kia, yêu quái sẽ tuân thủ sao?”

Phi Liêm nghĩ nghĩ, dường như cũng cảm thấy có chút đúng, mà bản thân y, còn không phải cũng là một con yêu quái sao?

“Người xác định muốn làm thế này?”

Cửu Minh đảo mắt xem thường: “Người nghĩ đi một chuyến vào đây dễ dàng sao? Lãng phí của ta không ít yêu lực đâu! Muốn ta tay không ra về? Nằm mơ!”

Phi Liêm lại khó có một lần lộ ra do dự: “Không còn cách khác sao?”

Cửu Minh hai tay chống xuống, phân biệt đặt hai bên sườn Phi Liêm, từ trên cao nhìn xuống, phi thường khẳng định nói: “Bớt vớ vẩn đi!”

Phi Liêm ngũ quan thực đứng đắn, không chút lệch méo, dung mạo nhìn qua thật mộc mạc, lại bởi một đôi song đồng hàm chứa tinh quang mà trở nên cực kỳ đặc biệt.

Đường nhìn giao nhau dần dần đốt cháy không khí, Cửu Minh nhìn xuống đôi đồng tử hắc sắc thâm thúy kia, bởi vì sự tồn tại của hắn mà nhuộm lên một mặt đỏ sẫm, nhin không được muốn nhìn gần thêm chút nữa.....

Lúc tới gần, trong mũi dường như lại ngửi thấy mùi vị mặt đất thơm ngát sau cơn mưa. Hắn vẫn còn nhớ rõ, khi bản thân mới chỉ là một con tiểu xà, hắn vẫn luôn thích chui ra khỏi động sau mỗi cơn mưa, hít vào không khí được mà làn mưa tẩy sạch, hưởng thụ thứ không gian tinh khiết nhất trong thiên địa.

Thế là lại nhin không được, hắn muốn gọi về mùi hương trong trí nhớ kia.

Cúi đầu hôn lên đôi môi nhìn như băng lãnh bên dưới, lại bất ngờ phát hiện ra, hóa ra, nó cũng thật nóng ấm.

Đầu lưỡi linh hoạt đẩy ra làn môi không hề khép chặt, như linh xà tiến vào trong miệng đối phương, đầu lưỡi uốn lượn đầy sắc dục liếm qua một vòng rồi lại kéo theo chiếc lưỡi ngậy ngốc bên trong cùng mình cộng vũ.

Phi Liêm không có kháng cự, thậm chí còn cực kỳ hiếu học bắt chước từng động tác của đối phương. Mục đích phi thường rõ ràng, bọn họ phải tu bổ nguyên thần, phương pháp là mập hợp, cho nên, y phi thường phối hợp với hắn.

Nhiệt độ từ nơi giao triền chậm rãi truyền ra, tưởng tượng đến lúc này kẻ bị hắn áp xuống hôn lại chính là cái tên hỗn đản Phi Liêm từng khiến mình hận nghiêng răng nghiêng lợi không thể xé thịt lột da y kia, Cửu Minh chỉ cảm thấy hoàn toàn khác lạ, bình thường, cho dù có là một bảy yêu nữ dụ hoặc vây quanh, hắn vẫn có thể tự khống chế chính mình. Nhưng lúc này, hắn nhin không được sắc tính nổi lên, hai tay gấp gáp bắt lấy cả vai Phi Liêm, đem nam nhân kia gắt gao đè xuống trên chiếc giường nguyệt thạch, thô bạo chà đạp đôi môi nhật màu kia, thỏa dục không thể nuốt hết âm thâm trào khỏi khóe miệng, thuận theo bên má Phi Liêm chảy xuống gối đầu.

Móng tay sắc bén thậm chí còn nhọn không được mà đâm vào da thịt, tuy rằng không phải quá sâu, nhưng một tia đau đớn cổ quái đó cũng dần dần bị niềm vui sướng thay thế, có một thứ gì đó, dường như đã thoát khỏi khống chế, khiến Phi Liêm không hề quen thuộc mà nhúu mày.

Cửu Minh thả ra đôi môi Phi Liêm, phiến môi màu hồng nhàn nhạt đã bị hấn nghiền cắn đến có chút sưng đỏ, vết nước lấp lánh đọng lại bên khóe môi ngoài ý muốn cực kỳ liêu nhân.

Cửu Minh chỉ cảm thấy hạ phúc càng lúc càng nóng, hấn phải cố gắng thở ra một hơi dài, mới có thể miễn cưỡng hòa hoãn một chút dục vọng kịch liệt trong lòng.

Đáng chết, hấn thế mà cứ như tên ngốc tử chưa hiểu tình sự, cự nhiên chỉ vì nhìn thấy Phi Liêm như thế này thôi mà suýt nữa đã bắn ra.

Phi Liêm đáng giận, rõ ràng đang ở thế hạ phong, cự nhiên vẫn có thể khiến hấn không chiếm được chút lợi thế nào.

Trong lòng đột nhiên muốn báo thù, Cửu Minh bắt ngờ như ác hổ lao lên, một phen xé nát thiên y sớm đã không còn tác dụng hai bên tay, ở nơi lộ ra bên dưới há mồm cắn xuống, xà yêu răng nanh sắc bén, nhẹ nhàng cắn thoi cũng đã lưu lại đám đám hồng ngân như sắp xuất huyết trên da thịt. Một lúc sau, yêu quái sau một hồi chăm chỉ mới hơi nâng người lên, thỏa mãn nhìn xuống thành quả của mình, trên thân thể cơ bắp rắn chắc giờ đã loang lổ ái ngân khiến người ta chói mắt không thôi.

Hồng phát yêu quái ý do vị tấn mà liếm liếm khóe miệng, sách sách tán thưởng nói: “Hương vị không tồi!”

Phi Liêm vừa bị gây sức ép một phen lúc này không hiểu sao lại đột nhiên cảm thấy, bản thân mình lúc này thật giống một món đồ ăn đã đặt sẵn lên mâm.

Cửu Minh lại hạ người xuống, nhẹ nhàng duyên cấn vành tai Phi Liêm, đầu lưỡi liếm lộng xoay tròn, tiếng động ầm ụt rõ ràng truyền vào trong não, trong lúc bất tri bất giác, thân thể y cũng đã dần dần nóng lên.

=====

Tác giả có chuyện muốn nói: Các vị đại nhân đợi lâu rồi, gần đây Live ta dọn nhà, đồ vật này nọ chuyển đến một sắp chết, hơn nữa công việc cũng có chút khó khăn, cho nên mới chậm chạp như thế, các vị đại nhân đừng trách ta nha! Ta cự nhiên một chương mà vẫn còn chưa tả xong H Má ơi..... Nhưng các vị đại nhân cứ yên tâm, vẫn còn phần sau mà, tuyệt đối không đơn giản như trên ti vi: hai người hôn nhau một cái rồi tắt đèn đầu
=====

Còn như công thụ thế nào? Ai công ai thụ? A a, không đến cuối cùng ta nhất định không đơn giản để lộ đâu!! Dù sao Tiểu Cửu nhà chúng ta khẳng định không phải loại ngoan ngoan nằm xuống cho Tiểu Phi thượng đầu nha!

=====

[1] Duỗi chân = chết đấy J) Ngôn ngữ của Minh nhi nhà mình đa dạng đáng yêu ghê =))

[2] Hùng chỉ giống đực, Thư chỉ giống cái. Bó tay vs câu hỏi của Liêm Ca J)

31. Quyển 2 - Chương 11

Chương mười một

Dục dụ Tinh Quân sàng đệ hoan, nại hà vạn năm khuyết tình thiêu

Cửu Minh thực không hổ danh yêu quái nhiều năm trà trộn chốn nhân gian, kỹ năng vượt ve tán tỉnh quả nhiên không tồi. Hấn không vội vàng cướp đoạt, hai bàn tay trên cơ thể Phi Liêm linh hoạt di chuyển vượt ve âu yếm, móng tay sắc bén khẽ lướt trên làn da, không những không để lại vết thương mà còn gợi lên cảm giác đau đau tê dại đầy kích thích. Khuôn miệng cũng không hề nhàn rồi, tràn đầy khiêu khích liếm

lên vành tai đối phương, rồi lại thuận thế trượt theo đường cong cơ thể, ở trên cần cổ hạ xuống liên tiếp ái ngân đồ sẫm.

Cảm giác được thân thể bên dưới dần dần nóng lên, trong ngực Cửu Minh nhảy nhót một mảnh đắc ý, cho dù có là tiên gia thiên thượng quanh năm cấm dục, hẳn cũng không tin bọn họ không bị dục vọng hấp dẫn, lập tức, một bàn tay càng thêm suông sã lướt xuống, chui thẳng vào tiết khổ Phi Liêm.

Chiếc quần vẫn còn mắc lại bên eo đã che giấu mọi thứ bên dưới, từ bên ngoài chỉ nhìn thấy một phần tiết khổ lộ ra, bàn tay vừa mới chui vào hiển nhiên tràn đầy nhiệt tình mà khiêu khích thứ bắt đầu phản ứng đang ẩn giấu đằng sau lớp vải.

Cặp đồng tử như hai viên hắc lịch thạch càng lúc càng trở nên đen thẳm, cao xa vời vợi như bầu trời đêm, đôi môi hơi nhếch, thỉnh thoảng thoát ra từng tiếng thở dài nho nhỏ tràn đầy thoái mái rất khó phát hiện.

Nhưng dù hô hấp của y có nhỏ đến đâu, cũng vô pháp che giấu đôi tai con yêu quái đang áp sát bên trên.

Thứ cương cứng trong tay như muốn chứng minh sự tồn tại của nó mà tỏa ra nhiệt độ nóng rực, vị Tinh Quân chưa từng hiểu sự tình lần đầu tiên xúc động nhất trong suốt hàng tỉ năm qua. Đôi xích đồng dần dần nổi lên hai đốm lửa rừng rực, nhiệt độ nơi đáy mắt như có khả năng truyền nhiễm, Cửu Minh cảm giác bộ vị bên dưới đã không chịu thua kém mà ngẩng đầu, đội lên trên tiết khổ như muốn tìm đường giải thoát.

Hắn nhận không được vươn lưỡi liếm lên đôi môi vì nóng mà khô khốc, bàn tay động một cái, xé tan phần vải cuối cùng còn chức năng che đậy trên người Phi Liêm, phần thân đang cứng rắn từ lâu lập tức nhảy ra, phần đỉnh mềm mại vì bị móng tay bén nhọn của hắn trêu ghẹo mà tràn ra tuyến dịch trong suốt, thân trụ càng lúc càng thô lớn lộ cả gân xanh.

Cửu Minh tuy chưa từng cùng nam nhân giao hoan, nhưng không phải dù không ăn thịt lợn cũng biết con lợn trông thế nào sao?

Huống chi, chuyện tình đoạn tụ chốn nhân gian đã sớm có sách văn ghi chép, hẳn khi đó vẫn một mực không hiểu, ngực sữa mềm mại xinh đẹp thì không sờ, tự dừng lại đi trêu đùa một tên đàn ông giống y như mình thì thú vị chỗ nào. Có điều, hôm nay, hẳn cuối cùng đã ít nhiều hiểu ra, người nam nhân đang nằm trên giường này, quả thật đủ khả năng khiến hắn nguyện ý sa chân vào ***.

Hắn nhận không được cúi đầu, vươn lưỡi liếm lên tuyến dịch như quỳnh tương trên đỉnh, đầu lưỡi vừa lướt qua đỉnh đầu cực kỳ mẫn cảm đã cảm thấy một trận cứng ngắc của người dưới thân, tiểu ý nơi khóe miệng không khỏi thêm rõ ràng, có thể khiến tên gia hỏa thẳng tuột này kích động, quả nhiên là thú vị nhất. Lập tức càng thêm đắc ý trêu đùa, đầu lưỡi linh xảo liếm lộng ngọc trụ tinh tế mềm mại như nhung, bàn tay hướng xuống hai ngọc cầu bên dưới, khi nặng khi nhẹ vuốt ve, đôi mắt cong cong thỉnh thoảng lại liếc lên, nhìn nam nhân kia vì từng động tác của hắn mà siết chặt cơ thể, hô hấp gấp gáp đến mức dồn dập không ngừng, vùng xung quanh lông mày nhăn chặt, tiết lộ cảm xúc phức tạp bên trong, y hoàn toàn không quen thuộc với khoái cảm thể này nhưng lại vô pháp cự tuyệt nó.

Cửu Minh nhận ra y đã động tình, làm sao có thể bỏ lỡ cơ hội tốt này, khóe miệng nhếch lên nụ cười xấu xa, bàn tay đột nhiên nắm lấy dục vọng đang gồng gượng thẳng đứng, nhưng lại không hề tiếp tục trêu đùa mà chỉ ma sát lên xuống nhẹ nhàng như có như không, cuối cùng đột nhiên nâng người dậy, trườn lên áp sát khuôn mặt Phi Liêm, tràn đầy tình sắc mà liếm lộng vành tai y, thanh âm tà mị tràn ngập mê hoặc ác ý: “Sao thế, còn muốn tiếp tục không?”

Nghe thấy tiếng hắn, đôi mắt đang cứng đờ đen thẳm đột nhiên chuyển động, quay sang nhìn thẳng vào Cửu Minh.

Biểu tình trên mặt cho dù vô cảm đến đâu, khát khao nơi đáy mắt vẫn là không thể che giấu.

Thế nhưng, cho dù thân thể đang chìm trong tình sắc, thần trí Phi Liêm cự nhiên vẫn cực kỳ thanh minh, chăm chú nhìn sang hồng phát yêu quái đang chọn đúng thời cơ mà ra oai kia: “Người định thế nào?”

“Không bằng ...”

Yêu quái đắc ý vênh cằm, bàn tay đang nắm lấy chỗ yếu hại của đối phương thành linh giật mạnh một cái, đầu ngón tay ấn xuống linh khẩu yếu đuối đang rỉ nước, khuôn mặt Phi Liêm ngay lập tức cứng đờ, nhưng

chỉ nhúu mày không nói.

“Nếu người cầu xin ta, ta đương nhiên sẽ để người giải thoát.”

Phi Liêm hỏi: “Cầu thế nào?”

Lần này đổi lại là Cửu Minh sưng sốt. Nếu trên giường lúc này là nữ yêu tính tình lăng lợ, việc nàng ta vô cùng nhu thuận yếu ớt cầu xin hẳn để được giải phóng là một chuyện hết sức bình thường. Nhưng cổ tình lúc này bên dưới hẳn, lại là tên Tinh Quân ngày ngày cô độc ngồi trong Tinh Điện, không ngờ cũng hỏi một câu y hệt như vậy, khiến bản thân hẳn mặc dù là cổ tình trêu chọc y lại một câu cũng nói không ra, không biết phải trả lời y như thế nào.

Nhưng bất luận thế nào, hẳn cũng không muốn buông tha cơ hội hiếm có trêu chọc y, vừa nỗ lực nhớ lại mấy lời nhuễn ngữ nũng nịu từng nghe của đám nữ yêu khi hầu hạ mình, vừa tự thân làm mẫu cho y: “Giống như kiểu.. Chạm vào đây này ... Ân ân... Cầu người buông tha ta đi... Không muốn... Ân...” Hẳn hoàn toàn không hề giả giọng nữ nhân khi nói mấy câu này, nhưng thanh âm trầm thấp khàn đục vì dục vọng của hẳn lúc này, nghe vào trái lại càng thêm mê hoặc khiêu khích.

Hẳn chăm chú điều giáo dạy cho Phi Liêm, lại hoàn toàn không nhận ra, đôi đồng tử thăm thăm kia đã biến thành một màu tối đen như biển sâu vô tận.

Ân ân a a kêu một hồi xong, Cửu Minh quay đầu, vạn phần chờ mong hỏi: “Đã nhớ chưa?”

Phi Liêm cứ nhiên gạt đầu, sau đó...

“Chạm chỗ này. Ân. Cầu người buông tha ta đi. Không muốn. Ân. Ân. A. A. Ân.”

“Dừng!!” Cửu Minh khé miệng co quắp, đúng là y nói một chữ cũng không sai, nhưng cái ngữ điệu kia.... quả thật không thể chịu đựng nổi. Đọc thơ không phải cũng có bằng trắc lên xuống sao, hướng chỉ là lời thì thăm tình nồng mật ý trên giường?! Thế mà vào miệng tên Phi Liêm kia, khô khan cứng nhắc như tạt nước đá vào nhiệt tình nóng bỏng, thậm chí còn có thể khiến người ta đóng băng.

Cái tên đầu sỏ kia ngược lại không chút tỉnh ngộ tự kiểm, đôi mắt vẫn như trước thẳng tắp nhìn hẳn.

Cửu Minh cuối cùng cũng hiểu, nếu muốn khỏi đá vạn năm bất biến này thông suốt tình sự quả thực so với nghịch thiên còn gian nan hơn, nhân thần nhìn xuống Phi Liêm dần dần bùng lên ý muốn xâm chiếm dữ dội, đột nhiên hét lớn: “Mặc kệ! Ta muốn ăn người!!”

“Người không phải đã ăn xong rồi sao?”

Câu hỏi kỳ quái của Phi Liêm khiến Cửu Minh nghe thấy mà ngẩn cả người: “Cái gì?” Hẳn cũng không nhớ đã từng cùng y mập hợp qua a, ít nhất là từ lúc hẳn có ký ức đến nay thì không có mối đúng chứ!

Lại nghe Phi Liêm nghiêm túc nói: “Ta còn nghĩ người biết rồi.”

“Biết cái gì?”

“Bát canh lần trước.”

Cửu Minh nhớ lại nồi canh ngày đó. Quả thực không tồi, đáng tiếc hẳn lúc đó quá mức vội vàng, lại một ngụm đem bát canh nuốt sạch, thật sự là lãng phí, đến tận bây giờ hương vị tuyệt vời của bát canh kia vẫn còn khiến hẳn nhớ mãi không quên. Có điều, cái này thì liên quan gì?

“Là thịt của ta.”

“Nga. Thảo nào ăn ngon như vậy... Hả? A?!”

Cửu Minh quả thật bị câu này dọa sợ. Ăn, ăn rồi?! Lúc còn trong Tỏa Yêu Tháp, hẳn cũng không phải chưa từng tưởng tượng ra sau khi ra khỏi nơi đó sẽ đem Phi Liêm lột da rút xương, ăn sống nuốt tươi như thế nào. Nhưng mà, nghĩ cũng chỉ là nghĩ thôi, hẳn chưa bao giờ thực sự muốn làm cả. Không ngờ tên kia cứ nhiên lại vô thanh vô tức mà đem thịt mình nấu thành canh thuốc cho hẳn ăn!!

Đầu óc hẳn giờ đây còn mãi tiêu hóa sự thật bản thân đã ăn thịt Phi Liêm, hoàn toàn quên mất tình thế như tên đã lên dây hiện tại.

Phi Liêm đợi một lúc lâu, đến khi hoàn toàn không thấy đối phương có chút ý tứ tiếp tục nào mới hơi nâng đầu nhìn lên Cửu Minh đã gần như hóa đá, lại thoáng lắc người giải thoát nơi yếu hại bên dưới khỏi ách thủ của Cửu Minh, nhẹ nhàng nâng người lên. Người kia đến tận lúc này vẫn như bị ma nhập mà không ngừng lẩm bẩm: “Ăn rồi? Ăn thật rồi?”, hoàn toàn không chút ý thức tình huống diễn ra xung quanh mình.

Thực thân của y đặt trong điện phủ này cũng chỉ để bụi bám bám lên, so với mấy bảo vật tiên gia trong căn phòng bên cạnh cũng chẳng chút khác biệt, mà lúc đó Cửu Minh lại đang khẩn cấp cần tu bổ nguyên thần, thực thân chẳng qua cũng chỉ là một cái xác từng chứa đựng nguyên thần của Tinh quân của y, đương nhiên ở phương diện hỗ trợ tu vi sẽ có tác dụng thần kỳ. Y cũng không cảm thấy đáng tiếc, có điều nhìn Cửu Minh lúc này, dường như đã phải chịu kích thích quá lớn.

Phi Liêm nhíu mày, cúi đầu nhìn xuống vật nơi khó hạ vẫn chưa hề tiêu giảm nửa phần kia.

Tiếp tục thôi.

Y đem yêu quái đang hóa đá bên cạnh đặt nằm xuống thật tốt, Cửu Minh quả thật bị chấn kinh quá độ, hoàn toàn không còn chút cảm giác nào với mọi vật xung quanh, mặc y tháo xuống tất cả y phục hành trang. Phi Liêm cũng không hề tốn nhiều công sức như hần, phi thường lưu loát mà đem Cửu Minh lột đến sạch sẽ, đến tận khi cơ thể thon dài cao lớn hoàn toàn xích lõa lộ ra.

Tứ chi thon dài khỏe mạnh của hần yên ổn duỗi trên giường, cơ bắp quân nhân đường nét rõ ràng, sức mạnh như đang ngủ say trong thân thể. Bởi vì bị kinh hách, vật cực đại dưới khó đã thoáng mềm xuống một chút, chỉ ở trạng thái hơi hơi ngẩng đầu. Phi Liêm chỉ cảm thấy, thứ dưới khó hạ của mình bắt đầu cứng nóng đến phát đau, thế nhưng nhớ lại tất cả cảm giác vừa mới trải qua kia, y cố gắng nhắm xuống cơn sóng điên cuồng dưới đáy lòng, hạ thấp người đè lên hồng phát yêu quái, từ trên cổ hần một đường hôn xuống.

Hồng phát yêu quái quả thật đã bị kích thích quá lớn, cự nhiên không có nửa điểm phản kháng mà mặc y bài bố, tận đến khi một bên núm trên ngực bị cắn mút đến đau đớn mới phục hồi tinh thần, ngạc nhiên phát hiện tình thế đã biến đổi, bản thân chẳng biết từ lúc nào đã bị lột sạch trơn, mà nam nhân mặt gỗ kia còn đang phi thường chăm chỉ ở trên người hần vừa hôn vừa sờ.

Cửu Minh ngược lại hoàn toàn không hề có ý định đẩy y ra, dù sao hần cũng ít khi hầu hạ người khác, bình thường cũng là đám yêu nữ tự đưa đến cửa thi triển tuyệt kỹ khiêu khích hần, có đôi lúc hần thậm chí cả động cũng không buồn động, chỉ nằm yên trên giường hưởng thụ khoái hoạt.

Kết quả là, hần phi thường thản nhiên mà thả lỏng, để mặc Phi Liêm hành sự.

Không thể không nói, kỹ xảo của Phi Liêm phi thường trức trặc, hoàn toàn giống như đang bắt chước, lại còn không biết khiêu khích là gì. Hồng phát yêu quái trước giờ đều thích hưởng lạc liền cảm thấy cực kỳ bất mãn, nhịn không được gờ tay nắm lấy búi tóc Phi Liêm kéo lên, nhìn xuống đôi mắt đang hoang mang không hiểu kia, mắng: “Ta bảo lão đại à, người đừng cứ dừng mãi một chỗ mà nghiêng có được không, da ta sắp bị người cắn rách rồi!”

Phi Liêm cúi đầu nhìn, quả nhiên thấy trên ngực Cửu Minh đã có một khoảng da bị y mài đến đỏ ửng, nếu còn tiếp tục nữa, chắc chắn sẽ phá da xuất huyết.

“Thế làm thế nào người mới thoải mái?”

“Sạch! Được rồi, sẽ dạy cho người, đỡ cho một tầng da của ta bị người gặm xuống! Tay động một chút, đúng... Ân... Nơi đó, được rồi, đừng cố sức quá, đầu lưỡi chuyển động nhiều một chút, đúng... Ân... A... Đúng... Tốt... Tiếp tục... Ân...”

Đệ tử thái độ phi thường tốt vất vả cần cù ở trên người sư phụ thực hành kỹ xảo vừa mới học, Phi Liêm tuy rằng biểu tình khuyết thiếu nhưng cũng không phải kẻ ngu dốt, dần dần đã có thể nắm bắt được một chút bí quyết. Tựa như ở những nơi Cửu Minh phản ứng mạnh nhất như cạnh thắt lưng hay hạ phúc, y đều tinh tế liếm mút, lập tức đổi lại một trận rên rỉ thỏa mãn của xích phát yêu quái.

Cửu Minh trước nay đều chưa từng che giấu dục vọng, càng thành thực hơn tên Phi Liêm không buồn hé răng kia gấp mấy lần, thanh âm hần khi cao khi thấp biến đổi không ngừng, khiến cảnh xuân trong tấm điện càng lúc càng nóng bỏng.

Đôi mắt đỏ sẫm hơi hé ra, liếc xuống gia khả trước nay vô quan với *** đang cong tấm lưng thẳng tắp nghiêm túc cùng tỉ mỉ ở trên người hắn dẫn lên nhiệt hỏa, khuôn mặt nhìn qua vẫn vô cảm như trước, nhưng mái tóc lúc nào cũng bó buộc gọn gàng giờ đã tản ra vài lọn bên tai thấm đầy mồ hôi, thiếu bớt vài phần cứng nhắc thường ngày, lại thêm vài phần nhân vị sức sống. Phần thân thể dưới bụng gần như lộ hẳn ra, quần cũng chỉ còn bám lại một chút bên hông, khổ tử từ sớm đã bị hắn kéo lỏng, phân thân cứng rắn như thiết côn thẳng tắp lộ ra, một giọt lại một giọt trong suốt khẩn cấp tràn khỏi linh khẩu.

Cửu Minh nhìn hết vào mắt, trong lòng càng thêm tâm viên ý mã, nóng ruột muốn đem nam nhân kia áp đảo dưới người, trắng trợn hành hạ một phen.

=====

P.s: Minh nhi à, ta biết e k chăm chỉ lắm, nhưng lười đến nước này ta cũng chỉ đành chia buồn vs em thôi:))

32. Quyển 2 - Chương 12

Chương mười hai

Sí dương giai nhân *** động, vân vũ phiến khởi vị đồng hiết

(Dục vọng dâng lên đôi cánh mở, ân ái giao triền ngừng làm sao)

Tâm trạng cực kỳ đặc ý lại thêm được Phi Liêm hầu hạ tận tình, Cửu Minh bắt đầu vì hưởng thụ mà thả lỏng cảnh giác, đột nhiên một trận thiên toàn địa chuyển đánh úp lại, lúc hắn còn chưa kịp trở tay, cả người đã bị Phi Liêm lật xuống, mặt áp xuống nệm, lưng quay lên, nằm sấp trên giường.

“Làm gì vậy?!”

Cửu Minh đang muốn giãy dụa lật người, cánh tay hữu lực của Phi Liêm đã đem thắt lưng hắn ấn xuống, gắt gao đè lại trên giường, giọng nói mặc dù vẫn cứng nhắc như trước nhưng lại có điểm khàn khàn vì *** dần vật: “Đừng nhúc nhích.”

Bỗng dưng đổi thành bị khống chế trên giường, Cửu Minh hắn làm sao có thể bỏ qua, lập tức nổi giận quát: “Người muốn làm gì?!”

“Đừng lo. Ta biết. Ta đã hỏi Hắc Cầu.” Sau lưng cảm nhận từng nụ hôn hạ xuống, liếm mút trúc trắc vẫn ngây ngô không chút thú vị như trước nhưng có thể cảm giác được tên kia hiện tại đang rất kích động, bàn tay đặt trên thắt lưng hắn nếu bảo là âu yếm thì còn giống xoa bóp hơn, bất quá như vậy cũng không tồi, so với đám bàn tay bé nhỏ mềm nhũn thì hơn nhiều, độ mạnh yếu như vậy quả thật mới mẻ.

Cửu Minh vì thế liền trầm tĩnh lại, có chút không yên lòng hỏi: “Lúc nào?”

Ngay dưới phần eo rắn chắc là bờ mông cong vểnh mà chặt chẽ, bàn tay Phi Liêm càng lúc càng đi xuống.

“Lúc người ở trong tình diện không ra ngoài được.”

“Sách, người cũng có tâm tư này nữa a...” Cửu Minh quả thật nghĩ không ra cảnh tượng y đi hỏi Hắc Cầu loại chuyện này thì sẽ như thế nào.

“Hiếu kỳ mà thôi.”

Cửu Minh bỗng nhiên cảm thấy buồn cười, cũng không biết tên Hắc Cầu kia nghe xong câu hỏi này của Phi Liêm thì đã có biểu tình gì, hơn nữa, Phi Liêm cũng đâu phải kẻ chỉ tùy tiện trả lời vài câu vớ vẩn là sẽ bỏ qua không hỏi nữa, ha ha ... Di?

“Khoan đã! Người là hỏi Hắc Cầu?! Không phải là Tiểu Long ... A!!” Vùng giữa hai đùi truyền đến một cơn đau đớn như muốn xé hắn ra làm hai nửa, suýt chút nữa đã khiến nguyên thần Cửu Minh bị đánh đến tan nát. Hắn hoàn toàn không ngờ, tên Phi Liêm kia cự nhiên chỉ thoáng tách hai mông hắn ra đã đem phân thân như thiết côn của y lập tức đâm vào.

Cơn đau này không thể so sánh với đau đớn da thịt bình thường, bộ vị yếu ớt nhất trên người bị tước sống xé mở khiến hắn phải siết chặt lấy đệm giường, răng nanh vì quá đau đớn mà nghiến sâu vào đôi môi. Thứ kia của Phi Liêm có bao nhiêu thô, Cửu Minh vừa mới đùa giỡn nó đương nhiên phi thường rõ ràng, hắn biết một cây lớn như thế không có khả năng chỉ một phát là vào được toàn bộ, lúc này bắt quá mới chỉ là phần đầu mà thôi.

Thế nhưng còn chưa đợi hắn hít thở hồi sức, tên Phi Liêm phía sau cự nhiên đã bắt đầu cử động, mỗi một lần đều chỉ thoáng nhích ra một chút, lại rất nhanh đâm trở về thân thể Cửu Minh, mỗi một lần đều cực kỳ thô bạo như đang đào khoét dùng đao chặt hẹp nơi lỏng ra, để y có thể tiến nhập vào càng sâu. Cửu Minh nghĩ cũng chưa từng nghĩ bản thân chỉ trong nháy mắt như vậy đã bị Phi Liêm trèo lên thượng mất.

“A!! ... Hồn dân! ... Người cho lão tử ... A!! Rút...!! A!! ...”

Tiếng kêu gào của Cửu Minh có thể coi là thảm liệt, quả thực như đang bị hành hình, Phi Liêm lại vẫn liều chết kiên trì, dùng đao chặt chẽ đến mức khiến y hít thở không thông gắt gao kẹp lấy phân thân đã sưng cứng, y cũng đau đến phi thường khó chịu, cảm giác này không thể so sánh với nỗi đau da thịt, y chỉ cảm thấy hồn phách đang không được đầy đủ của mình cũng vô cùng khó chịu theo.

“Quá ... Chặt rồi...”

Y dùng hai tay bóp chặt hai cánh hông của Cửu Minh, tẩn lực tách chúng ra thật xa, để dùng đao chặt hẹp ở giữa có thể tận lực mà mở rộng. Yêu quái kia vẫn nỗ lực xoay người giãy dụa, có điều cả nửa thân dưới của hắn lúc này đều đã bị khống chế đến vô pháp xoay chuyển, loại cử động này ngược lại càng khiến cơ bụng phải vận lực nhiều hơn, liên lụy đến dùng đao bên trong càng lúc càng siết chặt, suýt chút nữa đã khiến phân thân đang nỗ lực tiến vào của Phi Liêm bị một nhát bóp chết.

Cửu Minh hiển nhiên đã quên câu nói kia của Văn Khúc Tinh Quân, tên Phi Liêm mặt như cương thi này, từ trước đến nay làm việc đều là chỉ cầu kết quả, không quản quá trình...

Phi Liêm vươn tay áp xuống, ngay lập tức đem hồng phát yêu quái kia đè chặt xuống giường, tiếp tục vẩy tay còn lại trong không khí, từ hư không một sợi xích hiện ra, chỉ trong nháy mắt hai cổ tay Cửu Minh đã giao nhau thành hình chữ thập mà bị chặt chẽ trói lại trên đầu giường.

Cửu Minh rốt cục đã nhìn thấy nguy hiểm đã gần ngay trước mắt, hắn bắt chấp phân thân đối phương còn đang chôn trong cơ thể, chân trái nhấc lên nhằm thẳng mặt Phi Liêm đá tới, nỗ lực khiến y cách mình xa một chút, có điều Phi Liêm phản ứng nhanh nhạy, cánh tay giơ lên kịp thời vươn ra tóm chặt lấy cổ chân của hắn.

“Phi Liêm!! Lão tử hảo tâm vào đây chữa trị nguyên thần cho ngươi, ngươi cư nhiên dám... A!!”

Còn chưa mắng xong, Phi Liêm đã đột nhiên đâm vào một phát, hơn một nửa phân thân cự nhiên vô cùng thuận lợi mà tiến sâu vào bên trong, Phi Liêm dường như có chút bất ngờ khi chú ý tới điều gì đó, cuối cùng thả một câu: “Tư thế này có vẻ thuận tiện.” Liền tóm lấy chân trái của Cửu Minh giơ lên cao, chân còn lại vẫn chống trên giường, từ đó, hồng phát yêu quái liền trong tư thế hơi nghiêng người ghé xuống giường, hai chân mở lớn, cặp đùi rắn chắc vì bị tách thành một góc không bình thường mà siết chặt run run.

Bị ép bày ra loại tư thế hoàn toàn không chút phòng bị bày ra trước mặt người khác này, Cửu Minh hiện tại ngay cả ý định giết người cũng có, thế nhưng cố tình hết lần này đến lần khác kẻ hắn cực kỳ muốn giết lại chính là cái tên Tinh Quân đầu gối không biết quan sát sắc mặt người khác này.

Phi Liêm tìm được tư thế tốt càng không chút keo kiệt dụng lực, thắt lưng cùng hông đều lao về phía trước, một tác lại một thôn lao vào trong cơ thể Cửu Minh.

Cửu Minh chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi rống giận không ngớt, thân thể vô pháp chống cự để cho phân thân lớn đến bất khả tự nghị kia toàn bộ vùi trong cơ thể mình.

Được dùng đao đâm áp chặt chẽ bao vây, Phi Liêm nhịn không được dừng lại nhẹ nhàng thở dốc, chỉ cảm thấy nhiệt lượng từ nơi đó không ngừng tỏa ra lan tràn khắp người, khiến y dù mệt cũng không muốn dừng lại, dục vọng muốn cử động nhanh hơn nữa càng tăng lên không ngừng.

Y nghĩ như thế, đương nhiên cũng sẽ hành động như thế.

Liêm Trinh Tinh Quân cũng giống hồng phát yêu quái kia, đều không phải loại sẽ che giấu dự vọng của mình. Đến lúc này, dự vọng đã phóng xuất triệt để có thể cắn nuốt tất cả, thứ đang chôn vùi trong cơ thể Cửu Minh cử động càng lúc càng điên cuồng, khiến lời mắng chửi của hắn đều không được tròn câu. Thân thể rắn chắc hoàn toàn không hề che đậy bị y va chạm mà dao động không ngừng, phân thân bên dưới vì đau đớn mà mất tinh thần thu nhỏ lại, mềm rũ đong đưa theo động tác kịch liệt của kẻ phía sau, cuối cùng cũng thu được sự chú ý của Tinh Quân.

Đến lúc này, Cửu Minh đã không còn sức để chửi nữa, Phi Liêm trên mặt lộ ra biểu tình kinh ngạc rồi dừng lại, chỉ thấy y nhìn chăm chăm vào khổ gian của hắn mà không nói một câu, hắn liền theo ánh mắt y nhìn qua, thấy bảo bối bản thân từng khoe khoang kiêu ngạo chế ngự cả đàn nữ tử hôm nay lại thương cảm hề hề cúi đầu, lại nhìn biểu tình của Phi Liêm kia, hiển nhiên là vẻ mặt bất khả tư nghị không thể lý giải được.

“Người không được sao?”

Cửu Minh lập tức quên sạch lý do phần nộ lúc trước, giận tím mặt quát: “Lão tử làm sao lại không được?! Là tại người kỹ xảo quá kém!!” Hắn lắc lắc xiềng xích trên cổ tay: “Người thả ta ra đi!”

“Không được.”

Phi Liêm lắc đầu, Cửu Minh hung hăng trừng y một trận, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là nói: “Vậy người tốt xấu gì cũng thay ta chạm vào một chút chứ?”

Phi Liêm làm theo, vươn tay nắm lấy phân thân giờ đã mềm nhũn, cẩn cẩn dục dục mà kiên trì xoay động, Cửu Minh thở ra một hơi dài, nhắm lại hai mắt, tận lực bỏ qua cảm giác cái móng bị dị vật đâm vào mà đau đớn trướng căng, một lòng chỉ mong càng nhiều khoái cảm tươi đẹp. May mắn lúc trước Phi Liêm quả thật đã làm tiền diễn khá đầy đủ, dự vọng của hắn rất nhanh lại một lần nữa bị y khơi mào, hô hấp Cửu Minh bắt đầu biến nặng, chỉ cảm thấy vật dưới khổ gian đã lần thứ hai ngắc đầu, kiêu ngạo khôi phục lại.

Cửu Minh tuy rằng không muốn bị thương, nhưng nếu đã bị rồi, so với sống chết giãy dụa đôi bên đều không được gì, còn không bằng cố gắng tận hưởng lạc thú trước mắt một phen, kết quả là, hắn cố gắng không chế bản thân tận lực thả lỏng một chút.

Phi Liêm cảm thấy thay đổi của hắn, còn thật chôn giữa dững đạo cũng bắt đầu từng đợt ma sát nho nhỏ.

“A... Chậm một chút... Đừng nóng vội... Ân a... Tốt ... Chậm rãi động một chút thôi... Ân...” Cửu Minh thở hổn hển, tuy nói không cam lòng nhưng cũng không phải vô pháp tiếp thụ, dù sao cũng cứ hưởng lạc trước đã. Theo động tác dần dần thuần thục của Phi Liêm, cảm giác tê dại do ma sát mang đến dần dần làm sâu thêm dự vọng, đến lúc còn thật thâm nhập chạm đến một điểm nào đó, cảm giác động tình kịch liệt như điện giật kích thích toàn bộ thần kinh hắn, Cửu Minh thoáng cái vô pháp khống chế cơ thể mà cong người: “A... Hồn dẫn... A a...” Còn chưa kịp phản ứng, trên lưng đã vù vù một cơn gió động, nháy mắt, một đôi cánh đen kịt sượt một tiếng hiện ra.

Hồng phát yêu quái càng không khỏi ảo não, sao vậy chứ, hắn bắt quả chỉ mới tham dục có một chút, cự nhiên đến cả hình thái cũng khống chế không được ... Quá mất mặt rồi, lúc trước cho dù có cùng hơn mười con yêu nữ lẫn lộn một đồng cũng chưa từng thất thố như vậy.

Phi Liêm cũng bị hắn làm cho hoảng sợ, cúi đầu nhìn chăm chú vào đôi cánh đen kịt cực lớn kia, gốc cánh nối liền với tấm lưng trơn bóng, màng da bên dưới còn mơ hồ nổi lên từng mảnh hồng lân tối màu, đôi cánh hơi mở theo từng đợt thở dốc lên xuống phập phồng, y vẫn còn nhớ rõ, bản thân đã từng hai lần đụng vào chiếc cánh như thế này, nhưng lần nào cũng là vì bẻ đi.

Nơi chiếc cánh bị xé ra hơi hơi hé mở, tuy rằng da thịt đã khép lại, nhưng dấu vết cổ quái vẫn không hề phai mờ, y nhìn không được vươn tay lên sờ tới.

“A? A a a... Người, người đừng động chỗ đó... A...”

Nhìn xuống nam nhân bên dưới không hiểu vì sao thất lưng lại đột nhiên nhuyển ra, y nhớ tới mỗi lần đụng phải cánh của hắn, yêu quái này luôn gắt gỏng mắng y buông ra. Phi Liêm nhận ra, cánh của Dục Xà tộc quả nhiên là điểm yếu ớt mẫn cảm nhất, mà sử dụng cách trực tiếp nhất hữu hiệu nhất để khống chế đối phương thì luôn là cách làm của y.

Ngay lập tức buông ra một bên chân của Cửu Minh, lại vòng tay một cái, đem cả hai bên cánh của hắn vững vàng giam lại trong ngực.

“A... Đờng... Hồn dẫn... Buông ra... A...”

Cửu Minh như bị nắm trúng chỗ bầy tác yếu hại mà không ngừng giãy dụa, nhưng càng giãy dụa tên kia lại càng không chịu buông ra, không chỉ có thế, y còn cố tình nhắc tay xoa lên phần màng cánh hơi mỏng, tấm màng da màu đen bao phủ bên ngoài đôi cánh nhìn như cường ngạnh không ngờ sờ vào lại cực kỳ mềm mại như tơ trù. Y bất ngờ phát hiện ra, yêu quái dưới thân mình lúc này đến cả thất lưng cũng bắt đầu phát run.

Chân trái bị buông ra khiến hắn trở về tư thế nằm úp sấp, mà Phi Liêm lại gần như thông qua đôi cánh mà nhắc cả người hắn lên, lửa nóng kia của y lúc trước còn vững vàng khảm sâu bên trong cơ thể giờ đã bắt đầu kịch liệt vận động trở lại. Không giống như lúc trước dù đau đớn vẫn có thể ung dung hưởng lạc, lúc này Cửu Minh tiếng kêu càng lúc càng cao, ánh mắt tan rã đến khó có thể tụ lại, khuôn miệng trong tình sự kịch liệt chỉ có thể mở to mà liều mạng thở dốc, từng dòng nước bọt kéo dài như sợi chỉ bằng bạc theo khoe miệng hắn rơi xuống nệm giường bên dưới, khoái hoạt chưa từng có trước nay liên tục trùng kích phân thân đã không thể cứng rắn hơn được nữa, căn bản chẳng cần bất cứ võ về chơi đùa nào nơi ấy giờ đã thẳng đứng hướng xuống nệm giường, linh khẩu thổn thức không ngừng tràn ra trọc dịch trong suốt.

Dục vọng âm ỉ kêu gào đòi phóng thích trong khi hai tay đều bị trói chặt, đôi cánh trên lưng lại bị người vững vàng ôm lấy, không còn cách nào, yêu quái cực thích hưởng lạc kia chỉ đành vô thức thấp giọng rên rỉ.

Phi Liêm lúc này chỉ cảm thấy như có một loại nhiệt độ nóng bỏng có thể nấu chảy cả hồn phách dâng lên trong người, trong cơ thể từng cơn sóng cuộn trào mãnh liệt bốc lên, như sắp đột phá đến cực hạn. Y theo bản năng thả đôi cánh Cửu Minh ra, hai tay chuyển xuống ôm chặt thất lưng hắn mà hung mãnh dốc toàn lực đâm nhập vào dũng đạo nóng bỏng ướt át bên dưới, trọng lượng toàn thân dồn toàn bộ vào phân thân đang chôn trong cơ thể Cửu Minh, khiến y mỗi lần thâm nhập đều đạt đến một độ sâu chưa từng có, đồng thời cũng chuẩn xác kích thích tới điểm khoái cảm tận sâu bên trong.

Cửu Minh chỉ cảm thấy thanh âm của mình dường như đã không còn, hắn chỉ có thể rên rỉ từng tiếng khàn khàn trầm thấp, chịu không nổi từng đợt kịch liệt xông tới, đôi tay bị xiềng xích buộc chặt gần như chống đỡ toàn bộ thân trên đang cong lên như hình cánh cung, đôi cánh cực lớn đen kịt bung ra, hoàn toàn giương đến lớn nhất, cả người siết chặt, túi cầu dưới hạ thể co rút lại, một cổ bạch tinh bất ngờ phun ra khỏi linh khẩu. Mà ngay lúc ấy, dũng đạo bên trong cũng đột ngột co thắt chặt chẽ khiến Phi Liêm một tiếng cũng không kịp rên đã phóng thích toàn bộ dịch thể vào cơ thể hắn. Trong nháy mắt, hai người thậm chí còn cảm giác như hai hồn phách đang quện chặt vào nhau. Hai cổ yêu lực không một tiếng động trao đổi tương triền, nguyên thần chỉ trong chớp mắt đã hoàn chỉnh.

Một lúc lâu sau, hồng phát yêu quái vẫn thoát lực ngã xuống trên giường, đôi cánh dơi rộng lớn xoa dài trên nệm chần, mái tóc đỏ rực mất trật tự rơi vãi trên vân nhung trắng nõn, ***g ngực rắn chắc trên dưới phập phồng, chậm rãi điều hòa lại khí tức, nhân thần mê ly cũng dần dần thanh tỉnh.

Phi Liêm cúi đầu, rút phân thân đã bán nhuyễn rời khỏi thân thể Cửu Minh, huyết khẩu chặt hẹp bị y vô tình tách ra đến cực hạn, phân thân vừa mới lui ra, nơi đó đương nhiên không có khả năng hoàn toàn khép kín, lúc này liền giống như một cái miệng tự có ý thức mà mở ra đóng lại, dịch thể vô pháp hấp thu bên trong vì hô hấp của cơ thể cùng cử động của huyết khẩu mà “nhóp nhép nhóp nhép” trào ra vang lên tiếng động ướt át, một sợi tơ trắng đục nối giữa linh khẩu của y với khuôn miệng đang nhóp nhép không ngừng ấy, giống như nơi kia đang cực kỳ lưu luyến phân thân vừa mới lui ra ngoài.

Phân thân bị cực đại mê hoặc nháy mắt đã phát nhiệt đứng lên, Phi Liêm nhú mày, chẳng lẽ còn chưa xong sao?

Ngẩng đầu, đối diện với y chính là đôi xích đồng sắc bén đã bắt đầu phát ra sát ý, người bình thường nếu nhìn thấy đối phương lộ ra biểu tình phần nộ rõ ràng đến như vậy sẽ biết ngay bản thân không nên được một tác lại muốn tiến một thước, huống chi con yêu quái vừa mới bị y thượng kia cũng không phải loại lương thiện gì.

Đáng tiếc, Liêm Trinh Tinh Quân chưa từng biết cái gì gọi là nhìn sắc mặt kẻ khác, kể cả khi ở trên Thiên

Điện hay trong yêu doanh, trước mặt cho dù có là Thiên Quân hay Ứng Đế, y cũng chưa từng làm cái gì mà sát ngôn quan sắc.

Vì vậy, y thẳng thừng nói: “Tiếp tục đi.”

Đôi cánh, điểm yếu ớt nhất của Dục Xà tộc cứ như vậy tiếp tục bị y giày vò, hơn nữa cho dù da thô thịt dày tới đâu, trải qua một trận giao hoan kịch liệt như vậy hẳn cũng sớm không chịu được mà cực kỳ suy yếu. Lúc này Cửu Minh đã toàn thân hư thoát, ngoại trừ dùng ánh mắt giết chết đối phương ra, đến cả một đầu ngón tay hẳn cũng nhắc không được, càng đừng nói tới chuyện phản kháng.

“Người –” Chửi bới, cự tuyệt, thoái thác còn chưa kịp lên đến miệng, cái tên bán yêu không biết điều kia đã đem hắn lật lại, tách ra hai chân, nhờ dịch thể lưu lại lúc trước khiến huyết khẩu trở nên ướt át xộp mềm mà động thân một cái, “Phốc –” một tiếng, phi thường thuận lợi... Tiến vào...

Cả một canh giờ, âm thanh thân thể kịch liệt va chạm vẫn chưa từng ngừng lại.

Hồng phát yêu quái lúc này ngay cả giọng nói cũng đã hồng mất rồi, trong cơn lũ tấn công dồn dập của y, hẳn không biết đã là lần thứ mấy phun ra. Bởi vì liên tục xuất tinh, linh khẩu lúc này dù bị dục vọng liên tiếp ép buộc cũng chỉ có thể xuất ra bạch dịch thưa thớt.

“... Phi... Phi Liêm...”

Phi Liêm thoát nhìn vẫn cực kỳ thành thạo sung sức, sống lưng thẳng tắp không hề lộ ra nửa điểm mỏi mệt, một lần lại một lần cực kỳ hữu lực đâm vào.

“... Chết tiệt... A... Người... A ân... Người còn không ... Không chịu dừng ...” Cửu Minh dùng thanh âm đã gần như nát bầy mà gian nan hừ ra một câu.

Phi Liêm thoáng dừng lại, phân thân cũng theo đó mà chỉ còn một nửa nằm trong cơ thể Cửu Minh, dừng đạo đã tràn đầy lại thêm luật động không ngừng khiến dịch thể thuận theo khe hở chảy ra ngoài cơ thể, tổ cáo rõ ràng một canh giờ đã điên cuồng không ngừng như thế nào. Y cúi đầu nhìn xuống hồng phát yêu quái đã bị lấn đi lấn lại đến gần như mất nửa cái mạng, thân thể xích lõa mỗi một bộ phận đều tràn đầy ái ngân, cơ bụng rắn chắc theo nhịp thở dồn dập mà không ngừng phập phồng, đôi chân thon dài vì bị ép mở quá lâu mà run rẩy không ngớt, hạ phúc ẩm ướt dính đầy bạch trọc hỗn độn của chính hắn cùng với mồ hôi, khiến bộ mao tinh mịn nơi khó gian đều ướt đến mơ hồ.

Y sờ lên phân thân bên dưới đã triệt để chán chường của Cửu Minh, dịch thể cực loãng vừa mới phóng thích làm ướt đầu ngón tay. Vì vậy y dị thường nghiêm túc mà lắc đầu: “Còn chưa được. Hắc Cầu nói, khi nào xuất đến hoàn toàn sạch sẽ mới là kết thúc.”

“Cái gì?! Người đừng nghe hắn... A... Dừng... A...” Cửu Minh còn chưa kịp giải thích xong, nam nhân trên người đã lại bắt đầu một vòng luật động mới, khí lực cuối cùng còn sót lại cũng theo đó tiêu thất không còn, hắn lại một lần nữa bị cuốn vào cơn sóng dục vọng của Phi Liêm, nửa câu còn lại cũng không kịp phun ra.

Trong mơ ý thức hỗn độn cuối cùng, hắn chỉ nghĩ, cái con Hắc Long ghê tởm kia ... Quá đê tiện rồi ...

=====

Các bạn đã thấy cái sự dẫn của Minh nhi chưa???? Ta chưa thấy cái màn H nào nó ngớ ngẩn thế này ==))
Kết cục được định đoạt trong chớp mắt:)) Cái sự lười nó hại Minh nhi thế đây ==))

p.s: Hắc Cầu đúng là đồ đểu ==))

33. Quyển 2 - Chương 13

Chương mười ba

Tơ gấm mượt lướt trên thân xà, đuôi dài cuốn lấy đứt gân cốt

Tiểu Kim Phong ngây ngốc ngồi trong sân, đợi từ hừng đông đến khi bầu trời tối đen, lại tiếp tục đợi từ khi bầu trời tối đen đến hừng đông lần nữa, cậu chống má nhìn chăm chăm cánh cửa phòng đóng chặt, thịt trâu làm xong đặt bên cạnh đã sớm nguội ngắt.

Thở dài một cái, cũng may tiểu quy tinh cậu cũng có chút đạo hạnh, dù có ba ngày hai đêm không ngủ cũng không thành vấn đề.

Cực kỳ tò mò tình huống bên trong, nhưng ngay cả một chút động tĩnh cậu cũng nghe không thấy, cũng nhìn không được mà muốn trộm chui đến nhìn lén một phen, đáng tiếc, trước cửa phòng đã được bố trí một tầng pháp chướng cao cường, đừng nói đến chuyện đi qua, chỉ cần vừa đến gần thôi đã thấy nóng không gì sánh được.

Đang nhàm chán cầm que chọc chọc con kiến lang thang trên mặt đất, cậu đột nhiên nghe thấy tiếng cánh cửa bị đẩy ra từ bên trong, nhiệt tức vốn vây quanh phòng thoáng chốc như bị một cơn gió thổi qua mà biến mất.

Từ bên trong đi ra lại là con yêu quái diện vô biểu tình, tiểu Kim Phong nhìn thấy mà không khỏi giật mình.

Di? Sao lại thế này? Lúc trước bị ôm ngang mang vào không phải vị này sao?

Rướn dài cổ ngóng ra đằng sau y, ánh mặt trời quá ngọ phá vỡ hôn ám trong phòng, giúp cậu miễn cưỡng nhìn thấy một đoàn tóc đỏ rối tung không hề nhúc nhích nằm trên giường.

Lại quay đầu nhìn về phía yêu quái đang tiến đến gần mình kia, chỉ thấy y thần sắc bình tĩnh, khí sắc vô cùng tốt, vết thương trên người cũng đã khỏi hẳn, trước ngực kia đừng nói cái gì mà yêu độc ngay cả một điểm màu đen cũng không thấy. Chắc chắc không phải con yêu quái mặt lạnh này đã trực tiếp đem hồng phát yêu quái kia ăn luôn rồi chứ?!

Phi Liêm nhìn thoáng qua tiểu Kim Phong đang miên man suy nghĩ, cũng nhìn thấy một đĩa thịt đã nguội từ lâu bên chân cậu, đột nhiên mở miệng nói: “Hắn đói.”

Tưởng tượng đến ánh mắt đói khát mà hồng phát yêu quái thường dùng để nhìn mình, con yêu quái diện vô biểu tình trước mặt lại thiện ác bất phân, giống như chuyện gì y cũng có thể làm ra được, cậu không khỏi nghĩ đến cảnh tượng mình bị đem làm điểm tâm ăn sáng. Kim Phong ngay lập tức như bị roi quát trúng mà nhảy dựng lên, ôm đầu cuộn lại thành một cục, không ngừng kêu: “Đừng, đừng ăn ta....”

Phi Liêm mặc danh kỳ diệu nhìn cậu, lại thần nhiên phân phó: “Đừng làm đồ chay, toàn bộ đồ mặn là được.” Nói xong, liền xoay người trở lại trong phòng.

Trong sân chỉ còn lại một mình tiểu Kim Phong ngốc lăng thổ phào nâng đầu lên. Phù Hóa ra không phải muốn ăn thịt cậu a.....

=====

Phi Liêm thuận tay đóng lại cửa phòng, chắn đi ánh mắt tò mò nhòm vào của tiểu quy tinh.

Nhìn con yêu quái thường ngày kiêu ngạo tự đắc giờ đến cả sắc mặt cũng phát xanh nằm trên giường. Phi Liêm nghĩ nghĩ, chẳng lẽ giúp y nguyên thần giao hoan chữa trị đã khiến Cửu Minh bị thương nặng sao, liền không khỏi lo lắng, bước đến gần nhìn xuống.

Vừa mới tới bên giường, đột nhiên một tiếng gió lao tới, cả người nháy mắt bị siết chặt, một cái đuôi rắn thật dài từ trong chăn thò ra, phần đuôi cực to đem y vũng vàng cuốn lấy. Chỉ thấy thân rắn kia trắng kiện hữu lực, ở trên người y nhanh chóng cuốn thêm vài vòng, giống như thiết hoàn mà gắt gao siết chặt, đem cả người y gói lên lơ lửng giữa không trung.

Phi Liêm chỉ nghe thấy từng âm thanh răng rắc của xương sườn vỡ vụn, cảm giác xương cốt toàn thân như sắp bị nghiền thành từng khúc, không khí trong ngực triệt để bị ép ra, khiến y vô pháp hô hấp.

Thế nhưng vẫn như cũ trấn định lãnh tĩnh, y cúi đầu nhìn xuống đôi mắt đỏ rực vừa mở ra, trong đôi xích đồng hiện lên sát ý rõ ràng. Hiển nhiên, hồng phát yêu quái kia đã tức đến cực hạn rồi.

Thế mà Phi Liêm lại đột nhiên cảm thấy yên tâm, ít nhất hẳn vẫn còn tinh thần cùng khí lực mới có thể làm ra hành động này, so với bộ dạng như tử xà nằm chết dí trên giường kia vẫn tốt hơn nhiều lắm.

Xà yêu phần nộ nhìn tên bán yêu dù bị siết đến gãy xương vẫn dang trí nghĩ sang chuyện khác trước mặt, thật là tức điên mà phát không được. Hẳn vạn năm khó lắm mới có một lần nảy ra thiện tâm, không tiếc hao phí yêu lực chui vào trừ độc tu nguyên cho y, thế mà cái con bán yêu bán tiên cứng đầu ngu ngốc này hoàn toàn không biết cái gì là khiêm nhường, cự nhiên không hề lưu tình dè hấn ra làm đến gần chết!!

Đương nhiên, hẳn tuyệt đối sẽ không thừa nhận trong quá trình đó hẳn cũng cảm thấy khoái cảm không thể nói thành lời trước nay chưa từng có, lại càng không thừa nhận hẳn vì cực khoái mà hôn mê giữa đường! Lân Trùng tộc tính vốn cực ***, dù là loài có chân như rồng, hay có cánh như xà, một khi đã giao hoan sẽ dây dưa không ngớt, còn có truyền thuyết nói rằng, kể cả chặt xuống đầu xà thì thân rắn bên dưới vẫn sẽ tiếp tục giao triền không thôi. Huống chi hẳn còn tự phụ bản thân từng qua lại vô số yêu nữ, trong yêu giới cái danh hoa tâm cũng không phải không nổi tiếng, thế mà giờ cự nhiên lại bị một tên Tinh Quân vạn năm ngay cả cửa điện cũng không ra sự tình một chút cũng không biết, lặn qua lộn lại đến hôn mê, bảo hẳn làm sao không thịnh nộ?!

Liên thấy Cửu Minh chậm rãi ngồi dậy, tấm chăn bằng tơ tằm từ bờ vai dày rộng của hắn trượt xuống bụng, vừa lúc che mất bộ vị biến đổi từ thân người sang xà kia, trên làn da ở thắt lưng cùng hông còn thấp thoáng thấy rõ vài điểm lân mỏng màu son, thân rắn uyển chuyển cực đại từ dưới chăn vươn ra, hơi tựa lên chiếc giá bằng gỗ hoa lê chạm trổ ưu nhã bên giường, hình người cùng yêu tướng hòa trộn vào nhau, không ngờ lại sinh ra một loại yêu mị hỗn độn.

Thân rắn cuộn lấy Phi Liêm kéo tới bên giường, chỉ thấy hồng phát yêu quái nhếch miệng cười rộ lên, chiếc lưỡi rắn chẻ đôi phun ra, lượn lơ cao thấp như muốn liếm lên mặt Phi Liêm.

“Người mất hứng?” Thật hiếm có, Phi Liêm cự nhiên lại nhìn ra cảm xúc của hồng phát yêu quái. Có điều chuyện đến tận nước này, cho dù có là người mù cũng có thể cảm giác được nộ khí phùng phùng đang lan tràn khắp căn phòng.

“Không. Ta thật cao hứng.”

Hồng phát yêu quái nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể lập tức lao lên một ngụm đem kẻ kia nuốt thẳng vào bụng.

Kiểu nói nghĩ một đằng làm một nẻo của hắn khiến Phi Liêm nhú mày. Quả thật trong nửa tháng này, số lần về mặt y biến hóa so với cả vạn năm trước cộng lại còn nhiều hơn.

Xương sườn bị siết gãy quả thật vô cùng đau đớn, thế nhưng thân xà đang cuộn lấy y kia vẫn không chịu thả lỏng nửa điểm, ngược lại còn càng lúc càng siết chặt hơn, xương cốt cùng thịt da kéo kẹt rung động, Phi Liêm cảm giác bản thân như quả hạnh đào đang bị ép ra lấy nước, chỉ sợ không bao lâu nữa cái thân thể này sẽ bị cái đuôi rắn kia nghiền nát. Từ khoe miệng một dòng máu rỉ ra, có vẻ nội tạng bên trong đã bị thương, nếu còn tiếp tục siết thêm nữa, Phi Liêm nghĩ, có khi cả gan phổi y cũng bị ép ra ngoài không chừng.

Xích đồng nhìn chằm chằm đôi môi đã phát xanh của Phi Liêm, máu từ khoe miệng rỉ ra càng lúc càng nhiều, đến lúc y sắp bị Cửu Minh siết đứt làm đôi thì bỗng nhiên “đương!!” một tiếng, thanh âm chén đĩa rơi vỡ trên mặt đất đánh tan tử vong trầm mặc trong phòng, đáng thương tiểu Kim Phong đông cứng đứng trước cửa, không ngờ bản thân vừa bước vào đã nhìn thấy một màn yêu quái nửa người nửa xà đem người ta tươi sống siết chết, nhất thời kinh sợ đến không cầm nổi chiếc khay trong tay, đồ ăn nóng hôi hổi bên trên, toàn bộ rơi thẳng xuống đất.

Hương thơm thức ăn bay vào trong phòng, hồng phát yêu quái bụng đã sớm kêu gào vì đói ngay lập tức quát lên: “Thịt trâu đen!! Tiểu ô quy! Người dám đem thứ tốt như thế đánh rơi hả!!”

Cái đuôi rắn thô dài vút Phi Liêm sang một bên nhanh chóng thu về trong chăn, chăn nệm bị xé tung lộ ra bên dưới một đôi chân không biết đã biến lại từ lúc nào! Chỉ thấy hắn xoay người xuống giường, trực tiếp đi thẳng đến trước mặt tiểu Kim Phong, một tay chống trên cửa, một tay tóm lấy cổ áo tiểu quy tinh, khoe miệng rách ra, sắc mặt ác liệt, răng nanh vừa nhọn vừa âm hiểm nhe ra, đáng sợ tới mức Tiểu Kim Phong run lên bần bật.

“Tiểu ô quy! Hạn cho người trong một nén hương mang đến một trăm cân thịt trâu đen, nếu không, ta sẽ ăn thịt rùa sống!!”

Đáng thương tiểu Kim Phong bị vớt ra ngoài cửa còn phải lặn thêm mấy vòng, may mắn lớp mai trên lưng cũng đủ cứng rắn, vừa bò dậy đã hoảng loạn hướng trừ phòng lao tới, chạy một nửa mới hiểu ra Cửu Minh vừa phân phó những gì. Một, một trăm cân thịt trâu đen?! Kia.... kia, chẳng lẽ bắt cậu trực tiếp khiêng trâu đến đây chắc....

Đang hoảng loạn không biết phải ứng phó thế nào đã thấy lão Huyền Quy Tinh tóc bạc râu dài phiêu phiêu chạy tới, tư thái nhìn qua ung dung thoải mái, hiển nhiên hoàn toàn không biết tình trạng suýt chút nữa đã máu chảy thành sông trong phòng, tiểu Kim Phong hai mắt sáng ngời. Tốt rồi! Có sư phụ ứng phó, phỏng chừng có thể kéo dài một đoạn thời gian, giúp cậu có cơ hội đem thịt trâu đen chuẩn bị tốt.

Lại nói tới lão Huyền Quy Tinh, dù sao cũng đã một ngày một đêm lại vẫn không thấy chút động tĩnh nào trong phòng, lão liền tiện chân đến đây nhìn xem thế nào, chân trước còn chưa kịp bước qua cửa, gáy áo đằng sau đã bị tóm lên, vèo một cái lúi vào trong phòng, còn chưa kịp hồi thần, mở mắt ra đã nhìn thấy Phi Liêm gương mặt phát xanh khốe miệng rỉ ra từng đạo máu nhiễm xuống trường bào màu bụi.

“Làm, làm sao vậy?!”

Lão Huyền Quy Tinh vừa vội vàng chạy tới bắt mạch vừa thì thào tự hỏi, lại ở trên người Phi Liêm vừa sờ vừa nắn, “Không phải chứ, nếu đã nguyên thần mập hợp, bây giờ phải hồi phục rồi chứ..... A? Xương sườn sao lại gãy rồi?! Cầm hết vào nội tạng cả!!”

Phi Liêm mặt vô biểu tình cúi đầu nhìn, lại nâng lên tay trái, từ cổ tay tới khuỷu tay đã biến dạng vô cùng kỳ dị.

“Tay trái gãy rồi.”

“Lão thiên a! Đây, đây là làm sao vậy?!”

“Câm miệng!” Hồng phát yêu quái không kiên nhẫn trừng mắt liếc lão một cái, hoàn toàn không có tự giác của kẻ vừa hại người, theo bản tính có thù tất báo của hắn, không đem Phi Liêm siết đến chết ngay lập tức đã là không tồi rồi, chỉ gãy vài cái xương thì đã làm sao, “Nhanh trị đi!! Đừng có dài dòng!”

Lão Huyền Quy Tinh sợ hãi âm uy của Minh xà đại yêu, run run rẩy rẩy thò tay vào trong bao vải bên hông đào loạn một hồi, cuối cùng lôi ra một cái tiểu hồ lô, tỉ mỉ mở nắp rồi phi thường cẩn thận đổ ra một viên được đan nho nhỏ không to hơn hạt dương mai nói: “Đây là Ngưng Chu Đan lão phu luyện.....”

Còn chưa kịp nói xong, Cửu Minh đã sẵng giọng quát một câu: “Lão ô quy keo kiệt, đưa đây!” rồi vươn tay đoạt lấy hồ lô, một phen bóp mở miệng Phi Liêm, nâng tay còn lại dốc sạch sẽ đan dược vào trong, cuối cùng vớt lại cho lão một cái hồ lô rỗng không. Hắn nhìn biểu tình khốc không ra nước mắt của lão, hừ mũi nói: “Không phải chỉ mấy viên đan dược thôi sao, luyện thêm là được!”

Lão Huyền Quy Tinh cơ hồ muốn té xỉu, nói cái gì mà luyện thêm? Mấy ngàn năm nay lão hao phí không biết bao nhiêu tâm sức, đi khắp Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu ba ngọn tiên sơn, vất vả lắm mới tích góp được chút tiên thảo thần dược, lại mất thêm năm trăm năm mới có thể luyện thành. Vì trong đan có một loại quả là Hỏa Phượng Chu cực kỳ khó cầu, phượng hoàng lúc niết bàn mỗi năm trăm năm một lần dựng hương mộc dùng lửa tẩy nghiệt mà cái tử hoàn sinh, Chu quả này chính là do hỏa tinh của Phượng Hoàng mà thành, lại nhập lò luyện thành đan, tên cổ Ngưng Chu Đan.

Thứ bảo vật ngày thường chỉ cần nghe tên cũng khiến không biết bao nhiêu kẻ thèm muốn nay lại trở thành thứ thuốc trị thương tâm thường mà bị ăn đến sạch sẽ, bảo làm sao lão không đau lòng đến chết đi được?

Đáng tiếc, đối phương một là dị thú yêu quái ngang ngược thành tính một là tinh quân thần nhân bảo vật đây điện vẫn coi như rác rưởi, lão Huyền Quy Tinh cũng chỉ còn cách tự thương bản thân xui xẻo.

Mà Ngưng Chu Đan quả nhiên thần kỳ, vừa vào bụng đã cảm thấy một đoàn hơi nóng truyền khắp toàn thân khiến cả người thư sướng, thương thế Phi Liêm nháy mắt đã biến mất, tay trái nâng lên, hoàn hảo không chút thương tổn.

Cũng may, tuy vị tinh quân này vạn năm không ra khỏi điện phủ nhưng ít nhất lễ tiết cơ bản thì vẫn còn biết một chút, y hướng lão Huyền Quy Tinh chấp tay một cái: “Đa tạ.” rồi vươn cánh tay trái đã khỗi hẳn lên chui vào trong hư không như tìm vật gì đó, dùng thuật cách không thủ vật sờ soạn một trận, cuối cùng đào ra một thứ, đưa cho lão Huyền Quy Tinh.

Chỉ thấy vật ấy đen thui như một khối than, bên trong lại có tia sáng, biến ảo năm màu.

Chỉ nghe Phi Liêm nói: “Vật ấy đã để trong điện phủ ta lâu ngày, hơn phân nửa là vô dụng, hôm nay tặng người coi như tạ lễ.” Cửu Minh đứng bên chỉ liếc mắt nhìn một cái, cực kỳ coi thường thứ đồ xấu xí kia, cười nhạo nói: “Phi Liêm, không phải người tùy tiện lấy một cục than đi tặng người ta đấy chứ?”

Lão Huyền Quy Tinh đôi mắt sáng ngời, bàn tay gần như phát run mà giơ lên đón lấy: “Này, này chẳng lẽ là... than Ngũ Sắc trong truyền thuyết sao?”

Phi Liêm gật đầu.

Cổ thư ghi chép, thời vãng cổ, bốn phương hoang vu, Cửu châu chưa có, trời không tách ra, đất chưa thành hình. Lửa nóng tràn lan mà bất diệt, lũ lụt dôi dào hỗn loạn khắp nơi, mãnh thú ăn thịt người dân ngu muội, ác quỷ quấy đi trẻ con yếu ớt. Nữ Oa khi đó luyện đá ngũ sắc vá trời, chặt chân ngao chống về bốn phương, giết hắc long cứu tế Kỳ Châu, dùng lau sậy chặn dòng nước lớn. Năm đó Nữ Oa luyện đá trong lò, dùng nhiên hỏa mà luyện, đá ngũ sắc luyện thành, có thể nói là thứ đầu tiên dùng lửa luyện ra từ thửa thiên địa sơ khai. Thạch tinh rơi vào trong lửa, cùng củi gỗ trong lò đốt thành than, than có màu đen bên trong lại ẩn hiện ngũ sắc, tên cổ chính là than Ngũ Sắc.

Lão Huyền Quy Tinh biết hết thiên hạ bảo vật, đương nhiên cũng đã nghe qua truyền thuyết của than Ngũ Sắc này, đáng tiếc vô duyên nhìn thấy, chỉ nghe nói trong tay Đông hải long vương cũng có một khối, trường kỳ giấu trong bảo khố tại long cung, viên than đó nghe nói to bằng một cái bánh nướng nhỏ. Lại từng nghe tin đồn có một vị tiên gia vì luyện thành bảo vật, muốn dùng năm tòa kim sơn để đổi lấy viên than đó với Đông Hải Long Vương nhưng vẫn bị cự tuyệt, đã thấy vật ấy trân quý đến thế nào.

Mà khối than lão đang ôm trong lòng này, không ngờ còn lớn như một cái đầu ngựa!!

Tạ lễ này, đừng nói một hồ lô Ngưng Chu Đan, cho dù có là cả xe cũng quá đủ.

Lão Huyền Quy Tinh giờ phút này ôm khối than Ngũ Sắc kia thương tiếc không rời tay, ngoài cửa lại truyền đến từng trận hương thịt, tích tắc sau đã thấy tiểu Kim Phong dùng xe đẩy vào một tảng thịt trâu đen nướng nóng hôi hổi, Cửu Minh ngay lập tức không buồn bận tâm hai kẻ còn lại trong phòng, một tay nâng lên tảng thịt trâu nặng đến gần trăm cân trở lại trong phòng, đặt mông ngồi xuống giường, hai chân gác vào nhau, nhanh chóng cầm khối thịt trâu to khổng lồ nhét vào miệng.

Tiểu Kim Phong nhìn thấy mà trợn mắt há mồm, khối thịt to đến như thế mà cái con yêu quái này vẫn có thể nuốt vào, thậm chí cả xương cũng không thấy nhả ra?!

Chẳng lẽ những người khác đều không cảm thấy quái dị sao?! Quay đầu lại nhìn, bán yêu mặt lạnh kia vốn đã quen nhìn tướng ăn như vậy của hắn, chỉ đơn giản buông tay đứng một bên, hiển nhiên không hề có ý định tới gần. Đã thú đang ăn mỗi tuyệt đối không cho phép bất cứ ai dám mơ ước đến thức ăn trong miệng nó, một con yêu bụng đói đến kêu vang cũng không hề ngoại lệ.

Lại quay đầu nhìn sang sư phụ Chỉ thấy lão đang ôm một khối than mà như ôm mỹ nữ, nước dãi chảy dài ba thước, chỉ còn kém giống tên ngọc hôn lên nữa thôi, tiểu Kim Phong nhìn thấy không khỏi liên tục lắc đầu, ô..... Không bằng trở về hang của mình tu hành có khi còn bình thường hơn, nếu cứ dây dưa với đám yêu biểu tình cổ quái này, sớm hay muộn cũng chẳng có tiền đồ.....

Giải quyết xong một trăm cân thịt, hồng phát yêu quái ý do vị tấn liếm liếm khoe miệng, liếc mắt về phía tiểu Kim Phong một cái, hỏi: “Còn nữa không?”

Đáng thương tiểu Kim Phong đã gần như phát điên. Trùng mắt nhìn thân hình hoàn toàn không chút biến hóa của Cửu Minh, cậu biết, hình người nhìn thấy bây giờ chẳng qua là huyền hóa thật mà thôi, nhưng nhưng đó là một trăm cân thịt a, không phải bụng cũng nên nhô lên một ít sao? Thức ăn ăn vào đều đi đâu hết rồi?! Đạo hạnh cậu còn nông cạn, đương nhiên nhìn không thấy thực thân của Cửu Minh, miệng

xà nuốt hết một voi, chỉ nhìn cái đầu của con Minh xà kia, đừng nói một trăm cân, cho dù có một ngàn cân thịt cũng đừng mong bụng hân rộng thêm một tấc.

Cửu Minh nhìn cái xe đã trống không, ít thể này ngay cả dất rằng cũng không được, than thở nói: “Thịt trâu này so với Quỷ còn kém xa.” Quỷ chính là thượng cổ kỳ thú, hình dạng như trâu, màu xanh không sừng, chỉ có một chân, mỗi lần xuất nhập sẽ mang theo mưa gió, thanh âm như sấm mắt sáng như nhật nguyệt, tên gọi là Quỷ. Hiên Viên Hoàng Đế trong một trận chiến cùng Xi Vưu đã giết Quỷ lấy da làm trống, vật làm nên cách xa năm trăm dặm vẫn còn nghe rõ âm thanh, khiến quân Xi Vưu kinh hoàng, trận đó hoàng đế đại thắng. Không ngờ loại kỳ thú như thế cũng tránh không thoát số phận trở thành thức ăn trong bụng yêu quái này.

Phi Liêm đối với thái độ giết chóc trắng trợn của hân hoàn toàn làm ngơ, không nên giết cũng đã giết, lúc này chắc chắn cũng đã tiêu hóa đến sạch sẽ rồi, y không định tính toán so đo loại chuyện này với Cửu Minh.

Nhìn đám người trong phòng, Phi Liêm hỏi: “Nữ Bạt đâu?”

Cửu Minh “Nga” một tiếng, chỉ ra bên ngoài: “Nếu nàng không thể thoát ra, đại khái vẫn ở chỗ đó.”

“Người không đem nàng về?”

Cửu Minh nhún vai, lúc ấy trong mắt hân chỉ còn thấy duy nhất Phi Liêm một thân máu tươi sinh mệnh sắp mất, làm sao còn tâm sức đâu mà mang Nữ Bạt về. Đương nhiên, loại chuyện này, hân cũng không định nói ra.

“Nàng rất thối.”

“.....”

Phi Liêm biết rõ, xiềng xích của y cho dù có lợi hại đến đâu cũng chỉ có thể không chế hành động của nàng ta, y cũng không có năng lực phong tỏa yêu lực của nàng, nếu Nữ Bạt lại tiếp tục phát điên, chỉ sợ ngay cả Thiên Sơn này rộng lớn sẽ gặp họa hạn hân đến trăm năm. Có điều, ở trong mắt hồng phát yêu quái, một trăm năm khô hạn đó cũng chỉ là chuyện cực kỳ bình thường.....

Thế nên y gật đầu, nói: “Ta đi một chuyến.”

Nói xong thân thể liền chui vào trong đất, sừ một cái đã không còn bóng người, tiểu Kim Phong nhìn thấy mà trợn mắt há mồm, còn chưa kịp hồi thần, đã cảm thấy bả vai đột nhiên nặng xuống, nghiêng đầu ngược lên, đập vào mắt chính là một đôi xích đồng giáo hoạt cong cong: “Tiểu ô quy, hạn cho ngươi trong vòng nửa nén hương tiếp tục đem đến cho ta một trăm cân thịt, bằng không”

=====

Tác giả có chuyện muốn nói: Kỳ thật từ lâu Live ta đã có chút oán hận, sau khi một nam nhân bị cưỡng x rồi (Đương nhiên trong trường hợp tiểu Cửu nhà chúng ta thì xét đến cùng vẫn cứ là hợp X), tuyệt đối không có khả năng kêu đau rồi vội vàng thu thập đồ vật bỏ trốn mất dạng..... Kiểu gì cũng phải trả thù chứ, không đem đối phương đánh chết thì thôi đi, dù sao cũng đều là nam nhân, sức mạnh bình thường đều phải tương đương mới đúng. (Giống như trong công ty của Live ấy, một tên nhìn gầy cực kì mà vẫn có thể đối bình nước một cái dễ dàng, Live ta thì nhe răng trợn mắt đến thất lưng đều đau mà chẳng làm được gì, ách, ta yếu ớt mà!)

Được rồi, ta thừa nhận ta quá lan man rồi, bất quá tiểu Cửu dùng thân rắn quấn người cảm giác cũng thật háo sắc đâu

trong lúc nhàm chán thì YY chơi thôi ~~ sự thật chứng minh, Tiểu Cửu cũng không phải dễ dàng bị ăn mà ~~

34. Quyển 2 - Chương 14

Chương mười bốn

Tiêu diện nguyên thị kiều hoa mị, Dao Trì kim trầm tuyên cổ tình*

Phi Liêm sử dụng thổ thuật, ba trăm dặm từ viện tử của lão Huyền Quy Tinh đến thảo nguyên bất quá chỉ trong nháy mắt

Y từ sườn núi bước ra liền thấy quang cảnh bốn phía so với lúc mất đi ý thức cũng không có gì khác biệt, Nữ Bạt kia vẫn ngã ngồi trên đất, Thiên Ma Tỏa trước khi hôn mê y kịp gọi ra vẫn như trước vũng vàng vậy nàng tại chỗ, có điều Nữ Bạt lúc này dường như không muốn phản kháng, chỉ lẳng lẳng nhìn về phía trước, trên gương mặt cháy đen so với biểu tình tê liệt lúc trước quả thật có thêm vài phần đau khổ bi ai.

Đôi mắt cương lãnh của nàng chậm rãi di chuyển, chăm chú nhìn về phía bán yêu đột nhiên xuất hiện, không có chút nào ngoài ý muốn, phảng phất giống như nàng vẫn đang chờ ai đó đến.

Chờ ai? Có thể chờ được không?

Tất cả đều đã không còn nằm trong phạm vi nhận thức của nàng nữa.

Tuy bị nàng dả thương nhưng đối với nàng Phi Liêm cũng không có hận ý.

Năm đó Khai Dương cũng từng tham dự trận chiến thượng cổ kia, y còn nhớ lúc ấy, khi Khai Dương Vũ Khúc Tinh Quân trở về, đã đem một hồi đại ác chiến giữa hoàng đế cùng Xi Vưu kể đến sống động như thật, trí nhớ y rất tốt, mà thật ra phải nói là, đối với y, mấy ngàn năm qua cũng không có mấy điều đáng nhớ, cho nên y vẫn nhớ rõ từng nhân vật Khai Dương đã nhắc đến. Hiên Viên hoàng đế cứu chiến cứu bại[1] vẫn bất khuất không nản, Huyền Tổ nhị nữ thiên tiên mỹ mạo hữu tình hữu nghĩa, Ứng Long khí thế cuộn cuộn một tiếng phá phong, còn có dương kiều âm phục[2] tấn diệt bách cốc thanh y Nữ Bạt.....

Có điều, cho dù có là công thần hàng phục Xi Vưu, Ứng Long cùng Nữ Bạt lại chưa hề được một chút khen thưởng, ngược lại còn mất tiên vị trên trời.

Ứng Long sau đó trở về Nam Cực, ẩn thân trong sơn trạch, Long tính thuộc thủy, am hiểu nhất là thủy thuật, vì vậy nơi hắn ở vẫn khí thủy tức tự nhiên hội tụ, phương nam vì thế mà cũng nhiều mưa hơn. Mà sau đó vài năm, Ứng Long lại đột nhiên xuất thế, trợ giúp Vũ Vương trị thủy, mở ra Giang Hà[3] hai sông, lập nên kì công, nên được thế nhân kính ngưỡng, thờ phụng như thần linh.

Nếu đem ra so sánh, Nữ Bạt lại không có may mắn như vậy. Nàng đến vùng Xích Thủy phía bắc, vì thế nơi này hạn hán triền miên, quanh chỗ nàng ở không lúc nào có mưa. Nguyên bản cũng không có chuyện gì xảy ra, thế nhưng trên trời có một vị Diên Tổ Thúc Quân vì thay trời cầu mưa lại xua đuổi Nữ Bạt, ông nói: “Thần đi về phía bắc, trước trừ hết thủy đạo, khơi thông kênh rạch.” Câu nói này về sau trở thành chú, cuối cùng trở thành câu khai sáng của Đạo Gia. Nữ Bạt cực bất đắc dĩ, đành lang bạc kỳ hồ khắp vùng đất phương bắc, thế nhưng nàng đi đến đâu, hạn hán đến đấy, nông vật thất thu, bị thế nhân căm hận phỉ nhổ, khổ không nói nổi.

Phi Liêm nhìn vị Nữ Bạt năm xưa từng trợ hoàng đế lập được kỳ công bình định Xi Vưu phản loạn, lúc này chỉ còn lại yêu thân, y cũng không có động tác gì, có lẽ vì cảm thấy đồng cảm với nàng. Phi Liêm y bây giờ dường như một vị tinh quân còn không phải cũng là thân yêu quái sao, vì thế đối với Nữ Bạt y cũng không hề có hận ý, ngược lại khi nhìn thấy nàng mất tinh thần ngồi dưới đất, thê lương nhìn về nơi xa xôi nào đó, trong lòng không khỏi khẽ động một cái.

Bỗng nhiên Nữ Bạt kia nói chuyện.

Không phải mấy câu điên khùng vô trí, cũng không có gào rú kinh khủng, thanh âm của nàng lúc này tao nhã mềm nhẹ, đầy lý tính cùng trật tự.

“Xin hỏi, đây là nơi nào?” Vừa nói, thân thể Nữ Bạt cũng xảy ra biến hóa, mái tóc dài hỗn loạn rối tung nháy mắt thu lại chỉnh tề, la sam thanh sắc bị tàn phá cũng trở thành ám văn thanh huyền[4], ngón tay khô dài hóa ra lại tinh xảo xinh đẹp tuyệt trần, làn da cháy đen đổi về trắng nõn như sữa, khuôn mặt xấu xí kinh người dần dần trở lại thiên nhân chi tư đến Phi Liêm cũng chưa từng gặp qua.

Như thế này, mới là thiên nữ trong truyền thuyết từ thiên cung hạ phàm tương trợ Hiên Viên hoàng đế, thiên nữ Nữ Bạt!

Theo biến hóa của Nữ Bạt, khí tức nóng rùng rục phiêu đảng bốn phía lúc trước cũng nháy mắt tiêu tan, không gian trở nên mát mẻ mờ ảo, giống như đang chìm trong sương mù.

Phi Liêm có một loại áo giáp nhất thời, giống như nơi đây không còn là thế gian nữa mà là hành lang thiên cung, y ngẫu nhiên gặp gỡ một vị thượng cổ thần nhân đã ngủ đến mấy vạn năm, giờ tỉnh lại liền hoang mang hỏi người xung quanh, hôm nay, là năm nào rồi? Vẫn là Hiên Viên làm vương sao?

Một lúc sau, y mới chậm rãi trả lời: “Nơi này là Thiên Sơn.”

“Thiên Sơn?.....” Nữ Bạt nhìn quanh bốn phía, giống như vẫn không thể lý giải, “Ta đến nơi này làm gì?..... Hẳn..... không có ở đây.....”

Cảm giác trên người xiềng xích nặng nề khiến nàng cúi đầu nhìn xuống, có lẽ nàng vốn không biết bản thân lúc trước đã làm những gì, nhưng thần nữ thông tuệ, cuối cùng cũng mơ hồ nhận ra bản thân đã gây ra những chuyện gì và vì sao lại đến đây.

Trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một nụ cười chua xót: “Quả nhiên, ta lại điên.” Đôi mắt nàng khi ngừng đầu lên đánh giá Phi Liêm vẫn ôn nhu như nước, hoàn toàn khiến người ta không thể đánh đồng nàng cùng con ác yêu vừa mới mấy ngày trước đã điên cuồng hành ác, thậm chí còn suýt giết chết Phi Liêm kia. Nàng cũng không trách cứ y, thậm chí còn không yêu cầu y cởi bỏ xiềng xích, chỉ nhìn rồi gật đầu: “Cám ơn người.” Cảm kích tràn đầy trong câu nói.

Phi Liêm nhiều ít cũng có điểm ngoài ý muốn, trầm mặc một lát, cuối cùng vẫn nhịn không được hỏi: “Người đang tìm ai?”

Nữ Bạt chậm rãi lắc đầu.

Y nhớ tới cái tên từng nghe được từ miệng Nữ Bạt lần trước kia: “Triêu Thiên là ai?”

Trong một khắc, y thậm chí còn có cảm giác nhân thần của Nữ Bạt như vỡ ra. Không phải là đồng tử, mà là thần thái bên trong, chỉ trong nháy mắt đã tan nát thành nghìn vạn mảnh nhỏ vô pháp hồi phục.

“Triêu Thiên” Nữ Bạt dường như đang cố nhớ lại, nhớ lại khoảng thời gian như chớp mắt giữa hắc cùng nàng, đối với thượng cổ thần nhân đồng thọ cùng thiên địa mà nói, mấy trăm năm, còn không phải chỉ như nháy mắt một cái sao? Có điều cái nháy mắt này, đôi khi sẽ trở thành vĩnh viễn.

Tương thức, tương xử, tương luyện[5], khi trí nhớ lần thứ hai trôi về trái tim nàng, cảm giác đó như thế nào, chỉ có duy nhất vị thượng cổ thần nhân này biết.

“Triêu Thiên, hẳn vốn chỉ là một con người, là ta tận mắt chứng kiến hắc biến thành Thi Vương.”

“Người giết hắc?”

Nữ Bạt cười khê, lắc đầu: “Ta tuy không thể trở về thiên đình, nhưng vẫn biết đạo lý thiên địa, chuyện giết hại sinh linh phá vỡ luân hồi này ta sao có thể làm được? Lúc ta gặp hắc, Triêu Thiên đã là một người chết.”

Phi Liêm biết chính mình hiểu lầm, liền chấp tay có ý xin lỗi.

Nữ Bạt cũng không trách: “Ôn dịch thiên hạn vốn là số trời, thân thể ta thể này là thay trời xử phạt, giáng họa nhân gian, cũng chính là thiên phạt. Ta không trách Thiên Cung phạt ta, cũng không oán Diên Tổ truy đuổi, có điều vạn năm trên nhân thế, ta..... luôn tịch mịch.” Ánh mắt xa xăm, như đang nhớ lại đoạn năm tháng dài đằng đẵng như không có kết thúc đó.

Nàng cũng không phải chưa từng gặp qua người chết, năm tháng dài lâu, phạm nhân bắt quá cũng chỉ được trăm tuổi, vì thế, nàng cũng không để ý nhiều.

Nhưng nàng chưa từng nhìn thấy một người đã chết mà cả thân mọc ra lông tơ dài trắng như nhung, ban đêm từ trong mồ chui ra, nơi nơi lác lác đi lại.

Nhìn một thi thể như vậy cũng đủ dọa người, nhưng thôn xóm bên cạnh đã sớm vì ôn dịch mà bị bỏ hoang, đừng nói là người, quỷ cũng không thấy bóng dáng. Nàng đi theo người chết cổ quái kia, nhìn thân thể cứng nhắc của hắc nghiêng ngả lao đảo đi tới một thôn làng cách đó không xa, bên trong người chết lại

càng nhiều, vì hắc chết sớm nên còn được mai táng tử tế, những người chết sau chỉ có thể phơi thây nơi dã ngoại. Hắc chậm chạp đi vào thôn trang, chỉ cần thấy chút ánh trăng phản chiếu trên hồ nước gợn sóng đã hoảng sợ vội vã tránh đi, nhìn ánh lửa tàn nơi bếp nấu cũng vội vàng né vào một góc, giống như một con cẩu đang sợ chết khiếp, thậm chí ngay cả bóng tối trong căn phòng cũng đủ khiến hắc sợ hãi bỏ chạy.

Nàng nhìn hắc đâm chỗ này va chỗ nọ lắc lư đi đến nửa đêm, cuối cùng chui vào một cái chuồng trâu, bên trong chỉ còn một lão ngư đã sắp chết, người chết kia lập tức nào còn biểu tình run rẩy sợ hãi vừa rồi, hai tay hắc tóm lấy cổ trâu, mở ra cái mồm thật to hướng mạch máu trên cổ cắn tới, máu tươi vẩy ra, áo liệm màu trắng trên người nhiễm lên từng mảng lớn đỏ tươi, nhìn mà thấy ghê người.

Người chết kia giống như một con dơi hút máu mà dán lên thân trâu, đem toàn bộ số máu ít ỏi bên trong hút cạn.

Nàng lúc này mới hiểu ra, đây không phải người chết gì cả, mà là cương thi trong miệng phàm nhân, là thứ tồn tại trái với định số thiên địa! Vốn dĩ nàng hắc nên ra tay trừ bỏ hắc, điều này vốn cực kỳ dễ dàng, nhưng đến khi đem sức mạnh có thể khiến thi thể kia tan thành phần tử vào bàn tay, nàng lại cảm thấy có chút do dự.

Nàng rất tịch mịch, nàng đã tồn tại lâu lắm, nhìn không biết bao lần vật đổi sao dời, núi đi sông sửa, mà lúc này đây, nàng phi thường cần một thứ tồn tại sẽ không biến mất.

Thế là, nàng buông tha hắc.

Nàng nhìn hắc ban ngày ẩn núp đêm tối đi ra, hoảng sợ như quỷ hồn chạy loạn trong thôn xóm, mỗi đêm hút máu trâu dê, dần dần, một thân lông trắng rụng xuống thay thành màu đen. Ôn dịch trường kỳ hại nhân cũng đã trôi qua, thôn làng lại bắt đầu có người sống, thế là hắc cũng bắt đầu không còn hút máu thú vật nữa, chuyển sang tận dụng bóng đêm để lén vào trong thôn, đợi con người ngủ say rồi hút máu. Cũng không phải không có người phát hiện, nhưng là nàng ra tay che giấu dùm hắc.

Cứ như thế, hắc hút tinh huyết đến mấy chục năm, động tác cũng từ chậm chạp chuyển sang linh hoạt, hơn nữa còn thường trèo lên ngọn cây hấp thu tinh hoa nguyệt âm, lại qua thêm một trăm năm, hắc càng lúc càng thuần thực cao cường, đạt tới cảnh giới hấp thu cả tinh hồn con người.

Nàng vẫn nhớ rõ, một ngày kia, là lúc nàng theo sau lưng hắc đã được năm trăm năm.

Khuôn mặt hắc bởi vì hút máu thịt cùng linh hồn con người mà trở nên cực kỳ dữ tợn, mặt xanh nanh vàng, đôi mắt lớn như chuông đồng. Hắc đột nhiên dừng lại, lần đầu tiên xoay người trong vòng năm trăm năm để đối diện với Nữ Bạt vẫn đang bước theo sau. Khuôn mặt khủng bố dần dần biến đổi, trở nên anh tuấn tiêu sái, Nữ Bạt mơ hồ nhớ lại, đây là khuôn mặt khi nàng nhìn thấy hắc lần đầu tiên, khi cả thân hắc vẫn là lông nhung màu trắng. Có điều lúc này khuôn mặt kia đã không xanh xanh vàng vàng đầy những thi ban như năm trăm năm trước, lúc này nhìn qua, cảm giác thật giống một người sống.

“Là người vẫn bồi ta năm trăm năm.”

Hắc tiến về phía trước, nắm lấy tay nàng.

“Ta sẽ không chết. Cho nên sau này ta vẫn sẽ cùng ngươi, đến khi thiên số kết thúc.”

Thanh âm hắc thực ôn hòa, có lẽ còn mang theo một ít mỉa mai, nhưng đối với Nữ Bạt đã tịch mịch quá lâu như thế, một câu này đã là quá đủ rồi.

Cứ thế, nàng cùng hắc trở thành bạn lứa, hắc nói, hắc tên là Triều Thiên, khi còn sống chỉ là một huyện quan thất bại, bị thượng cấp hãm hại tội danh dấu diếm khiến ôn dịch lan tràn mà chết. Sự thật thì khi hơn mười thôn dân bị cùng một chứng bệnh mà chết, hắc đã viết vô số công hàm trình lên trên, thế nhưng hắc lại mặc danh kỳ diệu bị hạ ngục, thậm chí còn bị độc sát. Giờ này, tên ác quan năm đó chắc chắn đã sớm chết từ lâu, còn hắc, vì lúc đó bị người ta chôn xuống nơi âm khí quá nặng mà hóa thành cương thi.

Tu luyện năm trăm năm, hắc đã biết cách biến hóa tướng mạo bản thân lại còn có thêm bản lĩnh dẫn tới hạn hắc ôn dịch, nhưng hắc vẫn không cam lòng, kiên trì khổ khổ tu luyện, lại qua mấy ngàn năm nữa, lúc này làm bạn cùng Nữ Bạt đã là một đại ma, thậm chí còn có bản lĩnh khiêu chiến với thần nhân thiên thượng.

Đến tận lúc này, hắn vẫn ôm trong lòng nỗi hận thiên đình đã biếm trích Nữ Bạt, hắn thề phải trả thù trời xanh bất nhân. Một năm kia, hắn xuống biển dò sát hơn ba trăm hải long, lại lên trời giết hại ba trăm tiên nhân khiến thiên đình cực kỳ giận dữ. Không đợi Thiên Đế hạ chỉ truy bắt, hắn cứ nhiên còn dám xông xuống địa phủ, muốn nuốt đi ba trăm hồn phách, nào ngờ lại gặp phải Địa Tàng Vương Bồ Tát. Triều Thiên kia, là ma vương thì sao chứ, làm sao địch nổi phật pháp cao thâm? Hắn rất nhanh đã bị thu phục, hóa thân thành thú, trở thành tọa kỵ của Bồ Tát, được ban một cái tên là “Hồng”[6].

Nữ Bạt lại vẫn chẳng hay biết gì, cũng hoàn toàn không biết tất cả hành vi của Triều Thiên.

Đến khi nàng nghe được tin tức, Triều Thiên của nàng đã không còn có thể trở về được nữa

“Bắt đầu từ lúc đó, đầu óc ta liền trở nên khi thanh tỉnh, khi hỗn độn. Ta cũng biết nếu cứ như vậy thực không xong, mỗi lần tỉnh lại, xung quanh ta nhất định là khắp nơi tiêu điều chúng sinh than khóc. Thế nên ta mới hy vọng được chết đi, ít nhất như vậy có còn có thể gặp lại Triều Thiên một lần. Nhưng làm sao có thể” Nàng tự giễu mà cười, trong nụ cười lại tràn ngập hương vị chua xót, “Ta là thần thi hạn, cái mệnh này cũng không phải ta định, mà là do trời.”

Phi Liêm trầm mặc. Trong mắt phàm nhân, thiên nhân không gì không làm được, nhưng nào ai biết, mỗi một tiên nhân đều phải gánh chịu thiên mệnh, tất cả, giống như sợi tơ nhìn không thấy đem tay chân bọn họ trói lại chặt chẽ, không ai có thể thoát ra. Bọn họ dù là Tinh Quân cũng không phải ngoại lệ. Nếu không sẽ giống như Cự Môn Tinh Quân kia, rời bỏ tiên đạo, bóp méo thiên vận, ắt gặp thiên kiếp.

Lại nhìn thượng cổ thân nhân vì mất đi bạn hữu mà đau đớn tới điên cuồng trước mặt, Phi Liêm thật hiếm khi nhủu mày.

Y đứng dậy, đưa tay qua đặt trên xiềng xích, nói: “Người đi đi.”

Nữ Bạt nghiêng đầu, giống như không ngờ y lại định thả mình ra.

“Người rốt cuộc là ai? Như yêu phi yêu, so với ta còn cổ quái hơn?”

Phi Liêm cũng không giấu diếm mà nói thẳng: “Ta là một trong Thất Nguyên, Liêm Trinh Tinh Quân.”

“Đã là Tinh quân thiên thượng, vì sao còn muốn thả ta? Đã biết thiên quy bất dung, vì sao còn muốn thả yêu về phạm?”

Vừa nghe câu nói này của nàng Phi Liêm mới nhớ ra, dường như..... đạo gần đây, việc y làm nhiều nhất chính là tư túng phóng yêu, lại còn đều là hạn yêu. Thế là y nhìn thoáng qua Nữ Bạt, không hiểu sao lại nghĩ tới mái tóc đỏ rực ngạo nghễ rồi tung kia, rầu rĩ nói: “Không sai.” Nhưng vẫn tiếp tục đuổi tay muốn cởi bỏ thuật pháp.

Không ngờ Nữ Bạt lại đột nhiên hỏi một câu: “Xiềng xích của người có chắc không?”

Phi Liêm hơi kinh ngạc, nhưng cũng lập tức gạt đầu: “Xích này là do tinh hồn của ta biến thành, trừ phi hồn diệt, nếu không không thể đứt.”

Nữ Bạt mỉm cười: “Như vậy được rồi, người không cần phải cởi bỏ xiềng xích, đem ta chìm vào Dao Trì trên Thiên Sơn đi.....” Nàng nhìn lên đỉnh Thiên Sơn mây mù bao phủ, “Dao Trì là ảnh ngược nơi nhân gian của thiên kính trong tay Vương mẫu nương nương, như nước mà không phải nước, nơi đó huyền cảnh hư không sẽ không bị một thân hạn họa như ta làm tổn hại.”

Phi Liêm hiểu, Nữ Bạt là đang muốn đem chính mình nhốt lại dưới đáy Thiên Trì!

Có lẽ trong đầu óc đã sớm điên cuồng kia của Nữ Bạt vẫn bảo trì một chút thanh tỉnh, không muốn vì bản thân điên cuồng mà khiến sinh linh gặp họa nên mới không tự chủ mà đi tới Thiên Sơn này, muốn trầm mình trong làn nước Dao Trì hư ảo, nhốt lại nguyên nhân gây họa.

Nữ Bạt xa xăm nhìn lên bầu trời vô tận trên đầu, cười đến buồn bã: “Không biết..... đến lúc Dao Trì cũng cạn khô rồi, ta còn có thể nhìn thấy Triều Thiên một lần nữa không”.

=====

* Tiêu diện nguyên thị kiều hoa mị, Dao Trì kim trầm tuyên cổ tình: có nghĩ là khuôn mặt cháy đen hóa ra cực kỳ xinh đẹp mị hoặc như hoa, hồ nước Dao Trì nay cất giấu mối tình vĩnh cửu.

Ta thấy dễ nguyên thì hay hơn, vì ta không làm sao mà dịch thơ hai câu này cho nó hết ý nghĩa cả. Thế nên mọi người cố đọc Hán việt vs nghe ta dịch vậy ả =))

[1] Cửu chiến cửu bại: Chín lần đánh chín lần thua

[2] Dương kiều âm phục: Ta đoán đại ý có nghĩa là khiến cái nóng tăng thêm còn cái lạnh biến mất, chắc thế J)

[3] Giang Hà: Trường Giang và Hoàng Hà

[4] Âm văn thanh huyền: Màu xanh đen có hoa văn chìm

[5] Tương thức, tương xử, tương luyến: Quen biết, ở chung, mến nhau

35. Quyển 2 - Chương 15

Chương mười lăm

Thanh loan đáp xuống cùng sát tinh, sao dung tinh mệnh thoát thiên đạo

Dao Trì Thiên Sơn, nước xanh như gương chiếu bóng tuyết phong, ven bờ Vân Sam xanh mướt, nước hồ lắng lặng trôi xuôi, ngàn năm tĩnh lặng.

Phi Liêm đứng trên mặt nước nhìn xuống Thiên Kính Dao Trì bình tĩnh bên dưới, y đã đem Nữ Bạt thả xuống trung tâm hồ nước này.

Y còn nhớ rõ khoảnh khắc khi Nữ Bạt biến mất dưới mặt hồ, trên khuôn mặt xinh đẹp là nụ cười giải thoát..... Thế nhưng năm tháng dù dài rộng đến đâu thì vẫn có kết thúc, không biết Thiên Kính Dao Trì này sẽ giữ được an tĩnh cho năng trong bao lâu.

Trong lòng không hiểu vì sao cảm thấy buồn, có thể là đồng tình với nàng đi.

Không quản yêu tà, không quản thần tiên ma quái, chỉ là muốn tìm một người làm bạn với mình mà thôi, lại có thể gian nan như thế sao?

Y đang muốn xoay người rời đi, đột nhiên, giữa không trung truyền đến một tiếng loan kêu cao vút, thanh âm càng lúc càng cao, chấn động khắp nơi.

Phi Liêm thỉnh linh dao động, không khỏi ngẩng đầu nhìn.

Đã thấy trên mặt Dao Trì, thân ảnh màu xanh của loan điều đã hạ xuống, mình xanh đầu đỏ, lông vũ thướt tha, tiếng kêu cao vút trong sáng ưu mỹ. Hình bóng loan điều phản chiếu trên mặt hồ cùng thông xanh núi cao nhập thành nhất thể, phảng phất như ở Thiên Vực.

Trên lưng thanh loan, một vị thần nhân thương y[1] mặt mày lạnh lùng nghiêm khắc đang ngồi, chỉ thấy sát ý lạnh lạnh ngưng giữa đôi mày, đầu hơi nghiêng thấp, ánh mắt đảo qua nơi Nữ Bạt vừa trầm xuống.

Phi Liêm trong lòng rung mình.

Không quản chính tà, chỉ cần là trái với thiên đạo, tất không thoát được đôi pháp nhãn của hắn.

Thương loan vỗ cánh, sóng gợn mặt hồ, từ từ hạ xuống bên cạnh Phi Liêm. Thần nhân từ trên lưng loan bước lại, chỉ liếc mắt nhìn Phi Liêm một cái, cũng chưa nói điều gì, nhưng sự im lặng vô ngôn lại chỉ càng tăng lên áp lực vô hình trong không khí.

Nhưng cho dù áp lực hiện ra rõ ràng trước mắt, Phi Liêm vẫn sống lưng thẳng tắp mà đứng, giống như hàng Vân Sam bên bờ hồ kia, quanh năm đón gió mà đứng dù là phong tuyết không thể khiến nó suy sụp.

Đôi đồng tử xám trắng không mang theo nửa phần thất thổ kinh hoàng nói: “Tham Lang, người đến tìm ta?”

Kể đến đúng là Tham Lang Tinh Quân thiên thượng, hẳn nhìn Phi Liêm, cứ nhiên không hề nói tới việc Nữ Bạt kia, nhân thần chỉ chợt lạnh đi, trách nói: “Liêm Trinh, bản quân nhớ rõ chỉ cho phép người giáo hóa Minh xà, không nhớ có cho phép người thả yêu hạ phạm.”

Phi Liêm không nói, y biết việc này không thể gạt được Tham Lang Tinh Quân, dù sao một khi đã muốn đem yêu quái kia rời khỏi thiên cung, dù có làm cách nào cũng chẳng giấu được tai mắt chúng tiên. Có điều, lúc ấy y lại không nghĩ được nhiều đến vậy, nhớ lại khi đó, trong đầu y chỉ có một ý nghĩ duy nhất, đó là không muốn tiếp tục xích Cửu Minh ở lại tinh điện trống vắng như tử tù kia nữa.

Y gạt đầu: “Là ta mang Cửu Minh tư hạ phạm gian.”

Tham Lang Tinh Quân trừng mắt nhìn y thật lâu, đối với việc y thản nhiên thừa nhận cũng không nói gì nữa, ánh mắt cũng trở nên ôn hòa. Liêm Trinh Tinh Quân trước mắt hẳn đây, ngàn vạn năm qua đều chỉ yên lặng đóng cửa ở trong tinh điện, quản lý thiên mệnh không để lệch khỏi thiên đạo. Duy chỉ có một lần, vì nhận lệnh Thiên Đế hạ phạm mà hóa yêu xâm nhập yêu quân. Việc này, hẳn cứ nhiên toàn bộ không biết chút gì, thậm chí còn vì một đóa Nguyên Anh Liên mà khiến y bị thương.

Vì thế đối với Liêm Trinh, hẳn luôn có cảm giác bản thân đã để y phải chịu thiệt thòi. Không phải vì bản thân đã từng khiến y bị thương, mà là vì quyền pháp chỉ kia, y không biết nên không kịp ngăn lại, khiến Liêm Trinh Tinh Quân hạ giới thành yêu.

Nếu khi đó hẳn biết về pháp chỉ kia, liệu hẳn có nghịch lại thiên ý, cản trở pháp lệnh không?

Không, hẳn sẽ không.

Hẳn biết bản thân không thể kháng chỉ bất tuân, thế nhưng, vì đại nghĩa, vì thiên mệnh, hẳn sẽ hy sinh Liêm Trinh sao?

Mỗi lần nhìn thấy Liêm Trinh, nhìn y không thể trở về tiên thân mà phải tiếp tục ở trong xác yêu quái, bị tiên chúng chỉ chỗ bàn tán, hẳn liền không thể nặng lời mắng mỏ y, ngay cả việc y tư tù yêu nguyệt lại có thái độ khác thường, hẳn vẫn tìm cách ở trước mặt Thiên Đế thay y biện giải.

Thế nhưng hôm nay, y cứ nhiên lại đem yêu quái đang chờ xử lý tại thiên đình tư túng hạ phạm. Thiên quy nghiêm ngặt, hẳn làm sao có thể bao che được nữa?!

Liêm Trinh Phi Liêm này lại không biết đường tìm cách nói dối, cứ nhiên còn dị thường thành thật.

“Ta sẽ không mang hẳn trở về.”

Một câu nói cực kỳ bình thản lại chọc Tham Lang Tinh Quân nổi giận: “Làm càn!!”

Tham Lang Tinh, ngôi sao đứng đầu trong Thất Nguyên Tinh thiên thượng, lại còn là một trong tam sát, tính tình cương liệt, sát tính rất mạnh, thường được Thiên Đế sai khiến hạ phạm hàng phục yêu tà, chỉ cần có tên trong thiên chỉ, bất luận là cổ yêu hay là tà ma cũng tránh không thoát bạc kiếm trên tay hắn. Một thân sát khí càng lúc càng mạnh kia lại càng khiến chúng tiên thanh tâm tu đạo trên thiên giới phải ghé mắt.

Giờ Phi Liêm cố tình không tuân thiên quy, chọc phải lửa giận của Tham Lang Tinh Quân, liền thấy toàn thân hắn toát ra sát khí như dã phong ào đến, tiếng gió gào thét như quỷ khóc thần hào.

Trận gió cuồng bạo thổi tung mái tóc Phi Liêm, y vẫn như cũ đứng thẳng tắp bất vi sở động, có điều đứng vững được trước uy áp của Tham Lang Tinh Quân tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng, lúc này y chỉ cảm thấy tay chân như chết lạng, thậm chí còn run lên nhè nhẹ.

Tỉ tỉ năm qua, Phi Liêm chưa từng phải đối mặt với cơn thịnh nộ của Tham Lang Tinh Quân, đối với mấy đồng tông Tinh Quân, Tham Lang tuy có lạnh lùng nhưng vẫn luôn ngầm ngầm bảo vệ bao che. Kỳ thật y cũng biết, mọi hành động của mình không thể nghi ngờ đã dồn Tham Lang đến thế khó xử cả hai đầu, thế nhưng trong lòng y vẫn chỉ kiên định một con đường đó, đành phải liên lụy Tham Lang.

Bọn họ hai người, một kẻ kiên cường, một tên cứng nhắc, một khi đã bắt đầu sẽ khó còn đường lui.

“Chuyện tới nước này, bản quân cũng không cho phép người tiếp tục náo loạn thiên quy nữa. Người cùng con Minh xà kia, đều phải theo bản quân trở lại thiên đình, để Đế Quân xử lý.”

Phi Liêm cố sức lắc đầu: “Ta trở về với người. Thả hần đi.”

Đôi mắt sắc bén của Tham Lang Tinh Quân đã hiện lên sát ý, chỉ nghe thấy ngữ điệu lạnh lẽo vô tình: “Nếu thả hần rồi đi, trước mặt Đế Quân người sẽ ăn nói thế nào?”

Cặp nhãn đồng xám trắng vẫn cố chấp kiên định như trước, Phi Liêm thản nhiên nói: “Ngọc Hành nguyện một mình gánh chịu.”

“Không được.”

Tham Lang sao có thể mặc y thả đi yêu quái tự mình chịu tội? Sát ý trong mắt lại nặng thêm vài phần: “Liêm Trinh, người đừng bức ta tự mình động thủ. Người hần cũng biết, yêu quái ta tự tay mang về, chưa từng có con nào sống.”

Câu nói quyết tuyệt, hoàn toàn vô phương thương lượng, có điều hần đã quên, Liêm Trinh Tinh Quân tuy bên ngoài mặt gỗ cứng nhắc nhưng một khi y đã quyết định phải làm chuyện gì, thì dù có hơi phi yến diệt cũng nhất định không chịu bỏ cuộc. Phi Liêm cũng biết y không phải đối thủ của hần, nhưng nếu bắt y phải giao ra Cửu Minh để hần mang về thiên đình xử tội, y nhất quyết không làm.

Chỉ thấy Phi Liêm buông ra nắm tay đang siết chặt, miêng niệm động pháp quyết, một đạo chú quyết từ hư không lao ra thổi tới Tham Lang Tinh Quân, hóa ra là y định sử dụng Thiên Ma Tỏa, muốn trước tiên đem Tham Lang vây khốn.

Nào ngờ Tham Lang Tinh Quân tựa hồ đã sớm đoán ra động tác của y, nháy mắt một đạo kim quang chú quyết như roi lao tới, cánh tay phải ngang trời mà quét, pháp quyết của Phi Liêm đột nhiên bị chặn lại giữa không trung, trở về hình dạng xiềng xích. Đến khi y định thần nhìn lại, đã thấy trong tay Tham Lang đã nắm một thanh kiếm nhìn như trong suốt, kiếm kia cực kỳ nhẹ nhàng, lại mềm dai như thiết bồng, cuốn lấy Thiên Ma Tỏa của Phi Liêm mà một điểm cong mẻ cũng không có.

Dây xích vì song phương đều dồn sức mà căng thẳng, hai người giằng co bất động, tuy nhất thời nhìn không ra ai cao ai thấp, nhưng Phi Liêm biết, y đã đánh mất tiên cơ, một chiêu không không chế được Tham Lang khiến y mất đi khả năng trốn thoát.

Tham Lang một thân hung sát, lửa giận trong mắt càng bốc càng cao.

Đã biết thiên quy pháp định: chúng tiên thiên đình không được phép tư đấu, thế mà Liêm Trinh giờ lại chỉ vì một con yêu quái mà một lần lại một lần vi phạm thiên quy, bảo hần làm sao không giận?

Tiên khí toát ra khỏi thân hình cao lớn lại dần dần tăng cao, đến đá tảng trên mặt đất cũng chịu không được mà rung lắc, mặt hồ Dao Trì tiệp tiệp gợn sóng, đến như cả Vân Sam ngàn năm bên bờ cũng cảm nhận được sát khí, cành lá diên cuồng run rẩy không ngừng.

Chim không dám hót, thú không dám ra, cá không dám bơi, trùng hạt[2] ẩn nấp. Khắp nơi không một tiếng động, tràn đầy sát khí bức người.

Đúng lúc này, trong không trung đột nhiên vang lên một tiếng kêu như khánh, một thân thú ảnh bay lượn giữa tầng không đã hiện ra, tiếng cánh vỗ gió từ trên không trung truyền tới.

Phi Liêm nhìn thấy mà trong lòng kêu to không ổn, Tham Lang Tinh Quân chậm rãi quay đầu, chỉ thấy một con cự xà toàn thân đỏ sẫm trong không trung uốn lượn, vỗ đập một đôi cánh đen hồng, diên cuồng kêu to.

“Tới rất tốt.”

Thanh kiếm bạc của Tham Lang quay về, quán lấy dây xích cắm xuống mặt đất, Phi Liêm ngược lại trở thành bị trói chân, giường mắt nhìn hần tung người nhảy lên, ngay lập tức đã đứng giữa trời. Minh xà thấy hần bay tới, lại kêu thêm một tiếng lớn, hạn tức cuộn cuộn lao ra, đôi cánh như muốn che cả mặt trời, một thân xà lân đỏ rực như hỏa, quang hoa chói mắt.

Tham Lang Tinh Quân giữa trời mà đứng, nhìn Minh xà cực lớn uốn lượn giữa không trung mà không khỏi nhú lại đôi mày. Hắn còn nhớ rõ cách đây không lâu mới gặp qua con yêu quái này trong tinh điện của Liêm Trinh, có điều khi đó yêu lực của nó tuy nói cũng có lợi hại nhưng cũng không cao đến mức này, càng huống chi, trong một thân yêu khí kia lại mơ hồ ẩn chứa tinh tức.

Chỉ cần một điểm nghi vấn, hắn đã có thể suy đoán ra hết thảy.

Lúc này Phi Liêm đã thu lại Thiên Ma Tỏa, nhảy lên đuổi theo. Tham Lang Tinh Quân đưa lưng về phía y, trừng mắt nhìn con Minh xà đồ rúc to lớn như thiên long trước mặt, Phi Liêm nhìn không thấy sắc mặt Tham Lang, nhưng y lại cảm nhận được rõ ràng, trên người hắn lúc này đã mơ hồ tràn ra sát ý.

“Nó ăn chân thân của người.”

Phi Liêm biết mình giấu không được hắn, đành nói: “Là ta cho hắn ăn, hắn cần bản không biết gì hết.”

“Đủ rồi!” Tham Lang Tinh Quân gầm lên một tiếng, “Đám các người, một tên so với một tên càng lúc càng xằng bậy!!”

Tiếng nói vừa dứt, thương ảnh như gió đã mạnh mẽ bật ra, một thanh bạc kiếm xuyên qua khoảng không dùng tốc độ sét đánh lao đến, Minh xà còn chưa kịp phản ứng, Tham Lang Tinh Quân không biết từ lúc nào đã nhảy lên lưng nó, liền thấy hắn chuyển ngược mũi kiếm, nhằm thẳng vào nơi bảy tác yếu hại trên thân xà, không hề lưu tình một chút đâm xuống!

Minh xà đau đớn gào lên một tiếng, thân mình cuộn lại cuồng quay, thế nhưng thương y thần nhân kia vẫn bất động như núi, mặc cho nó giãy dụa một kiếm kia một tác lại một tác xuyên thấu qua vảy da, đâm thẳng vào thịt. Lưỡi kiếm mỏng như cánh ve, vậy mà miệng vết thương lại đỏ máu như suối. Bảy tác là điểm chí tử của xà, một khi bị khống chế, liền khó lòng đào thoát, Minh xà giãy mãi không ra, đột nhiên quay đầu lại, trong đôi đồng tử đỏ đậm chỉ phản chiếu duy nhất một hình bóng Phi Liêm, xà khẩu bỗng nhiên thốt ra tiếng người: “Cút mau!! Cút xa một chút!!!” Lập tức hai cánh mở rộng đến lớn nhất, ngửa mặt lên trời gào lên một tiếng, không hề quay cuồng giãy dụa nữa mà duỗi thẳng toàn thân, xoay người hướng lên chín tầng trời cấp tốc bay đi.

Một kiếm gần như đâm đến tận tim khiến hắn đau đớn đến hai cánh thoát lực, thiếu chút nữa rơi thẳng xuống đất, thế nhưng Cửu Minh vẫn cố cắn răng nhịn đau, liều mạng vỗ cánh, trên lưng mang theo Tham Lang Tinh Quân muốn rời khỏi nơi này thật xa. Mây mù từng lớp từng lớp xé qua thân xà, tiếng gió cuộn gào thét bên tai, đến chính bản thân hắn cũng không nhớ được, mình đã bay đến tầng trời thứ mấy.

Nhưng đúng lúc hắn sắp bay khỏi tầng trời trước mặt, trên cổ đột nhiên lại cảm thấy căng thẳng, bản thân không ngờ đã bị xiềng xích ở trên cổ từ bao giờ kéo lại, Minh xà nỗ lực vỗ đập hai cánh kêu gào muốn thoát ra, thế nhưng vòng xích đen sì quả thật kiên cố dị thường, một đầu xích bên kia vẫn khuất dưới tầng mây.

Dần thấy đầu xích bên kia chậm rãi hiện ra, nam nhân đang khống chế hắn cũng chậm rãi đạp lên vân hà bay tới.

Nhân đồng xám trắng ngưng mắt nhìn cự xà đang mất tinh thần đập cánh miễn cưỡng giữ thân hình ổn định giữa không trung, giật giật xiềng xích trong tay nói: “Ta đã nói rồi, xiềng xích này là do hồn tinh của ta biến thành, trừ phi ta nguyên thần câu diệt, nếu không vô pháp trốn thoát.”

Lại nhìn về phía Tham Lang Tinh Quân bên trên, cuối cùng khuất phục: “Tham Lang, ta cùng hắn theo người trở về.”

=====

Tác giả có chuyện muốn nói: Bất quá.....555..... Tham Lang a, ta hảo nhớ người a~~ suốt ngày bận rộn với mấy đứa trẻ chuyên gây họa nhà mình, người quả thật vất vả rồi..... Không biết có ai đó sẽ chán ghét Tham Lang bá đạo quá không?.....

=====

[1] Thương y: Thương – màu xanh, y trong y phục; thương y là bộ đồ màu xanh

[2] Trùng hạt: trùng – côn trùng, hạt – bọ cạp, nói chung là các loài động vật côn trùng nho nhỏ...

36. Quyển 2 - Chương 16

Chương mười sáu

Thiên lao ngục lạnh tù hãm yêu, chú pháp đã giải tâm lại khóa

Thiên lao, nơi chuyên giam giữ yêu chúng vi phạm thiên điều, trải qua ngàn vạn năm, tuy vẫn sạch sẽ chỉnh tề nhưng lại khiến người ta cảm thấy rõ ràng một tầng lãnh ý lạnh lạnh.

Có điều nơi này hôm nay lại nhiều thêm một màu đỏ rực.

Trong phòng giam cuối cùng, một con xích phát hồng y yêu quái đang nổi giận đùng đùng với một kẻ cũng đang ngồi trong phòng cùng hần, đôi đồng tử đỏ rực điên đến sắp bốc hỏa trừng mắt nhìn một con yêu quái khác?

Mà trong tay con yêu quái đang ngồi kia cự nhiên lại là một đầu xiềng xích, đầu còn lại nổi thẳng tới chiếc vòng cổ đen sì trên gáy con hồng phát yêu quái đang ***g lộn bên cạnh y.

“Người còn nắm cái thứ đồ quý này làm gì?!” Cửu Minh nổi giận, hỏa khí bùng lên khiến miệng vết thương ầm ầm đau đớn. Cũng chỉ còn kém nửa tắc nữa thôi là lưới kiếm kia của Tham Lang Tinh Quân đã có thể đem trái tim hần ra làm mứt quả mà xiên qua rồi. Vốn định ít nhất thì cũng thoát được một người, giờ thì hay rồi, cái tên Phi Liêm này trong đầu không biết nghĩ cái gì, cự nhiên lao thân vào lưới!

Một kiếm kia thế là hần chịu không a!

Cửu Minh trừng mắt nhìn Phi Liêm vẫn thản nhiên như không, khuôn mặt diện vô biểu tình bình tĩnh như nước. Cái tên gia khóa này chính là như vậy, mình thì khiến người ta tức đến thất khiếu bốc khói, bản thân thì vẫn như không biết chuyện gì xảy ra, bảo làm sao hần không ức đến hộc máu.

Thế nhưng việc đã đến nước này, giờ cả thiên lao cũng ngồi rồi, nơi này là lao ngục giam giữ đại yêu, bên ngoài đương nhiên có tầng tầng canh gác, muốn trốn thoát khẳng định không có khả năng, Cửu Minh nhụt chí ngồi phịch xuống giường đá, giật giật dây xích trên cổ phát ra từng tiếng đing đing đang rung động, hướng Phi Liêm dẫu môi một cái: “Được rồi, đem cái thứ đồ chơi này thu lại đi! Đing đing đang đang thật mất mặt.”

Ai ngờ Phi Liêm lại thông thả lắc đầu.

“Ê!! Người đừng tưởng bản thân có ba phần thuốc đã muốn mở xưởng nhuộm nha! Người nghĩ xem là kẻ nào khiến ta phải ngồi chết dí trong này?!”

Đôi mắt xám trắng trừng hần nhìn một hồi, màu sắc nhàn nhạt tĩnh mịch khiến Cửu Minh tâm thần không yên.

“Ta không trói, ngươi sẽ chết.”

“Thôi đi!” Cửu Minh biết y là muốn nói tới trận chiến ban nãy với Tham Lang, nếu lúc ấy không phải y kịp thời ngăn lại, chỉ sợ hần đã bị Tham Lang Tinh Quân giết chết tại chỗ. Thế nhưng Cửu Minh hần chính là không muốn tỏ ra yếu đuối, tiếp tục phô trương thanh thế hừ nói: “Nếu không phải tại ngươi, bay thêm mấy tầng trời nữa là ta đã có thể hất hần xuống rồi!”

Phi Liêm trầm mặc.

Y biết bản thân là một kẻ không bao giờ thỏa hiệp, một khi đã xác định mục tiêu, cho dù phải hy sinh thứ gì y cũng nhất định sẽ làm đến cùng. Nhưng lúc này đây, y đã không thể kiên định được nữa.

Bởi vì y không thể chịu được cảnh tượng Cửu Minh bị Tham Lang một kiếm xuyên tim, thân xà thon dài cứ thế bị đóng đinh trên vách núi tại Cửu Trọng Thiên.

Y thậm chí còn vô pháp tưởng tượng được, nếu như chuyện đó thật sự xảy ra, y sẽ thế nào..... Phi Liêm chỉ nhớ rõ, một khắc kia khi nhìn thấy bóng Minh xà biến mất sau tầng mây, y chỉ cảm thấy như mặt đất dưới

chân mình sụp đổ, tất cả vỡ nát, trong đầu y đột nhiên chỉ còn duy nhất một khát khao liều lĩnh, muốn đem con xa kia trở lại bên mình.

Xích này là dùng tinh hồn y luyện ra, chặt chẽ nối liền y với hắc, y lúc này, tạm thời không muốn buông ra.

Thế nhưng những suy nghĩ trong đầu y lại hoàn toàn vô pháp hiện ra trên mặt, trái lại, giờ phút này, nhìn vào Phi Liêm, người ta chỉ cảm thấy y vô cùng kiêu ngạo cùng vô tâm vô tình.

Hồng phát yêu quái giờ đã tức giận đến sắp giơ chân: “Người cho rằng ta không làm được sao? Nói cho người biết!! Đừng nói là một tên Tham Lang, cho dù có mười tên đến ta đều có thể hất rơi sạch sẽ!! Đừng có tưởng một cây kiếm mỏng manh thế kia là có thể khiến ta vất vả! Lão tử da thô thịt dày..... Không, là da cứng giáp đặc! Rìu còn chặt không qua, càng đừng nói cái gì mà kiếm! A, đau quá ” Quá kích động khiến miệng vết thương bị xả đau, hắc lại thêm một trận nhe răng trợn mắt.

Phi Liêm tiến tới đem hắc ấn xuống giường: “Đừng động.” Tay phải duỗi ra, cách không thủ vật, không biết từ nơi nào đào ra một chiếc bình lưu ly, lại kéo y phục Cửu Minh xuống, lộ ra phần lớn bả vai rồi đem nước thuốc trong suốt bên trong đổ lên, thứ được kia thơm như hương hoa thấm vào người, chỉ trong nháy mắt đã khiến toàn bộ phòng giam tràn ngập một cỗ hương khí mê người. Đáng tiếc, được dù có tuyệt đến đâu, cũng chỉ có thể cầm máu cho hắc, miệng vết thương lại không có lập tức khỏi hắc.

Cửu Minh bị áp đến khó chịu, không buồn đợi y buông ra đã vươn tay đẩy người, tự mình xoay thân ngồi dậy kéo y phục lên, trừng mắt liếc y một cái: “Cái được chết tiệt kia của người sao lại không linh nữa?”

Phi Liêm lắc đầu: “Kiếm của Tham Lang không thể so bình khí tầm thường, nó là Bàn Cổ Tạc[1].”

“Cái gì?!”

Tương truyền lúc đó thiên địa hỗn độn, Bàn Cổ vừa được sinh ra đã đứng lên chống trời, một ngày biến hóa chín lần, mỗi ngày dài ra một trượng, nhờ thế trời cũng cao lên một trượng, đất cũng dày thêm một trượng, cứ thế qua mười tám vạn năm. Lúc này trời đã thật cao, đất đã thật dày, Bàn Cổ cũng trở thành một người khổng lồ to lớn. Bàn Cổ đem thân thể duỗi ra, trời lập tức cao hơn, đất lập tức hạ xuống, mà thiên địa cũng ngày càng trở nên ổn định, ông lúc này tay trái cầm tạc, tay phải nắm búa, khi dùng búa bổ xuống, khi dùng tạc phá khai. Lâu dần trời đất phân thành hai nửa, những người trong sạch lương thiện được lên trời, kẻ nhơ đục ác độc phải xuống đất, sơ khai hình thành.

Không thể ngờ Bàn Cổ Tạc thế nhưng lại rơi vào tay Tham Lang!

Thần vật vốn không câu nệ hình dáng, là đao là thương, là kiếm là kích đều có thể, thế nhưng một cây thương cổ bình khí thế này chỉ sợ cũng chỉ có Tham Lang tinh mệnh hung thần mới có thể sử dụng. Mà thứ bình khí này đối với Tham Lang mà nói, càng giống như hổ được chấp thêm cánh, thử hỏi trên đời làm sao có yêu quái nào có thể đỡ được Bàn Cổ Tạc hình thành từ khi khai thiên lập địa như thế?!

Cửu Minh nhìn không được mà nói thầm: “Thứ kia đến cả long lân còn có thể bỏ, ta bị thương thế này cũng không tính là oan”

Phi Liêm nhìn hắc một lúc lâu, đột nhiên hỏi: “Người chạy đến làm gì?”

“A?” Cửu Minh bị y hỏi bất ngờ làm mờ mịt, quay đầu đối mặt với cặp nhãn đồng xám trắng cực kỳ cổ chấp kia, cự nhiên không hiểu sao lại cảm thấy, lúc này đôi mắt kia như hiện lên một tầng đen kịt thâm thúy, trái tim hắc không hiểu sao nhảy dựng một cái.

Bị y nhìn thế này, lời nói dối dường như cũng không còn cần thiết nữa.

Hắc có chút tức giận hừ nói: “Cái gì là chạy đến? Ta chờ cả nửa ngày cũng không thấy người trở về, cũng không biết có phải người bị Nữ Bạt nuốt rồi không, cho nên mới đi ra nhìn xem! Ai biết người đang đối phó với Tham Lang.....”

Phi Liêm nhìn hắc, cũng không nói gì. Con yêu quái này cũng đã từng giao thủ với Tham Lang, ném thiết thời không ít, lại càng tận mắt chứng kiến tình cảnh Tham Lang hàng phục Ứng Long. Đáng nhẽ ra, đối với sức mạnh của Tham Lang, hắc hẳn phải hiểu biết không ít chứ. Lại nghĩ, con yêu quái này cũng không phải không biết, thời điểm như lúc đó hắc là nên lặng lẽ chuẩn bị chứ không phải cố tình biến ra chân thân mà dẫn người chú ý như thế.

Sau một lúc lâu, y mới buồn buồn thả ra một câu.

“Người có thể không quản ta.”

Lời này vừa thốt ra liền giống như đập trúng đuôi xà, hồng phát yêu quái không buồn để ý đau đớn nhảy dựng lên, một cước đem Phi Liêm gạt ngã, lật tay tóm lấy xiềng xích đang buộc trên cổ mình, giận dữ hét lên: “Đừng tưởng cái thứ xích xiềng này của người thì có thể làm khó lão tử! Ta nói cho người biết! Lão tử nếu không nguyện ý, cho dù có phải đem đầu mình chặt xuống ta cũng sẽ quăng bằng được!!”

Nét mặt bán yêu bị gạt ngã rơi vào thế yếu dần dần hiện lên biểu tình bất khả tư nghị, giống như ngạc nhiên, lại giống như đã hiểu ra điều gì đó, mà rõ ràng nhất, chính là thoải mái vì cuối cùng đã đạt được thứ bản thân mong muốn từ lâu.

Y rõ ràng biết, con yêu quái này tâm cao khí ngạo, nếu hắn thật sự không muốn, một cái xiềng xích thế này làm sao có thể chế trụ được hắn?

Ý cười nhẹ nhàng hiện lên nơi đáy mắt, y đột nhiên nâng tay, trên bàn tay lam quang đại thịnh, thanh âm lưu ly vỡ vụn lanh lảnh vang lên, Cửu Minh chỉ cảm thấy cổ họng nháy mắt được buông lỏng, không ngờ Phi Liêm cứ thế đã đem Thiên Ma Tỏa thu hồi.

Giữa bọn họ, sớm đã không cần thứ xiềng xích này nữa.

“Người là của ta.”

Nhân thần y thâm trầm mà cổ chấp, yêu quái đang ngồi trên người y nhìn không được một cơn chột dạ khó hiểu, lúng túng cào rối mái tóc đỏ rực, mũi hừ lạnh một tiếng: “Cái đầu này của người không biết dùng à, lúc này rồi, còn nói mấy chuyện vớ vẩn đó!” Hắn ngồi dậy, một quyền nện xuống song sắt rất nặng trước cửa, “Vẫn là nhanh nhanh tìm cách chuồn đi!”

Thiên lao không giống như nhà lao trần gian bình thường có tra tấn xét hỏi, vách tường đá xung quanh cơ bản đều sạch sẽ chỉnh tề, Phi Liêm chậm rãi ngồi dậy, nhìn thoáng qua song sắt to như cánh tay trẻ con trước mặt, lắc đầu: “Ra được rồi cũng tránh không thoát Tham Lang.”

“Nói cũng đúng” Cửu Minh vặn lưng một cái, loại chuyện tốn công vô ích hắn chưa bao giờ làm, tức giận phát tiết xong cả người liền uể oải một mồi, vết thương trên lưng vẫn mơ hồ đau đớn, quả không hổ danh là vết thương do thần binh thượng cổ gây ra, muốn khỏi hẳn chắc phải tốn không ít thời gian. Xà tính phát tác, hắn lúc này chỉ muốn tìm một nơi nào đó thoải mái mà nằm bất động.

Thế là Cửu Minh cứ thế lảo đảo đi tới chiếc giường đá bên tường, lăn người một cái nằm úp sấp bên trên, lại xoay xoay chuyển chuyển một trận, đáng tiếc, nơi này là thiên lao chứ không phải tinh điện, làm sao có chăn nệm mềm mại cho hắn, nền đá lạnh bên dưới như băng thấm đầy âm khí, hại hắn nằm lên mà toàn thân run run

Có điều hắn lúc này quả thật đã quá mệt, hai mí mắt giao chiến một lúc, cuối cùng không cố được nữa, trong lúc mơ màng, chỉ cảm thấy sau lưng mình có thứ gì đó ấm áp lại gần, hắn theo bản năng sấp tới, xoay người một tay đem thứ ấm áp kia ôm vào trong lòng, đầu mũi ngửi được hương vị mặt đất sau cơn mưa, nhìn không được lại càng độc chiếm ôm càng chặt, như sợ bị người khác cướp mất.....

Qua không biết bao lâu

“Leng keng!”

Cửa nhà lao mở ra, Phi Liêm quay đầu, lập tức đối diện với khuôn mặt nháy mắt biến thành đen sì của Tham Lang Tinh Quân.

“Còn ra thể thống gì nữa?!”

Tiếng hét phẫn nộ của Tham Lang Tinh Quân quá mức rung động, âm thanh vọng lại trong mấy bức tường nhà lao liên tục không ngừng, ngay cả ngục tốt theo hắn bước vào cũng nhìn không được hoảng hốt bịt tai, đám yêu quái còn lại trong thiên lao thừa cơ gào thét âm ỹ, mấy ngục tốt vội vàng quất tháo xung quanh, thế nhưng đám yêu kia làm sao có thể nghe theo, chỉ trong nháy mắt, trong lao ngục âm ỉ đến không chịu nổi.

Tiếng ồn ào không ngừng lại khiến yêu quái đang ôm chặt Phi Liêm lơ mơ tỉnh dậy. Cái đầu với một ổ tóc đỏ rực rồi tung hơi hơi nâng lên, đôi mắt híp tịt nhìn bốn phía xung quanh, nhãn đồng đỏ rực thể nhưng căn bản chẳng nhìn thấy gì ngoài bóng dáng Phi Liêm, hắn chớp chớp cái miệng, cánh tay đang vòng qua người Phi Liêm lại càng siết chặt thêm, bất mãn hừ hừ: “Ồn quá đi.....”

Nhìn hắn một bộ biểu tình buồn ngủ đến cực điểm, y phục bản thân lúc trước bị Phi Liêm lôi kéo đến xộc xệch giờ chỉ còn bám trên cơ thể rắn chắc, vì để bảo đảm thân thể mình cách mặt giường đá lạnh ngắt thật xa, hắn cự nhiên đem toàn thân đặt lên người Phi Liêm, không chỉ như thế, tư thái còn thả lỏng quá độ, phần thân thể dưới eo thậm chí còn biến thẳng về thân rắn trắng kiện vững vàng chặt chẽ quần lấy người nam nhân đang dung túng hắn trên giường.

Một vị tinh quân một con yêu quái, đã bị nhốt trong thiên lao mà còn dám làm ra loại tư thế ám muội thế này, nào có thấy nửa điểm hối ý?

Tham Lang Tinh Quân vốn đã buồn bực, đám yêu quái xung quanh lại còn ồn ào xôn xao nháo loạn, hắn tâm hỏa bốc cao, trầm giọng quát: “Câm. Hết. Miệng. Lại.” Thanh âm trầm thấp không hề cao giọng lại phá lệ rõ ràng, vọng vào tai đám yêu quái lại giống như thanh đinh nhọn đóng vào màng nhĩ. Thân thể cao lớn đứng trên hành lang giữa các phòng giam bỗng nhiên sát khí bạo vọt tràn đầy uy hiếp, lao ngục kín kẽ như thành linh bị một đầu mãnh thú vô hình tàn sát bốn phía, ngay cả song sắt to như cánh tay trẻ con cũng ong ong rung động không ngừng.

Chỉ trong nháy mắt, bách yêu đã câm nín, lao phòng trở về yên lặng đến mức nghe được cả tiếng ruồi bay.

Đúng lúc này, con yêu quái vẫn đang nửa tỉnh nửa mơ cực không biết thời thế mà ngáp một cái: “Aiii..... Cuối cùng cũng yên tĩnh a.....”

Phi Liêm lúc này đã ngồi dậy, thoáng nghiêng người chắn đi tầm mắt hung lệ của Tham Lang đang chiếu vào Cửu Minh.

Tham Lang Tinh Quân liếc mắt nhìn y một cái, chỉ bỏ lại một câu liền lập tức xoay người nhanh chóng rời đi.

“Đế Quân triệu kiến.”

=====

Tác giả có chuyện muốn nói: Tiểu Cửu nhà chúng ta Đến ngủ một giấc cũng có thể yêu nghiệt như thế a.....

=====

[1] Bàn Cổ Tạc: Tạc là cái đục, Bàn Cổ Tạc: cái đục của Bàn Cổ

37. Quyển 2 - Chương 17

Chương mười bảy

Lên Trảm Yêu Thai câu hồn phách, yên cương vàng đỏ phủ xích lân

Thiên cung, Kim Loan đại điện.

Hai ngàn năm trôi qua, Phi Liêm mới lại đặt chân tới nơi này, bàn long trụ nguy nga cao vút, thêm đá bạch ngọc một chút tỳ vết cũng không có, chính giữa đại điện là đế tọa hoàng kim, ngồi trên đó vẫn là vị Thiên Quân phi phạm nhập thánh, đứng đầu chúng tiên ngàn xưa không đổi.

Có vẻ như Tham Lang Tinh Quân đã tới nơi này trước thiên lao nên không cần thiên nô thông báo, hắn đã mang Phi Liêm cùng Cửu Minh trực tiếp đi vào đại điện.

“Tham kiến Đế Quân.”

Đang muốn quỳ bái, nam tử diện mạo trẻ trung ngồi trên long tọa đã tùy ý khoát tay: “Được rồi, được rồi, Thiên Xu. Trên điện không có chúng tiên, không cần làm mấy thứ lễ tiết dư thừa này.”

Mắt phượng chuyển đi, dừng lại trên người Phi Liêm đang đứng một bên: “Liêm Trinh Tinh Quân, trăm hình như chưa gặp Khanh đã hai nghìn năm rồi nhỉ?”

Trước mặt Thiên Quân chí tôn, Phi Liêm cũng không dám chậm trễ, hơi tiến lên hành lễ: “Liêm Trinh tham kiến Đế Quân.”

Thiên Đế hơi gật đầu, nhìn Liêm Trinh Tinh Quân dưới tòa vẫn trong thân yêu quái: “Khanh vì sao không trở về nguyên thân? Chẳng lẽ đã quên làm yêu quái sao?”

Còn chưa đợi Phi Liêm trả lời, Tham Lang đứng bên đã cứng rắn nói: “Thiên địa có đức hiếu sinh, tự sát là hành vi nghịch với thiên đạo, Liêm Trinh nếu trở về tiên thân sẽ vi phạm thiên luật.”

Thiên Đế không khỏi nhướn mi, đôi mắt lại chuyển qua, híp lại đánh giá Tham Lang Tinh Quân, giọng nói cho dù biếng nhác vẫn không thể che giấu uy nghiêm vô pháp ngỗ nghịch: “Thế nghĩa là, Thiên Xu đang trách trăm khiến Liêm Trinh rơi vào khốn cảnh thế này sao?”

Tham Lang ngẩng đầu, đôi mắt thẳng tắp đối chọi với đường nhìn của Đế Quân trên bảo tọa.

“Thần, không dám.”

Mạnh mẽ mà nói, hoàn toàn không có nửa phần võ lễ, lại càng không chứa một tia khúm núm nào.

Trong lòng Thiên Đế thâm tán thán, vị hạ thần này của hần a, lúc nào cũng quá mức ngay thẳng, chỉ chăm chăm nghĩ đến bảo vệ thiên đạo, nếu thấy việc sai trái, bất luận kẻ kia tiên phẩm có cao tới đâu quyền vị có lớn tới mấy, hần nhất định một mảnh mặt mũi cũng không lưu.

Lại nhìn hần một cái, ngay cả Đế Quân mà hần cũng dám chống đối, khó trách chúng tiên thiên thượng đều không muốn nhìn thấy vị sát tinh này

Thiên Đế cố ý chuyển đề tài, ánh mắt liếc qua hồng phát yêu quái đang ngồi thẳng dưới đất, chỉ thấy hần nghiêng đầu chống má, đôi mắt đảo loạn đánh giá khắp nơi, hoàn toàn không có nửa phần kinh hãi vì bị câu lên thiên đình như đám yêu quái khác, ngược lại còn nhìn mình đến tỉ mỉ.

Pháp nhãn sáng ngời, liếc mắt một cái đã nhìn thấu thực thân của Cửu Minh: “Minh xà, trăm còn nhớ rõ, người nghịch thiên sát tiên, bị phán giam trong Tỏa Yêu Tháp một vạn năm nghìn năm. Sao vậy? Người không ở Tỏa Yêu Tháp lại chạy lên thiên cung của trăm đạo đông ngó tây cũng tự tại thật đấy.”

Cửu Minh lần trước bị kéo lên trời thì đã hôn mê, sau đó lại trực tiếp bị ném vào Tỏa Yêu Tháp, nên hần đương nhiên chưa từng nhìn thấy diện mạo Đế Quân tròn méo ra sao. Ngày hôm nay mới chính thức nhìn thấy vị thiên thượng Đế Tôn mà Ứng Đế từng kể kia, trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng kinh ngạc trước diện mạo trẻ trung của vị nam tử này, vốn tưởng rằng Đế Tôn nếu đã có thể ngồi lên đế tọa thống lĩnh thiên thượng chúng tiên thì chắc chắn phải cực kỳ ổn trọng, dù không đến nỗi một đầu đầy tóc bạc trắng nhưng tuổi đã tráng niên chắc cũng không quá đi. Thế mà nam tử trước mắt hần này, mặt như Quan Ngọc, khoe miệng cong cong như đang cười, cả người thoải mái dựa vào đế tọa, toàn thân một bộ nhàn nhã lười biếng.

Một Thiên Đế như vậy, làm sao có thể chế ngự được Tham Lang hung sát thế kia? Càng làm sao thống ngự được đông đảo thần tiên thiên thượng sức mạnh khác nhau, tên nào cũng luôn luôn tự ngạo duy ngã?!

Nghe thấy câu hỏi của hần, Cửu Minh cũng chỉ nhún vai: “Này cũng không thể trách ta a! Cũng không biết Tỏa Yêu Tháp kia là ai xây nên, làm thế nào mà so với đậu hủ còn mềm hơn, tùy tiện giáng xuống một đạo sét đã sập. Không giam được nữa, bách yêu trốn hết, ta chẳng lẽ còn ở lại bên trong hóng mát sao?” Ngón từ lắt léo, đem toàn bộ việc Tỏa Yêu Tháp trống không quy cho thiên đình thất trách, còn đám yêu quái tội ác tày trời bị giam trong Tỏa Yêu Tháp như bọn hần chính là thập phần vô tội.

Thiên Đế nghe vậy lại cười: “Cái miệng thật lợi hại.”

Thế nhưng Tham Lang Tinh Quân đứng một bên nghe mà nhíu mày, hần theo Thiên Đế đã nhiều năm, trong lòng biết rõ nam tử đang ngồi trên đế tọa kia tuy bề ngoài nhìn có vẻ ôn hòa dễ ở chung nhưng khi

làm việc thì lại cực kỳ nghiêm khắc. Chỉ nhìn hấn lập ra đủ loại thiên quy cùng mô hình phạt không chút lưu tình kia là đã thấy được. Thiên uy khó lường, dù có là thần tử đứng dưới thiên điện như hấn cũng chưa bao giờ có thể nhìn thấy Đế tâm.

“Có điều, người ra khỏi Tỏa Yêu Tháp rồi lại không chịu an phận, nhòm đông chạy tây không nói, lại còn nháo đến bắt diệc nhạc hồ.....”

Thiên Đế ngồi thẳng lại, mở ra một quyển trục bạch nhìn như nhẹ nhàng trên bàn.

Thiên thư vô chữ, không biết đã ghi lại cái gì.

Chỉ nghe hấn thản nhiên đọc lên: “Tại Hồ Thái Ất, người khiến nguồn nước khô kiệt trăm năm, xúc phạm xua đuổi Hà Bá trấn giữ, khiến sinh linh trong vực vô kế sinh nhai.” Chỉ thấy ngón tay hấn từ từ xẹt qua quyển trục, “Người còn khiến Hắc Long Vương núi Bạch Vân Nham bị thương. Nhỏ của Tứ Độc Long Thần một vạn sáu nghìn sáu trăm sáu mươi chín phiến lân, còn chưa một đôi sừng của hấn.” Giọng từng tiếng, như nặng ngàn cân, Thiên Đế trên mặt vẫn tươi cười như trước, nhưng trong đôi mắt sắc bén đã mơ hồ hiện ra lãnh ý lạnh lạnh, hấn khép lại cuốn trục, tiếp tục nói: “Đúng rồi, còn đập vỡ một bộ bát vàng chén ngọc lưu ly trăm ngự ban ở Thiên Thiện Phòng nữa!”

Tội trạng liệt kê đầy đủ, vô pháp chối cãi, đến ngay cả Cửu Minh xảo ngôn như hoàng [1] cũng hết đường chống chế.

Lại thấy Thiên Đế đặt quyển trục sang một bên, đôi mắt phượng sắc bén đảo qua Tham Lang Tinh Quân đứng bên dưới, nụ cười hàm ẩn: “Thiên Xu, không phải người cho rằng không có Thiên Lý Nhãn bên cạnh trăm liền trở thành người mù chứ, người nghĩ gì cũng không nói thì có thể gạt được trăm sao?”

Bàn tay Tham Lang giấu dưới tay áo hơi siết chặt lại, nhưng không trả lời.

Thế nhưng Thiên Đế cự nhiên lại mở lời giải vây giúp hấn: “Có điều, Tham Lang Tinh Quân của trăm sao lại lừa gạt trăm được, chắc chắn là do sự việc xảy ra quá bất ngờ nên mới không kịp bấm tấu lại. Nếu đã như thế, trăm đương nhiên sẽ không trách tội ái khanh.” Lời nói nhẹ nhàng lại như giấu ngàn vạn lưỡi dao nhỏ, so với chất vấn quát hỏi càng thêm có lực sát thương, trực tiếp khiến Tham Lang Tinh Quân luôn luôn cương trực ngay thẳng sắc mặt biến thành cứng ngắc, không biết làm sao đáp lời.

“Còn như Liêm Trinh,” Ánh mắt Thiên Đế nhìn qua càng thêm thâm trầm, “Tư thả yêu nghiệt, tội này quả thật không giả, lại còn lấy tiên thân cho yêu quái ăn, càng lúc càng quá mức sai lầm.”

Tham Lang bước lên nửa bước, đang muốn biện giải lại nghe Phi Liêm đã nhanh hơn nói trước: “Hành giả[2] tự cổ đã xả thân cứu vớt sinh linh, dù không có thân thể cũng không có gì tiếc nuối. Xưa kia có Tát Ba Đạt Vương Cát dùng thịt mình nuôi ưg, lấy lòng từ bi cảm động thiên địa, Đế Quân đương nhiên cũng biết.” Tát Ba Đạt Vương Cát kia chính là tiên thân của Phật Tổ, lời này của Phi Liêm giống như ám chỉ, nếu Thiên Đế giáng tội y, như vậy có nghĩa Phật tổ cũng đã phạm sai lầm.

“Khanh gia đã mất chân thân chỉ có thể ở trong yêu hình, chẳng lẽ không biết điều này có chỗ nào không ổn sao?”

Đám tiên gia Thiên cung đều tự nghĩ bản thân thanh cao, làm sao có thể dung thứ một con yêu quái thấp kém ở trước mặt mình đi qua lượn lại, trong lòng Thiên Đế cũng thực rõ ràng, mấy năm gần đây, không biết Liêm Trinh Tinh Quân không thể hồi phục tiên thân này đã chịu bao nhiêu khinh thường cùng ủy khuất.

Thế nhưng Phi Liêm lại chỉ lắc đầu: “Không có gì không ổn. Xác thịt chẳng qua chỉ là vỏ ngoài, nếu ngay cả điểm nhỏ ấy cũng nhìn không thấu, làm sao có thể ngộ ra đạo lý tuần hoàn của thiên đạo. Thần tiên như thế, so ra còn không bằng yêu quái.”

Lời này của y không chỉ khiến Thiên Đế thay đổi cách nhìn, mà ngay cả Tham Lang đứng một bên trong lòng cũng không khỏi giật mình một cái.

Tên Liêm Trinh Tinh Quân mặt gổ này, từ lúc nào đã biết quỷ biện như thế?!

Hay là, lâu nay luôn trầm mặc ít lời chẳng qua là vì không muốn lãng phí công sức nói chuyện!

Thiên Đế rất nhanh nhú mi mà cười: “Trẫm lần đầu tiên mới biết, Liêm Trinh Tinh Quân của trẫm tài biện luận so với Văn Khúc kia cũng giỏi không kém nha!”

Nhìn hần vẫn nhàn hạ ung dung, cũng không vì Liêm Trinh chống đối mà tức giận, chủ đề lại tiếp tục bị chuyển đi, “Dù có nói như thế, nhưng chuyện khanh tư thả yêu nghiệt xuống trần cũng là không thể chối cãi. Thiên Xu nói khanh thả ra là có ý định giáo hóa con yêu này, thế nhưng.....” Mắt phượng liếc qua hồng phát yêu quái kiệt ngạo bất tuân, cả khi đã ngồi trên thiên điện vẫn một bộ tùy hứng không để đâu cho hết, Thiên Đế cười mà như không, lời muốn nói không cần thốt ra cũng đã biết.

Cửu Minh từ đầu đến giờ vẫn chỉ bàng quan ngồi nghe, lúc này lại đột nhiên ồn ào nói: “Ta nói Thiên Đế này, kẻ vi phạm thiên điều là ta đi? Mấy cái tội trạng người đọc vừa rồi ta đều nhận, muốn giết muốn xử kiểu gì tùy người, đừng có mà ngồi đó vòng vèo tốn thời gian!”

Hần nói mà không buồn để ý tôn ti lễ tiết, Thiên Đế thế nhưng không giận phản cười: “Người thật ra cũng là một con yêu quái thành thật!”

Lời này vừa nói ra đã khiến Cửu Minh suýt nữa trượt tay nằm úp sấp xuống đất. Hần, hần thành thật?! Trong lần đại chiến nghịch yêu kia, đám thiên binh thiên tướng mắng hần ác độc thành tính, âm hiểm xảo trá, đề tiện vô sỉ, thích dùng hoa chiêu... kia không được mấy vạn thi cũng phải vài nghìn đi, đám bọn chúng mà nghe thấy câu này còn không phải học máu tức chết lần nữa sao?

“Người nếu đã thừa nhận tội trạng, vậy trẫm sẽ theo đó phán định.” Đã thấy thần sắc Thiên Quân trở về nghiêm túc, ngón tay mở ra một quyển trục khác, “Minh xà Cửu Minh, phạm vào trọng tội nghịch thiên, tự trốn khỏi Tòa Yêu Tháp, làm khô kiệt nguồn nước, đuổi đánh Hà Bá, nhổ long lân, cưa long sừng, tội này đáng..... Giết!” Lời vừa phán xuống như dùng chùy đánh vào thạch khánh, âm thanh ngân nga điếc tai, “Lập tức áp giải đến Trảm Yêu Thai, dùng Hồn Câu lấy ra hồn phách, chịu chín chín tám mươi một lôi điện đánh xuống.”

Phi Liêm nghe vậy cả người liền chấn động, đến cả Tham Lang đứng bên cũng nhin không khỏi nhú mày, dù biết Thiên Đế luôn luôn nghiêm khắc, đối với kẻ có hành vi ngỗ nghịch thiên quy chưa bao giờ khoan dung, nhưng hình phạt bị lôi điện đánh này cũng không khỏi quá mức tàn khốc.

Phải biết, một khi bị Câu Hồn câu mất hồn phách, thân thể sẽ không còn bất cứ sự bảo vệ nào nữa, dù pháp lực của người có cao đến đâu, yêu thuật có cường thịnh tới cỡ nào cũng sẽ trở nên yếu ớt không khác gì một đứa trẻ mới sinh. Dùng trạng thái như thế mà chịu sét đánh, kia chắc chắn đau đớn không sánh nổi, so với hình phạt lăng trì nơi trần gian còn thống khổ hơn, tám mươi một lần sét đánh sẽ khiến người hồn tiêu phách tán, vô pháp hồi sinh. Có điều, nếu quả thật muốn tru diệt một thượng cổ dị thú lợi hại như Minh xà mà nói, ngoài hình phạt thế này, xem chừng cũng không còn cách khác.....

Tham Lang liếc thấy Phi Liêm khê động, biết y lại muốn đứng ra biện hộ cho yêu quái, liền vội vàng đưa tay ấn xuống bả vai y, có điều lúc này Phi Liêm đã không còn do dự như ngày ấy trên đỉnh Thiên Uyên hai ngàn năm trước nữa, chỉ thấy y vội vàng tiến lên một bước, gạt xuống bàn tay Tham Lang, cao giọng nói: “Xin Đế Quân khai ân.”

Thiên Đế nghe vậy liền ngẩng đầu nhìn về phía Phi Liêm, khuôn mặt vẫn mang theo ý cười bình thản an tường, hoàn toàn không giống vừa hạ xuống một đạo pháp chỉ tru sát yêu tà tàn khốc kia: “Sao vậy? Liêm Trinh Tinh Quân, người là đang cầu xin trẫm sao?”

Phi Liêm quỳ rạp xuống nền điện, cúi đầu nói: “Ngọc Hành Cung Liêm Trinh Tinh Quân, nguyện cùng Minh xà chịu phạt, thỉnh Đế Quân khai ân thành toàn.”

Tham Lang đứng sau biết rõ hậu quả, không khỏi thất thanh kêu lên: “Không được!”

Nhưng Thiên Đế lúc này lại chỉ nghiêng ngẫm mà nhìn Phi Liêm quỳ dưới điện, vị Tinh Quân này, lúc nào cũng cẩn tuân thiên mệnh, nghiêm thủ thiên quy, đối với mệnh lệnh của Thiên Đế hần lúc nào cũng trung thực tiến hành, giống như vĩnh viễn không có thứ gì có thể lay động ý chí kiên cường của y.

Dù là hai ngàn năm trước đứng trên thiên điện lĩnh thưởng phong ban cũng không hề lộ ra nửa phần vui sướng, trừ bỏ câu tạ ơn không thể không có, y với đám bảo vật quý báu kia cũng không buồn để mắt, thậm

chỉ ngay cả việc bản thân không thể hồi phục tiên thân cũng không chút quan tâm. Thế mà giờ đây, cự nhiên lại cúi đầu trên điện, thỉnh cầu hần thu hồi mệnh lệnh đã ban?

“Liêm Trinh Tinh Quân, khanh hôm nay quả thật khiến trẫm bất ngờ không ít!”

Hần cười thực ôn hòa, nhưng thế cũng không có nghĩa hần sẽ nương tay. Ngồi trên đế vị thiên tôn của Thiên Cung, nghiêm khắc là thứ hần luôn luôn không thiếu: “Tinh Quân chứng quả thiên mệnh làm sao có thể thay yêu nghiệt chịu phạt? Ý trẫm đã quyết, khanh không cần nói nhiều nữa.”

Phi Liêm thế nhưng lại thật sự kiên cường, y vẫn quỳ thẳng trên đất không chịu đứng dậy, không ngừng nói: “Thỉnh Đế Quân khai ân.”

Đôi mắt phượng của Đế Quân nhú lại, cơn tức cũng dần dần nổi lên, uy nghi của Thiên Quân làm sao có thể khiêu khích?

Hần lạnh lùng nhìn xuống vị Tinh Quân đang quỳ trên thềm đá, trong thiên điện nhất thời như có một trận sương giá lạnh lẽo tràn qua, hàn ý như thấm nhập tận xương.

Thiên Đế quay đầu, nhìn thoáng qua Tham Lang đang khoanh tay đứng một bên, thần nhiên nói: “Thiên Xu ái khanh, người nói xem?”

Tham Lang Tinh Quân lúc này chính là yên lặng ngưng mắt nhìn Phi Liêm. Liêm Trinh kia, cho dù đôi chân đang quỳ trên nền đá, tấm lưng lại vẫn như trước thẳng tắp như từng.

Hần cũng là lần đầu tiên nghe thấy y thỉnh cầu chuyện gì đó, muốn người khác thành toàn một nguyện vọng cho mình. Nhưng hần cũng rõ ràng biết, cái giá của việc thành toàn cho y chính là mặc y cùng con yêu quái kia hồn phi phách tán Trong đôi mắt sắc bén sáng ngời xẹt qua một tia chua xót tiến thoái lưỡng nan, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt, khi hần ngẩng đầu lên lần nữa, tất cả đã trở về ngưng lạnh.

“Nếu đó là ý nguyện của Liêm Trinh, mong Đế Quân có thể thành toàn.”

Đế Quân cũng không ngờ hần cự nhiên lại không ngăn cản y, biểu tình càng lúc càng lạnh.

Một đôi mắt đỏ đậm vẫn thủy chung nhìn về phía Phi Liêm.

Nghe y biện hộ cho mình, thậm chí còn cưỡng lại Đế mệnh mà xưa nay vẫn tuân theo.

Rõ ràng tử vong đã ở ngay trước mắt, rất nhanh nữa thôi, bản thân hần sẽ bị giải ra ngoài, chịu hình phạt câu mất hồn phách mà nhận sét đánh, hần cự nhiên lại không hiểu vì sao cảm thấy phi thường thỏa mãn, thậm chí còn nhin không được nhếch lên khóe miệng, cười đến hoan hỉ!

Thế nhưng, nhìn thấy y vì mình mà quỳ xuống cưỡng lại Thiên Đế, trong lòng hần không hiểu vì sao đau đến khó chịu, cái tên nam nhân đầu gỗ diện vô biểu tình này, ngay cả thái độ cầu xin người ta cũng không biết, hần là không nên vì bất luận lý do gì mà phải khúm núm trước bất kỳ ai mới đúng..... Trong lúc bất tri bất giác, răng nanh đã nghiền sâu vào da thịt, từ trên môi truyền đến một tia đau đớn nhưng vẫn vô pháp giảm bớt khó chịu trong lòng.

Đột nhiên, hần xoay người đứng lên, tiến nhanh về phía trước, hất áo quỳ xuống bên cạnh Phi Liêm, nâng giọng nói: “Cửu Minh sớm nhận giáo hóa, sao còn gọi là yêu nghiệt?”

“Đi?” Thiên Đế quét mắt liếc hần một cái.

Mái tóc đỏ rực như lửa khiến băng lãnh lạnh lẽo trong điện giảm đi không ít.

“Trẫm lại nhìn không ra đây.”

“Cửu Minh.....” Tay áo giấu đi bàn tay đã siết chặt thành nắm, móng tay sắc bén đã đâm sâu vào da thịt, “Nguyện làm tọa kỵ, để thiên thượng chúng tiên sử dụng!” Nói xong liền niệm chú quyết, hóa thành chân thân Minh xà, thân rắn cực lớn nhu thuận cúi đầu trên thềm điện.

Thiên Đế thấy thế vô cùng ngạc nhiên nhưng vẫn nói: “Nếu đã nhận giáo hóa, đương nhiên là tốt nhất. Thiên thượng có đức hiếu sinh, trẫm cũng không muốn sát phạt quá nhiều, nếu người đã nguyện ý làm tọa kỵ, tích công đức bù lại nghiệp chướng trước kia, trẫm sẽ tạm tha chết cho người một lần.” Hần nhìn về phía Phi Liêm đang ngây ngẩn, híp mi cười, “Người đâu! Lấy một bộ dây cương vàng ròng ra đây!” Nói

xong liền phát tay, mấy thiên nô hầu hạ xung quanh vội vàng xoay người rời khỏi thiên điện, Đế Quân lại quay đầu nhìn về phía Phi Liêm, “Chút nữa đành phiền Liêm Trinh Tinh Quân mang Minh Xà một đoạn, đưa nó đến Ngự Mã Giám.”

Trong đôi mắt xám trắng của Phi Liêm tràn đầy cảm xúc phức tạp, hỗn độn đến mức căn bản không thể phân biệt được.

Tích tắc sau, mấy thiên nô đã nâng một bộ yên cương đỏ rực trở về, nhìn qua cứ như một đoàn liệt hỏa, rực rỡ mà chói loáng, nhưng cho dù có hoa lệ xinh đẹp đến đâu cũng không thể nào giấu đi bản chất là một thứ dụng cụ khổng chế thú vật.

Thiên Đế chống má phát tay một cái, hai tên thiên nô lập tức ôm dây cương đến bên người cự xà, ý đồ muốn đóng yên, thế nhưng con thượng cổ dị thú kiêu ngạo kia làm sao có thể đơn giản chịu xiềng xích như thế, chỉ thấy nó lúc này hai cánh mở ra, bùng lên gió mạnh khiến hai gã thiên nô ngã lăn ra đất.

“Hừm?” Thiên Đế hừ một tiếng trầm thấp, giống như đã không còn kiên nhẫn.

Đôi xích đồng đỏ rực của Minh xà như hai ngọn lửa trừng trừng nhìn đám dây cương rơi trên mặt đất, một lát sau mới thu lại cánh cúi đầu, thiên nô thấy thế vội vàng đem dây cương nhặt lên, chụp hết từ đầu đến cổ xà, thú cưỡi của tiên gia đa dạng hình thái, có chim có thú, không nhất định giống nhau, thế nên yên cương cũng có thể tùy theo mà biến hóa, trên cái đầu cực đại của Minh xà giờ đã buộc chặt hàm thiếc cùng dây cương, trên lưng nó còn đeo thêm một cái yên phủ vải đỏ thẫm.

Thiên Đế vừa lòng nhìn bộ dây cương bằng vàng trên người Minh xà, hỏa lân như lưu ly phối với dây cương đẹp đẽ mà quý giá, đôi cánh đen cực lớn hơi giương lên.

“Minh xà, ngươi đã là tọa kỵ, vậy tuyệt không thể có ý đồ ngông cuồng, bằng không, trẫm mà biết được đừng trách ta vô tình.”

Minh xà bị dây cương trói buộc vùng miệng khiến nhất thời vô pháp trả lời, mà Phi Liêm đang quỳ gối bên cạnh cùng Tham Lang Tinh Quân khoanh tay mà đứng cũng là trầm mặc không nói.

Trên thiên điện lặng lẽ không một tiếng động, thứ duy nhất cảm nhận được là khí thế nhiếp nhân trang nghiêm mà tức mục. Mà thứ tỏa ra khí thế trang nghiêm khiến toàn bộ chúng tiên cúi đầu tuân phục lại không phải thiên điện tráng lệ rộng lớn, mà chính là vị Đế Quân trên đế tọa kia.

Tận đến khi Tham Lang cùng Phi Liêm dắt theo Minh xà Cửu Minh được giáo hóa rời đi, Thiên Đế cũng phát tay cho lui thiên nô, thiên điện lại trở về yên tĩnh.

Chiếc ghế Thiên tôn này, luôn luôn cao vời vợi mà cô độc.

Trên án bày một quyển thiên thư, vải vàng trục trắng, có thể quyết định số mệnh tiên yêu, thế mà lúc này đây, nó cũng không lọt được vào pháp nhãn của Thiên Đế.

Hắn phát tay một cái, cuốn trục kia liền theo gió cuộn lại, bay tới một đầu án kỷ.

Thiên Đế nằm dựa vào ghế, tay trái vừa nâng, ngay lập tức một tiếng chim kêu vang lên, một con quạ vàng óng ba chân từ trong rèm bay ra, chỉ thấy lông vũ của nó như tự động phát sáng, rực rỡ như mặt trời mới mọc, quả không hổ danh là thần diệu phụ nhật kim ô ba chân. Chỉ thấy nó chậm rãi đập cánh, nhẹ nhàng đậu lên mu bàn tay của Thiên Đế, giống như đã buồn bực bên sau tấm màn lâu lắm, nó tò mò nhìn khắp chung quanh, đáng tiếc, trong thiên điện hiện giờ, một bóng người cũng không có.

Thiên Đế vươn tay nhặt lên mấy hạt dưa như ngọc bích đưa đến bên miệng kim ô, nhìn nó vui vẻ mổ xuống, liền hỏi: “Kim ô, ngươi có nghĩ trẫm là người xấu không?”

Đáng tiếc kim ô không hiểu tiếng người, đôi mắt vàng rực mở to nghiêng đầu nhìn Thiên Đế, vô cùng thân thiết cọ cọ lên mu bàn tay hắn, sau đó vỗ vỗ đôi cánh nhẹ nhàng bay lên.

Thiên Đế giống như đã hiểu ra, thở dài một tiếng: “Trẫm quả nhiên là người xấu a.....”

=====

Tác giả có chuyện muốn nói: Liếc mắt..... Trước kia còn không thích mấy loại truyện không máu không chết lại có thể ngược người ta đến nước mắt lưng tròng. Cơ mà dường như Live ta còn không bằng người ta a Thôi, cố gắng, phải cố gắng hơn nữa!

=====

[1] Xảo ngôn như hoàng: nói khéo như rót vào tai, lấy lời đường mật khiến người ta mê hoặc

[2] Hành giả: tín đồ đạo phật chưa làm lễ xuống tóc.

38. Quyển 2 - Chương 18

Chương mười tám

An bí[1] khó tù tâm phóng túng, cùng nhau sát cánh quân tiên phạm

Ngự Mã Giám Thiên Cung, mười Tì Mã Sử thay nhau quản lý, chuyên trách chặn thả thiên mã cho tiên gia sử dụng.

Thiên mã quý hiếm, trên thân đều có hổ vằn long cốt, có thể hí ra mây xanh, chấn động lục phát, chân đạp phù vân, phi chạy như bay, so với chim én còn nhanh hơn. Thỉnh thoảng, khi theo hầu tiên nhân hạ phạm sẽ cùng giống cái phạm mã nhân gian lưu lại giống nòi, con cháu đời sau đều là bảo mã trân phẩm khó cầu, không ít Đế Vương nhân gian cũng vì đám con cháu này của chúng mà đại động can qua, tranh giành không dứt. Tương truyền năm xưa, Hán Vũ Đế cũng vì cầu bảo cầu[2] của Đại Uyên mà không tiếc dẫn quân viễn chinh Tây Vực, rầm rộ giết chóc, đến cuối cùng, chẳng qua cũng chỉ vì ba nghìn lượng cầu.

Thiên mã có linh tính, tự biết bản thân phẩm chất cực cao, đối với đám Tì Mã Sử chăm sóc từ trước đến nay đều cực kỳ khinh thường, bản tính khó bảo, một khi mất hứng liền đạp nát lương thảo, đá vỡ mã tào[4], tính tình cực kém.

Thế mà hôm nay, đám thiên mã vốn luôn vênh váo tự đắc đột nhiên không hện mà cùng co cụm trong góc sâu nhất mã tào, ngay cả thở cũng không dám to tiếng, nếu nhìn kỹ hơn, thậm chí còn thấy có mấy con thiên mã bốn chân run lẩy bẩy, thiếu điều quỳ thẳng xuống đất.

Mặc kệ cỏ non bên bờ Thiên Hà mới cắt về trong máng, đám thiên mã vẫn sống chết không chịu bước ra nửa bước, kiên quyết không chịu tới gần cửa chuồng.

Mấy tên Tì Mã Sử bắt đắc dĩ nhìn nhau, đồng loại trông về trước cửa mã tào.

Ở nơi đó, một con xích xà thật lớn đang nằm, thân rắn như rồng dù cuộn lại vẫn vô cùng bắt mắt, hai chiếc cánh dơi tối đen trên lưng như một tấm áo choàng phủ kín toàn thân, phần đầu bị chụp dây cương, hạn chế cái miệng lớn như bồn máu có thể nuốt trọn Kim Cương thân cao tám trượng trong một cú đớp của nó, dù như vậy vẫn không có ai dám tiến lên nửa bước.

Mã tào bình thường căn bản không thể chứa nổi nó, chỉ cần xích xà hơi ngẩng đầu một chút, mái ngói khẳng định sẽ bị nó đội vỡ trong nháy mắt, vạn bất đắc dĩ, Tì Mã Sử chỉ có thể để nó bên ngoài.

Nhìn nó hai mắt nhắm chặt lười biếng nằm trên mặt đất, xích lân xinh đẹp phản chiếu ánh nắng, thân thể cực đại thỉnh thoảng nhúc nhích một chút, chỉ một động tác bình thường thế thôi cũng đủ khiến đám thiên mã bên trong sợ đến nhũn cả người.

Thiên Đế đã có chỉ, Minh Xà này từ nay về sau sẽ do Ngự Mã Giám cai quản, có điều Tì Mã Sử bọn hắn nào có ai dám sai phái nó, tuy bảo miệng xà đã bị vây khốn, nhưng chỉ cần bị cái thân rắn thể kia quần lên người, xương cốt toàn thân không nát mới là lạ.

Còn đang nghĩ không biết làm thế nào, một luồng gió bỗng nhiên từ đâu thổi tới, cả đám Tì Mã Sử nhìn nhau, trong lòng không hện mà cùng nói một câu: Lại tới nữa.

Nháy mắt sau đã thấy một vị hôi y thần nhân cười mây mà tới, trên lưng y đeo một bao vải cực lớn, sau khi thu lại hành vân dưới chân, ngay lập tức đáp xuống mặt đất bên ngoài mã tào.

Trên thiên đình, Ti Mã Sử của Ngự Mã Giám bắt quá chỉ là chức tiểu tiên, vừa nhìn thấy người đến liền vội vàng hành lễ: “Bái kiến Liêm Trinh Tinh Quân!” Đối phương chỉ gật đầu coi như đã biết, ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn dừng lại trên người đại xà bên kia. Y vội vàng bước qua, chiếc bao trong tay rung lên một cái liền lập tức mở rộng, bên trong toàn bộ là thịt sống.

Chúng Ti Mã Sử không khỏi hai mặt nhìn nhau, trong bụng thầm nói: thần tiên thiên cung đều là ăn kim đan tiên quả, sao lại có thịt tươi ở chốn này, chắc chắn là từ hạ giới lấy về.

Có điều, vị Liêm Trinh Tinh Quân này tới đây không phải cũng quá thường xuyên rồi đi? Mỗi ngày đều đến một lần, lại không phải vì tìm tọa kỵ Bọn họ cũng không dám lăm miệng đi hỏi, lại nghe đám thiên nô hầu hạ trên thiên điện kể lại, con thượng cổ Minh xà này chính là do vị Tinh Quân kia thu phục làm tọa kỵ. Lại nghĩ, bảy vị Thất nguyên tinh quân tuy tiên vị không phải cao nhất nhưng mỗi người đều cực kỳ lợi hại, đương nhiên không phải loại mà đám tiểu tiên bọn hắn dám trêu vào.

Chỉ thấy Minh xà kia ngay cả mắt cũng không buồn mở ra, giống như đã biết ai đang tới, đầu xà cực lớn chậm rãi quay lại.

Tuy bị hàm thiếc giam cầm nhưng miệng nó vẫn có thể mở ra một chút để ăn, mấp mấp máy máy vài cái đã đem đồng thịt trước mặt toàn bộ nuốt xuống bụng, thịt sống chông chất như một ngọn núi nhỏ chỉ trong nháy mắt đã biến mất trong cái miệng như bồn máu của nó. Cảnh tượng ghê rợn không khỏi khiến mấy tên Ti Mã Sử một trận mao cốt tung nhiên, bụng nghĩ may mà có vị tinh quân này không quản vất vả ngày ngày đến cho ăn, nếu không, cái con xà kia mà đói lên, có đem tất cả bọn hắn cộng lại cũng chưa chắc đã đủ nhét kê răng cho nó.

Đám Ti Mã Sử đứng nhìn một hồi, dù sao mỗi ngày đều như thế, cũng chẳng có gì đẹp để đáng xem, lại lần lượt rủ nhau tản ra.

Lại qua một hồi, đại xà cuối cùng cũng duỗi ra thân thể thon dài trắng kiện đang uốn cong của nó, đôi mắt từ từ mở ra, há mồm thoáng ợ một cái, cuối cùng liếc mắt nhìn xuống nam nhân đang ngồi dưới đất bên cạnh. Chỉ thấy y tuy vẫn diện vô biểu tình như trước nhưng trong đôi đồng tử xám trắng đã không khó nhận ra, tràn đầy sắc thái ủ rũ u ám.

Bị y nhìn như vậy, Minh xà liền không khỏi tức giận, hơi hơi há miệng, phun ra tiếng người: “Ta bảo người rồi, đừng có dùng cái loại biểu tình như nhìn tử thi mà nhìn ta có được không!”

Thái độ kiêu ngạo, hoàn toàn không vì bị tù túng mà có chút thay đổi.

Nhưng Phi Liêm vẫn không hề nhúc nhích, toàn thân im lìm như một pho tượng bằng đá.

Nhìn Minh xà đỏ cực cuộn mình nằm xuống bên cạnh mã tào, nhìn hắn cùng đám cầm thú tọa kỵ kia lẫn lộn cùng một chỗ, y lại rơi vào trầm lặng.

Một khắc kia, một khắc y nhìn thấy Cửu Minh bị buộc vào yên cương, không biết tại sao, y cái gì cũng không muốn nghĩ nữa, nơi nào cũng không muốn đi nữa, giống như từ trái tim có một loại cảm xúc vô lực cổ quái lan khắp toàn thân.

Pháp lực cao cường thân là tinh quân thì sao chứ?

Còn không phải ngay cả thứ quan trọng nhất đều không bảo vệ được sao.....

Hai ngàn năm trước đã là như thế, trở mắt nhìn Cửu Minh mình đầy thương tích, toàn thân máu tươi bị lôi lên thiên điện rồi bị ném vào Tỏa Yêu Tháp, lại qua hai ngàn năm..... Y cự nhiên vẫn như trước bất lực nhìn hắn bị hàm thiếc trói chặt, xà thân bị giam cầm.

Dị thú ngang ngược là thế, sao có thể khuất nhục cam chịu trở thành tọa kỵ của tiên gia?!

Cửu Minh có thể biểu hiện hắn bất cần, nhưng y vẫn rõ ràng nhớ kỹ, con dị thú kia ngửa đầu cúi đầu đều cực kỳ tự do tự tại, từ trước đến nay vẫn luôn luôn cố chấp. Ngày đó, lúc bại trận, Cửu Minh thà rằng bị

bể một cánh cũng không chịu khuất phục trước thiên binh, một con yêu quái như vậy, giờ lại cam nguyện cúi đầu trước thiên điện, chịu đựng dây cương giam cầm, trở thành thú cưỡi.....

Dây cương bằng vàng kia dù có hoa lệ đến đâu chẳng qua cũng chỉ là thứ xiềng xích đầy nhục nhã.

Một khắc kia, y chỉ muốn xông lên gạt phăng hai thiên nô kia ra, đem thứ dây cương vàng rực chói mắt kia đập nát!

Thế nhưng, Tham Lang Tinh Quân bên cạnh lại ngằm ám thanh ngăn cản y lại.

‘Nếu không muốn hấn chết thì đứng im cho bản quân.’

Thế là, y không thể động đậy.

Đúng vậy, chỉ có một cách này mới bảo trụ được tính mạng của Cửu Minh, trở thành thú cưỡi, dù sao cũng tốt hơn bị trói lên Trảm Yêu Thai câu ra hồn phách, nhận lấy thiên lôi.

Kết quả này Là tốt.

Thế nhưng, y vẫn khó chịu dị thường.

Bất luận làm việc gì, y lúc nào cũng chỉ đi con đường đơn giản nhất, phải làm cái gì, làm như thế nào, tất cả đều rõ ràng trong lòng.

Thế nhưng lúc này, y lại mê muội.

Y nỗ lực tìm kiếm nguyên nhân nhưng lại thủy chung tìm không thấy lý do khiến bản thân khó chịu, ngược lại càng lúc càng khó chấp nhận hơn.

Minh xà bị y thuần phục làm thú cưỡi được y tận tay đưa vào Ngự Mã Giám, nơi nuôi dưỡng tọa kỵ của thiên cung, là y tận mắt nhìn thấy Ti Mã Sử nơm nớp lo sợ tiếp nhận dây cương dẫn Minh xà đi vào. Sau đó, lời Tham Lang Tinh Quân nói trước khi rời đi là cái gì y cũng nghe không thấy. Y cảm giác bản thân lúc đó lơ lửng như hồn phách li thể, không biết mình nên làm cái gì, cũng không biết chính mình có thể làm gì.....

Minh xà thoáng lướt mắt nhìn sang nam nhân đang ngồi bên cạnh, này là ý gì?

Vốn tưởng rằng Phi Liêm sẽ cứ thế buông tay, dù sao, hai ngàn năm trong Tỏa Yêu Tháp kia, y cũng chưa từng một lần đến liếc mắt nhìn hấn một cái, thế nhưng hôm nay.....

“Thôi đi.....” Bị tâm trạng của nam nhân ảnh hưởng, thái độ cố gắng chống đỡ của hấn cũng mềm xuống, dù sao bốn phía cũng không có người, đám thiên mã kia thì nửa con mắt liếc sang phía này cũng không dám, Minh xà ủ rũ rúc vào người Phi Liêm, thái độ kiêu ngạo chỉ trong nháy mắt đã biến mất.

Thượng cổ dị thú vốn ngạo nghễ tiêu diêu tự tại trong thiên địa, làm sao có thể quen được với yên cương khổng chế trên người?

Hấn cũng uất ức chứ.

“Tại sao?”

Phi Liêm mấy lần trước đều chỉ buông đồ rồi ngồi im không nói, đến hôm nay cuối cùng cũng mở miệng.

Vì sao lại khuất phục? Vì sao chịu làm tọa kỵ?

Minh xà tức giận trừng mắt liếc y một cái: “Cái nền thiên cung kia quá lạnh, quỳ lâu không thoải mái.” Giọng nói nghe như hậm hực của hấn lại che giấu không được sự quan tâm, hấn làm sao có thể trở mặt nhìn y tiếp tục quỳ gối trên nền ngọc thạch băng lãnh mà khúm núm cầu xin như thế?!

Cũng không biết Phi Liêm có nhận ra hay không, một hồi lâu vẫn không nói câu nào.

Tận đến khi xà lân trơn mượt lạnh lạnh cọ qua đầu gối, thân xà cực đại không biết từ lúc nào đã quăn lại đây, y mới giật mình lấy lại tinh thần.

Phi Liêm vuốt ve thân xà mềm mại, thì thầm nói: “Người nếu đã không vui, ta làm sao vui được?”

Cự xà ngẩng đầu, bốn mắt giao nhau đường nhìn chuyên chú, hóa ra trong lòng bọn họ đã sớm có người kia, tình cảm chẳng qua chỉ ngủ sâu trong trái tim chưa thức tỉnh.

Nếu hắn không muốn nhìn y khúm núm cầu xin, vậy thì y, làm sao có thể bằng lòng để hắn vì mình làm toạ kỵ cho kẻ khác được?

Làm sao lại không hiểu?

Làm sao có thể không hiểu?

Thần tiên cùng yêu quái, bởi vì năm tháng quá dài lâu khiến họ trở nên vô cảm, rồi lại dễ dàng buông tha.....

Có điều bây giờ mới hiểu ra, liệu có phải quá trễ rồi không?

.....

Lân phiến như lưu ly xinh đẹp tỏa sáng, dưới ánh nắng chiếu vào liền giống như từng tép lựu mọng đỏ trong suốt, thân thể xích xà trượt qua quần quanh người Phi Liêm.

Phi Liêm nhìn xuống lân phiến trong lòng, màu đỏ như lửa mà sờ lên lại lạnh lẽo.

“Lạnh quá!”

“Ngại lạnh sao?” Cả thân xà đột nhiên phát ra hạn tức mãnh liệt, một trận gió khô nóng ập tới khiến toàn thân Phi Liêm như lập tức bốc lửa, lớp lớp tường vân lừng lờ nơi đây đã nghìn năm lập tức bị hun đến không còn một mảnh, khí hậu bốn mùa như xuân về nháy mắt biến thành cảm giác ngồi phơi dưới ánh mặt trời chói chang trên sa mạc.

Phi Liêm thậm chí còn cảm thấy da mặt mình đang lách tách khô ròn như muốn nứt ra.

Thế nhưng y cũng không bắt Cửu Minh dừng lại, mà chỉ mặc hắn phát tiết hạn ý cuồng bạo trong lòng, đáng thương đám thiên mã bị nhốt trong chuồng sợ đến mức hí lên không ngừng, suýt nữa nhịn không được đập phăng cửa chuồng tháo chạy.

Cửu Minh khinh thường liếc mắt nhìn đám thiên mã vô dụng kia một cái, bỗng nhiên, trong đôi xích đồng linh quang chợt lóe.

Răng nanh lộ ra, nụ cười quỷ bí như trước, xảo trá không đổi.

“Phi Liêm, ta đã là tiên ky, ngươi sao không lợi dụng lúc này mang ta ra ngoài đi dạo một vòng đi?”

Phi Liêm sững sốt, nhất thời một chữ cũng không nói được.

Giống như ngày đó hai ngàn năm trước, cùng vu oan giá họa mượn tay Hắc Long trừ đi Diêu Chư, hai người ăn ý đến không một tiếng động.

Phi Liêm, gật đầu.

=====

Thiên Đế ngồi trên thiên điện, cúi đầu nhìn một đám tiên gia đang phần nộ ùng ùng bên dưới, nhíu mày hỏi: “Các vị tiên gia, vì sao lại tụ đến đây thế này?”

Nam Cực Tiên Ông hạc phát đồng nhan[5] chống quải trượng bước lên, tiên hồ lô cực to buộc trên đầu trượng bị lão rung đến lắc lư, to giọng bẩm báo: “Khởi bẩm bệ hạ, trạch viện của thần vốn trồng vô số linh đan diệu thảo, buổi chiều hôm qua Liêm Trinh Tinh Quân cười Minh xà đi qua, không ngờ lại đem đám thảo dược kia của thần đốt đến hạn khô!!! Cái khác thôi thì bỏ qua cũng được, nhưng gốc bạch ngọc linh chi kia là đồng tử của thần mỗi ngày dùng Bồng Lai Lộ tắm ướm từng chiếc lá, công sức bỏ ra ước chừng cũng đến ba ngàn năm, thế mà giờ cháy đến đen thui rồi!! Xin bệ hạ làm chủ thay vì thần!!”

Tiên ông đã tức giận đến mức râu tóc như muốn dựng đứng lên, thế mà Cự Linh Thần Quân cao hơn lão hai cái đầu đứng bên cạnh khuôn mặt thậm chí còn phần nộ hơn, chỉ nghe giọng hắn như tiếng keng báo hồng thủy ầm ầm vang dội, chấn động đến mức toàn bộ tiên gia trong đại điện đều cảm thấy hai tai ong ong: “Bệ hạ!! Liêm Trinh Tinh Quân kia cũng cười Minh xà qua phủ đệ của thần, này căn bản cũng không tính là gì, thế nhưng mỗi một cái cánh kia của Minh Xà đều thổi ra gió hạn, đem toàn bộ đám trân nhưỡng

vi thần cất kỹ trong phủ chưng đến cạn sạch rồi!! Thứ rượu kia là thần cùng TỬ TIÊN thật vất vả mới làm được ra a, thần ngay cả một ngụm chưa được nếm nữa! Cầu bệ hạ tác chủ!!”

Một tiên gia vừa mới lui xuống thì ngay lập tức đã có người khác đi lên tiếp tục ồn ào, nói đi nói lại cũng không ngoài tiên sơn bảo địa nhà ai trong nháy mắt biến thành đất cằn cây chết, là bàn đào nhà ai được Vương mẫu nương nương ban cho bị gió hạn thổi qua biến thành đào khô, vân vân và vũ vũ.....

Thiên Đế nghe chúng tiên tố khổ liên tục, cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười, nhú mày chuyển mắt đi, hướng sang Tham Lang Tinh Quân đang đứng một bên nói: “Thiên Xu, người nói trăm nghe xem, đây là thế nào?”

Tham Lang Tinh Quân như không nhìn thấy nhãn thần chỉ trích phóng tới mình, thản nhiên mà nói: “Vi thần không biết.”

Nam Cực Tiên Ông nhện không được hừ một tiếng: “Liêm Trinh là một trong Thất Nguyên Tinh Quân, Tham Lang Tinh Quân đã là người đứng đầu, làm sao lại không biết được?”

Tham Lang liếc mắt nhìn lão một cái, lạnh nhạt nói: “Minh xà là thượng cổ hạn thú, ở nhân gian vừa gặp sẽ là đại hạn, nơi nó đi qua, đương nhiên cây khô nước cạn.” Hắn nói đến cực kỳ đương nhiên, ngữ khí lãnh đạm như đang ám chỉ Nam Cực Tiên Ông ngay cả loại đạo lý cơ bản này mà cũng không biết, quả thật quá buồn cười, trực tiếp đem lão đầu nhện tức giận đến cả râu cũng phát run.

Cự Linh Thần Quân lại vội vàng nói: “Vậy thì cũng không nên loạn đi trong thiên cung chứ?!”

“Đã là tiên ky, không ở thiên cung thì còn ở chỗ nào?”

“Kia, kia.....” Cự Linh Thần Quân nhất thời á khẩu.

Đúng lúc này, một tiên nhân bên cạnh cũng coi như lạnh lợi, lập tức xen vào nói: “Thất Nguyên Tinh Quân không phải lĩnh mệnh hạ phạm tìm châu sao? Vậy để Liêm Trinh Tinh Quân mang Minh xà xuống trần gian cười đi, thế không phải được rồi sao?”

“Như thế thì tốt quá!! Đúng! Đúng!”

Chúng tiên bên cạnh liên tục phụ họa, đồng thanh hướng Thiên Đế ban lệnh, chỉ thấy Đế Tôn đôi mắt phượng híp lại, cơn thịnh nộ như đông lạnh cả điện khiến không khí náo nhiệt xung quanh đột nhiên bị áp xuống, chỉ trong nháy mắt, chúng tiên đang ồn ào không ai còn dám nói một câu.

Lúc này Tham Lang mới tiến lên vài bước, tiếp tục nói: “Minh xà tuy chịu hàng phục nhưng giáo hóa chưa sâu, không khỏi không chịu khống chế, không bằng đem nó giao cho Liêm Trinh quản trách, không biết ý Đế Quân thế nào?”

“Ha Ha” Tiếng cười Thiên Đế tuy nhẹ nhưng lại khiến người ta toàn thân như ngâm trong nước đá, cả người lạnh đến khó thở, “Dĩ tính nan tuần sao? Trăm còn nhớ lúc trước cũng có một con Hủy[6] chín đầu cũng không phục thiên quy, kết quả như thế nào, trăm lại quên mất rồi, Tham Lang Tinh Quân, khanh có thể nhắc trăm một chút không?”

Tham Lang tuy sắc mặt cứng đờ nhưng câu trả lời vẫn không hề mang theo nửa điểm do dự.

“Giết!”

Sát khí toàn thân hắn khiến chúng tiên xung quanh không khỏi tránh xa, Thiên Đế lúc này mới cảm thấy thoải mái, khoát tay nói: “Có điều con Minh xà kia cũng đã hàng phục, thiên thượng vốn có đức hiếu sinh Cũng được, liền theo đề nghị của các vị khanh gia đi!” Chưa để Tham Lang thở ra một hơi, thanh âm Thiên Đế đã lại vang lên lạnh buốt như băng, “Có điều, nếu trăm còn tiếp tục nghe được Minh xà ở nhân gian bừa bãi làm cản khiến thành ấp đại hạn, cái con tiểu xà kia cũng không cần phải giải về đây nữa. Thiên Xu, người cũng biết phải làm thế nào đi?”

Khuôn mặt chính trực của Tham Lang Tinh Quân vẫn như trước, nhìn không ra bất luận cảm xúc gì.

Nhưng câu trả lời của hắn lại cực kỳ kiên định, giống như không có bất luận thứ gì có thể dao động ý chí cương nghị của hắn.

“Thần đã biết.”

=====

Tác giả có chuyện muốn nói: Tốt rồi, cuối cùng cũng chỉ còn một chương nữa, còn một cái vĩ thanh nữa là xong xuôi rồi

~~Live ta vẫn là một bà mẹ tốt nha

=====

[1] An bí: An là yên cương, bí là dây cương cùng hàm thép

[2] Bảo câu: ngựa quý

[3] Đại Uyên: tên một nước ở tây vực đời nhà hán

[4] Mã tào: Chuồng ngựa

[5] Hạc phát đồng nhan: tóc bạc trắng, mặt lại hồng hào như trẻ con

[6] Hủy: chỉ những loài rắn có độc

39. Quyển 2 - Chương 19: Vĩ Thanh

Vĩ thanh

Sông Vị Thủy lưu vực chủ yếu ngang qua Hoàng Sơn, nơi hạ nguồn khe suối mạch nhỏ chằng chịt trên nền đất vàng rực, khắp nơi yên ắng hoang vu, đầu nguồn thì lại khác hẳn, núi xanh non biếc, sương vẩy mây lượn, càng đến gần càng thấy chim hót hoa thơm, suối nhỏ róc rách, từng đào reo vang, xôn xao vui vẻ. Dãy núi không cao nhưng cực có linh khí, dòng nước không sâu cũng đã thấy mát lạnh, sức sống bừng bừng khắp nơi.

Nơi đây có một ngọn núi tên là Điều Thử Sơn, vì người núi này có truyền thống đồng huyết với điều thử, điều bên ngoài thử đặt bên trong, nên mới có tên như vậy.

Thế nhưng hôm nay không biết vì sao cả ngọn núi chim thú trốn hết không thấy ra, ngay cả nửa tiếng kêu cũng không có, phẳng phất như bị bỏ hoang

Trên đỉnh núi, cây cối xanh mướt mọc thành bụi lớn, nơi nơi đều thấy quả chín sai mọng, hoa nở um tùm.

Giữa không gian rực rỡ ấy nổi lên một mặt đỏ đậm, không hiểu sao lại cực kỳ chói mắt.

Chỉ thấy con yêu quái kia vươn tay tóm một cái, bứt xuống một chùm dâu đã chín mọng bỏ vào miệng, nhai còn chưa được hai miếng đã phì phì phun ra: “Khó ăn quá.....”

Vừa nhìn đã biết tâm trạng hẳn lúc này cực tệ, cũng khó trách, suốt cả một tháng bọn họ ngược từ hạ lưu Hoàng Hà nghịch dòng mà lên, đã đi khắp lưu vực Vị Thủy mà vẫn không tìm được cái gọi là Ngũ Diệu Thần Châu kia, giờ đã tới tận đầu nguồn rồi.

Cửu Minh một cước đạp xuống hòn đá nhìn qua rất giống mai rùa dưới chân, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Lão ô quy kia tám phần là lừa chúng ta rồi! To gan thật đấy, để xem quay về ta có đem lão ra làm thịt rửa kho tàu không!!”

Phi Liêm liếc mắt nhìn Cửu Minh đang nổi trận lôi đình một cái, nói: “Con Huyền Quy Tinh kia, chưa chắc vẫn còn dưới chân núi Thiên Sơn.”

Không nghĩ cũng biết, bị hai thượng cổ đại yêu gây sức ép một phen, lại suýt nữa mất toi nửa cái mạng già, lão quy tinh kia trong lòng chắc chỉ chờ bọn họ chân trước vừa ra khỏi cửa, chân sau đã như bôi dầu mà chuồn mất rồi!

Cửu Minh cũng chẳng buồn suy nghĩ, khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Không có ở đây thì đã sao, đừng nói một cái chân núi Thiên Sơn be bé, dù lão có chạy đến chân trời góc bể, ta cũng có thể đem cái con rùa già kia lôi về, sống thấy người chết thấy mai, đem về thêm chút hành gừng với rượu Thiệu Hưng ninh một hời là xong!!”

Phi Liêm nhìn hẩn một lúc, bỗng nhiên lạnh lạnh hỏi: “Người đó sao?”

Hồng phát yêu quái ngay lập tức đập vỡ hòn đá dưới chân.

“Người ngoài câu này thì không còn câu khác để hỏi à?!” Tuy rằng hẩn thích ăn ngon, nhưng cũng không phải mỗi thời mỗi khắc đều cần gặm cắn cái gì đó! Tốt xấu gì cũng là thượng cổ yêu quái, già đến thế này rồi chẳng lẽ chút đồ vật cũng không chịu được?! “Lão tử là Minh xà!! Không phải mấy loại trần vàng rắn trắng suốt ngày đòi ăn!”

Thật lâu sau, Phi Liêm trông như hiểu ra mà gật đầu: “Hóa ra là thế.”

Hành động của y gần như đem con Minh xà đường đường là thượng cổ dị thú chọc tức đến mức máu phun ba thước.

Ngay lúc bọn họ còn đang lơ đãng nói chuyện, trong rừng đột nhiên vang lên tiếng đập gió rất nhẹ, nháy mắt sau đã trở về yên ắng như trước, Phi Liêm ngẩng đầu, thấy trên đám cây cối bốn phía xung quanh lúc này đã có năm người đang đứng, chặt chẽ bao vây bọn hẩn.

“Kẻ đến là ai? Sao dám xâm nhập thánh địa của Ngũ Diệu Sử chúng ta?!”

Kẻ dẫn đầu chính là một nam tử trung niên áo tím đai đen, râu vàng tóc búi, người này diện như Quan Ngọc, mặt mày thanh lãng, dưới cằm là năm đạo râu dài bay bay, thẳng lưng mà đứng, y phục trên thân thể thon dài theo gió lung lay, phiêu dật như tiên.

Hẩn vừa dứt lời thì một gã mặc áo ngắn vàng óng, hai mắt nhỏ đến không bình thường, mũi tẹt má cao, đứng trên một thân cây khác đã kêu lên: “Đại ca, người xem, cự nhiên lại là hai con yêu quái!”

Vị tiên nga toàn thân y phục xanh biếc đứng phía nam sảng giọng hỏi: “Không ngờ lại có yêu quái dám xâm phạm Ngũ Diệu thánh địa của chúng ta, không biết chỗ này là đâu sao?”

Trên đỉnh một cây cực cao ở phía bắc, một kẻ toàn thân y phục tối đen, đầu đội mũ thấp đến nhìn không thấy khuôn mặt, chợt hừ lạnh một tiếng, nhìn thân hình kia có vẻ là một nam tử.

Sau đó, tráng hán cao lớn đột nhiên từ trên cây nhảy tới, rơi xuống mặt đất nặng nề như cự thạch chấn sơn, rít lên một tiếng đinh tai nhức óc: “Nhìn thấy tôn dung Ngũ Diệu Sử sao còn không hạ bái?!”

Cửu Minh liếc mắt nhìn bọn họ một cái, quay đầu nhìn lại Phi Liêm, hỏi: “Người biết bọn họ không?”

Phi Liêm lắc đầu.

“Ngũ Diệu không phải tinh tú thiên thượng sao?”

“Phải.”

“Vậy sao người lại không biết?”

“Tuế Tinh – Mộc Đức Chân Quân, Huỳnh Hoắc – Hỏa Đức Chân Quân, Thái Bạch – Kim Đức Chân Quân, Thần Tinh – Thủy Đức Chân Quân, Chấn Tinh – Thổ Đức Chân Quân. Ta đều biết. Còn bọn họ, chưa từng thấy qua.”

Cửu Minh gật đầu như chợt hiểu ra: “Vậy là nói, đám người kia, là đồ giả sao?!”

Nam tử trung niên đứng đầu nghe vậy không khỏi giật mình, lúc này liền quát lên: “Yêu nghiệt lớn mật! Dám báng bổ Ngũ Diệu Tôn Sư!”

“Yêu nghiệt? Ừ ha, không tồi, câu này nghe thuận tai!” Con yêu quái bị mắng cự nhiên còn phi thường đắc ý mà vươn tay vỗ lên bả vai bán yêu bên cạnh, “Đấy, nghe đi, đây mới là khẩu khí của thần tiên này, không giống người, đến một câu chữ yêu quái cũng không biết.”

Trung niên nam tử giận đến tím mặt, quát hỏi: “Các người rốt cuộc là yêu vật phương nào?”

“Không phải nói thần tiên đều có thiên nhãn sao? Sao lại nhìn không ra chúng ta là cái gì nhỉ? Mấy tên này không phải cũng quá không chính gốc đi?”

Nam tử trung niên bị Cửu Minh nói ba câu hai điều đã tức giận đến mức mặt hết xanh lại tím, vì muốn duy trì hình tượng phong nhã ổn trọng, chỉ đành thật sâu hít vào mấy hơi, cuối cùng hừ một tiếng: “Nực cười, Tôn Sử ta pháp lực vô biên, nào có thời gian cùng con tiểu yêu như ngươi so đo hơn kém!”

Phi Liêm nhìn bọn họ nói qua nói lại đến nửa ngày mà vẫn không vào được trọng tâm, liền đi lên vài bước, không rào đón hỏi thẳng vấn đề: “Các người có biết Ngũ Diệu Thần Châu không?”

Trung niên nam tử ngay lập tức trả lời: “Không biết.”

Thế nhưng Cửu Minh làm sao có thể bỏ qua tia sáng kinh ngạc vừa lóe lên trong mắt hán tử cao lớn trước mặt kia, còn có biểu tình giật mình của tiên nga thanh y trên cây nữa, trong lòng không khỏi buồn cười: “Ta nói này Phi Liêm, ngươi không phải cũng không thích tốn nước miếng dò hỏi sao? Ngươi nghe rồi đấy, bọn hán tử giới thiệu mình là Ngũ Diệu Sử, cái đồ bỏ Ngũ Diệu Thần Châu kia đương nhiên là ở trên người bọn hán rồi.”

Nam tử trung niên bị nói trúng không khỏi nổi giận: “Làm càn!!”

Hán tiếng nói vừa dứt, bốn kẻ đứng bên đã nhanh như thiểm điện bay xuống, hướng hai yêu đánh tới.....

=====

“Thật là, cái bảo châu này đúng là đồ vô dụng.”

Hồng phát yêu quái cắn cắn viên Ngũ Sắc châu trong tay, dưới móng hán lúc này chính là mấy tên tiên nhân giả mạo khi nãy còn âm ỉ không ngớt, “Xem ra chúng ta vẫn phải đi tìm tiếp rồi.....”

Phi Liêm mặt vô biểu tình gật đầu.

“Nếu không lại đi tìm con ô quy kia hỏi đi? A, thuận tiện kêu con tiểu ô quy kia làm đồ ăn luôn!”

“Bọn họ không còn ở Thiên Sơn.”

“Ha ha Chỉ cần vẫn còn ở trên đất này, trốn không thoát lòng bàn tay ta đâu!” Yêu quái âm hiểm cười đến cực kỳ đắc ý.

Phi Liêm nghĩ tới biểu tình lão Huyền Quy Tinh khi gặp lại bọn họ, không khỏi lắc đầu.

“Đúng rồi, cái bộ dây cương chết tiệt kia một chút tác dụng cũng không có, đưa cho lão ô quy làm bảo bối đi!”

Một bộ dây cương nho nhỏ mà mong có thể trói được Minh xà đại gia hán ư?! Nực cười! Trên trời dưới đất, trừ bỏ Thiên Ma Tỏa do Phi Liêm dùng tinh hồn luyện thành có thể khiến hán kiêu kị một chút, đám còn lại, đừng mong vậy khốn được hán.

“Đó là Đế Quân ngự ban”

“Núi cao hoàng đế ở xa, người chưa nghe bao giờ à? Huống hồ còn là thiên cung cách chín tầng trời! Hán quân được nhiều như vậy sao!!”

Vừa nói vừa xoay người biến về nguyên hình đại xà, ngẩng đầu mở ra đôi cánh đen cực lớn, rít lên hột tiếng.

“Lên đi! Ta chở ngươi một đoạn!”

Phi Liêm cũng không từ chối, nhảy lên lưng hán.

Lại nghe con xà kia trầm nói một câu: “Giờ ta cho ngươi cười, đêm nay ngươi để ta cười nha.....”

Phi Liêm thính lực không tồi, đương nhiên là nghe được rõ ràng.

Trên khuôn mặt như cương thi không có biểu tình, chỉ nhả ra một chữ.

“Được.”

Minh xà nghe vậy hoan hô một tiếng, đôi cánh dài mở ra, hướng thẳng cửu tiêu bay lên.

Nam nhân ngồi trên lưng nó khoe miệng nhếch lên một độ cong cực kỳ nhỏ, lộ ra một thứ biểu tình so với khuôn mặt cứng ngắc thường ngày gian xảo thêm một chút.

Lại nói

Cái chữ “Cười” này, cũng có nhiều nghĩa nha

Toàn văn hoàn

Lời cuối sách: Kết thúc rồi, trong tiếng oán niệm cực lớn của tất cả mọi người, cổ sự của Phi Liêm cùng Cửu Minh cuối cùng cũng kết thúc rồi!!

Mà ta định nói gì nhỉ?

À, điều muốn nói nhất chính là..... Đa tạ các vị đã đuổi theo Live ta đến thất lưng xương sống cũng mỏi, vì các vị nhẫn nại nên Live ta mới có động lực hoàn thành bộ này ^^ Cho nên cho dù có khuôn sáo thể nào, Live cũng muốn cảm tạ các vị đã theo dõi Minh Dực Kiến suốt thời gian qua!!

Hai tên ngọc ngàn năm này quả thực đã khiến live ta mất không ít công phu, này thật đủ mệt a..... Thế nhưng tất cả vì tình yêu a! Thế nên Live ta viết đến thật sự cao hứng, đặc biệt muốn nói đến ba chương H thượng – trung – hạ kia, này đã là đột phá cực hạn viết H của Live ta rồi, không có biện pháp a, ai bảo ta thích loại tiểu bá vương yêu nghiệt như tiểu Cửu này làm thụ đầu ha ha

Còn về Tiểu Phi, tuy rằng vẫn diện vô biểu tình như trước, bất quá ta cũng thực thương hần nha, cũng không nỡ lần qua lần lại hần quá nhiều

~Hơn nữa tiểu Cửu yêu nghiệt này còn khiến không ít các vị đại nhân nổi hứng phóng họa đầu, ta cũng nhận được không ít hình minh họa đó, tiện đây ta cũng muốn phi thường cảm kích các vị đại nhân đã đề bút minh họa cho cháu nó!! (Live ta thật ra cực kỳ cực kỳ thích tranh màu nha, nhưng vì bản thân không có năng lực nên không thể biểu đạt lên hình vẽ trên giấy, cho nên càng cảm kích vô cùng!)

Được rồi, Tinh quân Hệ liệt lại kết thúc thêm một bộ rồi, tiếp tục làm thêm một bộ nữa nào!!!

=====

[Tiêu Dao Tử] Thế là ta đã mãn xong Minh Dực Kiến rồi nhá, mệt đến bã người:))

Minh nhi của ta, số em cũng chỉ để người ta “cười” thôi. Cười ngày cười đêm ấy chứ:))

Nhưng mọi người chưa phải chào tạm biệt Minh nhi vội đâu, ta sẽ làm thêm 2 chương trong phiên ngoại Du Thế có phần cả Minh nhi vs Liêm Ca nữa. Cơ mà cụ thể là bao giờ public cho mọi người đọc thì vẫn còn đang suy xét =))

Anyway, bắn pháo bông ăn mừng thôi:))

40. Quyển 2 - Chương 20: Phiên Ngoại 1: Du Thế - Phiên Ngoại Thất Nguyên Giải Ách - Quyển Thượng - Chương Thứ Bảy

P.s: Đoạn này kể về khoảng thời gian sau trận chiến tại Tỏa Yêu Tháp, Ứng Long nghịch thiên lần thứ hai không thành công Cửu Minh và Phi Liêm đều tham chiến và cùng bị thương nặng. Sau trận đánh đó, Thất Nguyên Tinh Quân lại nhận thiên chỉ hạ phạm bắt hết đám yêu quái sống khỏi Tỏa Yêu Tháp vẫn chưa được tóm về trước đó. Và thế là Minh nhi lại cùng Liêm Ca vân du tứ hải, với mục tiêu to lớn là nhét no cái bụng của em để em nhanh nhanh lột da trị khỏi thương thế.

Cả phiên ngoại này chủ yếu nói về Thiên Xu và Ứng Long, có hai chương nhắc đến Liêm Ca và Minh nhi nên ta hứng lên làm nốt. Hê hê, mong mọi người đọc vui. Thôi, vào phần chính nha ^^

=====

Xích lân bức sí Minh xà hiện, chủ xưa tướng cũ gặp lại nhau

Hoàng Thành, điện phủ của thiên tử thế gian, là biểu trưng cho tôn uy vô thượng của hoàng đế, là nơi kiến trúc nguy nga tráng lệ, là đỉnh điểm bao la hùng vĩ nơi thế tục phạm trần, cũng là nơi khiến kẻ nhìn thấy phải tôn sùng không dám phạm thượng.

Nhưng một vùng đất nguy nga tráng lệ như vậy, cũng che giấu không ít thứ thối tha bẩn thỉu.

Bách tính sống gần Hoàng Thành đều không khỏi lấy làm quái lạ, mấy ngày nay, ngoại trừ đám hoàng thất quý tộc cùng đại quan thường xuyên ra vào trong cung, không hiểu sao lại có không ít ẩn sĩ một thân áo bào tiên phong đạo cốt cùng cao tăng tay cầm pháp khí miệng niệm kinh Phật không ngừng xuất hiện quanh Hoàng thành. Có điều, này cũng không phải chuyện đám dân đen bọn họ quản được, cũng không phải chuyện bọn họ muốn quản.

Ban đêm, viện lạc sau điện náo nhiệt không gì sánh được, có điều, thứ tạp âm ồn ào này cũng không phải do dàn hí khúc gây ra.

Phía nam viện tử có một chiếc bàn tế phủ vải vàng đặt đó, xung quanh là năm sáu gã đạo sĩ tay múa kiếm gỗ đào tay đốt hoàng phù, vừa nhảy vừa niệm chú, có vẻ như đang lập đàn làm pháp, mà đối diện bọn hắn lại là hơn mười tăng nhân nghiêm chỉnh mà ngồi, đang lầm rầm tụng kinh niệm Phật.

Ngoài cửa, đám thị vệ bày sẵn trận địa như chuẩn bị nghênh đón đại địch, không khó để nhìn ra, thần sắc bọn họ toàn bộ đều là kinh hoàng vô pháp che giấu.

Trong đám tạp âm ồn ỹ đó, trên mái ngói lưu ly hoàng sắc, tiếng một đôi cánh nhẹ nhàng vỗ vang lên, cũng bởi vì quá nhẹ, tiếng động đó nhanh chóng bị ồn ào huyền náo bên dưới nhấn chìm.

Đúng lúc đám đạo sĩ đang nhảy múa đến đầu đầy mồ hôi, một trận liệt phong đột nhiên nổi lên cuồn cuộn giữa viện lạc, đám người trong sân hiển nhiên kinh sợ không ít, không hẹn mà cùng im lặng nhìn nhau, nháy mắt sau lại lập tức dồn hết sức lực bình sinh niệm kinh văn chú ngữ to hơn nữa, tiếp tục công việc họ đã nhận từ đầu —— trừ yêu.

Gió càng thổi càng mạnh, lá cờ hoàng sắc trên bàn tế rung động không ngừng, vạt áo bào trên người cũng vì gió thổi điên cuồng mà liên tục quất lên mặt, chúng đạo sĩ cùng tăng nhân nhận thấy yêu quái hung ác, lập tức lùi ra pháp khí của mình: kiếm hàng ma, bùa trấn yêu, kim cương chú..., nói chung là, có cái gì dùng cái ấy!

Ngay khi đám người vừa quyết lực đồng tâm đoàn kết trừ yêu, cơn ác phong trong viện đột nhiên giảm xuống, gió từ từ chậm dần, tựa như yêu quái kia đã thật sự bị hàng phục.

Đám đạo sĩ tăng nhân lúc này trên mặt đều hiện lên thần sắc vui mừng, nhưng toán thị vệ đang canh giữ bên ngoài thì hoàn toàn ngược lại, kẻ nào kẻ nấy mặt xanh như tàu lá, thậm chí có người còn vô thức lùi lại thật xa.

“Răng rắc ——” .

Âm thanh gãy rời đột ngột vang lên, cột cờ bằng trúc đột nhiên gãy gập, lá cờ hoàng sắc tràn ngập phù chú viết bằng chu sa lảo đảo đổ gục giữa viện.

Ngay lúc đám đạo sĩ còn đang hai mặt nhìn nhau, chưa kịp phục hồi tinh thần, một tên trong đám đột nhiên như mất tiếng mà mồm miệng há to, con mắt trợn lên kinh hoàng chỉ về phía trước, chúng đạo sĩ theo ngón tay hắn nhìn qua. Phía đối diện, mười mấy vị thượng văn yên ổn ngồi đó, cảnh tượng đập vào mắt đáng sợ đến mức hai chân như muốn nhũn ra, hơn mười thân thể ngồi yên bất động, nhưng phần trên cùng của cái thân đang ngồi kia, lại chỉ còn một nửa đoạn cổ lơ lửng trong không khí! !

Máu đỏ ồng ộc trào ra nhuộm hồng áo cà sa, mười mấy vị cao tăng đắc đạo, đầu cứ thế không cánh mà bay.

Không biết là kẻ nào la lên đầu tiên, nháy mắt sau đó, đám đạo sĩ chỉ còn biết tranh nhau chạy trốn, nhưng bọn hắn làm sao mà thoát nổi, từng tia gió rất nhỏ hời hợt xẹt qua, một cái, hai cái, thì thể đám đạo sĩ liền tiếp đổ sập trên mặt đất, giống hệt như mây hòa thượng đang ngồi bên kia, mất đầu mà chết.

Đám thị vệ đứng bên ngoài mắt mở trừng trừng nhìn hòa thượng cùng đạo sĩ bên trong chỉ trong chớp mắt đã bị chém bay đầu, máu đỏ phun khắp viện tử lệnh láng như địa ngục, không ai can đảm dám đến gần. .

Cánh cửa đại viện nhẹ nhàng phát ra tiếng “Két két ——” chậm rãi, theo cơn gió thổi từ từ đóng lại trước mắt họ. Không một kẻ nào dám lên tiếng, tận đến khi hai phiến cửa “Ba!” một tiếng khép kín lại, đám người đứng ngoài đã hoảng sợ đến tè cả ra quần mới nhớ tới bẩm báo cho Hoàng Đế, trừ yêu lại thất bại rồi!

So với không khí ồn ã mới đây thôi, viện tử lúc này đã trở về một mảnh tĩnh mịch khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Một lượng máu lớn từ đám thi thể chồng chất chảy ra lênh láng trên mặt sân, đến cả đất bùn bên dưới cũng vô pháp hấp thu hết. Giữa đám chất lỏng đang bắt đầu đặc quánh đột nhiên xuất hiện hai cẳng chân kỳ quái, dưới ánh sáng của ngọn nến tàn tạ rơi xuống, nhìn từ dưới lên trên, đập vào mắt đầu tiên là một đôi móng vuốt sắc lẹm, sau đó là lông vũ đỏ thắm, rồi tới thân chim không lồ, đợi đến khi nhìn đến phần trên cùng của cần cổ, một khuôn mặt người kỳ quái lại hiện ra.

Cái mặt người kia lúc này đang cắn nuốt một đầu lưỡi máu chảy đầm đìa, biểu tình như đang hưởng thụ một món mỹ thực nào đó.

Một thân lông vũ đỏ rực vì nhuộm đầy máu tươi mà càng thêm tiên diễm, tiên diễm đến mức khiến người ta Mao cốt tung nhiên.

Đúng lúc yêu quái đang phi thường thỏa mãn thưởng thức miếng lưỡi người kia, nó đột nhiên cảm giác được trên đầu vọng xuống một trận âm hưởng kỳ quái, còn chưa kịp ngẩng đầu lên nhìn, một bóng đen to lớn như Thái Sơn áp đỉnh nháy mắt đã hung hăng đè nó nện xuống.

“ . . . Người không biết chọn chỗ đáp xuống sao?” .

“Phi! ! Lão tử nói rồi, lão tử không phải tọa kỵ, người còn nhất nhất muốn ngồi lên lưng ta, không đem người một phát lắc rơi xuống đất đã là không tồi rồi, còn ngồi đó mà đòi hỏi nữa!!”

“ . . . ” .

“Còn không mau lăn xuống cho lão tử!! Còn dè nữa, dè đến mức lưng cũng muốn phát đau rồi đây này!!”

“Đem qua khổ cực rồi.” .

“ . . . Cút! ! ” .

Một thân ảnh màu xám nhảy xuống mặt đất, khuôn mặt diện vô biểu tình quét mắt nhìn qua tình huống trong sân, lại không hề lộ ra một tia kinh sợ, lạnh lùng đến mức như địa ngục ngập máu trước mặt hoàn toàn không có.

Phía sau y, thân thể cực lớn vừa từ trên trời rơi xuống kia từ tốn nâng lên cái đầu cực đại, không ngờ lại là một con xích lân đại xà to như cự long! Trên lưng xà, một đôi cánh đen sì cực lớn đang mở rộng, là thượng cổ yêu vật Minh xà trong truyền thuyết không sai, có điều Minh xà vốn có bốn cánh, không hiểu sao con này lại chỉ còn có hai.

Minh xà chán ghét nhìn mặt đất chồng chất tàn thi, mở mồm nói tiếng người: “Đúng là cái đồ yêu quái đến ăn cũng không biết! Chẳng trách sống mấy vạn năm vẫn không được trở chống gậy! Nếu đổi lại là ta, tuyệt đối một điểm cũng không để lãng phí.”

Đối với phát ngôn cực kỳ càn rỡ của Minh xà, nam nhân khuôn mặt mộc mạc như cương thi không chút biểu tình kia vẫn không hề có ý định quả mắng, chỉ thấy y quay đầu lại hỏi: “Người đó sao?” .

“Có một chút.” .

Đôi mắt xám trắng vô hồn nhìn về phía bụng xà: “Đồ ăn nên chọn loại tươi mới một chút.”

“Đúng a! Người cũng biết điều này à? Hiếm có nha!” Minh xà ngẩng đầu nhìn chung quanh, “Không phải nói có một con Đan Chu tác loạn tại Hoàng Cung sao? Nhìn nó làm ra tội ác ngập trời thế này, khỏi cần mang về Tọa Yêu Tháp nhốt lại, cứ đưa ta một ngụm ăn luôn là được rồi!”

“Cửu Minh.” .

“Cái gì?” .

“Con Đan Chu kia sắp bị người đè chết rồi.”

“Hử?!” Chỉ thấy con xích lân cự xà cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên, điều quái mới rồi còn hung ác tàn sát đạo nhân cùng hòa thượng kia giờ đang nằm ngay dưới bụng hắn, tứ chi co quắp, hai mắt trắng dã, lưỡi thè cả ra ngoài, yếu ớt thống khổ mà ngo ngoáy. Cự xà vội vàng đập cánh xoay người, quang mang lóe lên, thân xà cực đại không gì sánh được như sắp đẩy đổ bức tường viện tử chỉ trong nháy mắt đã biến mất, bên cạnh nam tử hồi y không biết từ lúc nào lại xuất hiện thêm một nam nhân hồng phát xích y tuấn mỹ kiêu ngạo.

“Người sao lại không nói sớm?” Xích phát nam tử trừng mắt liếc tên diện vô biểu tình bên cạnh một cái, đi lên túm lấy cổ con ác điều kia lắc lắc vài cái, nhận ra tuy nó hai mắt trợn trắng nhưng vẫn còn vài tia hơi thở, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, “May mà không chết, chết rồi thịt sẽ chua, không ngon a.”

Ai ngờ con yêu quái kia cũng thật xảo trá, chỉ thấy nó hai mắt đột nhiên mở to, móng vuốt sắc bén thoáng cái đã hướng cổ tay xích phát nam tử lao tới, nam tử kia cũng là sửng sốt, không kịp né tránh đã bị nó tóm trúng, móng vuốt sắc bén đến mức có thể cắt đứt cả kim loại hung hăng siết lấy cổ tay hắn, bàn tay bị đau vừa lỏng ra một cái, điều yêu lập tức nhân cơ hội giương cánh bay lên định chạy trốn.

Chợt nghe từ phía sau, một thanh âm cứng nhắc vô cảm vang lên: “Thiên Ma Tỏa.”

Xiềng xích như tên mới rời cung đột ngột lao lên từ mặt đất xông thẳng về phía điều yêu, lưới xích kín kẽ phô thiên cái địa chụp tới, một con ruồi cũng trốn không thoát. Chỉ trong nháy mắt, quái điều đã bị siết thành một cục tròn vo rơi xuống mặt đất.

Thế nhưng nam nhân hồi y kia ngay cả một cái liếc mắt cũng không buồn nhìn, chỉ thấy y trực tiếp đi tới bên cạnh xích phát nam tử, nắm lấy bàn tay hắn nâng lên xem xét, trong đôi mắt vốn chất phát cự nhiên toát ra một tia khản trương: “Bị thương rồi?” .

“Tiểu móng vuốt cũng nhanh nhẹn đấy!” Xích phát nam tử không cho là đúng đẩy tay y ra, cúi đầu nhìn xuống hai đạo vết trầy không quá sâu trên cổ tay vừa bị quái điều rạch rách, máu từ nơi đó rỉ rả chảy ra, chỉ thấy hắn thản nhiên nâng cổ tay, đưa vết thương lên miệng thè lưỡi liếm một cái. Đầu lưỡi hồng nhuận xen lẫn tiên huyết đỏ tươi vô cùng bắt mắt, rõ ràng chỉ là một hành động vô tình nhưng bởi vì khuôn mặt quá mức tà tuấn mà khiến người ta mê hoặc đến suy nghĩ sâu xa, đến cả đôi mắt xám trắng vô cảm kia cũng đột nhiên trở nên thâm thúy như biển.

Xích phát nam tử liếm liếm khoe miệng, quay đầu nhìn xuống yêu quái đang bị xiềng xích trói thành cục trên mặt đất, hưng phấn xem xét: “Cùng không tồi a, thịt rất nhiều nha! Lần này đổi cách ăn khác đi. Con này chia làm ba phần! Một phần làm thịt kho Tàu, một phần hấp, một phần rán nha!” .

Chu Đan kia nghe thấy mà cả người phát run, lông vũ sáng bóng cũng nháy mắt ảm đạm đi phân nửa.

Đúng lúc này, trên trời đột nhiên vọng xuống một tiếng chim loan cao khiêu, xích phát xà yêu nghe thấy mà như lâm đại địch, sắc mặt nháy mắt thay đổi.

Chỉ thấy một sợi lông vũ vô cùng xinh đẹp từ trên trời rơi xuống, thanh điều với đôi cánh cùng lông đuôi thướt tha cười gió lướt đi, đổ xuống viện tử. Nháy mắt, tường khí tràn ngập không gian, thụy vân dày đặc bao kín viện tử tán đi khí tức huyết tính vốn nồng nặc nơi này, hỗn phách đám đạo sĩ hòa thượng vốn không cam lòng chịu chết như được thanh tẩy, dần dần hóa thành từng đạo khói xanh trọng nhập luân hồi.

Thanh loan đáp đất, chỉ thấy trên lưng nó một người đang ngồi, người kia một thân thương y, lãnh tuấn mà nghiêm khắc, một bộ dạng bất cầu ngôn tiếu.

Xích phát xà yêu vừa rồi còn cực kỳ kiêu ngạo lúc này như gặp thiên địch, mái tóc đỏ rực gần như dựng thẳng tràn đầy cảnh giác, nam tử hồi y lại vẫn trước sau như một, gương mặt diện vô biểu tình tiến về phía trước: “Tham Lang.” .

Thiên Xu gật đầu đáp: “Liêm Trinh.” .

Người một thân hôi y kia quả nhiên không phải ai khác chính là Liêm Trinh Tinh Quân —— Phi Liêm, người không thể trở về chân thân mà đành sống trong thể xác yêu quái, còn nam nhân hồng phát xích y đứng bên cạnh y quả đúng là Minh Xà Cửu Minh đang bị Thiên Đế phạt làm tọa kỵ tiên gia bởi thường tội nghiệt.

Tham Lang cùng Liêm Trinh, hai vị Tinh Quân vốn đã không giỏi ăn nói, vừa được hai câu chào hỏi cứng nhắc đã rơi vào yên lặng, giống như đang thi xem ai là người sẽ phải mở miệng trước tiên.

Lại không ngờ Cửu Minh chính là kẻ đầu tiên nhận không được áp lực, vươn tay một phát kéo Phi Liêm lùi lại phía sau, lao tới vài bước hét lớn: “Gần đây chúng ta đều quy quy củ củ tuân theo thiên chỉ, không hề làm chuyện vi phạm thiên quy!” .

“Quy quy củ củ?”

Thanh âm lãnh ngạnh của Thiên Xu vang lên như thiên âm vô tình, “Hai người các ngươi, từ khi hạ phàm tới nay, hàng phục cũng đến mười hai yêu quái, lại một con cũng không dẫn về được Tọa Yêu Tháp, này là vì sao?” .

Cửu Minh bỗng chốc mồm miệng cứng đờ, yêu quái quả thật bất không ít, nhưng cả đám bọn chúng cuối cùng đều chui hết vào bụng hắn rồi! Cũng tại đám đại yêu này ở thế gian làm ác lâu ngày, đường đến phi phỉ xinh đẹp làm gì . . .

“Ha ha. . . Cửu Minh, chẳng lẽ bản tọa còn chưa dạy ngươi cái gì gọi là giấu đầu hỏ đuôi sao?”

Thanh âm thần nhiên vang lên trong không trung, một cái bóng đen sì đột nhiên từ giữa hư không hiện ra sau lưng Thiên Xu, như bóng như thực, như cát như không, chỉ thấy trên vai Thiên Xu hình dáng một con hắc long đang đứng dần dần hiện rõ, dù không hề to lớn nhưng cũng khiến cả Phi Liêm lẫn Cửu Minh nhìn thấy mà trong lòng không khỏi chấn động.

Lại thấy hắc long kia biến mất trong nháy mắt, thay vào đó là một bóng người to lớn dần dần hiện lên.

Rõ ràng đã không còn chân thân, rõ ràng đã không còn là Yêu Đế từng thống lĩnh trăm vạn yêu quân ngày đó, nhưng vừa nhìn thấy hắn, cả Phi Liêm lẫn Cửu Minh đều cảm thấy bản thân như đang trở lại Đế trướng dưới đáy Thiên Uyên hai ngàn năm trước, trước mặt vẫn là vị quân chủ tà mị vô song, tính khí thất thường, hô phong hoán vũ ngày đó.

Ứng Long cười híp mắt đánh giá hai “cự tướng” trước mặt: “Lâu ngày không gặp. Còn nhớ trận chiến lần trước ở Tọa Yêu Tháp, bản tọa nhất thời quên không chế lực độ, ra tay hơi nặng một chút, hôm nay gặp lại, thấy các ngươi hoàn hảo không thương tổn gì, bản tọa cuối cùng cũng yên tâm rồi.”

41. Quyển 2 - Chương 21: Phiên Ngoại 2: Du Thế - Phiên Ngoại Thất Nguyên Giải Ách - Quyển Thượng - Chương Thứ Tám

Linh vật thiên đường Nguyên Châu Quả, xác lột lần nữa lại trọng sinh

Đối với hành vi chờ người chết triệt để rồi mới hỏi thăm này, Cửu Minh như bị đập phải đuôi mà lập tức nhảy dựng lên: “Con mẹ nó cái gì mà hoàn hảo không thương tổn?! Lân giáp toàn thân lão tử còn không phải nứt hết rồi sao?! Cánh cũng vừa mới khỏi được một chút!! Tên Phi Liêm kia còn không phải bị người lột xuống một tầng da sao?!”

“Ngươi có thể tự lột xác mà? Vay lột ra rồi đổi lân mới là được.” Đối với tên “cự tướng” đang tỏ hờn hển vì oán giận, Ứng Long vẫn nhàn nhã chọc ghẹo, không buồn quan tâm đối phương đã bị hắn chọc đến phát điên thế nào.

“Lão tử không phải tiểu xà nhân gian!!” Hắn tốt xấu gì cũng thượng cổ yêu xà a, không phải cái loại một năm lột da ba lần như thế, cứ như hắn bây giờ, có muốn lột ít nhất cũng phải chờ đến ba nghìn năm.

Đột nhiên người từ đầu đến cuối vẫn trầm mặc đứng một bên, Phi Liêm mở miệng nói: “Ăn thịt là có thể lột.”

Cửu Minh quay phắt đầu lại, một tay tóm lấy cổ áo y dựng lên: “Không phải đã nói với người rồi sao! Lão tử không ăn!!”

Xà yêu lột xác nghĩa là công lực đột phá, tình huống một ngày tăng đến ba ngàn năm tu vi mà lột da hần cũng không phải chưa từng trải qua, nhưng đó là bởi vì tên Phi Liêm kia trong đầu không biết nghĩ cái gì mà cự nhiên lấy thực thân của y xẻo ra nấu canh cho hần ăn. Nếu không phải như vậy, y sao có thể rơi vào tình cảnh này, đúng lúc nguy hiểm nhất lại không thể sử dụng chân thân mà bị trọng thương?

Mãi đến gần đây vất vả lắm mới hồi phục được, tên kia lại không biết đập đầu vào đâu mà định dùng nốt cả yêu thân để giúp hần chữa trị thương tích, như thế, bảo làm sao Cửu Minh có thể không nhức óc chứ!

Phi Liêm nhìn đối phương không chớp mắt, thấy trong mắt Cửu Minh chỉ có duy nhất hình bóng của mình, đôi con ngươi đỏ sậm như hỏa diễm, dù có thể bỏng da cháy thịt nhưng vẫn mỹ lệ đến mức khiến người ta nhìn không được mà trầm luân. Y vốn nghĩ: chẳng qua chỉ là buông tha thể xác này thôi, đợi một thời gian nữa là ổn rồi, xưa nay Phi Liêm y làm việc gì cũng chỉ nghĩ đến con đường trực tiếp nhất, thể mà lần này lại do dự, bởi nếu chọn con đường này, y sẽ phải xa Cửu Minh một đoạn thời gian, dù đối với tiên yêu mà nói, ngàn vạn năm bất quá chỉ là một lần chớp mắt, nhưng y nhận ra, y tuyệt đối không muốn, dù chỉ là một khắc thôi, hình bóng của mình không còn phản chiếu trong đôi mắt đỏ rực đó nữa.

“Hơn nữa gần đây ta cũng ăn không ít đại yêu rồi, thân thể cũng hồi phục không tồi.” Cửu Minh buông tay, vẫn lo lắng trừng mắt nhìn Phi Liêm, nói, “Ta đã nói không ăn là không ăn, người đừng có lén cho vào.”

Phi Liêm hiềm có một lần nghe lời hần, gật đầu đáp: “Được.”

Thiên Xu đứng một bên không khỏi nhíu mày, thời gian gần đây, việc Liêm Trinh Tinh Quân dung túng tọa kỵ Minh xà mượn cơ truy bắt yêu quái về Tỏa Yêu Tháp mà nuốt vô số thượng cổ yêu vật đã là chuyện chứng cứ rõ ràng, vô pháp chống chế.

Đang muốn trách mắng, đầu vai đột nhiên lại trầm xuống: “Trong yêu giới, cường giả vi tôn, nếu đã không đủ mạnh, dù có nhốt vào Tỏa Yêu Tháp đi chẳng nữa, nháy mắt một cái, cũng bị đại yêu trong tháp nhét no bụng thôi, có gì khác nhau chứ.”

Thiên Xu quay đầu, nhân thần lãnh liệt trừng mắt liếc Nam Cực Long Đế vừa ngăn cản hần bên cạnh, ai chẳng biết, nếu luận nuốt yêu no bụng, cái con Long yêu ở tầng thứ chín mươi chín Tỏa Yêu Tháp chắc chắn là ăn nhiều nhất!

“Tham Lang, người tìm ta sao?” Phi Liêm có chút kỳ quái, hoàn toàn không biết cái gì là sát ngôn quan sắc mà trực tiếp đặt câu hỏi.

Thiên Xu dời bước xoay người, không chút vết tích gạt xuống “Long trảo” trên vai: “Đan Chu hành ác, ta đến hàng phục.”

“Chỉ là một con Đan Chu, hà tất cần đến Khôi Thủ đích thân tới?”

Chỉ trong một cái chớp mắt, Phi Liêm thậm chí còn hoài nghi không biết mắt mình có phải mờ rồi không, cự nhiên khiến y có ảo giác đôi mắt Thiên Xu thoáng dao động một chút, nhưng rất nhanh, đôi mắt kia lại trở về nghiêm khắc vốn có: “Bản quân nếu không đến, ba trăm chín mươi bảy yêu quái phải bắt không chừng lại thiếu mất một con!”

“.”

Hai vị Tinh Quân trước mặt đều không phải loại người biết mềm dẻo ứng đối, bầu không khí đột nhiên trầm trọng khiến nhiệt độ vốn dĩ ấm áp xung quanh âm âm hạ xuống.

“Kỳ thực, việc này cũng không thể trách Liêm Trinh Tinh Quân.”

Thân là “Chủ cũ”, Ứng Long dường như đang niệm tình xưa mà thay mặt “Cựu tướng” giải vây: “Lại nói tọa kỵ của tiên gia, từ Thanh Ngưu của Lão Quân đến Bạch Lộc của Thọ Tinh, lại còn Sư Tử chín đầu của Nguyên Thủy Thiên Tôn nữa, có con nào không phải thân thể phiêu phi, da lông bóng mượt không? Liêm

Trình Tinh Quân thấy thế đương nhiên không thể bạc đãi tọa kỵ nhà mình rồi, nếu để Cửu Minh đói đến mức tứ chi nhũn ra, mình gầy như củi, còn không phải khiến Thất Nguyên Tinh Quân mất hết mặt mũi sao? Ứng Long nói đến hòa nhã đương nhiên, lại khiến “Cự tướng” của hắn cảm thấy khí huyết cuộn cuộn, tức đến tận cổ mà nghẹn không thể phun ra.

Trên gáy Cửu Minh, gân xanh đã nổi lên đập thành thạch, cả đôi mắt xám trắng của Phi Liêm cũng càng ngày càng nhạt màu.

Có điều, một bên là Tham Lang Tinh Quân cương trực công chính, lúc nào cũng chỉ lo trấn giữ thiên đạo. Chỉ cần Cửu Minh dám nhảy dựng lên rằng “Lão tử không phải tọa kỵ” thì sẽ lập tức trở thành kháng chỉ Thiên Quân, bị lôi về nhốt trong Tòa Yêu Thập ngồi ngốc thêm vài nghìn năm nữa. Mà bên kia, lại chính là Nam Cực Long Đế kiêu căng phóng túng, coi nghịch thiên loạn địa là mục tiêu cả đời. Năm đó, khi còn đứng dưới trướng hắn, cho dù Phi Liêm cùng Cửu Minh có giấu kín tâm tư đến đâu, chung quy vẫn cảm giác bản thân không thể thoát được lòng bàn tay hắn, chỉ có thể mặc hắn tùy thích đùa bỡn không chế.

Đứng trước mặt hai kẻ thế này, tùy tiện là ai thì bọn hắn cũng chịu không được một kích!

Thế mà lúc này còn cố tình đến cả đôi, mức độ khủng bố làm sao tính toán nổi?!

Thế này, thế này còn không phải không cho bọn hắn đường sống sao? !

Cái đầu gỗ đặc quánh của Phi Liêm đứng thời khắc mấu chốt lại ngàn năm khó gặp lóe lên một điểm linh quang, y néo Cửu Minh một cái, hướng Thiên Xu khom mình hành lễ: “Nếu Tham Lang đã đến, vậy con Chu Đan này liền giao cho Khôi Thủ xử lý, ta cùng Cửu Minh còn đang đuổi theo Phỉ Yêu cách đây hơn ba ngàn dặm, cáo lui trước.”

“Cái con Phỉ Yêu kia không phải đã. Ngó!” ‘ăn sạch từ tối hôm qua rồi sao’ bị bàn tay Phi Liêm nhét trở lại trong miệng, sau đó trực tiếp kéo lấy Cửu Minh, không dám quay đầu thẳng hướng cánh cửa viện tử đi đến.

“Khoan đã.”

Thanh âm lãnh ngạnh của Thiên Xu chặn lại bước chân Phi Liêm.

Phi Liêm trong lòng căng thẳng, quay đầu, ánh mắt vẫn bình tĩnh như trước, y từ sớm đã có chuẩn bị, nếu Tham Lang không chịu buông tha Cửu Minh, nhất định muốn truy cứu đến cùng chuyện ăn thịt yêu quái, đã là chủ nhân của tọa kỵ, y đương nhiên sẽ đứng ra chịu trách nhiệm đến cùng.

Chỉ thấy Thiên Xu từ trong vạt áo lấy ra một vật, đưa cho y.

Phi Liêm vươn tay nhận lấy, chỉ thấy vật đó trông giống chu quả, lớp vỏ bên ngoài trong suốt như thủy tinh, thịt quả bên trong thì giống như có hàng nghìn dòng chảy lưu chuyển. Là Tinh Quân thiên thượng, vừa thấy vật đó, dù chưa biết nó là thứ gì, nhưng y cũng đoán ra vật này chắc chắn là do linh khí thiên địa dưỡng thành.

Lại nghe Thiên Xu nói: “Đây là Nguyên Châu Quả.”

Phi Liêm lập tức đôi mắt sáng ngời, Nguyên Châu Quả sinh ra trên đỉnh Bồng Lai linh thiêng, là vật tụ hội hết thủy linh khí thiên địa, chỉ nghe nó năm nghìn năm mới nở hoa một lần, lại năm nghìn năm nữa mới kết trái, trên một thân cây, cũng chỉ kết có một quả. Nếu ăn được vật ấy, không chỉ trường sinh bất lão thoát thai hoá cốt, mà còn có khả năng gia tăng công lực, đăng cực thành tiên. Nếu giờ Cửu Minh ăn vào thứ này, muốn lột cả hai lần da cũng quá đủ!

“Đa tạ.” Tuy Thiên Xu chưa từng nói rõ, nhưng Phi Liêm biết, hắn là muốn giúp bọn y giải quyết một cái nan đề, trong lòng tràn đầy cảm kích, chỉ một câu nói đơn giản nhưng chứa đựng tâm tình xao động ngàn năm khó gặp.

Thiên Xu vẫn biểu tình lạnh lùng, cũng không vì cố tình nhắm mắt cho qua mà có nửa phần dung túng.

“Nếu còn tiếp tục sát sinh, chớ trách bản quân vô tình.”

Đợi đến khi hai thân ảnh “Cự tướng” hoàn toàn biến mất, hắn là vội vã đi tìm chỗ lột da, Ứng Long lúc này mới ý do vị tấn mà thở dài.

Quay đầu, nhìn thoáng qua Tham Lang Tinh Quân đang đứng trước con Đan Chu bị xiềng xích trói đến tròn vo trên mặt đất, cười nói: “Bản tọa chưa từng thấy ai rõ ràng giúp người mà lại bày ra bộ mặt hung thần ác sát như ngươi, thảo nào đều dọa người ta chạy mất!”

Thiên Xu cũng không nhìn hắn: “Bị bản quân dọa chạy, so với bị người đùa chết vẫn tốt hơn.”

“Ai” Ứng Long thong thả bước lại gần, nụ cười nơi khóe miệng càng lúc càng sâu, bị nói trúng ý đồ nhưng tà khí vẫn không chút giảm bớt mà còn cố tình lộ liễu tăng lên gấp đôi, “Thật vất vả mới tóm được hai đứa cứng cáp một chút, ngươi lại không cho bản tọa trêu đùa vài câu, Thiên Xu à, người thật đúng là bao che khuyết điểm.” Nhân thần lại đảo xuống con Đan Chu nằm trên mặt đất, “Nó thì sao?”

Con Đan Chu kia bị long mục vàng rực của Ứng Long liếc một cái, cảm giác như xương cốt toàn thân nháy mắt rung lên, nếu nói nhân thần xích phát yêu quái kia nhìn nó mới chỉ là hận không thể một ngụm đem nó nuốt thẳng vào bụng, thì lúc này, ánh mắt của nam nhân mặc huyền bào trước mặt lại khiến nó sợ hãi cực độ, giống như mọi thanh xương cốt trong người đều bị nghiền nát, đến một mảnh da cũng dừng hòng lạnh lặn.

“Bản quân có chuyện hỏi nó.”

Ứng Long thu hồi ánh mắt, nhún vai lui sang một bên.

Thiên Xu chỉ trong nháy mắt tháo xuống xiềng xích, Đan Chu dù được tự do vẫn không dám động đậy, thành thành thật thật quỳ trên mặt đất. Cho dù thương y thần nhân trước mặt nó trong tay không hề nắm binh khí nhưng sát khí toàn thân hắn đã như một thanh thần kiếm sắc nhọn. Đan Chu cũng không phải loại ngu dốt, nó biết, nếu không phải đã giết mấy nghìn yêu tà, tuyệt đối sẽ không có một thân sát khí khiến người ta Mao cốt tủy nhiên thể này! Nếu còn muốn giữ mệnh mà sống, tốt nhất là thành thật một chút. Dù có phải trở lại Tỏa Yêu Tháp, so với nát bấy ở đây cũng tốt hơn gấp vạn lần.

“Thượng cổ Nghiêu Đế từng lệnh cho Đại Nghệ trừ yêu hại dân, ngươi có biết việc này?”

Đan Chu ngược lại phi thường thành thật, liên tục gật đầu nói: “Khởi bẩm tiên quân, ta có biết. Ta vốn là con trai trưởng Đan Chu của Nghiêu Đế, vì không phục quân giáo, suốt ngày hoang dâm sinh loạn, lại vì oán hận phụ hoàng truyền ngôi cho Ngu Thuấn mới thành yêu gây hại chúng sinh. Khi phụ hoàng tại vị, bầu trời lúc ấy vẫn còn mười mặt trời cùng nhau tỏa sáng, lương thực vừa gieo trồng vì nóng quá mà cháy đen, cây cỏ tiêu điều, người dân thậm chí còn không có gì để ăn. Ấp Dữ, Tạc Xỉ, Cửu Anh, Đại Phong, Phong Hi, Tu Xà đều nhân cơ hội tác hại thế gian, cuối cùng đều bị Đại Nghệ diệt trừ. Đan Chu mặc dù bất tài, cũng từng phụng mệnh phụ hoàng hỗ trợ Đại Nghệ.”

Ứng Long lúc này đã tìm được một chỗ sạch sẽ trong sân ngồi xuống, chống má nghiêng đầu nhìn bóng lưng Thiên Xu, hắn mới nghe đến đây đã hiểu ra mục đích vì sao Thiên Xu phải đến tận nơi này. Có điều nhìn sao cũng giống lấy việc công đi làm chuyện tư, khó trách vừa rồi chỉ một câu hỏi của Liêm Trinh Tinh Quân đã khiến Thiên Xu lộ ra vẻ mặt xấu hổ hiếm có.

Thế nhưng nhìn thấy nam nhân xưa nay làm việc gì cũng đều ngay thẳng rõ ràng lại vì chuyện của hắn mà khắp nơi buôn tẩu, trong lòng Ứng Long đột nhiên một trận ảm áp. Ngàn vạn năm qua, vị thượng cổ Long thần nắm trong tay thiên mệnh vận số nhân gian, chỉ cần giơ tay nhắc chân đã khiến trời nghiêng đất lệch kia đã bao giờ có người lo lắng vì hắn, đã bao giờ có người khiến hắn vẫn vương?

Thế nhưng hôm nay nghĩ tới, như vậy, thật ra cũng không tồi.

Thiên Xu cũng không buồn chú ý tới ánh mắt sắc bén như móc câu sau lưng, chỉ tiếp tục hỏi: “Những yêu vật bị giết, giờ ở nơi nào?”

Đan Chu lại đáp: “Khi đó, Tạc Xỉ bị Đại Nghệ giết trên một cánh đồng hoang dã, còn Cửu Anh chết trên Hung Thủy, Đại Phong bị hạ gục tại đầm Thanh Khâu, Ấp Dữ bị kết liễu ở Nhược Thủy dưới chân núi Côn Lôn, Tu Xà bị chém ở Động Đình, còn Phong Hi bị giam tại Tang Lâm.” Nhớ về những ngày huy hoàng đó, nó từng là vương tử giúp dân giúp nước, trên lưng là kỳ vọng to lớn của phụ hoàng Đế Nghiêu, cuối cùng lại sa đoạ không chí tiến thủ, còn dùng quỷ kế âm hiểm mưu đồ đoạt lấy vương vị, cuối cùng khiến mẫu thân Nghi Thị đau lòng bệnh mất, trở thành một kẻ bất nhân bất nghĩa, bất trung bất hiếu, khiến phụ hoàng vạn bất đắc dĩ đành phải truyền ngôi cho Ngu Thuấn.

Ngay lúc sinh tử chỉ còn trong chớp mắt, nghĩ lại mọi chuyện đã làm trước kia, tất cả liền giống như ảo ảnh trong mơ, hoa trong gương trắng trong nước, trong lúc mơ hồ, một thân yêu khí trên người Đan Chu dần dần tán đi, lông vũ đỏ thắm từng sợi rơi xuống, nó trở về hình dạng con người.

Đan Chu cúi người hướng Thiên Xu dập đầu một cái: “Đan Chu tự biết mình nghiệp chướng nặng nề, phụ đi kỳ vọng của Phụ Hoàng, nay nguyện cúi đầu nhận tội.”

Thiên Xu chỉ đơn giản nói: “Người chạy khỏi Tỏa Yêu Tháp đến nhân gian làm loạn, vốn dĩ phải giết tại chỗ, nhưng niệm ngươi có tâm hối cải, vậy đổi thành nhốt vào Tỏa Yêu Tháp, đợi Thiên Quân phán xử, đi đi.”

Đan Chu gật đầu đứng dậy, hóa thành một đạo khói xanh hướng phía Tỏa Yêu Tháp trên núi Côn Lôn bay đi.

“Người tin nó thật sao?”

Đối với giác ngộ của Đan Chu, Ứng Long vẫn không cho là thật. Yêu vật xảo hoạt, hướng chí còn là loại yêu quái đã sống mấy ngàn năm?

Thiên Xu xoay người, gọi thanh loan, lạnh lùng trả lời: “Nếu còn dám chạy, vậy đem nuôi tọa kỵ của Liêm Trinh là được.”

Ứng Long đề lại thái dương, bờ vai kịch liệt run rẩy, rốt cục nhịn không nổi nữa bật cười ha ha.

Viên quan này cũng giỏi thật ha, không chỉ chính mình phóng hỏa, lại còn cho phép bách tính đốt đèn!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-duc-kien>